

Jurisprudentie
Protestants Christelijk Onderwijs

2003

Uitspraken van de

Commissies van Beroep
Commissies voor Geschillen
DGO-Geschillencommissie
Bezwarencommissies Functiewaardering
Landelijke Klachtencommissie

bewerkt door
mw. mr. A.C. Melis-Gröllers

Uitgave van
de Besturenraad Christelijk Onderwijs

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag
Melis-Gröllers, mr. A.C.
Jurisprudentiebundel Protestants Christelijk Onderwijs 2003
Besturenraad Protestants Christelijk Onderwijs
ISBN: 9070724839
Trefw: Jurisprudentiebundel protestants-christelijk onderwijs 2003

Copyright (c) 2005
Besturenraad Christelijk Onderwijs

Adres : Oosteinde 114, Voorburg
Postadres : Postbus 907, 2270 AX Voorburg
Telefoon : 070 – 3481148
Website : www.besturenraad.nl

Eindredactie: mw. mr. A.C. Melis-Gröllers
Druk: Besturenraad Voorburg

INHOUD	Blz.
Woord vooraf	7
Deel A R E C H T S P O S I T I E	
A.I. Uitspraken van de Commissies van Beroep	13
A.I.1. Uitspraken van de Commissies van Beroep voor het PC Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs	15
A.I.2. Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het PC Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs	43
A.I.3. Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het Confessioneel BVE	101
A.II. Uitspraken van de Commissies voor Geschillen	123
A.II.1. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen	
A.II.2. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE	133
Deel B M E D E Z E G G E N S C H A P e n D G O / I G O	
B.I. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen WMO	145
B.II. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage Decentraal Georganiseerd Overleg	163
B.III. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage Instellings Georganiseerd Overleg Confessioneel BVE	175
Deel C F U N C T I E W A A R D E R I N G	
C.I. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering PC primair onderwijs en voortgezet onderwijs	179
C.II. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering PC Hoger Beroepsonderwijs	199
C.III. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE	201

Deel D K L A C H T E N R E G E L I N G

D.	Adviezen van de Landelijke Klachtencommissie (PC) primair en voortgezet onderwijs	205
----	---	-----

	Lijst van gebruikte afkortingen	319
--	---------------------------------	-----

Woord vooraf

In deze bundel zijn opgenomen de uitspraken van de kringenrechtspraak in het protestants-christelijk onderwijs uit het jaar 2003. De bundel bestaat uit vier delen. Deel I, Rechtspositie, bevat de uitspraken in zaken betreffende de rechtspositie van het personeel aan een school. Deel II, Medezeggenschap en DGO, bevat de uitspraken in medezeggenschapsgeschillen en geschillen uit het Decentraal Georganiseerd Overleg. In deel III zijn opgenomen de adviezen over functiewaardering en in deel IV de adviezen van de Landelijke Klachtencommissie PC Primair en Voortgezet onderwijs.

Binnen de kringenrechtspraak (in ruime zin) voor het protestants-christelijk onderwijs worden de volgende commissies onderscheiden:

- Commissie van Beroep voor het pc BAO/(V)SO (instandgehouden door de Besturenraad)
- Commissie van Beroep voor het pc VO/HBO (instandgehouden door de Besturenraad)
- Commissie voor Geschillen WMO (instandgehouden door de Besturenraad)
- DGO-geschillencommissie (instandgehouden door de Besturenraad)
- Bezwarencommissie Functiewaardering pc PO/VO (instandgehouden door de Besturenraad)
- Bezwarencommissie Functiewaardering pc HBO (instandgehouden door de Besturenraad)
- Commissie voor Geschillen (instandgehouden door de Besturenraad)
- Commissie van Beroep voor het Confessioneel BVE
- Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE
- Commissie voor Geschillen en Arbitrage IGO
- Bezwarencommissies Functiewaardering
- Landelijke Klachtencommissie.

Er is een Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs en een Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs. Volgens de onderscheiden onderwijswetten en de betreffende CAO's kan een personeelslid bij de aangewezen Commissie in beroep komen tegen een door het schoolbestuur genomen besluit inhoudende:

- a. een disciplinaire maatregel;
- b. schorsing;
- c. het direct of indirect onthouden van promotie;
- d. het verminderen van de omvang van de betrekking;
- e. ontslag anders dan op eigen verzoek, voordat de pensioengerechtigde leeftijd is bereikt;
- f. de beslissing van het bevoegd gezag ten aanzien van een personeelslid op basis waarvan op termijn vermindering van diens betrekkingsomvang kan plaatsvinden;
- g. de beëindiging van een tijdelijk dienstverband;
- h. de aanwijzing als personeelslid boven de reguliere formatie voortvloeiend uit een algemeen verbindend voorschrift welke aanwijzing op termijn kan leiden tot ontslag, vermindering van de betrekkingsomvang of beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband;
- i. de aanwijzing van een andere school of andere scholen waaraan een personeelslid werkzaamheden zal verrichten;
- j. en overigens die zaken die bij of krachtens wet voor beroep vatbaar zijn verklaard.

De Commissie voor Geschillen behandelt geschillen rondom de uitleg en toepassing

van de akte van benoeming en de CAO-VO. Ook staat de commissie open voor behandeling van andere geschillen, welke niet tot de competentie van de overige commissies behoren.

De Commissie voor Geschillen WMO behandelt de geschillen waartoe zij krachtens de Wet Medezeggenschap Onderwijs 1992 bevoegd is.

Deze worden in artikel 19 dier wet onderscheiden in:

- a. instemmingsgeschillen;
- b. reglementsgeschillen;
- c. adviesgeschillen;
- d. interpretatiegeschillen;
- e. andere geschillen.

De volledige naam der Commissie is: Commissie voor Geschillen WMO voor het protestants-christelijk onderwijs.

In 1995 is door de Besturenraad een Commissie voor Geschillen en Arbitrage Decentraal Georganiseerd Overleg ingesteld. Zij behandelt de geschillen die in het decentraal GO zijn gerezen tussen schoolbesturen en personeelsorganisaties.

De Commissie van Beroep voor het Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs deed in 2003 13 uitspraken en de Commissie van Beroep voor het Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs 15 uitspraken.

Van de Commissie voor Geschillen verschenen dit jaar 2 uitspraken. De Commissie voor Geschillen WMO deed in 2003 4 uitspraken en de Commissie voor Geschillen DGO geen uitspraken.

In verscheidene uitspraken van de commissies van beroep en van de Commissie voor Geschillen wordt verwezen naar een of meer artikelen van de akte van benoeming van de appellant respectievelijk verzoeker. In de regel gaat het om akten van benoeming die overeenstemmen met de in het protestants-christelijk onderwijs gangbare modellen, uitgegeven door BPCO. In het hoger beroepsonderwijs geldt sinds 1 augustus 1993 een collectieve arbeidsovereenkomst en in het voortgezet onderwijs is dit het geval vanaf 1 augustus 1996. In het primair onderwijs geldt sinds 1992 een Raamovereenkomst FBS en vanaf 1 augustus 1998 een Raamovereenkomst primair onderwijs 1998-2001.

In 1998 is door de bevoegde gezagsorganen van de protestants-christelijke HBO-instellingen een Bezwarencommissie Functiewaardering PC-HBO in het leven geroepen. Deze is ondergebracht bij de Besturenraad en heeft conform de desbetreffende ministeriële beschikking tot taak het bevoegd gezag van een instelling te adviseren over een door hem te nemen beslissing op een door een personeelslid ingebracht bezwaar tegen de resultaten van de waardering van zijn functie. In 1995 is door de Besturenraad ook nog ingesteld een Bezwarencommissie Functiewaardering voor het PC primair onderwijs en voortgezet onderwijs. Van deze Commissie zijn in 2003 4 uitspraken verschenen.

Voorts zijn in deze bundel opgenomen uitspraken van de Commissie van Beroep voor het Confessioneel BVE (7 uitspraken in 2003) en adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE (2 uitspraken in 2003). Deze Commissies zijn in 1994 ingesteld door de BPCO en de VBKO ten gerieve van PC, RK en IC-instellingen van BVE.

Tegelijkertijd zijn in het leven geroepen een Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE en een Commissie voor Geschillen en Arbitrage Confessioneel BVE.

Van deze Commissies verschenen in 2003 resp. 2 uitspraken en geen uitspraken.

De Landelijke Klachtencommissie is sinds 1998 ingesteld door de Besturenraad naar aanleiding van de in de Kwaliteitswet opgenomen verplichting voor schoolbesturen om zelf een klachtencommissie in het leven te roepen danwel zich aan te sluiten bij een landelijke klachtencommissie. Het overgrote deel van de schoolbesturen in het pc PO en VO heeft zich inmiddels bij de Landelijke Klachtencommissie aangesloten. Dit jaar zijn er 33 adviezen van de Klachtencommissie opgenomen.

De reglementen van de commissies van beroep, de commissies voor geschillen, de Bezwarencommissies Functiewaardering en de Landelijke Klachtencommissie, kunnen worden opgevraagd bij de Besturenraad. Tevens zijn ze te vinden op de websites www.klachtencommissie.org en www.kringenrechtspraak.org

DEEL A RECHTSPOSITIE

A.I. UITSPRAKEN VAN DE COMMISSIES VAN BEROEP

A.I.1. Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs (BAO/(V)SO)

Overzicht

1. SCHORSING VOOR ONBEVOEGD COMPUTERGEBRUIK
2. ONVRIJWILLIGE OVERPLAATSING
3. ONTSLAG WEGENS ZIEKTE
4. BEEINDIGING DIENSTVERBAND
5. PLAATSING RddF OALT LEERKRACHT
6. PLAATSING RddF OALT LEERKRACHT
7. PLAATSING RddF OALT LEERKRACHT
8. SCHORSING
9. ONTSLAG WEGENS ZIEKTE
10. ONSLAG WEGENS ZIEKTE UIT FUNCTIE KLASSENASSISTENT
11. SCHORSING
12. ONTSLAG UIT FUNCTIE GROEPSLEERKRACHT EN HERPLAATSING IN FUNCTIE KLASSENASSISTENT
13. ONVRIJWILLIGE OVERPLAATSING

1. SCHORSING VOOR ONBEVOEGD COMPUTERGEBRUIK

De Commissie constateert dat de in het geding zijnde beslissing, niet door een motivering wordt gedragen, een essentieel gebrek vertoont en disproportioneel is. Bovendien mist het karakter van de beslissing de vereiste duidelijkheid mist nu de schorsing in wezen meer trekken vertoont van een disciplinaire maatregel dan van een ordemaatregel.

Beroep gegrond

De Commissie van Beroep voor het Protestants-Christelijk Basis- en (Voortgezet) Speciaal Onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven
in de zaak van ***, leraar, appellant, gemachtigde Ml. G. Wind (A.O.B.)
tegen
het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Basisonderwijs ***,
gemachtigde Mr. G.M. Metz (Metrium Onderwijsdienstverlening)

I. De procedure

Bij beslissing van het bestuur d.d. 7 maart 2003 is appellant geschorst met onmiddellijke ingang voor de duur van 4 weken.

Appellant heeft beroep ingesteld en een aanvullend beroepschrift d.d. 7 mei 2003, met bijlagen, ingediend.

Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Deze stukken worden geacht van deze beslissing deel uit te maken.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep van 27 juni 2003, alwaar verschenen zijn appellant en zijn gemachtigde en het bestuur,
vertegenwoordigd door zijn gemachtigde, mede in aanwezigheid Van ***, algemeen directeur.

II. De beoordeling.

Het bestuur heeft appellant bij beslissing dd. 7 maart 2003 geschorst in de uitoefening van zijn functie van leraar met onmiddellijke ingang voor de duur van 4 weken.

In de motivering van de beslissing leest de Commissie van Beroep alleen, dat afkeuring wordt uitgesproken onbevoegd gebruik van het computersysteem door appellant, terwijl verder geen redenen zijn vermeld, waarom het gedrag van appellant tot schorsing zou moeten leiden.

De Commissie stelt aldus vast, dat de motivering de beslissing tot schorsing niet kan dragen.

Het bestuur heeft, aldus het verweerschrift van het bestuur en de toelichting ter zitting, met de schorsing beoogd te voorkomen, dat appellant toegang zou hebben tot het netwerk en mogelijk het onderzoek naar aard en omvang van het computergebruik zou frustreren.

Deze reden is evenwel in de bestreden beslissing zelf geheel niet aan de orde gesteld cq vermeld. De Commissie oordeelt zulks als een essentieel gebrek.

Het bestuur heeft trouwens ter zitting niet aannemelijk gemaakt, dat schorsing de enige mogelijkheid was om ongestoord nader onderzoek te (laten) doen naar het computergebruik. Uit dijen hoofde acht de Commissie de schorsing op zichzelf ten opzichte van het belang van appellant tot het voortzetten van zijn lessen disproportioneel.

De Commissie constateert derhalve, dat in het geding is een beslissing, welke niet door de motivering wordt gedragen, een essentieel gebrek vertoont en disproportioneel is, terwijl bovendien het karakter van de beslissing de vereiste duidelijkheid mist nu de schorsing, waarvan het karakter in de

bestreden beslissing zelf niet is vermeld, doch eerst later in het verweerschrift door het bestuur is aangeduid als ordemaatregel, in wezen meer trekken vertoont van een disciplinaire maatregel dan van een ordemaatregel.

Op grond van al het vorenstaande moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De Commissie van Beroep verklaart het beroep van appellant gegrond en vernietigt de beslissing tot schorsing.

Deze beslissing is gegeven door Mr. C. de Groot, voorzitter, Mrs .AJ.M. Breedveld- van Beeck Calkoen, J.Donner en A. Postmal leden; de uitslag van het beroep is aan partijen medegedeeld op 1 juli 2003 , terwijl deze beslissing is verzonden op 11 juli 2003.

2. ONVRIJWILLIGE OVERPLAATSING

Ingevolge artikel C 18 van de CAO-PO 1 augustus 2002- 1 augustus 2004, lid I, onder a is onvrijwillige overplaatsing mogelijk indien er sprake is van een formatietekort op een bepaalde school.

In artikel C 18, lid 5 is bepaald, dat, indien geen overeenstemming bestaat en de werkgever desalniettemin tot een onvrijwillige overplaatsing besluit de werkgever bij zijn besluit aangeeft op welke wijze hij de belangen van de werknemer en de belangen van het onderwijs tegen elkaar heeft afgewogen.

Het bestuur heeft in alle redelijkheid tot haar beslissing kunnen komen door de wederzijdse belangen zorgvuldig tegen elkaar af te wegen en te motiveren.

Beroep ongegrond.

De Commissie van Beroep voor het Protestants-Christelijk Basis- en (Voortgezet) Speciaal Onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

Mw. ***, lerares, appellante,
gemachtigde F.J. Slijkhuis {C.N.V.)
tegen
het bestuur van de Vereniging voor Christelijk ***,
gemachtigde Mr. J. A. Keijser (Besturenraad P.C.O.)

I. De procedure

Namens appellante is bij schrijven d.d. 14 mei 2003, gevolgd door een aanvullend schrijven d.d. 5 juni 2003, beroep aangetekend tegen de beslissing van het bestuur tot onvrijwillige overplaatsing d.d. 25 april 2003 met ingang 1 augustus 2003. Het bestuur heeft een verweerschrift d.d. 11 juni 2003 ingediend.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 27 juni 2003, alwaar verschenen zijn enerzijds appellante en haar gemachtigde die het standpunt van appellante nader heeft toegelicht aan de hand van een pleitnota en anderzijds het bestuur, vertegenwoordigd door A.M. ***, voorzitter en zijn gemachtigde, die het standpunt van het bestuur nader heeft toegelicht aan de hand van een pleitnota.

De genoemde stukken worden geacht deel uit te maken van deze beslissing.

II. De beoordeling

Ingevolge artikel C 18 van de CAO-PO 1 augustus 2002- 1 augustus 2004, lid I, onder a is onvrijwillige overplaatsing mogelijk indien er sprake is van een formatietekort op een bepaalde school. Tussen partijen staat vast, dat een overplaatsing naar de W.G. van de *** onvermijdelijk is in verband met een daar ontstaan lerarentekort, terwijl er op de ***, waar appellante als lerares werkzaam is, een lerarenoverschot is ontstaan.

Voorts staat vast, dat geen vrijwilliger voor overplaatsing beschikbaar was, zodat het bestuur tot onvrijwillige overplaatsing van een leraar moest overgaan.

In genoemd artikel C 18, lid 5 is bepaald, dat, indien geen overeenstemming bestaat en de werkgever desalniettemin tot een onvrijwillige overplaatsing besluit de werkgever bij zijn besluit aangeeft op

welke wijze hij de belangen van de werknemer en de belangen van het onderwijs tegen elkaar heeft afgewogen.

Het bestuur heeft in zijn beslissing aangegeven dat appellante enerzijds het best past in de formatie van de W.G. van de *** in verband met haar aanstellingsomvang, ervaring en staat van dienst en anderzijds, dat andere leerkrachten niet voor overplaatsing in aanmerking komen, zulks op basis van expliciet opgesomde redenen van algemene strekking, zoals b.v. ontbreken van vereiste ervaring in de bovenbouw. Ter zitting heeft appellante nog leerkrachten genoemd, welke zij voor overplaatsing in aanmerking vond komen.

Het bestuur heeft ter zitting bij al deze leerkrachten even vermelde redenen van algemene aard per persoon gespecificeerd en aldus, naar het oordeel van de Commissie in voldoende mate, aangegeven, waarom het deze leerkrachten niet voor overplaatsing in aanmerking heeft gebracht. Het bestuur heeft in zijn beslissing tot overplaatsing ook de leeftijd van appellante van 59 jaar, hetgeen appellante als beletsel voor overplaatsing ervaart, niet buiten beschouwing gelaten, maar heeft het belang van een oudere werknemer om niet overgeplaatst te worden uiteindelijk ondergeschikt gesteld aan het schoolbelang .

Gelet op het vorenstaande kan de Commissie - hoezeer de Commissie wel kan begrijpen, dat appellante tegen een overplaatsing opziet en uiteraard liever had gezien, dat een beslissing tot onvrijwillige overplaatsing haar niet zou treffen -niet tot het oordeel komen, dat het bestuur niet in redelijkheid tot de beslissing tot overplaatsing van appellante heeft kunnen komen.

De beslissing, zoals deze is voorbereid en met appellante is besproken, voldoet tenslotte aan de eisen van zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing moet derhalve worden gehandhaafd en het daartegen ingestelde beroep moet ongegrond worden verklaard.

Beslissing.

De Commissie van Beroep handhaaft de beslissing tot onvrijwillige overplaatsing van appellante en verklaart het daartegen ingestelde beroep ongegrond.

De beslissing is genomen door Mr. C. de Groot, voorzitter, Mrs. A.J.M. Breedveld- van Beeck Calkoen, J. Donner, J.H. Grosheide en A.Postma, leden.

3. ONTSLAG WEGENS ZIEKTE

Ingevolge artikel F2.6 lid 1 sub e van de geldende Collectieve arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs kan ontslag door de werkgever plaats vinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien deze 2 jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen 6 maanden na deze 2 jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

De werkgever is, naar het oordeel van de Commissie van Beroep, gerechtigd om bij het nemen van een ontslagbeslissing en bij het beoordelen van de herplaatsingsmogelijkheid van appellante, uit te gaan van een uitgebracht functieongeschiktheidsadvies of een vaststelling van een arbeidsongeschiktheidspercentage. Ook al is tegen laatstbedoelde vaststelling bezwaar door appellante ingediend.

Beroep ongegrond

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis- en (voortgezet} speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van A. ***, leerkracht, appellante,
gemachtigde Mr. R.H.A. ***
tegen

het bestuur van de Stichting Christelijk Onderwijs ***, gemachtigde Mr. R. ***

I. De procedure

Namens appellante is bij beroepschrift d.d. 10 juni 2003, aangevuld bij schrijven d.d. 10 juli 2003, met bijlagen, beroep ingesteld tegen het aan appellante bij bestuursbeslissing d.d. 29 april 2003 verleende ontslag met ingang van 1 augustus 2003.

Het bestuur heeft een verweerschrift d.d. 12 september 2003, met bijlagen ingediend. De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 20 november 2003, alwaar appellante en haar gemachtigde en de gemachtigde van het bestuur zijn verschenen.

II. De beoordeling

Ingevolge artikel F2.6 lid 1 sub e van de geldende Collectieve arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs kan ontslag door de werkgever plaats vinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien deze 2 jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen 6 maanden na deze 2 jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Vast staat, dat appellante ten tijde van de voorgenomen ontslagdatum 2 jaar ziek was. Volgens het functieongeschiktheidsadvies d.d. 14 april 2003 is de arts van UWV USZO tot de conclusie gekomen, dat appellante voor de functie van lerares op de voorgenomen ontslagdatum 2 jaar arbeidsongeschikt is wegens ziekte of gebrek en dat naar verwachting ook nog zal zijn 6 maanden na die datum.

Voorts heeft het USZO beslist, dat appellante voor 80-100 % arbeidsongeschikt is.

Appellante heeft aangevoerd, dat zij zich met het functieongeschiktheidsadvies niet kan verenigen en evenmin met de beoordeling van de arbeidsongeschiktheid, omdat aan beide beslissingen zorgvuldigheidsgebreken zouden kleven.

Met betrekking tot een functieongeschiktheidsadvies bestaat geen mogelijkheid tot het indienen van bezwaar.

De werkgever is, naar het oordeel van de Commissie van Beroep, gerechtigd om bij het nemen van een ontslagbeslissing en bij het beoordelen van de herplaatsingsmogelijkheid van appellante en de herplaatsingsplicht van het bestuur van een uitgebracht functieongeschiktheidsadvies, respectievelijk beslissing vaststelling arbeidsongeschiktheidspercentage uit te gaan, ook al is tegen laatstbedoelde vaststelling bezwaar door appellante ingediend.

De Commissie van Beroep is, gelet op het vorenstaande, van oordeel, dat het bestuur tot het ontslagbesluit heeft kunnen besluiten, terwijl op basis van het arbeidsongeschiktheidspercentage, zoals althans nu vastgesteld, op het bestuur geen herplaatsingsverplichting rust.

Mocht het tegen het arbeidsongeschiktheidspercentage ingestelde beroep geheel of gedeeltelijk slagen, dan komt op het bestuur jegens appellante, als eigen wachtgelder, alsnog een verplichting te rusten tot het zoeken van passend werk.

III. Beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep tegen de beslissing tot ontslag ongegrond.

Deze beslissing is gegeven door Mr. C. de Groot, voorzitter en Mrs. I. Donner, I.H. Grosheide en A. Postma, leden en getekend door de voorzitter en Mr. G. van Hekesen- van Bruggen, griffier; de beslissing is aan partijen verzonden op 05-02-2003

4. BEEINDIGING DIENSTVERBAND

Appellante is van mening, dat thans een dienstverband voor onbepaalde tijd van kracht is, terwijl het bestuur ervan uitgaat, dat sprake is van een dienstverband voor bepaalde tijd, dat inmiddels reeds na ommekomst van de betreffende periode van rechtswege is geëindigd. Uit de feiten is gebleken dat er sprake is van een verlengd tijdelijk dienstverband en niet van een dienstverband voor onbepaalde tijd. Dit verlengde tijdelijke dienstverband is, weliswaar niet volledig op de juiste wijze, inmiddels beëindigd.

Beroep deels gegrond

De Commissie van Beroep voor het Protestants-Christelijk Basis- en Speciaal (Voortgezet)

OnderWijs

heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

Mw. I.M. ***, administratief medewerker, appellante,
gemachtigde Mr. J.J. **, advocaat

tegen

het bestuur van de Vereniging voor Protestants-Christelijk Basisonderwijs te ***,
gemachtigde Ml. D. Middelkoop (Besturenraad P.C.O)

I. De procedure

Namens appellante is beroep ingesteld bij beroepschrift d.d. 9 april 2003, met bijlagen, gericht tegen beëindiging van haar dienstverband.

Het bestuur heeft een verweerschrift d.d. 6 mei 2003 met bijlagen Ingediend. Namens appellante is hierop een nadere reactie d.d. 22 mei 2003 ingekomen.

Zijdens het bestuur is vervolgens een nadere reactie d.d. 10 juni 2003, met bijlagen ingekomen.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 27 juni 2003, alwaar verschenen zijn appellante, mede in aanwezigheid van haar echtgenoot en het bestuur, vertegenwoordigd door A. ***, voorzitter en dhr. ***, voorzitter benoemingsadviescommissie en genoemde gemachtigde.

II. De beoordeling

Partijen zijn verdeeld over het dienstverband van appellante.

Appellante is van mening, dat thans een dienstverband voor onbepaalde tijd van kracht is, terwijl het bestuur ervan uitgaat, dat sprake is van een dienstverband voor bepaalde tijd, dat inmiddels reeds na ommekomst van de betreffende periode van rechtswege is geëindigd.

De Commissie van Beroep is, gelet op de tekst van de overgelegde destijds geplaatste personeelswervingsadvertentie, de zijdens het bestuur gemaakte aantekeningen van het daarop gevolgde sollicitatiegesprek en de door het bestuur en appellante ondertekende akte van benoeming d.d.1 maart 2002, van oordeel, dat met ingang van 1 november 2001 sprake is van een dienstverband voor bepaalde tijd, waarbij blijkens vermelde akte de benoeming geldt vanaf 1 november 2001 tot en met 31 juli 2002. Daaraan doet niet af, dat aan het bestuur, wat taak en inhoud van de functie aangaat, een permanente aangelegenheid voor ogen stond en dat ook met appellante is besproken, omdat zulks op zichzelf een tijdelijke benoeming niet in de weg staat, waarbij verder komt dat het in dit geval gaat om een eerste benoeming, in welk geval een tijdelijke benoeming veelal toepassing vindt.

Aangezien vaststaat, dat de werkzaamheden op 31 juli 2002 feitelijk niet zijn beëindigd en appellante na deze datum haar werkzaamheden voor het bestuur heeft voortgezet, is de Commissie van

oordeel, dat vanaf evenvermelde datum sprake is van een stilzwijgend verlengd tijdelijk dienstverband van een zelfde duur, dus van 9 maanden, eindigend op 1 mei 2003.

Het zich bij de stukken bevindende schrijven van het bestuur d.d 23 oktober 2002, waarin jegens appellante er melding van wordt gemaakt, als zou appellante in tijdelijke dienst zijn van 1 november 2001 tot 1 november 2002 en dat het dienstverband uit dien hoofde zou eindigen van rechtswege op 1 november 2002, behelst derhalve een onjuist benoemingstijdvak en een onjuiste wijze van beëindiging.

Uit evenvermelde brief heeft appellante overigens wel kunnen afleiden, dat het bestuur in ieder geval tot beëindiging wilde overgaan, zodat dit schrijven wel geacht kan worden de mededeling te bevatten, dat het verlengd tijdelijk dienstverband per eerst mogelijke datum, dus na 1 mei 2003 niet verder zou worden voortgezet.

De Commissie merkt verder nog op, dat in de zijdens het bestuur aan appellante gericht mededelingen inzake het dienstverband, nu daarbij (ten onrechte) werd uitgegaan van beëindiging van rechtswege, diensgevolge niet de termijn is vermeld, waarbinnen beroep bij de Commissie kan worden ingesteld.

In verband hiermee is de Commissie van oordeel, dat, voor zover er al sprake zou zijn van overschrijding van de beroepstennijn, deze niet aan appellante kan worden toegerekend. Gelet op het vorenstaande acht de Commissie het beroep van appellante ontvankelijk.

De Commissie acht het beroep deels gegrond, omdat, anders dan waarvan het bestuur jegens appellante is uitgegaan, sprake is van een verlengd tijdelijk dienstverband, dat inmiddels is beëindigd. Voor het overige acht de Commissie het beroep ongegrond, omdat zij, anders dan appellante, niet van oordeel is, dat er sprake is van een dienstverband voor onbepaalde tijd.

III. Beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep ontvankelijk.

De Commissie verklaart het beroep deels gegrond en deels ongegrond en stelt vast,

dat sprake is geweest van een tijdelijk dienstverband van 1 november 2001 tot en met 31 juli 2002 en vervolgens van een verlengd tijdelijk dienstverband van 31 juli 2002 tot 1 mei 2003, hetwelk op laatstgenoemde datum is geëindigd en dat geen sprake is van een dienstverband voor onbepaalde tijd.

5. PLAATSING RddF OALT LEERKRACHT

" Het (demissionaire) kabinet heeft het voornemen kenbaar gemaakt om met ingang van 1 augustus 2004 de OALT -subsidie volledig te beëindigen. De Commissie van Beroep is derhalve van oordeel, dat het schoolbestuur in het voornemen van de minister aanleiding heeft kunnen vinden om tot rddf-plaatsing te besluiten. Door genoemd voornemen van de Minister is er immers sprake van een reële mogelijkheid dat de bekostiging conform het wetsvoorstel per genoemde datum inderdaad wordt beëindigd.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis- en (voortgezet) speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

Dhr. A. ***, OALT -leerkracht, appellant,
tegen
het bestuur van de Stichting Christelijk Onderwijs ***
verweerder, gemachtigde Mr. R. ***

I De procedure

Bij beroepschrift van appellant dd. 22 juli 2003, met bijlage, is beroep ingesteld tegen het besluit van het bestuur d.d. 3 juli 2003 tot plaatsing van appellant in het risicodragende deel van de formatie (rddf) met ingang van 1 augustus 2003; het voornemen daartoe was appellant eerder medegedeeld bij schrijven d.d. 6 juni 2003. Namens het bestuur is een verweerschrift dd. 1 december 2003, met bijlagen ingediend. De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 16 december 2003, alwaar verschenen zijn appellant en de gemachtigde van het bestuur.

II. De beoordeling

Beoordeeld moet worden of het bestuur bij het bestreden besluit al of niet kon overgaan tot plaatsing van appellant in het risicodragende deel van de formatie met ingang van 1 augustus 2003.

Het bestuur heeft dit besluit, voor zover hier van belang, als volgt gemotiveerd:

" Het (demissionaire) kabinet heeft het voornemen kenbaar gemaakt om met ingang van 1 augustus 2004 de OALT -subsidie volledig te beëindigen.

De huidige minister van O.C. en W. heeft bij brief van 28 mei 2003 kenbaar gemaakt de voorgenomen beëindiging van de OALT- subsidie ook daadwerkelijk per 1 augustus 2004 te willen realiseren. Het daartoe strekkende wetsvoorstel voorbereid is inmiddels voor advies aan de Raad van State gezonden.

De huidige minister van O.C. en W. heeft in deze brief de schoolbesturen geadviseerd tijdig die maatregelen te treffen, die horen bij de voorgenomen beëindiging van de bekostiging van OALT per 1 augustus 2004. Daarbij verwijst de minister met name naar de regels met betrekking tot rddf-plaatsing."

De Commissie van Beroep is van oordeel, dat het schoolbestuur in het voornemen van de minister aanleiding heeft kunnen vinden om tot rddf-plaatsing te besluiten. Door genoemd voornemen van de Minister is er immers sprake van een reële mogelijkheid. dat de bekostiging conform het wetsvoorstel per genoemde datum inderdaad wordt beëindigd.

Uit het verweerschrift blijkt, dat het bestuur geen andere middelen heeft om voortzetting van de OALT-functies van appellant (en nog 4 in dezelfde omstandigheden verkerende collega's) te bekostigen en geen mogelijkheden ziet om voortzetting te bekostigen uit de reguliere formatie of het schoolbudget. Verder is door appellant niet weersproken dat het bestuur bereidheid heeft getoond om appellant een andere functie aan te bieden, indien appellant bereid zou zijn tot scholing.

Gelet op het vorenstaande is de Commissie van Beroep van oordeel, dat het bestuur tot rddf-plaatsing heeft kunnen besluiten.

Appellant heeft aangevoerd, dat hij er op gerekend had, dat hij tot zijn pensioen in het onderwijs zou kunnen blijven werken.

Zulks kan echter aan de rechtmatigheid van het bestuursbesluit niet afdoen.

Appellant heeft ook gewezen op financieel nadeel ten gevolge van het bestuursbesluit, doch dit punt, wat daarvan verder zij, kan in deze procedure bij de Commissie van Beroep niet aan de orde komen.

Ter zitting is ten slotte nog naar voren gekomen, dat elders, namelijk bij het openbaar onderwijs in de gemeente Den Haag er sprake van zou zijn, dat thans niet tot rddf-plaatsing wordt overgegaan, doch, wat daar verder ook van zij, blijkens het

bovenstaande kan niet geoordeeld kan worden, dat het bestuur in de voor het bestuur geldende omstandigheden, niet tot het bestreden besluit heeft kunnen komen. Het beroep moet derhalve ongegrond worden verklaard.

III. De beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep tegen de beslissing van het bestuur tot rddf-plaatsing van appellant ongegrond.

6. PLAATSING RddF OALT LEERKRACHT

" Het (demissionaire) kabinet heeft het voornemen kenbaar gemaakt om met ingang van 1 augustus 2004 de OALT -subsidie volledig te beëindigen. De Commissie van Beroep is derhalve van oordeel, dat het schoolbestuur in het voornemen van de minister aanleiding heeft kunnen vinden om tot rddf-plaatsing te besluiten. Door genoemd voornemen van de Minister is er immers sprake van een reële mogelijkheid dat de bekostiging conform het wetsvoorstel per genoemde datum inderdaad wordt beëindigd.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis- en (voortgezet) speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van Mw. ***, OALT -leerkracht, appellante, gemachtigde I. Damen (onderwijsbond C.N.V. tegen
het bestuur van de Stichting Protestant Christelijk Onderwijs te ***, verweerder,
gemachtigde Mr.M. S. van Hien (Vereniging Besturenorganisaties Katholiek Onderwijs)

I De procedure

Bij beroepsschrift d.d. 22 juli 2003, aangevuld bij schrijven d.d. 19 september 2003, met bijlagen, is namens appellante beroep ingesteld tegen het besluit van het bestuur d.d. 8 juli 2003 tot plaatsing van appellante in het risicodragende deel van de formatie (rddft) met ingang van 1 augustus 2003. Namens het bestuur is een verweerschrift d.d. 9 december 2003, met bijlagen ingediend. De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 16 december 2003, alwaar verschenen zijn de gemachtigde van appellante, terwijl appellante niet in persoon is verschenen en van de zijde van het bestuur de gemachtigde, terwijl mede aanwezig waren Mw. E.C. ***, directeur en M. ***, personeelsfunctionaris.

II De beoordeling

Beoordeeld moet worden of het bestuur bij besluit d.d. 8 juli 2003 al of niet kon overgaan tot plaatsing van appellante in het risicodragende deel van de formatie met ingang van 1 augustus 2003.

Het bestuur heeft dit besluit, voor zover hier van belang, als volgt gemotiveerd:

"Deze rddf-aanzegging is noodzakelijk omdat in het Strategisch Akkoord het voornemen van de Minister is opgenomen om met ingang van 1 augustus 2004 te stoppen met de bekostiging van OALT.

Dit besluit staat los van de aangescherpte kwaliteitseisen ten aanzien van taalondersteuning voor 1 augustus 2004.

Wij zijn dan ook genoodzaakt u te zijner tijd ontslag aan te zeggen."

De Commissie van Beroep is van oordeel, dat, gelet op genoemd voornemen van de Minister, dat blijkens de stukken aan gemeenten en schoolbesturen is medegedeeld bij schrijven d.d. 28 mei 2003 en inhoudt, dat de Minister zo spoedig mogelijk een wetsvoorstel bij de Tweede Kamer indient, opdat de beëindiging van de bekostiging van OALT per 1-8-2004 kan plaatsvinden, het schoolbestuur daarin aanleiding heeft kunnen vinden om tot rddf-plaatsing te besluiten.

Door genoemd voornemen van de Minister is er immers sprake van een reële mogelijkheid, dat de bekostiging conform het wetsvoorstel per genoemde datum inderdaad wordt beëindigd, hoezeer ook de besluitvorming dienaangaande thans nog niet is voltooid.

Voortdurend was re ten tijde van de bestreden beslissing nog geen instemming verleend door de medezeggenschapsraad met het door het bestuur gewijzigde formatieplan. Zulks kan evenwel verklaard en gebillijkt worden door de tijdsdruk. De medezeggenschapsraad heeft inmiddels

instemming verleend aan het gewijzigd formatieplan, terwijl overigens, indien deze instemming niet of niet volledig zou zijn verleend, het bestuur alsnog nader met betrekking tot het formatieplan zou hebben kunnen beslissen.

Ter zitting heeft het bestuur verder aannemelijk gemaakt, dat aan het bestuur geen andere financiële middelen ter beschikking staan om het OALT-onderwijs te bekostigen. De Commissie van Beroep is voorts van oordeel, dat van het partijen bekende Sociaal Plan betrekking hebbend op de kwalificatie-eisen van OALT-lesgevers geen zelfstandige invloed uitgaat op de onderwerpelijke rddf-plaatsing, nu deze voortvloeit uit het voornemen het OALT-onderwijs als geheel niet meer van rijkswege te bekostigen.

Gelet op het vorenstaande is de Commissie van Beroep van oordeel, dat het bestuur tot rddf-plaatsing heeft kunnen besluiten.

Het beroep moet derhalve ongegrond worden verklaard.

III. De beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep tegen de beslissing van het bestuur tot rddf-plaatsing van appellante ongegrond.

7. PLAATSING RddF OALT LEERKRACHT

" Het (demissionaire) kabinet heeft het voornemen kenbaar gemaakt om met ingang van 1 augustus 2004 de OALT -subsidie volledig te beëindigen. De Commissie van Beroep is derhalve van oordeel, dat het schoolbestuur in het voornemen van de minister aanleiding heeft kunnen vinden om tot rddf-plaatsing te besluiten. Door genoemd voornemen van de Minister is er immers sprake van een reële mogelijkheid dat de bekostiging conform het wetsvoorstel per genoemde datum inderdaad wordt beëindigd.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis- en (voortgezet) speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

Dhr. ***, OALT-leerkracht, appellant,
gemachtigde Mr. H.M.K. Jansen (Algemene Onderwijsbond)
tegen

het bestuur van de Stichting Verenigde Protestants Christelijke Scholen te ***, verweerder,
gemachtigde Mw. C.C. Hulscher- Slot (Besturenraad P..C.O.)

I De procedure

Bij beroepschrift van appellant d.d. 3 juli 2003, aangevuld bij schrijven van zijn gemachtigde d.d. 17 juli 2003 en d.d. 19 september 2003, met bijlagen, is beroep ingesteld tegen het besluit van het bestuur gedagtekend 23 juni 2003 tot plaatsing van appellant in het risicodragende deel van de formatie (rddf) met ingang van 1 augustus 2003.

Namens het bestuur is een verweerschrift d.d. 31 oktober 2003, met bijlagen ingediend. De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 16 december 2003, alwaar verschenen zijn appellant en zijn gemachtigde en van de zijde van het bestuur de gemachtigde, terwijl mede aanwezig waren R. de ***, personeelsfunctionaris en D. van ***.

II De beoordeling

Beoordeeld moet worden of het bestuur bij het bestreden besluit al of niet kon overgaan tot plaatsing van appellant in het risicodragende deel van de formatie met ingang van 1 augustus 2003.

Het bestuur heeft dit besluit voor zover hier van belang, als volgt gemotiveerd: "Op 28 mei jl. heeft de minister van O.C. en W. de schoolbesturen schriftelijk geïnformeerd over de stand van zaken betreffende het OALT onderwijs.

In deze brief memoreert de minister het voornemen om met ingang van 1 augustus 2004 te stoppen met de bekostiging van OALT vanuit de rijksoverheid.

Hiervoor heeft zij een wetsvoorstel voorbereid, dat onlangs door de ministerraad is goedgekeurd.

Vooruitlopend op de behandeling van dit wetsvoorstel door het parlement adviseert de minister de schoolbesturen tijdig maatregelen te treffen, die horen bij een voorgenomen beëindiging van de bekostiging van OALT met ingang van het schooljaar 2004/2005. Ondanks het feit, dat de Rotterdamse schoolbesturen bovenstaande gang van zaken buitengewoon betreuren o.a. omdat voor het Rotterdamse OALT-personeel een periode zal aanbreken van grote onzekerheid achten zij het noodzakelijk het advies van de minister op te volgen.

Wij moeten u daarom, onder verwijzing naar artikel I-P 76 van het Rechtspositiebesluit Onderwijspersoneel, meedelen, dat wij uw functie met ingang van 1 augustus aanstaande in het risicodragend deel van de formatie plaatsen.

De Commissie van Beroep is van oordeel dat het schoolbestuur in het voornemen van de minister aanleiding heeft kunnen vinden om tot rddf-plaatsing te besluiten. Door genoemd voornemen van de Minister is er immers sprake van een reële mogelijkheid, dat de bekostiging conform het wetsvoorstel per genoemde datum inderdaad wordt beëindigd, hoezeer ook, hetgeen appellant heeft aangevoerd, de besluitvorming dienaangaande thans nog niet is voltooid.

Verder heeft appellant aangevoerd, dat op grond van artikel 1..17 RPB/VEC. tweede lid het bevoegd gezag, indien het besluit over te gaan tot opheffing van een functie, eerst zorgvuldig moet onderzoeken of het in redelijkheid mogelijk is de betrokkene een mede in verband met zijn persoonlijkheden omstandigheden voor hem passende functie bij het bevoegd gezag aan te bieden. Dat zulks nog niet is geschied, althans niet volledig, kan naar het oordeel van de Commissie van Beroep verklaard en gebillijkt worden door de tijdsdruk, nu immers na de verzending van genoemde brief van de minister dd. 28 mei 2003 het bestuur, nadat het eenmaal tot rddf-plaatsing had besloten, slechts tot 1 augustus 2003 de tijd had om de plaatsing aan de betrokkene tijdig aan te zeggen, wil een ontslag per 1 augustus 2004 door het bestuur geëffectueerd kunnen worden. Overigens wordt door de nu plaatsgevonden rddf-plaatsing de mogelijkheid niet teniet gedaan om alsnog wegen te zoeken om voor de betrokkene werk in enigerlei vorm te behouden, waarmee het bestuur blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting aanstonds is begonnen zowel voor appellant als ook voor zijn in dezelfde situatie verkerende collega's.

Ter zitting heeft het bestuur verder aannemelijk gemaakt, dat aan het bestuur geen andere financiële middelen ter beschikking staan om het OALT-onderwijs te bekostigen, terwijl de Wethouder Sociale Integratie van de gemeente Rotterdam bij (overgelegd) schrijven d.d. 13 juli 2003 aan het bestuur heeft medegedeeld dat hij niet verwacht, dat het wegvallen van de rijksmiddelen gecompenseerd kan worden door een bijdrage van gemeentewege.

Gelet op het vorenstaande is de Commissie van Beroep van oordeel, dat het bestuur tot rddf-plaatsing heeft kunnen besluiten.

Hieraan kan ten slotte niet afdoen de terzitting nog gedane mededeling van de gemachtigde van appellant, dat elders in het land, waarbij het zou gaan om het openbaar onderwijs in de gemeente Den Haag niet tot rddf-plaatsing wordt overgegaan. nu blijkens het bovenstaande niet geoordeeld kan worden, dat het bestuur in de voor het bestuur geldende omstandigheden, niet tot het bestreden besluit heeft kunnen komen.

Het beroep moet derhalve ongegrond worden verklaard.

III. De beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep tegen de beslissing van het bestuur tot rddf-plaatsing van appellant ongegrond.

8. SCHORSING

Appellante is in eerste instantie geschorst uit haar functie als onderwijsassistent. Zij heeft beroep ingesteld en vervolgens heeft het bestuur de ordemaatregel weer ingetrokken. Beroep niet ontvankelijk nu er geen bestaande beslissing tot schorsing meer bestaat.

De Commissie van Beroep voor het Protestantisch-Christelijk Basis- en Speciaal (Voortgezet) Onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

Mw. ***, appellante,
tegen
het bestuur van de Stichting Christelijk Onderwijs ***,
gemachtigde Mr. E.C. Warschauer.

I. De procedure

Appellante is geschorst uit haar functie van onderwijsassistent basisonderwijs met ingang van 18 november 2002.

Appellante heeft bij beroepsschrift d.d. 26 december 2002 beroep ingesteld.

Het bestuur heeft bij schrijven d.d. 28 februari 2003 aan appellante medegedeeld evenbedoelde ordemaatregel in te trekken.

Appellante heeft bij schrijven d.d. 23 april 2003 het ingestelde beroep gehandhaafd.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 27 juni 2003, alwaar verschenen zijn appellante, mede in aanwezigheid van haar echtgenoot, en het bestuur, vertegenwoordigd door genoemde gemachtigde, mede in aanwezigheid van H.F. ***, directeur en Mw. L. *** Adj. Directeur.

II. De beoordeling

Op basis van de ingediende stukken en de ter zitting van de Commissie door partijen gegeven toelichtingen heeft de Commissie ten slotte geconcludeerd, dat de beslissing tot schorsing is ingetrokken. Nu er geen sprake meer is van het bestaan van de beslissing tot schorsing moet het beroep gericht tegen bedoelde schorsingsbeslissing niet-ontvankelijk worden verklaard.

III. De beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

9. ONTSLAG WEGENS ZIEKTE

Ingevolge artikel F2.6 lid 1 sub e van de geldende CAO-PO kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien deze 2 jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen 6 maanden na deze 2 jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Het bezwaar van appellante is gebaseerd op haar overtuiging, dat het bestuur, samengevat, volstrekt onvoldoende heeft gedaan om tot haar reïntegratie te komen.

De Commissie constateert, dat helaas de reïntegratie van appellante niet tot resultaat heeft geleid, maar kan niet tot het oordeel komen dat zulks is veroorzaakt doorvolstrekt onvoldoende optreden van het bestuur in combinatie met onvoldoende medewerking en tegenwerking, waardoor geen vertrouwen meer bij appellante bestaat.

Beroep ongegrond.

De Commissie van Beroep voorhet protestants-christelijk basis -en (voortgezet) speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven
in de zaak van Mw. ***, lerares, appellante
tegen
het bestuur van de vereniging voor protestants-christelijk basisonderwijs ***

I. De procedure

Aan appellante is bij bestuursbesluit, medegedeeld bij schrijven d.d. 26 juni 2002. Eervol ontslag verleend uit haar functie van groepsleerkracht aan de basisschool *** met ingang van 1 januari 2003. Appellante heeft een beroepschrift met bijlagen ingediend. Het bestuur heeft hierop een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft naar aanleiding van het verweerschrift een nadere schriftelijke reactie, met bijlagen, ingediend.

Het bestuur heeft daarna nog schriftelijk gereageerd.

Vervolgens heeft een mondelinge behandeling van de zaak ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 7 maart 2003 plaatsgevonden, alwaar verschenen zijn appellante enerzijds en anderzijds J.J.***, lid van het bestuur en C.H***, adviseur .

II. De beoordeling

Het beroep richt zich tegen het door het bestuur verleende ontslag, gebaseerd op het bestaan van een ziekteperiode van langer dan twee jaar, terwijl niet te verwachten is, dat appellante binnen 6 maanden (na 26 juni 2002) haar functie als groepsleerkracht zou kunnen hervatten.

Appellante bestrijdt op zich zelf niet, dat ontslag uit hoofde van genoemde ziekte periode en herstelverwachting mogelijk zou zijn, maar haar bezwaar tegen het ontslag is gebaseerd op haar overtuiging, dat het bestuur, samengevat, volstrekt onvoldoende heeft gedaan om tot haar reïntegratie te komen, terwijl zij zich verder op het standpunt stelt, dat zij daarbij onvoldoende medewerking en zelfs tegenwerking heeft ondervonden, waardoor ook geen vertrouwen meer bij haar bestaat.

Appellante heeft ter zitting uitgesproken ervan uit te gaan, dat de Commissie zelfstandig een nader onderzoek naar de zaak zal instellen. De Commissie is echter gehouden deze zaak te beoordelen op bovenvermelde door partijen ingediende schriftelijke stukken, te weten de inhoud daarvan en de daarin vervatte stellingen en verweren en verder aan de hand van hetgeen partijen tet zitting van de Commissie nader hebben medegedeeld, mede naar aanleiding van zijdens de Commissie gestelde

vragen. De Commissie zal aldus bij de bevordering niet kunnen treden buiten het evenvermelde, aangezien aan de Commissie geen wettelijke of reglementaire taak is toebedeeld om als Commissie zelfstandig een nader onderzoek naar de toedracht van de zaak, zoals door appellante beoogd, te verrichten.

De Commissie moet aldus beoordelen of appellante haar stelling, dat het bestuur volstrekt onvoldoende heeft gedaan om tot haar integratie te komen, heeft bewezen.

Dienaangaande is uit de stukken en het verhandelde ter zitting naarvoren gekomen, dat gedurende de afgelopen jaren er inzake de integratie van appellante bemoeienis met haar is geweest, hoezeer ook appellante, samengevat, aanpak en frequentie onvoldoende acht. Zo is er in deze optreden geweest van dhr. van de **, zorgbemiddelaar van het A.B.P., van bedrijfsmaatschappelijk werk en van dhr.G. en dhr. V., verbonden aan het Educatief Dienstverleningsinstituut Midden Nederland.

De Commissie constateert, dat helaas de reïntegratie van appellante niet tot resultaat heeft geleid, maar kan niet tot het oordeel komen, dat appellante er in geslaagd zou zijn om aan te tonen, dat zulks is veroorzaakt doorvolstrekt onvoldoende optreden van het bestuur in combinatie met onvoldoende medewerking en tegenwerking, waardoor geen vertrouwen meer bij appellante bestaat.

Het vorenstaande moet ertoe leiden, dat het beroep van appellante tegen het verleende ontslag niet kan worden gehonoreerd.

Overigens is zijdens het bestuur ter zitting medegedeeld, dat appellante in de periode voor haar ziekte gedurende een lange reeks van jaren een zeer gewaardeerde lerares is geweest met een in brede kring gewaardeerde persoonlijke inzet voor de leerlingen en het onderwijs als geheel.

III. De beslissing

De Commissie verklaart het ingestelde beroep niet gegrond en laat de beslissing van het bestuur tot het verlenen van ontslag aan appellante in stand.

10. ONSLAG WEGENS ZIEKTE UIT FUNCTIE KLASSENASSISTENT

Ingevolge artikel F2. 6 lid 1 sub e van de geldende Collectieve arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs kan ontslag door de werkgever plaats vinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien deze 2 jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen 6 maanden na deze 2 jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn. Appellante heeft aangevoerd, dat zij gedeeltelijk arbeidsgeschikt is geacht en dat aan haar geen passend werk is aangeboden en dat met haar daarover geen overleg is gevoerd, terwijl evenmin gesproken is over reïntegratie. De Commissie acht hetgeen het bestuur met betrekking tot het punt van de herplaatsing heeft medegedeeld toereikend, zij het dat het duidelijker zou zijn geweest, indien expliciet zou zijn uitgesproken, dat van werkhervatting in enigerlei vorm of van reïntegratie geen sprake kon zijn.

Beroep ongegrond.

De Commissie van Beroep voor het protestants- christelijk basis- en (voortgezet) speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

Mw. ***, klassenassistent, appellante, gemachtigde Mr. L. van ***, advocaat
tegen

het bestuur van de Stichting Educatie ***, gemachtigde Mr.P .J.M. Dijkmans (Besturenraad P .C.O.)

I. De procedure

Namens appellante is bij beroepschrift d.d. 8 augustus 2003, aangevuld bij schrijven d.d. 3 september 2003, met bijlagen, beroep ingesteld tegen het aan appellante bij bestuursbeslissing d.d. 27 juni 2003 verleende ontslag uit haar functie van klassenassistent met ingang van 1 november 2003.

Namens het bestuur is een verweerschrift ingediend.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 20 november 2003, alwaar appellante en haar gemachtigde zijn verschenen en een bestuursdelegatie en de gemachtigde van het bestuur.

II. De beoordeling

Ingevolge artikel F2. 6 lid 1 sub e van de geldende Collectieve arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs kan ontslag door de werkgever plaats vinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien deze 2 jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen 6 maanden na deze 2 jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn. Appellante heeft in de eerste plaats aangevoerd, dat het ontslag ten onrechte niet is verleend met het predicaat eervol, maar het bestuur heeft medegedeeld, dat zulks wel de bedoeling is geweest en dat inmiddels een in deze zin gecorrigeerde akte is uitgereikt. Appellante bestrijdt op zichzelf niet de ongeschiktheid van meer dan 2 jaar en de verwachting, dat zij dit na 6 maanden ook nog zal zijn. De Commissie moet verder, gelet op evenvermeld artikel, beoordelen of er al of niet reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Appellante heeft aangevoerd, dat zij gedeeltelijk arbeidsgeschikt is geacht en dat aan haar geen passend werk is aangeboden en dat met haar daarover geen overleg is gevoerd, terwijl evenmin gesproken is over reïntegratie.

Het bestuur heeft te dezer zake medegedeeld, dat de gezondheidsklachten van appellante zodanig ernstig waren, dat zowel appellante zelf, de arbo-arts en haar leidinggevende het niet haalbaar achtten zelfs maar te praten over hervatting van werk in haar eigen functie of in welke andere functie

ook. Verder heeft het bestuur medegedeeld, dat appellante herhaaldelijk naar de werkgever heeft aangegeven, dat zij zich niet meer in staat voelde, om in welke mate ook, arbeid te verrichten. Het was voor de schoolleiding niet mogelijk om actieve reïntegratie ter sprake te brengen, aldus het bestuur. Appellante heeft één en ander niet weersproken.

De Commissie acht hetgeen het bestuur met betrekking tot het punt van de herplaatsing heeft medegedeeld toereikend, zij het dat het duidelijker zou zijn geweest, indien expliciet zou zijn uitgesproken, dat van werkhervatting in enigerlei vorm of van reïntegratie geen sprake kon zijn. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid, zoals ter zitting door het bestuur medegedeeld, dat het bestuur geen functie in voor appellante geschikte omvang ter beschikking heeft. Een en ander kan er echter, naar het oordeel van de Commissie, niet toe leiden, dat de ontslagbeslissing zou moeten worden vernietigd.

De Commissie is, gelet op het vorenstaande, van oordeel, dat het bestuur tot ontslag heeft kunnen besluiten, zodat de bestreden beslissing wordt gehandhaafd en het beroep ongegrond wordt verklaard.

III. Beslissing

De Commissie van beroep verklaart het beroep tegen de beslissing tot ontslag ongegrond.

11. SCHORSING

Met betrekking tot de schorsing als ordemaatregel is in de geldende CAO-PO onder F 2.7 , onder 1., geregeld, dat de werkgever de werknemer kan schorsen voor ten hoogste 4 weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Daarbij is bepaald, dat voordat de werknemer wordt geschorst, deze in de gelegenheid wordt gesteld zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. Voorts dienen de opvattingen van de werknemer omtrent de schorsing te worden opgenomen in een brief, waarin de schorsing wordt bevestigd.

De Commissie van Beroep is van oordeel, dat het bestuur , gelet op het vorenstaande, jegens appellant wezenlijke procedurevoorschriften heeft geschonden.

Beroep gegrond.

De Commissie van Beroep voor het protestants christelijk basis- en (voortgezet) speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

Dhr.***, leerkracht, appellant,
Mr. *** ,advocaat-gemachtigde
tegen

het bestuur van de School voor voortgezet speciaal onderwijs *** , verweerder ,
Mr.J.A. Keijser, gemachtigde (Besturenraad P.C.O.)

I. De procedure

Namens appellant is bij beroepschrift d.d.16 oktober 2003 (met bijlagen) beroep ingesteld tegen een door de directeur van de school genomen beslissing d.d. 29 september 2003 inhoudende schorsing van appellant.

Namens het bestuur is een verweerschrift d.d.10 november 2003 (met bijlagen) ingediend.

De zaak is behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 20 november 2003, alwaar zijn verschenen appellant en zijn gemachtigde, terwijl het bestuur werd vertegenwoordigd door zijn gemachtigde en mede aanwezig was de directeur van de school, ***.

II. De beoordeling

Ter zitting heeft het bestuur verklaard, dat beoogd is appellant te schorsen als ordemaatregel.

Met betrekking tot de schorsing als ordemaatregel is in de geldende Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs onder F 2.7 , onder 1., geregeld, dat de werkgever de werknemer kan schorsen voor ten hoogste 4 weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Daarbij is bepaald, dat voordat de werknemer wordt geschorst, deze in de gelegenheid wordt gesteld zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. Voorts dienen de opvattingen van de werknemer omtrent de schorsing te worden opgenomen in een brief, waarin de schorsing wordt bevestigd.

In het voorliggende geval is in strijd met deze regeling door de directeur besloten tot schorsing voor onbepaalde tijd, terwijl appellant niet geconfronteerd is met een voornemen tot schorsing en niet in de gelegenheid is gesteld zijn opvattingen daarover kenbaar te maken. In verband met deze gang van zaken is evenmin sprake van het opnemen van deze opvattingen in een brief, waarin de schorsing wordt bevestigd. De Commissie van Beroep is van oordeel, dat, gelet op het vorenstaande, jegens appellant wezenlijke procedurevoorschriften zijn geschonden.

Het beroep van appellant is derhalve gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Overigens heeft de gemachtigde van het bestuur (in hetverweerschrift) gesteld, dat voor zover de Commissie van Beroep tot het oordeel zou komen, dat de bestreden schorsingsbeslissing vernietigd dient te worden, het bestuur op basis van de alsdan op hem rustende plicht voortvloeiende uit het bepaalde onder F2.7 onder 4 van de CAO, ertoe zal overgaan om, in overleg met appellant, naar vermogen appellant te rehabiliteren.

III De beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep van *** gegrond en vernietigt de beslissing tot schorsing d.d. 29 september 2003.

12. ONTSLAG UIT FUNCTIE GROEPSLEERKRACHT EN HERPLAATSING IN FUNCTIE KLASSENASSISTENT

Ingevolge artikel F2.6 lid 1, onder e van de CAO- PO 2002-2004 kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien deze 2 jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen 6 maanden na deze 2 jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Volgens het uitgebrachte UWV- USZO functieongeschiktheidsadvies is appellante op termijn van 6 maanden na de voorgenomen ontslagdatum niet functiegeschikt te achten" omdat er een blijvende discrepantie is tussen de arbeidsbelasting in de functie van groepsleerkracht en de gezondheidstoestand van appellante.

Het bestuur kon, naar het oordeel van de Commissie van Beroep, bij de beslissing tot ontslagverlening van dit advies uitgaan.

Beroep ongegrond.

De Commissie van Beroep voor het protestants ,Christelijk basis -en (voortgezet) speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van

Mw. ***, lerares, appellante, gemachtigde: Mr. J.L. Aarts (Algemene Onderwijsbond) tegen

het bestuur van de Stichting***, gemachtigde: Mr. J.W. Janse- Velema (Besturenraad P.C.O.)

I. De procedure

Namens appellante is bij beroepschrift dd. 5 augustus 2003, aangevuld bij schrijven d.d. 13 oktober 2003, met bijlagen" beroep ingesteld tegen het besluit van het bestuur d.d. 30 juni 2003, waarbij besloten is appellante per 1 oktober 2003 ontslag te verlenen voor WTF 0,6239 (23.00 uur) per week uit haar functie van groepsleerkracht en per dezelfde datum te herplaatsen in de functie van onderwijsassistent voor WTF 0,4612 (17 uur) per week.

Namens het bestuur is een verweerschrift d.d. 17 november 2003, met bijlagen ingediend.

Namens appellante is een schriftelijke reactie op het verweerschrift dd. 3 december 2003, met bijlage, ingediend.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 16 december 2003, alwaar zijn verschenen appellante en haar gemachtigde en van de zijde van het bestuur de gemachtigde en Mw. M.P. *** personeelsfunctionaris, terwijl mede aanwezig was ***, directeur. Beide partijen hebben hun standpunten aan de hand van een pleitnota toegelicht.

III. De beoordeling

Beoordeeld moet worden of de bezwaren van appellante tegen de beslissing van het bestuur tot ontslag uit haar functie van groepsleerkracht voor WTF 0,6239 (23.00 uur) per week en haar per dezelfde datum te herplaatsen in de functie van onderwijsassistent voor WTF 0,4612 (17 uur) per week al of niet gegrond zijn. Ingevolge artikel F2.6 lid 1, onder e van de CAO- PO 2002-2004 kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien deze 2 jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen 6 maanden na deze 2 jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

De periode van ziekte of arbeidsongeschiktheid is op zichzelf niet bestreden.

Volgens het uitgebrachte UWV- USZO functieongeschiktheidsadvies dd. 3 april 2003 is appellante op termijn van 6 maanden na de voorgenomen ontslagdatum niet functiegeschikt te achten" omdat er een blijvende discrepantie is tussen de arbeidsbelasting in de functie van groepsleerkracht en de gezondheidstoestand van appellante.

Het bestuur kon, naar het oordeel van de Commissie van Beroep, bij de beslissing tot ontslagverlening van dit advies uitgaan.

Verder heeft het bestuur blijkens de stukken ten aanzien van appellante in voldoende mate aan zijn reïntegratieverplichting met betrekking tot haar functie voldaan.

Anders dan het bestuur meent, is de Commissie van beroep met appellante van oordeel, dat één en ander nog geen volledige grondslag voor ontslagverlening oplevert en dat vermeld artikel F2.6 lid 1, onder e van de CAO -PO 2002-2004 tevens meebrengt, dat naast vorenvermelde punten, het bestuur eerst dan tot ontslagverlening mag besluiten, nadat door het bestuur is nagegaan of herplaatsing mogelijk is en, indien zulks het geval is, dat deze herplaatsing aansluitend aan het ontslag ingaat. De beslissing tot herplaatsing in een bij de betrokkene passende functie maakt, naar het oordeel van de Commissie van Beroep, deel uit van de ontslagbeslissing, zodat dit onderdeel van de beslissing mede deel kan uitmaken van een in te stellen beroep.

Het standpunt van het bestuur, dat appellante in deze niet –ontvankelijk zou worden verklaard, wordt derhalve afgewezen.

Appellante voert aan, dat zij in aanmerking komt primair voor herplaatsing als groepsleerkracht voor 17 uur per week, subsidiair als remedial teacher (RT) en meer subsidiair als lerarenondersteuner basisonderwijs en derhalve niet als onderwijsassistent, waartoe het bestuur heeft besloten.

Gelet echter op de beperkingen, vermeld in de rapportage van de betrokken arbeidsdeskundige dd. 21 augustus 2001, moet geoordeeld worden, dat appellante niet meer in staat is om aan alle aan een groepsleerkracht gestelde vereisten te voldoen, hoezeer de Commissie van Beroep ervan overtuigd is, dat appellante zich inzet, zoveel als haar mogelijk is.

Wat betreft inschakeling als remedial teacher heeft het bestuur gesteld, dat de organisatie van het arbeidsproces en de plaats, die het RT -werk daarin inneemt, benoeming van groepsleerkrachten, die uitsluitend RT-werk verrichten niet toelaat, omdat het daarbij gaat om (speciaal opgeleide) leerkrachten, die het RT-werk verrichten als onderdeel van hun taak naast het groepswerk. Voorts heeft het bestuur medegedeeld in de scholenorganisatie als geheel geconfronteerd te worden met een zeer hoog aantal arbeidsongeschikte werknemers, zodat, aldus het bestuur, de continuïteit van de instelling in gevaar komt. indien het bestuur verplicht zou worden deze werknemers te herplaatsen in RT -werk.

De Commissie van Beroep is reeds om deze redenen van oordeel dat het bestuur heeft kunnen besluiten appellante niet te herplaatsen in RT -werk.

Verder is de Commissie van Beroep van oordeel, dat in verband met de (overgelegde) vereisten, welke gelden voor lerarenondersteuner, gelet op de beperkingen van appellante, appellante reeds daarom, derhalve afgezien van eventuele organisatorische belemmeringen, daarvoor niet in aanmerking kan worden gebracht.

Tenslotte is de Commissie van Beroep van oordeel, dat gelet op de (overgelegde) vereisten, welke gelden voor onderwijsassistent, het bestuur in verband met zowel de beperkingen van appellante als haar mogelijkheden tot herplaatsing in deze functie heeft kunnen besluiten.

Het vorenstaande leidt ertoe, dat de bestreden beslissing moet worden gehandhaafd.

III. De beslissing

De Commissie verklaart het beroep ongegrond.

13. ONVRIJWILLIGE OVERPLAATSING

Ingevolge het bepaalde in C 18,1,a,b,c,d is onvrijwillige overplaatsing mogelijk in geval van formatietekort, conflictsituatie en van disfunctioneren en op advies van de bedrijfsarts.

In het onderhavige geval heeft het bestuur in de genoemde beslissing en de daaraan voorafgaande correspondentie niet expliciet vermeld welk artikel/artikelgedeelte van de akte van benoeming en/of andere regeling het bestuur van toepassing acht, hetgeen de Commissie een wezenlijk gebrek acht. Tevens is de voorgeschreven expliciete belangenafweging niet juist geschied. Niet volstaan kan worden met de mededeling, dat een bij de betrokkene passende functie elders beschikbaar wordt gesteld, maar indien een beslissing tot overplaatsing wordt beoogd, moet het bestuur de eventuele individuele belangen van de betrokkene daartegen vernemen en expliciet afwegen tegen het schoolbelang en vervolgens beslissen. **Beroep ongegrond.**

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis -en (voortgezet)speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven
in de zaak van
Mw.***, lerares, appellante, gemachtigde: Mr..J.C.G.M. Keuls(Onderwijsbond C.N.V.)
tegen
het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Basisonderwijs te ***, gemachtigden: Mr.J.A van Laar
en Mr.G. de Gelder

De procedure

Namens appellante is bij beroepschrift d.d. 6 juni 2002 beroep ingesteld tegen het besluit van het bestuur van 14 mei 2002 tot onvrijwillige overplaatsing van appellante met ingang van 1 augustus 2002. Het bestuur heeft op 9 juli 2002 een verweerschrift gedateerd 3 juli 2002 ingediend.

In verband met het door appellante aan de Commissie gedane verzoek om het beroep te behandelen en te beslissen op een tijdstip voorde beoogde datum van effectuering van het bestuursbesluit is een aanvang met de behandeling gemaakt ter zitting van de Commissie op 11 juli 2002 en is de behandeling voortgezet op 15 juli 2002.

Ter zitting is namens appellante een op schrift gestelde reactie op het verweerschrift gegeven. Namens het bestuur zijn pleitnotities voorgedragen.

II. De beoordeling

Het bestuursbesluit behelst een onvrijwillige overplaatsing van apellant naar een andere school.

De onvrijwillige overplaatsing is geregeld in de Collectieve Arbeidsovereenkomst Primair Onderwijs, onder Personeelsbeleid, C .18.

Ingevolge het bepaalde in C 18,1,a,b,c,d is onvrijwillige overplaatsing mogelijk in geval van formatietekort, conflictsituatie en van disfunctioneren en op advies van de bedrijfsarts.

In het onderhavige geval heeft het bestuur in de genoemde beslissing d.d. 14 mei 2002 en de daaraan voorafgaande correspondentie d.d. 13 maart 2002 en d.d. 17 april 2002 niet expliciet vermeld welk artikel/artikelgedeelte van de akte van benoeming en/of andere regeling het bestuur van toepassing acht, hetgeen de Commissie een wezenlijk gebrek acht, omdat voor de belanghebbende uit een oogpunt van rechtszekerheid onmiskenbaar duidelijk moet zijn op welke formele grond een haar treffend bestuursbesluit stoelt, zodat een belanghebbende zijn positie op juiste wijze kan bepalen.

Tevens is de voorgeschreven expliciete belangenafweging niet juist geschied. Niet volstaan kan worden met de mededeling, dat een bij de betrokkene passende functie elders beschikbaar wordt gesteld, maar indien een beslissing tot overplaatsing wordt beoogd, moet het bestuur de eventuele individuele belangen van de betrokkene daartegen vernemen en expliciet afwegen tegen het schoolbelang en vervolgens beslissen.

Het bestuur heeft in dit geval, althans voor zover uit de stukken blijkt, alleen op de vestigingsplaats van de school, waarnaar appellante zou worden overgeplaatst en het vervoersprobleem van appellante acht geslagen, hetgeen de Commissie te summier acht.

Uit de stukken van de zijde van het bestuur en hetgeen ter zitting is medegedeeld komt naar voren, dat het bestuur mede op basis van een uitgebracht deskundigenadvies wil komen tot "verbeterde onderlinge verhoudingen en meer communicatie in positieve en constructieve zin". Overigens hanteert het bestuur pas voor het eerst in de pleitnotities de kwalificatie "conflictsituatie".

De Commissie heeft de overtuiging gekregen, dat het niet alleen gaat om de onderlinge verhoudingen tussen de leraren op pedagogisch en communicatief gebied, maar ook om de verhouding tot de directie en het bestuur en de gewenste interactie van die zijde naar de leraren.

De Commissie acht, nu het gaat om een samenstel van oorzaken, een onvrijwillige overplaatsing van appellante een te veel haar persoonlijk treffende en derhalve te rigoureuze maatregel, waarbij van betekenis is, dat op het didactisch functioneren van appellante niets aan te merken is.

In verband met het vorenstaande moet de beslissing tot overplaatsing worden vernietigd.

Het vorenstaande neemt overigens niet weg, dat de algemene situatie voor verbetering vatbaar is, waarbij, nu het beroep van appellante en de overige leraren tegen de bestuursbeslissing gegrond wordt verklaard en hun

positie op de school gehandhaafd wordt, het op hun weg kan liggen om punten van verbetering en wegen aan te geven, waarlangs verbetering zou kunnen worden gerealiseerd en daarover met directie en bestuur in contact te treden.

III. De beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep gegrond en vernietigt de beslissing tot onvrijwillige overplaatsing.

A.I.2

Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het
PC Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs

Overzicht

CvB.VO/HBO.2003.001-U.2003.001	DISCIPLINAIRE MAATREGEL
CvB.VO/HBO.2003.005-U.2003.002	SCHORSING
CvB.VO/HBO.2003.012-U.2003.003	EERVOL ONTSLAG I.V.M. WA/IP UITKERING
CvB.VO/HBO.2003.009-U.2003.004	ONTSLAG O.G.V. ART. F7 LID 1 ^E CAO-VO
CvB.VO/HBO.2003.015-U.2003.005	BEEINDIGING ARBEIDSOVEREENKOMST
CvB.VO/HBO.2003.011-U.2003.006	BEEINDIGING DIENSTVERBAND
CvB.VO/HBO.2003.004-U.2003.007	BEEINDIGING TIJDIGE DIENSTBETREKKING
CvB.VO/HBO.2003.007-U.2003.008	ONTSLAG ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL
CvB.VO/HBO.2003.014-U.2003.009	NIET-VERLENGEN DIENSTVERBAND VOOR BEPAAALDE TIJD
CvB.VO/HBO.2003.020-U.2003.010	BEEINDIGING DIENSTVERBAND VOOR BEPAAALDE TIJD
CvB.VO/HBO.2003.022-U.2003.011	ONTSLAG OP GROND VAN ART. F7 LID 1 ^E CAO- VO
CvB.VO/HBO.2003.027-U.2003.012	RDDF PLAATSING
CvB.VO/HBO.2003.019-U.2003.013	BEEINDIGING ARBEIDSOVEREENKOMST WEGENS PLICHTSVERZUIM
CvB.VO/HBO.2003.021-U.2003.014	SCHRIFTELIJKE BERISPING ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL
CvB.VO/HBO.2003.023-U.2003.015	SCHRIFTELIJKE BERISPING ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL

CvB.VO/HBO.2003.001-U.2003.001.

DISCIPLINAIRE MAATREGEL wegens grensoverschrijdend gedrag

Op grond van artikel P-4, eerste lid, van de CAO kan de werknemer die niet doet dan wel nalaat wat een goed werknemer in gelijke omstandigheden behoort te doen of na te laten, door de werknemer een disciplinaire maatregel worden opgelegd.

Volgens de commissie

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting Christelijke Hogeschool *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 25 november 2002 heeft de secretaris van het College van Bestuur van de Christelijke Hogeschool *** (hierna te noemen: de hogeschool), uitgaande van verweerster, appellant mededeling gedaan van het besluit van het College van Bestuur hem wegens grensoverschrijdend gedrag de disciplinaire maatregel van berisping op te leggen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 6 januari 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 30 januari 2003 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerster heeft bij schrijven van 17 april 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 9 mei 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerster bij monde van mr. M.D.M. ***, senior beleidsmedewerker bij de hogeschool, en mr. ***, voorzitter van de klachtencommissie van de hogeschool.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant, zoals vervat in het beroepschrift en ter zitting nader toegelicht, komt samengevat op het volgende neer.

Appellant is van mening, dat hij geen grensoverschrijdend gedrag heeft vertoond ten opzichte van de studente X (hierna te noemen: studente X of klagster). Zij heeft immers niet aangegeven, dat zij moeite had met hun contact. Dat contact was zoals dat tussen docent en student gebruikelijk is. Hij heeft zich altijd als de docent opgesteld. Hij betwist dan ook, dat er sprake zou zijn van ongewenst gedrag als bedoeld in de Klachtenregeling.

Appellant acht het zeer stuitend, dat de klachtencommissie in het rapport – en verweerster in navolging daarvan - een afbeelding bij een gedicht van hem seksueel heeft geduid. Indien appellant was gevraagd om een toelichting, had hij kunnen uitleggen dat het om een haaiantand ging. De redenering van verweerster ten aanzien van de door de klachtencommissie ongegrond verklaarde klachten, is naar de mening van appellant onlogisch en onjuist. Het stellen van de voorwaarden, die verweerster heeft toegevoegd aan de berisping, is naar de mening van appellant in strijd met het bepaalde in de CAO, waarin limitatief de disciplinaire maatregelen zijn opgesomd. Bovendien heeft verweerster op dit punt ten onrechte een koppeling gelegd tussen een arbeidsrechtelijke kwestie en de afhandeling van de klacht.

Het standpunt van verweerster.

Bij het bestreden besluit heeft verweerster het advies van de klachtencommissie gevolgd en appellant de disciplinaire maatregel van berisping opgelegd. Zij heeft daarbij de conclusies van de door het Bureau Bezemer en Kuiper gevormde klachtencommissie over de klacht aanvaard met de volgende kanttekeningen.

“De commissie acht een deel van de klachten gegrond. Over het andere deel van de klachten concludeert de commissie dat deze ongegrond moeten worden verklaard. Blijkens de onderbouwing moet dit zo worden begrepen dat de commissie van oordeel is dat klaagster deze klachten niet voldoende aannemelijk heeft kunnen maken vanwege de verschillende lezingen van klaagster en aangeklaagde. Dit betekent naar de mening van het College geenszins dat de commissie heeft geconcludeerd dat voor deze klachten geen grond aanwezig was en de klachten dus ten onrechte zijn gedaan. Uit de conclusieformulering van de commissie zou dit - ten onrechte - wel zo kunnen worden gelezen. Van belang is hierbij de opmerking van de commissie dat zij geen aanknopingspunten heeft kunnen vinden dat klaagster valse beschuldigingen heeft geuit of daartoe enig motief heeft gehad. Het College acht het verder een bijzondere verantwoordelijkheid van een docent ervoor te zorgen dat hij in zijn relatie naar studenten naar de buitenwereld zo veel als mogelijk publiek controleerbaar blijft. Nu zich klachten voordoen waarvan niet is vast te stellen of deze al dan niet gegrond zijn, vindt het College daarom het grensoverschrijdend gedrag dat daarvan de context vormt te meer laakbaar.”

In aansluiting op het opleggen van de berisping heeft verweerster appellant een aantal zaken voorgelegd, onder meer omtrent toekomstig gedrag en de plicht excuses aan de studente X aan te bieden. In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerster gesteld, dat deze zaken geen deel uitmaken van de disciplinaire maatregel, maar hebben te maken met vereisten van vertrouwen en goede verhoudingen.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellant. In het bestreden besluit noemt verweerster als wettelijke grondslag artikel R, lid 2a van de CAO (bedoeld is de CAO-HBO 2000-2002). Ten tijde van het nemen van dat besluit was echter de grondslag voor het opleggen van een berisping opgenomen in artikel P-4 van de op dat moment toepasselijke CAO-HBO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO). De strekking van deze bepalingen is evenwel gelijk.

Op grond van artikel P-4, eerste lid, van de CAO kan de werknemer die niet doet dan wel nalaat wat een goed werknemer in gelijke omstandigheden behoort te doen of na te laten, door de werknemer een disciplinaire maatregel worden opgelegd.

Het tweede lid van dit artikel bepaalt, dat de werkgever – onder meer – de disciplinaire maatregel van berisping kan treffen.

Naar aanleiding van een klacht, ingediend door een studente aan de Hogeschool, heeft verweerster de procedure, zoals beschreven in de toentertijd geldende “Klachtenregeling ongewenst gedrag” (verder te noemen: de Klachtenregeling), inwerkinggesteld.

Ingevolge artikel 2 van de Klachtenregeling is de klachtencommissie belast met de behandeling van de klacht. Ten tijde van de indiening van de onderhavige klacht fungeerde een drietal door het bureau Bezemer en Kuiper uit Rotterdam aangewezen personen als klachtencommissie. Deze hebben de klacht onderzocht en advies aan verweerster uitgebracht.

Blijkens artikel 1, onder a, van de Klachtenregeling (voorzover hier van belang) wordt in de regeling onder ongewenst gedrag verstaan “gedrag waarbij verbaal, fysiek of non-verbaal de persoonlijke integriteit van de ander wordt aangetast, [gedrag] dat tot gevolg heeft dat een onaangename, bedreigende of vijandige werk-/studieomgeving wordt gecreëerd.”

Ingevolge artikel 13, onder b, en k, van de Klachtenregeling behoort tot de taak van de klachtencommissie:

- b. het instellen en uitvoeren van een onderzoek naar de gegrondheid van de klacht;
- k. indien de klacht gegrond is, het adviseren van het College van Bestuur over de te nemen maatregelen.

Artikel 14, eerste lid, van de Klachtenregeling bepaalt, dat de klachtencommissie het College van Bestuur kan adviseren tot het opleggen van de maatregelen berisping, verandering van taken of functie dan wel overplaatsing naar een andere werkeenheid, schorsing en ontslag.

Ingevolge artikel 15 van de Klachtenregeling neemt het College van Bestuur op grond van het uitgebrachte advies een beargumenteerde beslissing.

De klachtencommissie heeft op 25 oktober 2002 rapport uitgebracht. Daarin heeft zij geconcludeerd, dat een deel van de klachten ongegrond is en een deel gegrond. Laatstgenoemd deel betreft (zakelijk weergegeven) het volgende:

gesprekken en e-mailcontacten met een persoonlijk karakter en een gedicht met afbeelding, door appellant aan klagster gezonden;
een voorval in een auto als zodanig, in die zin, dat er hoe dan ook, door wie dan ook daarbij is gekust.
De klachtencommissie heeft verweerster geadviseerd appellant een schriftelijke berisping op te leggen.

Blijkens het bestreden besluit aanvaardt verweerster de conclusies van de klachtencommissie over de klacht. Over het deel van de klachten, dat deze commissie ongegrond acht, heeft verweerster een aantal opmerkingen gemaakt, die hiervoor onder “Het standpunt van verweerster” zijn weergegeven. Voorts heeft verweerster in het bestreden besluit nog een aantal voorwaarden aan appellant opgelegd; deze zijn eveneens onder “Het standpunt van verweerster” kort aangeduid.

De Commissie stelt – met verweerster - vast, dat deze voorwaarden geen deel uitmaken van de berisping. Ze hangen samen met een ander aspect van de arbeidsverhouding tussen appellant en verweerster dat in dit beroep niet aan de orde is. In deze uitspraak zal de Commissie derhalve niet

ingaan op deze voorwaarden. Zij betreurt het, dat verweerster twee los van elkaar staande onderwerpen in een brief heeft behandeld en daarmee op zijn minst de schijn heeft gewekt, dat zij wel samenhangen.

Aangaande de overwegingen in het bestreden besluit over het deel van de klachten, dat de klachtencommissie ongegrond heeft verklaard, merkt de Commissie het volgende op. Gelet op de taak, die de klachtencommissie heeft blijkens de Klachtenregeling, te weten de klacht onderzoeken en verweerster adviseren, ontgaat het de Commissie, waarom verweerster uitvoerige overwegingen heeft gewijd aan deze onderwerpen. De Commissie kan verweerster dan ook niet volgen, waar hij stelt, dat het feit, dat de klachtencommissie de bedoelde klachten niet voldoende aannemelijk heeft geacht, geenszins betekent, dat de klachtencommissie heeft geconcludeerd dat voor deze klachten geen grond aanwezig was. Ook de zinsnede "Nu zich klachten voordoen waarvan niet is vast te stellen, of deze al dan niet gegrond zijn, vindt het College daarom het grensoverschrijdend gedrag dat daarvan de context vormt, te meer laakbaar" acht de Commissie niet passend in het systeem van de Klachtenregeling. Deze passages wekken bovendien de indruk, dat het advies van de klachtencommissie mede op de daarin vervatte overwegingen zou zijn gebaseerd, hetgeen nu juist niet het geval is. De verklaring, die verweerster ter zitting heeft gegeven voor het opnemen van deze zinsneden in de brief waartegen het beroep zich richt, n.l. dat daarmee wordt beoogd een toelichting op het advies te geven en dat die verduidelijking van belang is tegenover de studente, werpt hierop geen ander licht. De brief waarmee de berisping is opgelegd is gericht tot appellant en niet tot klaagster. Informatie aan haar zou bij een aparte, op haar situatie toegesneden brief dienen te worden verstrekt. Deze overwegingen hadden dan ook niet aan het bestreden besluit dienen te worden toegevoegd.

Ten aanzien van het bestreden besluit voorzover dat het advies volgt van de klachtencommissie in verband met de door haar gegrond verklaarde klachten overweegt de Commissie het volgende. Zij constateert eerst, dat, gelet op het gehoor door de klachtencommissie van studente X, het gedrag van appellant is aan te merken als ongewenst gedrag als bedoeld in artikel 1 van de Klachtenregeling, aangezien klaagster van mening is, dat door het gedrag van appellant een onaangename situatie is gecreëerd.

Appellant heeft ernstig bezwaar gemaakt tegen de duiding door de klachtencommissie en verweerster van de afbeelding bij bovenvermeld gedicht. Als hem ernaar was gevraagd, had hij uitleg kunnen geven. Dit is niet gebeurd. Appellant heeft ter zitting uiteengezet, dat hij voor studente X desgevraagd een haaiantand heeft meegebracht, vergezeld van een gedicht met een afbeelding. Hij vindt het zeer kwalijk dat de klachtencommissie een totaal andere uitleg heeft gegeven aan de afbeelding van de haaiantand en daardoor ook aan het gedicht.

De Commissie acht mede gezien de verklaring van de voorzitter van de klachtencommissie ter zitting de uitleg van appellant van het gedicht en de haaiantand aannemelijk. Dit betekent, dat verweerster dit onderdeel van het advies van de klachtencommissie niet aan het bestreden besluit ten grondslag had mogen leggen.

Met betrekking tot de gesprekken en de e-mailcontacten tussen appellant en klaagster overweegt de Commissie het volgende.

In het dossier bevinden zich twee uitdraaien van e-mails van appellant aan de studente X.

De Commissie is van oordeel, dat de klachtencommissie en verweerster in navolging daarvan zich terecht op de aangevoerde gronden op het standpunt hebben gesteld, dat de inhoud van deze e-mails als (deels) van vertrouwelijke en zeer intieme aard niet past in het normale verkeer tussen een hoofddocent en een student. Daarbij is het niet van belang, dat appellant niet feitelijk fungeerde als docent van studente X. Ook en met name juist als hoofddocent met een managementfunctie heeft hij een voorbeeldfunctie. Bovendien had hij in die functie regelmatig contact met klaagster. De stelling van appellant, dat een docent en een student op gelijke voet moeten kunnen communiceren, deelt de Commissie niet. Er moet een bepaalde afstand worden bewaard. Appellant heeft echter met de inhoud van de overgelegde e-mails die afstand overschreden. Dat studente X niet – direct - heeft aangegeven, dat zij een en ander niet prettig vond, is niet beslissend, mede omdat niet onaannemelijk is dat dit ook een gevolg is van het overwicht dat appellant op klaagster had. Bovendien verkeerde zij bij de aanvang van de contacten in een precare gezondheidssituatie. Het voorgaande geldt ook voor de vele gesprekken, die appellant en studente X hebben gevoerd. Daarbij is niet doorslaggevend, dat sommige gesprekken door klaagster zijn geëntameerd.

Appellant heeft niet bestreden, dat er in de auto is gekust tussen hem en de studente toen hij haar naar het station bracht.

De Commissie acht het geen voor appellant verzachtende omstandigheid, dat de cultuur op de betreffende afdeling een min of meer los contact tussen leden van het docentenkorps en studenten toeliet.

Naar het oordeel van de Commissie staat op grond van het vorenoverwogene ten aanzien van de e-mailcontacten, de gesprekken en het kussen in de auto vast, dat appellant heeft gedaan wat hij had behoren na te laten. Hij heeft zich daardoor schuldig gemaakt aan plichtsverzuim als bedoeld in artikel P-4, eerste lid, van de CAO. Niet geoordeeld kan voorts worden, dat verweerster hierin niet in redelijkheid grond heeft kunnen vinden voor het opleggen van de – lichtste – disciplinaire maatregel van berisping. Van onevenredigheid kan hier niet worden gesproken. Hoewel er – zoals in het vorenstaande is uiteengezet - gebreken kleven aan de brief waarbij de berisping aan appellant is meegedeeld, kan het besluit tot berisping op zich in stand blijven.

Het beroep dient derhalve te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verworpt het beroep van appellant tegen het besluit van verweerster van 25 november 2002.

Aldus vastgesteld te 's-Gravenhage op 20 mei 2003 door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. T. Elzenga, mr. Th. Geurts en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

CvB.VO/HBO.2003.005 en 006-U.2003.002.

SCHORSING

Appellant is geschorst wegens het feit dat hij een brief heeft verspreid onder het personeel waarin hij zijn persoonlijke opvattingen over een bepaalde zaak binnen de school kenbaar heeft gemaakt.

De bestreden besluiten strekken tot schorsing van appellant op grond van artikel F9 van de geldende CAO-VO 2002-2003. Hierin wordt aangegeven dat het belang van de school de schorsing vordert. De commissie vindt niet dat verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat er een gerechtvaardigde vrees voor verstoring van de orde te bestond en vernietigt de bestreden besluiten.

Uitspraak op het beroep van

*** te Baarn (appellant)

tegen een besluit van

het bestuur van de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs in *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 29 januari 2003 heeft de voorzitter van verweerder appellant mededeling gedaan van het besluit hem op grond van artikel F9, eerste lid, van de CAO-VO met ingang van 28 januari 2003 te schorsen tot uiterlijk 25 februari 2003, omdat het belang van de instelling dit dringend vereist. Daarmede is hem – zo wordt in genoemd schrijven medegedeeld - de toegang tot de instelling onzegd.

Bij schrijven van 4 februari 2003 heeft de voorzitter van verweerder aan appellant het voornemen om de schorsing te verlengen kenbaar gemaakt.

Appellant heeft tegen dit voornemen verweer gevoerd.

De voorzitter van verweerder heeft bij schrijven van 4 maart 2003 appellant mededeling gedaan van het besluit hem te schorsen van 28 januari 2003 tot 28 april 2003.

Tegen de besluiten van 29 januari 2003 en 4 maart 2003 heeft appellant bij schrijven van 10 maart 2003, bijl. het poststempel verzonden op 11 maart 2003, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft bij schrijven van 3 april 2003 in beide beroepen een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellant heeft de Commissie bij schrijven van 12 april 2003 medegedeeld geen gebruik te maken van de gelegenheid schriftelijk te reageren op de verweerschriften.

De Commissie heeft de zaken op 9 mei 2003 gevoegd behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerder bij monde van mr. C.J. Verhaart, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede van K. de Waard, afdelingsleider van het onder

verweerder ressorterende Griffland College te Soest, en van mevrouw M. Bax, plaatsvervangend rector van genoemde school.

De bestreden besluiten.

Het bestreden besluit van 29 januari 2003 luidt als volgt:

"Gistermiddag, 28 januari 2003 om 12.45 uur, heeft de heer Wind, rector van het Griffland College, in aanwezigheid van de heren De Smit en Duit, leden van het managementteam van het Griffland College, in opdracht van het bestuur van de Stichting voor Chr. Voortgezet Onderwijs in Baam/ Soest, het volgende met u besproken.

U heeft gisteren een brief verspreid onder het personeel waarin u uw persoonlijke opvattingen over een bepaalde zaak binnen de school kenbaar heeft gemaakt. In de brief van het bestuur van 16 oktober 2001 bent u schriftelijk gewaarschuwd dat een dergelijke handelwijze ten eerste wordt afgekeurd en kan leiden tot disciplinaire maatregelen.

Uit uw brief van 26 januari j.l. aan de heer Van Hunen blijkt dat u het voorstel om samen met hem en de plaatsvervangend rector Mevrouw Bax een gesprek te hebben over de ontstane situatie in klas 1-J van de hand wijst. Het bestuur heeft u in de genoemde brief van 16 oktober 2001 ook duidelijk gemaakt dat u verantwoording aflegt aan de schoolleiding.

Wat betreft uw voornemen om een brief aan de ouders van 1-J te schrijven, delen wij u mee dat wij u daar, gezien de situatie, geen toestemming voor geven.

De heer Wind heeft u namens ons medegedeeld dat het bestuur zich thans zal beraden over de jegens u te nemen maatregelen. Het is ongewenst dat u gedurende deze periode van beraad uw werkzaamheden voortzet. Hij heeft u voorts medegedeeld dat het belang van de instelling het dringend noodzakelijk maakt om u met onmiddellijke ingang te schorsen voor een periode van vier weken.

U heeft in uw schriftelijke reactie, d.d. 28 januari 2003, 17.00 uur, op de mededeling van uw schorsing, gemotiveerd te kennen gegeven zich hier niet mee te kunnen verenigen.

In het door u gevoerde verweer heeft het bestuur geen aanleiding gevonden op het besluit tot schorsing terug te komen.

Wij delen u dan ook mee dat u met inachtneming van CAO- VO artikel F9 lid 1 met ingang van 28 januari 2003 wordt geschorst tot uiterlijk 25 februari 2003 omdat het belang van de instelling dit dringend noodzakelijk maakt. De toegang tot onze instelling is u daarmee tot nader order ontzegd."

In het besluit van 4 maart 2003 heeft verweerder gerefereerd aan de reden voor het nemen van het besluit van 29 januari 2003, te weten het verspreiden van een brief onder het personeel alsmede de weigering van appellant om overleg te voeren met de plaatsvervangend rector. Aangezien het niet mogelijk is voor het einde van de schorsing een rijp besluit over het gedrag van appellant te nemen, is een verlenging van een schorsing als ordemaatregel noodzakelijk in het belang van de instelling voor de looptijd van het onderzoek. De redenen voor de verlenging zijn dezelfde als voor de op 29 januari 2003 getroffen maatregel. Het door appellant gevoerde verweer tegen het voornemen tot deze verlenging heeft verweerder niet tot een ander oordeel kunnen leiden.

Beoordeling van de geschillen.

De bestreden besluiten strekken tot schorsing van appellant op grond van artikel F9 van de geldende CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO). De schorsing van 29 januari 2003 steunt op artikel F9, eerste lid, die van 4 maart 2003 op artikel F9, tweede lid, aanhef en onder g.

Artikel F9 draagt als opschrift: "Schorsing als ordemaatregel".

De hier van belang zijnde artikelonderdelen luiden als volgt:

Artikel F9.

De werkgever kan de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Voordat de werknemer wordt geschorst, wordt deze in de gelegenheid gesteld zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. De opvattingen van de werknemer omtrent de schorsing worden opgenomen in de brief, waarin de schorsing wordt bevestigd.

Naast het bepaalde in het eerste lid van dit artikel kan de werkgever de werknemer schorsen:

(a tot en met f).....

g. in andere gevallen waarin het belang van de instelling dit vordert voor ten hoogste drie maanden, daaronder begrepen de termijn genoemd in lid. Deze termijn van drie maanden kan ten hoogste één keer met drie maanden worden verlengd.

Tijdens de schorsing heeft de werknemer slechts toegang tot de school na verkregen toestemming van de werkgever

Ingevolge artikel F11, eerste lid, van de CAO (voorzover hier van belang) deelt de werkgever, alvorens een besluit tot schorsing als bedoeld in artikel F9, tweede lid, wordt genomen, de werknemer mee, dat hij in de gelegenheid is na kennisgeving van de aangegeven gronden zich te verweren.

Appellant heeft gemotiveerd bestreden, dat er een noodzaak aanwezig was om hem te schorsen.

De Commissie overweegt het volgende.

Artikel F9, eerste lid, en tweede lid, onder g, van de CAO eist, dat het belang van de school de schorsing vordert. Het belang van de school is – onder meer – hierin gelegen, dat leerlingen ongestoord onderwijs kunnen genieten. Daartoe dienen toestanden, die de rust kunnen verstoren, te worden vermeden. Voor het treffen van de ordemaatregel van schorsing met het oog op de goede gang van zaken op een school, dient derhalve de gerechtvaardigde vrees voor verstoring van de orde te bestaan en op grond daarvan de noodzaak om in het belang van de school op te treden. Voor de schorsing op grond van het eerste lid van artikel F9 dient deze noodzaak blijkens de tekst van dit artikelonderdeel bovendien dringend te zijn.

Ter zitting is komen vast te staan, dat het voornemen van appellant om een brief (over de becijfering van een toets van wiskunde) aan de ouders van klas 1-J te sturen, voor verweerder de aanleiding was om appellant te schorsen. Tevens is komen vast te staan, dat appellant ten tijde van het gesprek op 28 januari 2003 met – onder meer – de rector van de school nog geen brief had opgesteld. Noch dit voornemen van appellant noch de andere door verweerder genoemde redenen, te weten de brief, die appellant onder het personeel had verspreid over een aangelegenheid betreffende de wijze van inlevering van boeken, en het feit, dat appellant een voorstel om met de leiding van de school over de situatie in klas 1-J een gesprek te hebben, van de hand had gewezen, konden naar het oordeel van de Commissie de gerechtvaardigde vrees voor verstoring van de rust resp. van de goede gang van zaken op de school doen ontstaan. Verweerder heeft deze vrees ook in geen enkel opzicht aannemelijk gemaakt. Weliswaar heeft appellant een – naar de mening van de Commissie –

misplaatst humoristische brief aan het personeel gezonden over de wijze van inlevering van boeken aan het einde van het schooljaar, maar daarin kon geen reden voor vrees voor verstoring van de rust op school aanwezig worden geacht. Datzelfde geldt voor het andere door verweerder genoemde feit, nog daargelaten, dat van de zijde van verweerder slechts werd gesproken van een "voorstel" tot een gesprek en geen uitdrukkelijke mondelinge of schriftelijke opdracht tot het voeren van een gesprek was gegeven. Hieraan doet niet af de mening van verweerder, dat appellant had moeten begrijpen dat er feitelijk sprake was van een opdracht.

De Commissie concludeert dan ook, dat niet aannemelijk is gemaakt, dat het belang van de school de schorsing bij besluit van 29 januari 2003 en de verlenging van die schorsing bij besluit van 4 maart 2003 (dringend) vorderde.

Het vorenstaande betekent, dat de bestreden besluiten in aanmerking komen voor vernietiging wegens strijd met artikel F9, eerste lid, en tweede lid, onder g, van de CAO.

Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, behoeft derhalve geen bespreking meer.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het besluit van verweerder van 29 januari 2003 en het besluit van verweerder van 4 maart 2003.

Aldus vastgesteld op 9 mei 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in aanwezigheid van mr. T. Elzenga, lid (die zich wegens ongelijkheid van het aantal leden gekozen door de besturen en het aantal leden gekozen door het personeel van stemming heeft onthouden), en in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

EERVOL ONTSLAG I.V.M. TOEKENNEN WA/IP UITKERING

Geschilpunt betreffende de opzegtermijn. De artikelen F7 lid 1 onder e CAO VO 2002-2003 en art. 20 BZA zijn van toepassing.

Naar het oordeel van de Commissie laat de tekst van artikel 20, vierde lid, van het BZA er geen twijfel over bestaan, dat het bevoegd gezag bij het nemen van het ontslagbesluit dient te beschikken over het advies van UWV/USZO. Op het moment van opzeggen beschikte verweerder niet over dit advies. Het bestreden besluit komt derhalve in aanmerking om te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de juiste opzegtermijn.

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw *** te ***(appellante)

tegen een besluit van

het bestuur van de Stichting *** College te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 20 maart 2003 heeft verweerder appellante met ingang van 1 april 2003 eervol ontslag verleend in verband met het toekennen van een WA/IP-uitkering door het USZO/ABP.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 23 april 2003, ingekomen bij de Commissie op 25 april 2003, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 13 mei 2003 heeft zij het beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 13 juni 2003 een verweerschrift ingediend.

Partijen hebben ingestemd met schriftelijke behandeling van het beroep door de Commissie. Appellante heeft dit aan de Commissie laten weten door tussenkomst van mr. F.E.R.M. Lathouwers (werkzaam bij de Algemene Onderwijsbond te Utrecht), en verweerder door tussenkomst van N.***, administrateur.

De Commissie heeft de zaak op 2 juli 2003 in raadkamer behandeld.

Beoordeling van het geschil.

Het geschilpunt, dat partijen verdeeld houdt, betreft de opzegtermijn.

Appellante stelt zich op het standpunt, dat een definitief ontslagbesluit eerst kan worden genomen nadat een functieongeschiktheidsadvies van UWV/USZO is verkregen. Dit advies is op 20 februari 2003 afgegeven. Vanaf dat moment is opzegging mogelijk. Verweerder meent echter, dat voor de berekening van de opzegtermijn moet worden uitgegaan van de aankondiging op 4 oktober 2002, dat hij een functieongeschiktheidsadvies heeft gevraagd, waarbij hij tevens ontslag heeft aangezegd per 1 april 2003.

De Commissie stelt vast, dat verweerder heeft beoogd het dienstverband met appellante op te zeggen op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CA)-VO 2002-2003.

Deze bepaling luidt (voorzover hier van belang) als volgt:

Opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd kan plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

In het onderhavige geding is voorts van belang het bepaalde in artikel 20 van het Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid overheids- en onderwijspersoneel (KB van 21 december 1995, Stb. 1995, 703, zoals nadien gewijzigd), verder te noemen: BZA.

Artikel 20 (voorzover hier van belang) van het BZA luidt als volgt:

(....)

Indien blijkt dat de betrokkene op grond van ziekten of gebreken is geraakt in een toestand van blijvende ongeschiktheid om aan de aan zijn functie gestelde vereisten te voldoen, kan hij worden ontslagen, mits:

- a. deze blijvende ongeschiktheid onafgebroken twee jaar heeft geduurd en;
 - b. herstel binnen een periode van zes maanden na deze twee jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en;
 - c. er bij het bevoegd gezag voor betrokkene geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn.
3. (....)
4. Indien het bevoegd gezag wenst over te gaan tot ontslag, dient het de betrokkene schriftelijk aan te zeggen dat de procedure ter beoordeling van de medische geschiktheid voor de functie en de kansen op herstel binnen zes maanden in gang wordt gezet. Deze aanzegging geschiedt op zijn vroegst vanaf de 18e maand na de eerste ziekte dag, met dien verstande dat de procedure, met inbegrip van het aan het ontslag ten grondslag te leggen medisch- en arbeidskundig advies en de afronding van het onderzoek naar de herplaatsingsmogelijkheden uiterlijk in de 24e maand na de eerste ziekte dag kan zijn afgerond.
5. Bij het onderzoek naar de vraag of er sprake is van een situatie, als bedoeld in het tweede lid, onderdelen a. en b., worden de volgende geneeskundigen betrokken:
- a. een geneeskundige, aangewezen door het bevoegd gezag;
 - b. een geneeskundige, aangewezen door betrokkene, indien hij hiertoe de wens te kennen heeft gegeven;
 - c. een geneeskundige van het Lisv. De conclusie van het onderzoek wordt neergelegd in een rapport, dat wordt opgesteld door de geneeskundige van het Lisv. Deze doet het rapport toekomen aan het bevoegd gezag en in afschrift aan de betrokkene. Het rapport heeft het karakter van een medisch advies aan het bevoegd gezag.
- (6. tot en met 9.)

Tussen partijen staat vast, dat de arbeidsongeschiktheid van appellante in maart 2003, toen verweerder bij het bestreden besluit haar eervol ontslag verleende en beschikte over het medisch en arbeidskundig advies van UWV/USZO als bedoeld in artikel 20, vierde juncto vijfde lid, van het BZA, twee jaar had geduurd. Hoewel in artikel 20, vijfde lid, van het BZA wordt gesproken van het Lisv, geldt het advies van UWV/USZO in de praktijk als zodanig.

Het op 20 februari 2003 uitgebrachte advies houdt in, dat appellant op de voorgenomen ontslagdatum twee jaar ongeschikt is wegens ziekte of gebrek voor de functie van lerares en dat zij dit naar verwachting ook nog zal zijn zes maanden na die datum. Voorts staat vast, dat verweerder bij het aankondigen van het ontslag op 4 oktober 2002 nog niet beschikte over het advies van UWV/USZO.

Naar het oordeel van de Commissie laat de tekst van artikel 20, vierde lid, van het BZA er geen twijfel over bestaan, dat het bevoegd gezag bij het nemen van het ontslagbesluit dient te beschikken over het advies van UWV/USZO. Dit artikellid spreekt immers over "het aan het ontslag ten grondslag te leggen medisch en arbeidsdeskundig advies". De Commissie heeft dit reeds meermalen uitgesproken (onder meer in haar uitspraak van 28 november 1996 (CvB.VO/HBO.1996-063-U.1996.16). Zij voegt hier nog aan toe, dat in artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO ook de eis wordt gesteld, dat de ziekte of arbeidsongeschiktheid 24 maanden heeft geduurd.

De Commissie overweegt voorts nog, dat de tekst van artikel 20, vierde lid, van het BZA ("het aan het ontslag ten grondslag te leggen ... advies") geen ruimte biedt voor de opvatting, dat het ontslag kan worden aangezegd onder de – ontbindende – voorwaarde van afgifte van het advies van UWV/USZO.

De Commissie stelt – nogmaals - vast, dat verweerder op 4 oktober 2002 niet beschikte over het advies van UWV/USZO als bedoeld in artikel 20, vierde lid, van het BZA. Bovendien was appellant toen nog niet gedurende 24 maanden arbeidsongeschikt. Dit was wel het geval op 20 maart 2003. Van dat moment dient te worden uitgegaan bij de berekening van de opzegtermijn. Nu verweerder dit heeft miskend, is het bestreden besluit genomen in strijd met artikel 20, vierde lid, van het BZA en artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO. Dit besluit komt derhalve in aanmerking om te worden vernietigd.

De Commissie bepaalt, dat verweerder een nieuw besluit houdende opzegging van het dienstverband dient te nemen met inachtneming van de juiste opzegtermijn. Dit betekent, dat het dienstverband eindigt per 1 juli 2003.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van 20 maart 2003.

Zij bepaalt, dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van de juiste termijn, zoals hierboven omschreven.

Aldus vastgesteld op 2 juli 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. J. Douwes, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. B.J. van der Net en mr. S.K. Welbedacht, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

ONTSLAG OP GROND VAN ART. F7 LID 1^E CAO-VO

Verweerder is bij het bestreden besluit uitgegaan van een uitgebracht functieongeschiktheidsadvies (foa) door het UWV/USZO op 13 februari 2003 waarin stond dat het niet aannemelijk werd geacht dat appellant binnen zes maanden weer geschikt zou zijn om zijn functie uit te voeren. Appellant verwijst echter naar een foa van het APB/USZO waarin aangegeven werd dat herstel wel binnen zes maanden aannemelijk werd geacht. Aangezien verweerder slechts ter zitting kennis kon nemen van het door appellant ingediende advies en dat verweerder niet verweten kon worden onvoldoende reïntegratiepogingen te hebben ondernomen, verwerpt de commissie het beroep.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van het bestuur van de Stichting ***, zetelend te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 21 februari 2003 is appellant mededeling gedaan van het besluit van verweerder hem met ingang van 1 juni 2003 ontslag te verlenen op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de geldende CAO-VO.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 28 februari 2003 beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 31 maart 2003 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 22 april 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Bij schrijven van 6 mei 2003 heeft appellant een nadere reactie naar aanleiding van het verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft bij schrijven van 12 mei 2003 gereageerd op vorengenoemde brief van appellant.

De Commissie heeft de zaak op 2 juli 2003 behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerder bij monde van mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede D.***, directeur van het onder verweerder ressorterende ***, deel uitmakende van de Scholengemeenschap ***, en tevens mevrouw N. ***, als personeelsfunctionaris in dienst van verweerder.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellant.

Op 6 januari 2003 heeft appellant telefonisch overleg gepleegd met de bedrijfsarts. Hij heeft daarbij laten weten, dat hij langzaam weer aan het werk wilde. Appellant ziet dit als een herstelmelding. De bedrijfsarts zou met hem contact opnemen na de rapportage door het USZO. Dit is echter niet gebeurd.

Appellant heeft gewezen op een verzekeringsgeneeskundige rapportage van 13 januari 2003, waarin staat vermeld, dat hij binnen zes maanden na de voorgenomen ontslagdatum weer in staat moet worden geacht de eigen functie volledig te hervatten, zodat een negatief functieongeschiktheidsadvies zal worden afgegeven. Het ontslagbesluit is hiermee in strijd, zo meent appellant.

Op advies van het USZO heeft appellant gesproken met medewerkers van de afdeling personeel en organisatie van het bureau van verweerder. De betreffende functionaris heeft toegezegd te zullen uitzoeken wat hij voor appellant zou kunnen doen. Dit heeft echter niet tot resultaat geleid. Appellant erkent de juistheid van het standpunt van het USZO, dat het niet raadzaam is om terug te keren als docent techniek naar zijn oude werkplek op het ***, maar wijst er wel op, dat hij wel in staat wordt geacht zijn functie als docent techniek – zij het niet voor 100 % - weer op te nemen. Het feit, dat hij voor slechts 15-25 % arbeidsongeschikt is verklaard, bevestigt hem in zijn standpunt.

Het standpunt van verweerder.

Blijkens het bestreden besluit, zoals toegelicht in de stukken en ter zitting, komt het standpunt van verweerder – samengevat – op het volgende neer.

Verweerder heeft appellant ontslag aangezegd op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de geldende CAO-VO. Hij heeft daartoe verwezen naar het standpunt van het USZO van 13 februari 2003, inhoudende dat appellant arbeidsongeschikt is voor de functie van docent techniek. Dit betekent volgens verweerder, dat er geen sprake van kan zijn, dat appellant de functie van docent techniek weer kan uitoefenen. Het functieongeschiktheidsadvies (foa) is op dat punt duidelijk. Voor de koppeling, die appellant aanbrengt tussen zijn vermogen om de functie van docent weer uit te oefenen en de plaats van uitoefening daarvan, is volgens verweerder geen steun te vinden in het foa. Verweerder heeft in dit verband ook nog gewezen op het WAO-besluit, blijkens hetwelk appellant in staat wordt geacht algemeen geaccepteerd werk te doen, niet zijnde de functie van docent. Het is verweerder niet mogelijk gebleken om binnen het beperkte aantal functies binnen de *** een passende functie voor de restverdien capaciteit in het kader van herplaatsing van appellant te vinden. Bovendien was appellant ook steeds georiënteerd op een functie buiten de ***. Dit blijkt ook uit zijn omscholingsactiviteiten via het volgen van de opleiding drama/theater.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot opzegging van het dienstverband van appellant op grond van artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna aan te duiden als: de CAO).

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Niet in geschil is, dat de ziekte of arbeidsongeschiktheid van appellant tenminste 24 maanden heeft geduurd.

Verweerder is bij het nemen van het bestreden besluit uitgegaan van het op 13 februari 2003 uitgebrachte advies (het zogenoemde functieongeschiktheidsadvies; verder aan te duiden als foa) van UWV/USZO. Dit advies houdt in, dat appellant voor de functie van leraar techniek op de voorgenomen ontslagdatum twee jaar arbeidsongeschikt is wegens ziekte of gebrek en dat naar verwachting ook nog zal zijn zes maanden na die datum. De motivering hiervoor is, dat er een blijvende discrepantie is tussen de arbeidsbelasting in de functie van leraar techniek en de gezondheidstoestand van appellant.

Appellant heeft tegenover dit foa een ander schrijven van 13 februari 2003 van het UWV/USZO gesteld. Hierin heeft UWV/USZO vastgesteld, dat appellant 15-25 % arbeidsongeschikt is en dat hij algemeen geaccepteerd werk kan doen. Hij ziet op dit punt een tegenstrijdigheid.

De Commissie is gebleken, dat beide stukken van 13 februari 2003 niet hetzelfde onderwerp behandelen. Het schrijven waarop verweerder zich heeft gebaseerd betreft een functieongeschiktheidsadvies, terwijl het andere stuk betrekking heeft op de toepassing van de WAO. Dit laatste raakt de verhouding tussen het USZO en appellant, maar niet (rechtstreeks) die tussen appellant en verweerder. Bovendien zijn de criteria voor toepassing van de WAO niet gelijk aan die bij het uitbrengen van een foa.

Appellant heeft het foa en daarmee het ontslagbesluit voorts bestreden door te verwijzen naar een verzekeringsgeneeskundige rapportage van ABP/USZO, gedateerd 13 januari 2003. Hij heeft dit stuk ter zitting overgelegd. Verweerder heeft eerst bij die gelegenheid kennis gekregen van dit stuk.

In de genoemde verzekeringskundige rapportage wordt onder meer het volgende gesteld:

“Gelet op het huidige functioneren van betrokkene, het gunstige medische beloop, de niet echt belastende taakcomponenten van de eigen functie, kan gesteld worden dat hij binnen 6 maanden na de voorgenomen ontslagdatum weer in staat moet worden geacht de eigen functie volledig te hervatten. Derhalve wordt een negatief functieongeschiktheidsadvies afgegeven.

(.....)

De cliënt is nog arbeidsongeschikt als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte of gebrek. Het arbeidsvermogen is echter fors toegenomen.

De cliënt is op de voorgenomen ontslagdatum, zijnde 1 maart 2003, 24 maanden ongeschikt voor de volledige omvang van de eigen functie, als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte of gebrek. Het valt echter redelijkerwijs te verwachten, dat de cliënt in medisch opzicht binnen 6 maanden na de voorgenomen ontslagdatum weer geschikt zal worden voor de volledige omvang van de eigen functie.”

De Commissie gaat er van uit, dat deze rapportage, gelet op hetgeen daarin staat vermeld onder 2.2, te weten: “reden onderzoek”, zowel ten behoeve van het uitbrengen van een foa als in verband met de toepassing van de WAO is opgesteld. Wat daarvan overigens ook zij, vast staat, dat UWV/USZO op 13 februari 2003 vorenweergegeven foa heeft uitgebracht. De Commissie acht het niet aannemelijk, dat UWV/USZO daarbij niet beschikte over genoemde rapportage van 13 januari 2003. Voor verweerder was naar het oordeel van de Commissie geen reden aanwezig om aan de juistheid van de inhoud of wijze van totstandkoming van het foa van 13 februari 2003 te twijfelen. De toestand

van appellant is periodiek (te weten een keer in de acht weken) onderwerp van gesprek geweest in het sociaal-medisch team van verweerder. Daarbij heeft ook de bedrijfsarts niet een hersteldmelding van appellant in het vooruitzicht gesteld. Verweerder mocht dan ook bij het nemen van het bestreden besluit uitgaan van het foa van 13 februari 2003.

Naar aanleiding van de klacht van appellant, dat verweerder onvoldoende pogingen tot reïntegratie heeft gedaan, overweegt de Commissie het volgende.

Vast staat, dat verweerder een reïntegratieplan heeft opgesteld. Appellant wilde de functie van docent techniek weer uitoefenen als hij weer hersteld zou zijn, echter niet op het ***, omdat hij daar slechte ervaringen had opgedaan met arbeidsomstandigheden, maar op een andere school. Verweerder heeft onweersproken gesteld, dat geen vacature aanwezig was als docent techniek op een andere onder hem ressorterende school voor de restvaliditeit van appellant. De Commissie stelt vast, dat appellant zijn terugkeer heeft bemoeilijkt door het stellen van beperkende voorwaarden ten aanzien van zijn reïntegratie. Het kan dan niet aan verweerder worden verweten, dat hij onvoldoende pogingen op dit punt heeft gedaan.

Onder deze omstandigheden is genoegzaam gebleken, dat er geen reële herplaatsingsmogelijkheden voor appellant waren. De Commissie merkt wel op, dat de motivering van het bestreden besluit op dit onderdeel aan duidelijkheid te wensen overlaat. Deze onvolkomenheid is echter niet zodanig ernstig, dat hierin reden zou moeten zijn gelegen om het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking te doen komen, temeer daar de Commissie ter zitting duidelijkheid heeft verkregen op dit punt en appellant ook heeft erkend hetgeen verweerder ter zitting dienaangaande heeft gesteld.

Aangezien de Commissie ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder van 21 februari 2003.

Aldus vastgesteld op 2 juli 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. J. Douwes, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. B.J. van der Net en mr. S.K. Welbedacht, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

CvB.VO/HBO.2003.015 en 017-U.2003.005.

BEEINDIGING ARBEIDSOVEREENKOMST

Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellant als docent primair wegens gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van het dienstverband uit te sluiten (artikel F7, lid 1i, CAO-VO 2002-2003) en subsidiair wegens onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de functie anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken (artikel F7, lid 1b, van de CAO-VO).

De commissie heeft een motiveringsgebrek geconstateerd, daar verweerder niet heeft aangegeven op grond van welke omstandigheden continuering van het dienstverband op grond van de belangen van de instelling en van het onderwijs redelijkerwijs is uitgesloten. De enkele vrees dat terugkeer als docent zal leiden tot terugkeer van klachten zegt niets over de ongeschiktheid als bedoeld in art.F7. Appellant heeft juist gesteld dat de onderwijsomstandigheden zodanig zijn veranderd dat terugkeer van klachten niet te verwachten is. Het bestreden besluit dient derhalve te worden vernietigd.

Uitspraak op de beroepen van

te ' (appellant)

tegen besluiten van

het bestuur van de Stichting voor Protestants Voortgezet Onderwijs in de Bommelerwaard, het Land van Heusden en Altena en de Langstraat en omstreken, zetelend te Waalwijk (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 25 april 2003 heeft verweerder appellant mededeling gedaan van zijn besluit de arbeidsovereenkomst met hem met ingang van 1 augustus 2003 te beëindigen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 27 mei 2003, blijkens het poststempel verzonden op 28 mei 2003, beroep bij de Commissie ingesteld.

Bij besluit van 22 mei 2003 heeft verweerder appellant het besluit hem voor de duur van ten hoogste vier weken te schorsen medegedeeld.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 27 mei 2003, blijkens het poststempel verzonden op 28 mei 2003, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft op 23 juni 2003 een verweerschrift in beide zaken bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaken op 2 juli 2003 gevoegd behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerder bij monde van mevrouw mr. A.N. Middelkoop, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede J.M. de Bruin, lid van de Centrale Directie van

het onder verweerder ressorterende Willem van Oranje College te Waalwijk, en tevens K. Haverhals, lid van het Algemeen Bestuur van de Stichting.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit van 25 april 2003 strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellant als docent per 1 augustus 2003 primair wegens gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van het dienstverband uit te sluiten (artikel F7, eerste lid, onder i, van de toepasselijke CA-VO) en subsidiair wegens onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de functie anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken (artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO-VO). Van toepassing is de CAO-VO 2002-2003 (verder aan te duiden als de CAO).

Het bestreden besluit van 22 mei 2003 strekt tot schorsing van appellant op grond van artikel F9, eerste lid, van de CAO.

Artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b en i (voorzover hier van belang), van de CAO luidt als volgt:

“Opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd kan plaatsvinden op grond van
b. onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken;
i. andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van het dienstverband uit te sluiten.”

Artikel F9, eerste lid (voorzover hier van belang), van de CAO bepaalt het volgende:

“De werkgever kan de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is.”

De Commissie zal eerst oordelen over het besluit van 25 april 2003, omdat dit het meest vergaande besluit is en verweerder bij het nemen van het besluit tot schorsing van appellant tevens (naast het feit, dat appellant zich tegen het advies van de bedrijfsarts beter heeft gemeld) heeft laten meewegen het feit, dat hij appellant ontslag heeft aangezegd.

Blijkens het bestreden besluit van 25 april 2003, zoals toegelicht in het verweerschrift en ter zitting, acht verweerder gewichtige redenen gelegen in de omstandigheid, dat van verweerder niet kan worden verwacht om een werknemer, die reeds meer dan twee jaar niet heeft gewerkt, langer in dienst te houden, waarbij ook zwaar hebben gewogen de uitkomsten van het door Argonaut B.V. verrichte psychodiagnostisch onderzoek, alsmede de mening van de bedrijfsarts en de schoolleiding inhoudende, dat appellant niet op de school moet terugkomen.

Verweerder heeft de subsidiaire ontslaggrond eveneens gebaseerd op de uitkomsten van het onderzoek van Argonaut, voornoemd, alsmede op de bevindingen van de bedrijfsarts en de verzekeringsarts van UWV/USZO, erop neerkomende dat appellant niet medisch arbeidsongeschikt is, maar dat terugkeer als docent bouwtechniek waarschijnlijk leidt tot herhaling van de klachten.

Appellant voert aan, dat hij de laatste jaren onder moeilijke omstandigheden heeft moeten werken. De onderwijsmethoden zijn veranderd, de groepen waren te groot voor de ruimte waarin ze waren gehuisvest. In dat laatste is nu duidelijk verbetering gekomen. Appellant voelt zich bovendien

aanzienlijk beter dan voorheen. Hij is voorts van mening, dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft verricht om vervangend werk (binnen de school dan wel daarbuiten, op detachingsbasis, zoals de bedrijfsarts had geadviseerd) voor hem te zoeken. Hij heeft in dit verband onder meer gewezen op de praktijklessen, die in een loods bij de school plaatsvinden. De schoolleiding heeft iemand van buiten aangetrokken om tijdens die lessen bij de leerlingen aanwezig te zijn. Appellant ziet niet in, waarom hij – in elk geval om te beginnen – die taak niet kan verrichten. Ten bewijze van zijn stelling dat verweerder onvoldoende heeft gezocht naar ander werk, heeft hij verder aangevoerd, dat bij zijn collega's van de sectie bouwkunde tot op heden geen navraag is gedaan naar mogelijk werk voor appellant, zoals een collega hem op 30 juni 2003 nog heeft laten weten.

De Commissie gaat bij haar overwegingen uit van de volgende vaststaande feiten en omstandigheden.

Gesteld noch gebleken is, dat vanaf de indiensttreding van appellant in 1995 tot aan zijn ziekmelding op 22 november 2000 sprake is geweest van problemen in zijn functioneren als docent bouwtechniek en godsdienst.

Blijkens de verzekeringsgeneeskundige rapportage van een arts van UWV/USZO van 8 november 2002 is deze arts van mening, dat appellant niet arbeidsongeschikt is als gevolg van een medische oorzaak. Er zijn situatieve en in de persoon gelegen factoren, die appellant tot op dat moment hebben belemmerd het eigen werk geheel dan wel gedeeltelijk te hervatten.

Uit het door Argonaut B.V. uitgevoerde psychodiagnostisch onderzoek, verricht op 6 en 20 januari 2003 alsmede op 11 februari 2003, komt als conclusie van de gezondheidszorgpsycholoog naar voren, dat appellant niet geschikt is voor de functie van docent bouwtechniek. De belemmerende factoren zijn gelegen in de slechte "match" tussen de functietekenen en de persoonlijkheidskenmerken van appellant. Hij functioneert het beste wanneer hij een persoonlijke band met mensen kan hebben. Dit lukt in de huidige functie moeilijk vanwege de grote groepen en de wisseling in de groepen, waarmee hij werkt.

Bij schrijven van 8 april 2003 heeft de bedrijfsarts het volgende (voorzover hier van belang) aan de directeur van het Willem van Oranje College bericht:

"De heer van Aalsburg bezocht op 1 april 2003 herhaald mijn spreekuur. Op basis van zijn beoordeling van de gevoerde gesprekken kwam hij met het voorstel om het toch weer te gaan proberen. De werkomstandigheden zouden dermate veranderd zijn, dat een retour in eigen werk naar zijn oordeel verantwoord zou zijn. Ik heb hem geduid bij mijn advies te blijven maar anderzijds zijn keuze (...) te respecteren. Ik heb met hem afgesproken dat hij alsdan met ingang van 1 mei 2003 (.....) dient te hervatten voor 15 uur per week, volledig herstel per 1 juni 2003. Daarnaast heb ik gemeend zowel u als betrokkene dringend te adviseren hernieuwd rond de tafel te gaan zitten en mogelijkheden te bekijken om gehoor te geven aan mijn advies tot een non-retour. Een oplossing zou kunnen zitten in een budgettair neutrale detachering (...) tot gewenst FPU moment, 1 maart 2005."

De Commissie constateert, dat het standpunt van de bedrijfsarts, zoals verwoord in zijn schrijven van 8 april 2003, twee aspecten heeft. Enerzijds verklaart hij appellant (gedeeltelijk) hersteld, anderzijds handhaaft hij zijn advies tot non-retour. Gelet hierop alsmede gelet op het functioneren van appellant vóór zijn ziektemelding en zijn vaste wil om terug te keren in het arbeidsproces (uitgaande van de wijzigingen te zijnen gunste die op de school naar zijn mening zijn ontstaan, hetgeen verweerder onvoldoende heeft weersproken), had naar het oordeel van de Commissie mogen worden verwacht, dat verweerder een diepingrijpend ontslag wegens gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder i, van de CAO uitvoerder had gemotiveerd dan hij thans heeft gedaan. Verweerder heeft niet aangegeven op grond van welke omstandigheden continuering van het

dienstverband op grond van de belangen van de instelling en van het onderwijs redelijkerwijs is uitgesloten. Evenmin heeft verweerder, die een beroep doet op diverse adviezen volgens welke appellant ongeschikt zou zijn voor de functie van docent techniek, gemotiveerd, waarom appellant ook niet geschikt zou zijn voor het geven van lessen godsdienst waarmee hij tevoren ook was belast. Het feit, dat daarvoor thans (zoals verweerder ter zitting heeft gesteld) geen vacature is, doet daaraan niet af. Dat feit zegt niets over het al dan niet geschikt zijn van appellant voor het geven van die lessen.

Naar het oordeel van de Commissie kleeft dan ook een motiveringsgebrek aan het ontslag voorzover gebaseerd op gewichtige omstandigheden als vorenomschreven. In zoverre kan het besluit van 25 april 2003 dan ook niet in stand blijven.

In zijn motivering van de subsidiaire ontslaggrond heeft verweerder ook verwezen naar het standpunt van de bedrijfsarts en de verzekeringsarts van UWV/USZO. Het standpunt van laatstgenoemde arts hield in, dat appellant niet medisch arbeidsongeschikt is. Daarbij is echter niet aangegeven, dat hij anderszins ongeschikt is. De enkele vrees, dat terugkeer als docent leidt tot herhaling van klachten, zegt niets over de ongeschiktheid als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO. Over het standpunt van de bedrijfsarts heeft de Commissie hiervoor reeds gesproken. Hetgeen zij daar heeft gesteld, geldt ook hier. De Commissie acht ook hier voorts van belang, dat appellant heeft gesteld, dat naar zijn mening de onderwijsomstandigheden zijn gewijzigd, in die zin dat er groepen van ongeveer acht leerlingen zijn in zijn vak. Verweerder heeft dit onvoldoende weersproken.

Het voorgaande doet de Commissie concluderen, dat eveneens een motiveringsgebrek kleeft aan het bestreden besluit van 25 april 2003 voorzover gebaseerd op ongeschiktheid of onbekwaamheid, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO.

Dit betekent, dat het besluit van 25 april 2003 in beide onderdelen niet in stand kan blijven.

Nu het besluit van 22 mei 2003 tot schorsing van appellant mede steunt op het bij het besluit van 25 april 2003 gegeven ontslag, valt de grond aan dit besluit eveneens weg. Ook dit besluit kan derhalve niet in stand blijven.

Het vorenstaande betekent, dat zowel het besluit van 25 april 2003 als dat van 22 mei 2003 voor vernietiging in aanmerking komt.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het besluit van 25 april 2003 en het besluit van 22 mei 2003.

Aldus vastgesteld op 17 juli 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. J. Douwes, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. B.J. van der Net en mr. S.K. Welbedacht, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

BEEINDIGING DIENSTVERBAND

Verweerster heeft het dienstverband met appellante beëindigd wegens ongeschiktheid (art F7 lid 1 aanhef en onder b).

Appellant heeft diverse redenen aangevoerd waarom verweerder niet tot dit ontslag had mogen besluiten. Aan de commissie is dit niet gebleken. Zij begrijpt dat verweerder had mogen verwachten dat appellant een bepaald denkniveau zou bezitten op grond van zijn opleiding en eerdere functies, waardoor hij zich de functies sneller eigen zou maken dan nu het geval was. Beroep verworpen.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

de Samenwerkingsstichting voor BVE en VO ***, zetelend te *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 31 januari 2003 heeft het hoofd P&O namens het College van Bestuur van verweerster appellant mededeling gedaan van het besluit zijn dienstverband te beëindigen met ingang van 1 maart 2003. De akte van ontslag is gedateerd op 28 februari 2003. Noch in het schrijven van 31 januari 2003 noch in de akte van ontslag is melding gemaakt van de mogelijkheid beroep in te stellen bij de Commissie.

De – toenmalige – raadsman van appellant heeft bij schrijven van 25 maart 2003 een bezwaarschrift ingediend bij verweerster. Het hoofd P&O heeft dit schrijven naar de Commissie doorgezonden met een ongedateerde begeleidende brief, welke op 5 april 2003 bij de Commissie is ingekomen. Tevens heeft het evengenoemd hoofd P&O appellant mededeling gedaan van het adres van de Commissie. Bij schrijven van 25 maart 2003 heeft de toenmalige raadsman van appellant beroep ingesteld bij de Commissie van Beroep voor het Protestants-Christelijk Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs (Ba/V(S)O). De griffier van deze Commissie heeft appellant bij schrijven van 18 april 2003 medegedeeld, dat de Commissie Ba/V(S)O niet bevoegd is en heeft het beroep doorgezonden aan de Commissie.

De toenmalige raadsman van appellant heeft tevens bij schrijven gedateerd 7 april 2003, blijkens het poststempel verzonden op diezelfde dag, een beroepschrift bij de Commissie ingediend.

Bij schrijven van 19 april 2003 heeft appellant zijn beroep nader aangevuld.

Verweerster heeft bij schrijven van 19 juni 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellant heeft bij brief van 4 juli 2003 een schriftelijke reactie op dit verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweerster heeft geen gebruik gemaakt van de gelegenheid schriftelijk te reageren op de brief van appellant van 4 juli 2003.

De Commissie heeft de zaak op 21 augustus 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door ***, en verweerster bij monde van mr. C.J. Verhaart, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg.

Het bestreden besluit.

Verweerster heeft het dienstverband met appellant beëindigd wegens ongeschiktheid. Op grond van de volgende - in de woorden van de Commissie weergegeven - feiten en omstandigheden is verweerster tot dit oordeel gekomen.

Op 1 september 2002 is het dienstverband van appellant aangevangen. Reeds op 26 september 2002 heeft het eerste functioneringsgesprek plaatsgevonden. Bij die gelegenheid zijn verbeterpunten aangegeven, zoals de omgang met docenten en leerlingen. Tijdens het tweede functioneringsgesprek, op 6 november 2002, is weinig, in elk geval onvoldoende verbetering geconstateerd. De taakinvulling laat te wensen over. Communicatie blijft een groot probleem. Van de zijde van de schoolleiding is toen ook reeds aangegeven, dat er grote twijfels zijn over de geschiktheid van appellant voor de functie. Voor het derde gesprek, op 9 januari 2003, bestond, naast de genoemde problemen in het functioneren, een directe aanleiding, te weten het ernstige vermoeden, dat appellant tijdens werkuren pornosites zou hebben bezocht. De beëindiging van het dienstverband is bij die gelegenheid aangekondigd. Hetgeen appellant in het verweergesprek op 16 januari 2003 heeft aangevoerd, heeft verweerster niet tot een ander standpunt gebracht. Hierbij speelt ook nog een rol het feit, dat appellant op 10 januari 2003 heeft geweigerd een prullenbak te ledigen, terwijl dit tot zijn taak behoorde.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant, zoals verwoord in de stukken en ter zitting, komt samengevat op het volgende neer.

- Het ontslag is nietig omdat een ontslagvergunning van de Regionaal Directeur van de Arbeidsvoorziening ontbreekt.
 - Het ontslag wordt verleend uit een dienstverband voor bepaalde tijd. Dit is onjuist, omdat appellant is aangenomen op basis van een dienstverband voor onbepaalde tijd.
 - De door verweerster aangevoerde redenen voor het ontslag kunnen niet worden aangemerkt als dringende redenen en evenmin als objectieve redenen om voldoende argumenten te zijn voor een ontslag. Appellant heeft dit als volgt toegelicht.
- Hij is aangenomen als onderwijsassistent zonder relevante werkervaring. De begeleiding schoot tekort. Hij heeft dat tevergeefs meermalen aangegeven.
- Tijdens zijn tweede functioneringsgesprek heeft appellant de wens te kennen gegeven een cursus te mogen volgen om zijn prestaties als onderwijsassistent te verbeteren. Dat is hem echter geweigerd.

Appellant is van mening, dat hij de meeste taken uit zijn taakbeschrijving (die hij overigens pas op 31 oktober 2002 ontving) wel naar behoren uitoefende en dat er progressie was.

Hoewel hij erkent, dat de Nederlandse taal niet zijn sterkste kant is, was een en ander voldoende om zijn functie uit te oefenen. Nog afgezien hiervan heeft zijn beheersing van het Nederlands kennelijk tijdens het sollicitatiegesprek geen aanleiding gegeven tot opmerkingen. Appellant ontkent dat hij tijdens de schooluren op internet pornosites zou hebben bezocht. Daarvoor is naar zijn mening ook geen bewijs geleverd.

Appellant erkent, dat hij heeft geweigerd een prullenbak leeg te gooien, maar hij stelde zich op het standpunt, dat hij daartoe op grond van zijn taakbeschrijving niet verplicht was. Hij dacht, dat dit een taak van de conciërge was. Overigens zou hij bij een normale werksfeer de prullenbak wel hebben geleegd, maar de relatie met degene, die hem die opdracht gaf, was niet goed.

Bij dit alles moet naar de mening van appellant ook worden meegewogen, dat verweerster niet tijdens of bij het aflopen van de proeftijd van twee maanden appellant heeft ontslagen. Kennelijk gaf zijn functioneren daartoe op dat moment geen aanleiding.

Het standpunt van verweerder.

In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder als reactie op hetgeen appellant heeft gesteld, nog het volgende aangevoerd.

Ingevolge het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen is geen ontslagvergunning vereist.

In de akte van ontslag is abusievelijk vermeld, dat ontslag uit een dienstverband voor bepaalde tijd werd verleend.

Voor de werkzaamheden van appellant zijn geen bijzondere kennis of vaardigheden vereist. In januari 2003 bleek appellant nog niet in staat zijn werkzaamheden op adequate wijze zelfstandig uit voeren.

Bij het ontbreken van zicht op verbetering werkt verweerster niet mee aan het scheppen van faciliteiten voor het volgen van een cursus.

Het ledigen van prullenbakken behoort tot de taak van appellant, gelet op het onderdeel in zijn taakomschrijving: ordelijk houden van het lokaal en bijbehorende opslagruimten.

Verweerster heeft appellant ook na de proeftijd nog een kans willen geven en niet meteen het dienstverband willen beëindigen.

Beoordeling van het geschil.

Ontvankelijkheid.

De tijdspanne gelegen tussen de verzending van het schrijven van 31 januari 2003 namens het bevoegd gezag en het schrijven van 25 maart 2003 van de toenmalige raadsman van appellant zowel aan verweerster als aan de Commissie van Beroep voor het Ba/V(S)O bedraagt meer dan zes weken, binnen welke termijn ingevolge artikel K1, derde lid, van de CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO) een beroep moet worden ingediend. Nu echter verweerster in strijd met artikel K1, tweede lid, van de CAO in de brief van 31 januari 2003 geen melding heeft gemaakt van het adres van de bevoegde Commissie, is deze termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

De Commissie merkt hierbij nog op, dat voor de berekening van de beroepstermijn de akte van ontslag in dit geval niet van belang is, nu deze akte geen zelfstandig rechtsgevolg in het leven roept naast het besluit van 31 januari 2003, doch slechts een administratieve afwerking is van dit besluit.

De zaak ten gronde.

Het bestreden besluit strekt tot opzegging van het dienstverband van appellant met ingang van 1 maart 2003 wegens ongeschiktheid. In dat besluit wordt niet de toepasselijke bepaling van de CAO genoemd. Blijkens het verweerschrift heeft verweerster echter bedoeld het dienstverband op te zeggen op grond van artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO.

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b, van de CAO (voorzover hier van belang) kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken.

Anders dan appellant meent, is toestemming op grond van Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945 (BBA) niet vereist voor de beëindiging van een dienstverband van onderwijzend personeel aan onderwijsinrichtingen, staande onder beheer van een natuurlijk of rechtspersoon. Ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, van het BBA is dit besluit niet van toepassing op de arbeidsverhouding van hiervoor omschreven onderwijzend personeel.

Het feit, dat verweerster abusievelijk in de akte van ontslag heeft vermeld, dat een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd wordt beëindigd, terwijl appellant benoemd was in een dienstverband voor onbepaalde tijd, kan niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit, nu dit een kennelijke verschrijving betreft en appellant daardoor geen enkel nadeel heeft geleden.

Ten aanzien van de vraag, of verweerder op goede gronden het dienstverband heeft opgezegd, overweegt de Commissie het volgende.

Appellant is door verweerster met ingang van 1 september 2002 benoemd in een dienstverband voor onbepaalde tijd in de functie van onderwijsassistent. Hij was werkzaam aan de Christelijke Scholengemeenschap Aquamarijn te Vlaardingen.

Blijkens de stukken en het ter zitting verhandelde heeft verweerster haar standpunt, dat appellant ongeschikt is voor de functie van onderwijsassistent, niet gebaseerd op een enkel feit, maar op een totale indruk die is ontstaan van het functioneren van appellant in de periode van 1 september 2002 tot 16 januari 2003. Daartoe heeft verweerster verslagen van functioneringsgesprekken overgelegd.

Uit deze verslagen komt het beeld naar voren van een werknemer, die niet voldoende zelfstandig en niet efficiënt de taken behorende bij zijn functie uitvoert. Voor de docenten zou de aanwezigheid van appellant tot een taakverlichting moeten leiden, maar er was veeleer sprake van een taakverzwaring omdat zij veel zaken moesten uitleggen en appellant ook moesten aanzetten tot het verrichten van taken. Appellant stelde zich onvoldoende actief op. Voorts verliep de communicatie slecht. Dat appellant een andere opvatting heeft, kan niet afdoen aan het oordeel van de docenten die vanuit hun vakgebied geacht worden te kunnen beoordelen hoe een onderwijsassistent zijn functie dient te vervullen.

Ook al zou de schriftelijke taakomschrijving appellant eerst eind oktober 2002 zijn uitgereikt, dan neemt dit niet weg, dat hem op grond van de gegeven aanwijzingen aan het begin van zijn werkzaamheden duidelijk had moeten zijn, welke taken hij moest uitvoeren. Hiertoe behoren veelal

eenvoudige werkzaamheden zoals klaar leggen van materiaal voor de lessen, werkplekken en computers controleren, printer aanzetten, ordelijk houden van het computerlokaal.

Mede gelet op het feit, dat appellant, die tien jaar in Nederland verblijft, in zijn vaderland Irak werktuigbouwkunde heeft gestudeerd (en derhalve een bepaald denkniveau wordt geacht te bezitten) en voordat hij in dienst van verweerster trad, heeft gewerkt bij de helpdesk van de gemeente Schiedam, heeft verweerster terecht van hem mogen verlangen, dat hij zijn functie zonder al te veel aanwijzingen goed zou kunnen vervullen. Het standpunt van verweerster, dat alleen de gelegenheid wordt gegeven aan werknemers om cursussen te volgen als er zicht is op een goede vervulling van de functie, en dat cursussen niet bedoeld zijn om de functie – en in elk geval een functie als de onderhavige - op zich goed uit te oefenen, komt de Commissie niet onjuist voor.

Gelet op het vorenstaande kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerster niet in redelijkheid tot het standpunt heeft kunnen komen, dat appellant ongeschikt is als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO voor het vervullen van de functie van onderwijsassistent en daarom zijn dienstverband heeft opgezegd. Hieraan doet niet af, dat verweerster niet direct na het aflopen van de proeftijd het dienstverband heeft ontbonden. Verweerster heeft appellant nog een kans willen geven.

De Commissie deelt niet het standpunt van appellant, dat verweerster hem onvoldoende begeleiding heeft gegeven. Het feit, dat reeds zeer snel na het begin van zijn dienstverband functioneringsgesprekken zijn gehouden, wijst op het tegendeel. Uit de verslagen van die gesprekken blijkt ook voldoende, dat docenten appellant hebben gewezen op zijn taken en hem aldus hebben begeleid.

De omstandigheid dat verweerster naar het oordeel van de Commissie niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat appellant tijdens (pauzes tussen) de schooluren pornosites heeft bezocht en dat hierin derhalve geen grond voor ontslag is gelegen, kan aan het vorenstaande niet afdoen.

Aangezien de Commissie niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verworpt het beroep.

Aldus vastgesteld op 21 augustus 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. J. Douwes, mr. B.J. van der Net en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

BEEINDIGING TIJDELIJKE DIENSTBETREKKING

Tussentijdse opzegging dienstverband wegens onvoldoende functioneren, art F7 lid1 aanhef en onder b. Appellant beschikte volgens veweerster over onvoldoende pedagogisch-didactische bagage alsmede onvoldoende ontwikkelde competenties met betrekking tot het houden van orde en het verzorgen van de nodige voortgang en continuïteit in het lesgebeuren. Appellant heeft deze feiten op zich niet bestreden, maar hij is van mening, dat de schoolleiding hem meer begeleiding had moeten geven. Naar het oordeel van de Commissie blijkt uit de stukken, zoals hiervoor vermeld, echter genoegzaam, dat van de zijde van de schoolleiding appellant op intensieve wijze is begeleid. Verweester heeft in redelijkheid kunnen besluiten geen verdere begeleiding aan te bieden toen er – ondanks het feit, dat appellant zijn best deed - geen zicht was op wezenlijke verbetering.

De Commissie heeft echter wel geconstateerd dat er geen juiste opzegtermijn(art.F6 lid 1 aanhef en onder a) is genomen en bepaalt dat het ontslag ingaat op een latere datum.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs te ***, zetelend te *** (verweester).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 18 december 2002 heeft de directeur van het onder verweester ressorterende *** College te *** appellant – onder verwijzing naar het gesprek op 17 december 2002 tussen appellant en onder meer de directeur -mededeling gedaan van het besluit zijn tijdelijke dienstbetrekking met ingang van 1 februari 2003 te beëindigen. De akte van ontslag is gedateerd op 22 januari 2003.

Appellant heeft voornoemde directeur bij brief van 29 januari 2003 medegedeeld de beslissing tot beëindiging van zijn dienstverband niet te accepteren.

Bij aangetekend verzonden schrijven van 31 januari 2003 heeft de directeur van genoemde school appellant bericht, dat de dienstbetrekking is opgezegd met inachtneming van de toepasselijke bepalingen en heeft hij hem gewezen op de beroepsmogelijkheid.

Appellant heeft bij schrijven van 19 februari 2003, ingekomen ter griffie van de Commissie op 26 februari 2003, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweester heeft bij schrijven van 17 april 2003 een verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Appellant heeft geen gebruik gemaakt van de hem geboden gelegenheid schriftelijk te reageren op het verweerschrift.

Ten gevolge van de vakantieperiode, onder meer ook van appellant en zijn raadvrouw, heeft de Commissie de zaak eerst op 21 augustus 2003 in een openbare zitting kunnen behandelen. Deze vond plaats te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mevrouw mr. F.F. van Norel, werkzaam bij ARAG Rechtsbijstand te Leusden, en verweerster bij monde van mevrouw mr. Ch. H. Stokman-Prins, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede ***, directeur van het *** College te *** (hierna te noemen: de school).

Beoordeling van het geschil.

Blijkens het schrijven van 18 december 2002 en de akte van ontslag heeft verweerster het tijdelijke dienstverband met appellant, dat was beoogd te duren van 1 augustus 2002 tot 1 augustus 2003, tussentijds beëindigd omdat hij onvoldoende functioneerde. Hoewel verweerster geen bepaling van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO) heeft vermeld, is kennelijk bedoeld het dienstverband op te zeggen op grond van artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b, van de CAO.

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b, van de CAO kan tussentijdse opzegging van een dienstverband voor bepaalde tijd plaatsvinden op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken.

De Commissie ziet zich eerst geplaagd voor de vraag, in welk document het voor beroep vatbare besluit is verrat. Voor de berekening van de beroepstermijn is dit van belang.

In artikel F11 van de CAO wordt de procedure voorgeschreven in het geval een werkgever een dienstverband wenst te beëindigen op grond van – onder meer - artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO. Deze procedure komt op het volgende neer. Alvorens de werkgever een besluit tot opzegging als evenbedoeld neemt, deelt hij de werknemer mee, dat hij zich kan verweren. Zo spoedig mogelijk na het verweer – als de werknemer dat wenst te voeren -, deelt de werkgever het definitieve besluit per aangetekend schrijven mede.

Vergelijking van deze procedureregels met de onder "Het procesverloop" uiteengezette feitelijke gang van zaken brengt de Commissie tot het oordeel, dat het schrijven van 31 januari 2003 moet worden aangemerkt als het voor beroep vatbare besluit tot opzegging van het dienstverband. Dit betekent, dat appellant het beroep binnen de voorgeschreven termijn van zes weken heeft ingediend.

Verweerster heeft besloten het dienstverband van appellant tussentijds te beëindigen met name omdat appellant onvoldoende functioneerde als docent met betrekking tot de specifieke doelgroep, waaraan hij les gaf. Hij beschikte in de visie van verweerster over onvoldoende pedagogisch-didactische bagage alsmede onvoldoende ontwikkelde competenties met betrekking tot het houden van orde en het verzorgen van de nodige voortgang en continuïteit in het lesgebeuren. Bovendien is er ondanks begeleiding te weinig vooruitgang geboekt in de ontwikkeling. Op grond hiervan heeft verweerster geconcludeerd, dat er weinig perspectief is voor een succesvolle voortzetting.

Appellant stelt zich op het standpunt, dat van hem als herintreder niet kan worden verwacht, dat hij binnen vier maanden het docentschap van een moeilijke groep vmbo-leerlingen volledig beheerst. Daarbij is naar zijn mening ook van belang, dat verweerster op de hoogte was van de pedagogisch-didactische bagage van appellant, zoals gemeld tijdens het sollicitatiegesprek. Appellant heeft in het verleden zeven jaar les gegeven in het vwo, en is daarna 30 jaar werkzaam geweest in het bedrijfsleven. Hoewel tijdens voortgangsgesprekken kritiek op zijn functioneren is uitgeoefend, ontbrak het aan begeleiding en ondersteuning. Er is geen verbetertraject vastgesteld. Appellant is diverse keren lastiggevallen c.q. bedreigd door leerlingen en heeft hiervan melding gedaan bij de schoolleiding en ook aangifte gedaan bij de politie. Uit het feit, dat in december 2002 een extra docentenvergadering is gehouden naar aanleiding van geweld tegen en bedreiging van leerkrachten, blijkt volgens appellant wel, dat de problemen niet alleen aan hem liggen, maar zich ook voordoen bij andere docenten.

Ten aanzien van het door partijen gestelde overweegt de Commissie het volgende.

Gelet op de stukken staat vast, dat een aantal gesprekken met appellant is gevoerd door personen, die bij zijn begeleiding waren betrokken, vanuit de vakgroep alsmede vanuit het management. Een van de begeleiders heeft een aantal lessen van appellant bijgewoond. Verweerster heeft verslagen overgelegd van deze gesprekken, (onder meer ook als nabespreking van door een begeleider bijgewoonde lessen) op 14, 24, 26 en 27 september 2002, 1 oktober 2002, 8 en 19 november 2002 alsmede een uit december daterende weergave van de bevindingen van een begeleider en een visie over het functioneren van appellant van een andere begeleider, gedateerd half december 2002. Blijkens deze stukken zijn aan appellant verschillende suggesties gedaan om zijn functioneren ten opzichte van de leerlingen te verbeteren, met name ten einde te voorkomen, dat de situatie zou escaleren, maar ook om zijn taalgebruik en de wijze van kennisoverdracht aan te passen aan het niveau van de leerlingen. Zijn contactuele eigenschappen ten opzichte van de leerlingen werden onvoldoende geacht. Uit een aantal stukken blijkt ook, dat ouders ernstige kritiek hadden op het functioneren van appellant ten opzichte van hun kinderen. De directeur van de school heeft ter zitting nog opgemerkt, dat de schoolleiding gelet op de beschikbare menskracht de maximale begeleiding aan appellant heeft gegeven. Hij heeft voorts erkend, dat appellant nimmer zou zijn aangesteld als er een andere kandidaat beschikbaar was geweest. Omdat voor escalatie werd gevreesd, is uiteindelijk besloten het dienstverband tussentijds te beëindigen, waarbij verweerster bewust – alle belangen afwegende - heeft aanvaard, dat in de vakken, waarin appellant les gaf, (tijdelijk) aan enkele klassen geen onderwijs zou worden gegeven.

Appellant heeft de feiten, zoals deze naar voren komen uit de verslagen, met name de onrust tijdens zijn lessen, op zich niet bestreden, maar hij is van mening, dat de schoolleiding hem meer begeleiding had moeten geven. Naar het oordeel van de Commissie blijkt uit de stukken, zoals hiervoor vermeld, echter genoegzaam, dat van de zijde van de schoolleiding appellant op intensieve wijze is begeleid. Verweerster heeft in redelijkheid kunnen besluiten geen verdere begeleiding aan te bieden toen er – ondanks het feit, dat appellant zijn best deed - geen zicht was op wezenlijke verbetering.

Gelet op de hiervoor weergegeven feiten en omstandigheden kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerder op onjuiste gronden heeft besloten het dienstverband met appellant tussentijds te beëindigen. In zoverre dient het beroep te worden verworpen.

De Commissie overweegt voorts nog het volgende.

Ingevolge artikel F6, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO geldt in dit geval een opzeggingstermijn van één maand. Verweerder heeft opgezegd tegen 1 februari 2003. Aangezien het besluit tot opzegging eerst op 31 januari 2003 aan appellant op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, is de juiste opzeggingstermijn niet in acht genomen. In zo verre komt dit besluit voor vernietiging in aanmerking. De Commissie bepaalt dat het ontslag ingaat op 1 maart 2003.

Beslissing.

De Commissie:

vernietigt de ingangsdatum van het bij het bestreden besluit verleende ontslag;
bepaalt de ingangsdatum op 1 maart 2003 en
verwerpt het beroep voor het overige.

Aldus vastgesteld op 21 augustus 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. J. Douwes, mr. B.J. van der Net en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

ONTSLAG ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL

Appellant is ontslagen wegens ongeoorloofd sexueel gedrag jegens een student. Naar het oordeel van de Commissie past hetgeen is voorgevallen tussen appellant en klaagster volstrekt niet in het normale verkeer tussen een docent en een student.

De wijze waarop verweerster het ontslag heeft gerealiseerd, namelijk met onmiddellijke ingang, acht de Commissie echter niet meer proportioneel. Zij overweegt daartoe, dat appellant gedurende zijn 18-jarig dienstverband geen negatieve beoordelingen heeft gehad en er tevoren geen wezenlijke aanmerkingen op zijn functioneren zijn geweest. Voorts is van belang, dat aan de hogeschool geen vaste regels gelden met betrekking tot hetgeen al dan niet geoorloofd wordt geacht in de relatie van een docent tot een student.

Het beroep wordt ongegrond verklaard, met uitzondering van de ingangsdatum van het ontslag.

Uitspraak op het beroep van

A. G. Schnater te Nijverdal (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting Christelijke Hogeschool Windesheim, zetelend te Zwolle (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 14 januari 2003 heeft (de secretaris van) het College van Bestuur van de Christelijke Hogeschool *** (hierna te noemen: de hogeschool) appellant mededeling gedaan van het voornemen appellant te ontslaan als disciplinaire maatregel.

Tegen dit voornemen heeft appellant bij brief van 30 januari 2003 verweer gevoerd.

Het College van Bestuur voornoemd heeft appellant bij schrijven van 13 februari 2003 mededeling gedaan van het besluit appellant met ingang van 13 februari 2003 te ontslaan als disciplinaire maatregel als bedoeld in artikel P-4, tweede lid, sub d, van de geldende CAO-HBO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO).

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 20 maart 2003, blijkens het poststempel verzonden op diezelfde dag, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 1 april 2003 heeft appellant zijn beroep nader aangevuld.

Verweerster heeft de Commissie bij schrijven van 23 mei 2003 een verweerschrift (met bijlagen) doen toekomen.

Appellant heeft bij brief van 26 juni 2003 een schriftelijke reactie naar aanleiding van het verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 2 juli 2003 ter zitting behandeld. Verweerster heeft bij die gelegenheid zijn standpunt nader toegelicht bij monde van mr. M.D.M. Stadhouders, senior beleidsmedewerker aan de hogeschool, alsmede mr. L.A.M. ten Brink, voorzitter van de klachtencommissie van de hogeschool. Appellant is, hoewel de Commissie hem behoorlijk heeft opgeroepen, niet verschenen.

De Commissie heeft de behandeling van de zaak op 21 augustus 2003 voortgezet. Appellant heeft zijn standpunt bij die gelegenheid toegelicht, bijgestaan door mevrouw J. Alberts, werkzaam bij de AbvaKabo te Deventer, alsmede J. van Weenen, vertrouwenspersoon van appellant. Verweerster heeft zijn standpunt doen toelichten door mr. Stadhouders en mr. Ten Brink voornoemd.

Het bestreden besluit, de totstandkoming daarvan en de van toepassing zijnde regelgeving

Naar aanleiding van een klacht, bij brief van 8 oktober 2002 ingediend door een studente aan de hogeschool over gebeurtenissen op 25 september 2002, heeft verweerster de procedure, zoals beschreven in de toentertijd geldende "Klachtenregeling ongewenst gedrag" (verder te noemen: de Klachtenregeling), inwerkinggesteld.

Ingevolge artikel 2 van de Klachtenregeling is de klachtencommissie belast met de behandeling van de klacht. Ten tijde van de indiening van de onderhavige klacht fungeerde een drietal door het bureau Bezemer en Kuiper uit Rotterdam aangewezen personen als klachtencommissie. Deze hebben de klacht onderzocht en advies aan verweerster uitgebracht.

Blijkens artikel 1, onder a, van de Klachtenregeling (voorzover hier van belang) wordt in de regeling onder ongewenst gedrag verstaan "gedrag waarbij verbaal, fysiek of non-verbaal de persoonlijke integriteit van de ander wordt aangetast, [gedrag] dat tot gevolg heeft dat een onaangename, bedreigende of vijandige werk-/studieomgeving wordt gecreëerd."

Ingevolge artikel 13, onder b, en k, van de Klachtenregeling behoort tot de taak van de klachtencommissie:

- b. het instellen en uitvoeren van een onderzoek naar de gegrondheid van de klacht;
- k. indien de klacht gegrond is, het adviseren van het College van Bestuur over de te nemen maatregelen.

Artikel 14, eerste lid, van de Klachtenregeling bepaalt, dat de klachtencommissie het College van Bestuur kan adviseren tot het opleggen van de maatregelen berisping, verandering van taken of functie dan wel overplaatsing naar een andere werkeenheid, schorsing en ontslag.

Ingevolge artikel 15 van de Klachtenregeling neemt het College van Bestuur op grond van het uitgebrachte advies een beargumenteerde beslissing.

De klachtencommissie heeft op 9 januari 2003 rapport uitgebracht. Daarin heeft zij geconcludeerd, dat de klacht gegrond is. De klachtencommissie acht op grond van de verklaringen van klagster, van appellant alsmede van de gehoorde getuigen, in hun onderlinge samenhang bezien, aannemelijk: "dat appellant klagster, terwijl zij dacht dat het om het maken van portretfoto's ging, subject heeft gemaakt van een fotosessie bij hem thuis (in de slaapkamer) waarbij zij, zonder dat ze dat zelf wilde,

door toedoen van appellant, die zij als docent dacht te kunnen vertrouwen, in een positie is gebracht c.q. komen te verkeren, waarbij zij zich grotendeels heeft moeten ontkleden en door appellant in diverse poses halfnaakt werd gefotografeerd en

dat appellant klaagster, tijdens de bedoelde fotosessie, heeft aangeraakt onder meer bij haar borsten en haar schouders, voorts dat hij zich tijdens de fotosessie bediende van door klaagster als ongewenst dan wel bedreigend ervaren opmerkingen (met betrekking tot haar fysiek, waaronder met name te noemen haar rode haar en sproeten), vragen (waaronder, herhaaldelijk, de vraag of klaagster haar onderbroek wilde uittrekken) en handelingen (appellant deed de deur op slot, liet haar diverse naaktfoto's zien, en probeerde haar te zoenen)."

De klachtencommissie heeft verweerster geadviseerd appellant de maatregel van disciplinair ontslag op te leggen.

Op grond van artikel P-4, eerste lid, van de CAO kan de werknemer die niet doet dan wel nalaat wat een goed werknemer in gelijke omstandigheden behoort te doen of na te laten, door de werkgever een disciplinaire maatregel worden opgelegd. Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan de werkgever – onder meer – de disciplinaire maatregel van ontslag treffen.

Verweerster heeft de conclusies van de klachtencommissie over de klacht tot de hare gemaakt en het voornemen opgevat appellant disciplinair ontslag te verlenen. Verweerster heeft in het verweer van appellant tegen het voorgenomen ontslag geen aanleiding gezien van haar voornemen af te zien en appellant bij brief van 13 februari 2003 ontslag aangezegd tegen dezelfde datum. In de ontslagbrief stelt verweerster, dat appellant de feiten en conclusies van de klachtencommissie niet betwist, dat appellant blijkens zijn verweer de ernst van de door hem gepleegde feiten niet, althans onvoldoende onderkent en op geen enkele wijze excuses aanbiedt en bovendien geen voor hem disculperende feiten of omstandigheden aanvoert. Een en ander betekent, dat verweerster van mening blijft, dat appellant zeer ernstig tekort geschoten is in zijn plichtsbetrachting c.q. zijn functioneren als docent, door onvoldoende distantie te betrachten ten opzichte van klaagster. Zijn gedrag als docent was daarom volstrekt onverenigbaar met zijn positie als docent.

Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant, zoals vervat in de stukken en ter zitting toegelicht, komt – samengevat – op het volgende neer.

Ten onrechte stelt verweerster, dat appellant de feiten en conclusies in het rapport van de klachtencommissie niet betwist. In diverse reacties heeft hij het rapport op een aantal wezenlijke punten bestreden.

Naar de mening van appellant had de klachtencommissie alleen onderzoek mogen verrichten naar de feitelijke situatie en had zij zich niet mogen laten leiden door verklaringen en visies van docenten en studenten over het gebeurde.

In tegenstelling tot hetgeen verweerster stelt heeft appellant wel excuses aangeboden voor zijn gedrag. Hij heeft wel degelijk gesteld dat hij zich bewust is van het feit, dat hij niet goed heeft gehandeld met het oog op zijn positie als docent en dat hetgeen is gebeurd, niet had mogen gebeuren gezien zijn relatie als docent op de hogeschool. Hij realiseert zich nu, dat hetgeen is geschied, vanuit het perspectief van de ander (de studente) als bijzonder ernstig is ervaren. Hij betreurt het, dat de studente niet in staat was om kenbaar te maken dat het voor haar een ongewenste situatie was. In kringen van het vakgebied, waar appellant werkzaam is, is

modelfotografie niet ongebruikelijk en is bekend dat dit feitelijk – mede - naaktfotografie betekent. Appellant had geen reden om eraan te twifelen, dat de studente dit wist. Hij heeft zich dan ook niet gerealiseerd, dat hij een risico liep met hetgeen hij deed.

Bij dit alles moet in de visie van appellant gewicht worden toegekend aan de cultuur binnen de betreffende afdeling op de hogeschool. De hogeschool kent geen gedragscode, zoals de klachtencommissie in haar rapport ook opmerkt. Ook anderen overschreden grenzen. Zo was een studente onder psychotherapeutische behandeling van een docent. Zoals deze studente haar ziel bloot legde voor die docent, zo heeft de studente, die model stond voor appellant, haar lichaam aan hem getoond.

Mede gelet op die cultuur alsmede gelet op zijn dienstverband van 18 jaar, waarin hij naar volle tevredenheid heeft gefunctioneerd, is de opgelegde maatregel naar de mening van appellant buitenproportioneel, vooral ook omdat verweerster de zakelijke relatie met hem als freelance-fotograaf eveneens heeft verbroken en appellant daardoor in financiële problemen is geraakt. In de visie van appellant was een berisping of overplaatsing wel proportioneel geweest.

Het standpunt van verweerster.

In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerster – als reactie op het door appellant gestelde – nog het volgende aangevoerd.

Naar de mening van verweerster is van een volledig en onvoorwaardelijk excuus geen sprake, omdat appellant direct in aansluiting op het aanbieden van de excuses aanvoert, dat de schuld niet alleen bij hem ligt, maar ook bij de studente en zelfs bij collega-docenten en de hogeschool.

Ten aanzien van de door appellant beweerde cultuur aan de hogeschool heeft verweerster ten stelligste ontkend, dat hetgeen appellant heeft gedaan, ook maar enigszins zou passen in die beweerde cultuur, die verweerster overigens betwist. Desgevraagd hebben zowel studenten als collega-docenten de daden van appellant afgekeurd. Collega-docenten wensen ook niet meer samen te werken met appellant. De hogeschool stelt zich voorts op het standpunt, dat zij ook niet is tekort geschoten, nu zij een Klachtenregeling Ongewenst Gedrag heeft vastgesteld die duidelijke grenzen aangeeft waarbinnen medewerkers en studenten in hun gedrag jegens elkaar dienen te blijven. Verweerster keurt overigens de psychotherapeutische behandeling (waarvan verweerster eerst op de hoogte kwam bij de behandeling van de onderhavige zaak) van een student door een docent ook af.

Het langdurige - afgezien van deze zaak goed verlopen - dienstverband van appellant is in de visie van verweerster geen verontschuldigende reden, zoals appellant meent, aangezien juist een docent met een langdurig dienstverband behoort te weten hoe hij zich dient te gedragen. Een andere maatregel dan ontslag is volgens verweerster niet passend bij de feiten. Voorts zou het ongeloofwaardig zijn als verweerster appellant wel opdrachten voor zijn privé-bedrijf zou geven, terwijl hij ontslagen is als docent.

Beoordeling van het geschil.

Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde neemt de Commissie de volgende feiten en omstandigheden als vaststaand aan.

Appellant is vanaf 1985 werkzaam aan de hogeschool, laatstelijk als musisch-agogisch docent bij de opleidingen Sociaal Pedagogische Hulpverlening (SPH) en Cultureel Maatschappelijke Vorming. Hij heeft een opleiding als beeldend kunstenaar gevolgd, aangevuld met een pedagogische bevoegdheid en applicatiecursussen op het gebied van de fotografie.

Naast zijn dienstverband aan de hogeschool heeft appellant een eigen bedrijf, in welk verband hij ook opdrachten voor de hogeschool verricht.

Appellant en klaagster hebben elkaar voor het eerst ontmoet op 12 september 2002 bij een video-screening in het kader van de vervaardiging van een cd-rom ter promotie van de opleiding SPH. Klaagster vergezelde een vriendin van haar die aan de screening deelnam. Appellant maakte opnames voor die cd-rom. Appellant vroeg klaagster even voor de camera plaats te nemen, zodat hij zijn apparatuur kon afstellen. Hij merkte op "weg te zijn van haar sproeten en haar rode haar". Voorts liet hij weten, dat hij "klaagster wel zag zitten als model", en dat zij daarover maar eens moest nadenken. Dit voorstel verbaasde klaagster, maar zij was er ook door geveleid, met name vanuit haar negatieve zelfbeeld. Gelet op dit laatste heeft zij appellant een e-mail gezonden met de vraag of het gedane voorstel serieus was. Klaagster ging er daarbij naar haar zeggen van uit, dat het modelstaan betrekking had op het maken van de promotie-cd-rom. Appellant antwoordde, dat hij meende wat hij had gezegd en verzocht klaagster telefonisch contact op te nemen voor een afspraak. Toen klaagster vervolgens op de hogeschool een stencil las waarop de naam van appellant voorkwam als contactpersoon, en waarin studenten werden verzocht zich beschikbaar te stellen voor het maken van foto's van het gezicht, heeft zij contact opgenomen met appellant en een afspraak gemaakt voor 25 september 2002 bij appellant thuis.

Door appellant wordt niet betwist, dat hij klaagster heeft verzocht haar kleding uit te doen en haar grotendeels naakt heeft gefotografeerd alsmede haar borsten en schouders heeft aangeraakt en seksueel getinte opmerkingen heeft gemaakt.

De stelling van appellant, dat de klachtencommissie zich had dienen te beperken tot het onderzoeken van de feitelijke situatie en zich niet had mogen laten leiden door verklaringen van docenten en studenten, is naar het oordeel van de Commissie niet ter zake. De door docenten en studenten afgelegde verklaringen konden per definitie geen betrekking hebben op de feiten op 25 september 2002, omdat deze zich hoofdzakelijk alleen in aanwezigheid van appellant en klaagster hebben voorgedaan. Deze verklaringen dienden er veeleer toe om vast te stellen, wat de opvattingen in de hogeschool waren, of er sprake was van een onduidelijke gedragscode. Ten aanzien van enkele studenten was bovendien gebleken, dat ze ook bezwaren hadden tegen het optreden van appellant.

Naar het oordeel van de Commissie past hetgeen is voorgevallen op 25 september 2002 tussen appellant en klaagster volstrekt niet in het normale verkeer tussen een docent en een student. Hierbij doet niet ter zake, dat klaagster in de ogen van appellant de schijn van bewilliging heeft gewekt. Zelfs al zou klaagster hebben ingestemd met het (mede) naakt model staan, dan had appellant haar niet behoren aan te raken. Overigens past naar het oordeel van de Commissie ook het naakt fotograferen met toestemming van de student niet in de verhouding van een docent tot een student.

De Commissie acht in dit geval het gebeurde des te ernstiger, omdat klaagster aan appellant had verteld over haar problematische thuissituatie alsmede dat zij aan anorexia nervosa had geleden. Appellant had zich hierdoor des te meer bewust moeten zijn van de noodzaak afstand te bewaren en van de omstandigheid dat hij als docent een bepaalde machtspositie innam waarvoor juist personen in een precarie situatie veelal gevoelig kunnen zijn.

Het aanbieden van excuses – wat er ook zij van de wijze waarop appellant dat heeft gedaan -kan niet afdoen aan het feit, dat appellant zich niet heeft gedragen zoals van een docent mag worden verwacht. Verweerster heeft daarom niet ten onrechte tot het opleggen van een disciplinaire maatregel besloten.

Ten aanzien van de evenredigheid van de door verweerster opgelegde straf van disciplinair ontslag met onmiddellijke ingang en het door appellant gepleegde plichtsverzuim overweegt de Commissie het volgende.

De handelwijze van appellant was van zodanig ernstige aard en zo zeer in strijd met hetgeen past bij een goede plichts vervulling, dat het beëindigen van het dienstverband daardoor in beginsel was gerechtvaardigd. De wijze waarop verweerster het ontslag heeft gerealiseerd, namelijk met onmiddellijke ingang, acht de Commissie echter niet meer proportioneel. Zij overweegt daartoe, dat appellant gedurende zijn 18-jarig dienstverband geen negatieve beoordelingen heeft gehad en er tevoren geen wezenlijke aanmerkingen op zijn functioneren zijn geweest.

Voorts is van belang, dat aan de hogeschool – zoals de klachtencommissie ook heeft opgemerkt – geen vaste regels gelden met betrekking tot hetgeen al dan niet geoorloofd wordt geacht in de relatie van een docent tot een student, terwijl er zich kennelijk wel vanuit een bepaalde losse cultuur zaken hebben voorgedaan die – ook in de ogen van de leiding – niet geoorloofd zijn, maar waartegen tot nu toe niet is opgetreden.

De Commissie heeft ten slotte rekening gehouden met het feit, dat verweerster sinds april 2003 aan appellant ook geen opdrachten meer verstrekt als freelancer. Hij is daardoor geheel verstoken van inkomsten.

Om deze redenen is de Commissie van oordeel, dat het niet meer proportioneel was appellant met onmiddellijke ingang ontslag aan te zeggen, maar dat het in acht nemen van een redelijke opzeggingstermijn geboden was. Een ingangsdatum van het ontslag op 1 juni 2003 zou daaraan tegemoet komen. De Commissie komt tot deze datum uitgaande van drie maanden opzegtermijn, te rekenen van 13 februari 2003 en gelet op het bepaalde in artikel Q-2, vijfde lid, van de CAO, inhoudende dat de datum van ingang van ontslag de eerste van de kalendermaand is.

Het vorenstaande betekent, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt voorzover het betreft de ingangsdatum van het ontslag en dat het beroep voor het overige dient te worden verworpen. De ingangsdatum van het ontslag wordt bepaald op 1 juni 2003.

Beslissing.

De Commissie:

vernietigt de ingangsdatum van het bij het bestreden besluit opgelegde ontslag;

bepaalt de ingangsdatum van het ontslag op 1 juni 2003 en

verwerpt het beroep voor het overige.

Aldus vastgesteld op 11 september 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. J. Douwes, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. B.J. van der Net en mr. S.K. Welbedacht, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

NIET-VERLENGEN DIENSTVERBAND VOOR BEPAALDE TIJD

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 15 april 2003 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld. Beroep niet-ontvankelijk.

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw I.M. Jennissen te Hoofddorp (appellante)

tegen een besluit van

de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs "Iris", zetelend te Heemstede (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 15 april 2003 hebben de rector van het Herbert Vissers College te Nieuw-Vennep en de voorzitter van de directie van verweerster appellante mededeling gedaan van het besluit van verweerster het dienstverband van appellante voor bepaalde tijd, aflopende op 31 juli 2003, niet te verlengen.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd mei 2003, ingekomen ter griffie van de Commissie op 27 mei 2003, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 8 juni 2003 heeft zij haar beroep aangevuld.

Verweerster heeft bij schrijven van 3 juli 2003 een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft bij brief van 26 september 2002 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Appellante en de rector van het Herbert Vissers College, voornoemd, namens verweerster hebben bij brieven van 17 oktober 2003 respectievelijk 7 oktober 2003 schriftelijk ingestemd met het behandelen in raadkamer door de Commissie van de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie heeft de zaak op 23 oktober 2003 in raadkamer te 's-Gravenhage behandeld.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie dient eerst in te gaan op de vraag, of in het onderhavige geval sprake is van een voor beroep vatbaar besluit, waarover zij bevoegd is te oordelen.

Artikel K1, eerste lid, van de te dezen van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna aan te duiden als: de CAO) bevat een limitatieve opsomming van besluiten, waartegen de werknemer in beroep kan gaan bij de Commissie, te weten:

- a. een disciplinaire maatregel;
- b. schorsing;
- c. ontslag anders dan op eigen verzoek voordat hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, of het tijdvak waarvoor hij is benoemd is, is verstreken;
- d. het direct of indirect onthouden van een promotie;
- e. de beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband;
- f. de aanwijzing als personeelslid boven de reguliere formatie welke op termijn kan leiden tot ontslag (plaatsing RDDF);
- g. de aanwijzing van een andere school of andere scholen waaraan een betrokkene met een h. bestuursbenoeming werkzaamheden zal verrichten;
- h. en overigens die zaken die bij of krachtens wet voor beroep vatbaar zijn verklaard.

Vaststaat, dat verweerster en appellante zijn overeengekomen, dat appellant van 1 augustus 2002 tot 1 augustus 2003 werkzaam zou zijn als leraar aan het onder verweerster ressorterende Herbert Vissers College te Nieuw Vennep.

Tevens is komen vast te staan, dat deze arbeidsovereenkomst de eerste is tussen verweerster en appellante. Er is dus geen sprake van een verlengd tijdelijk dienstverband.

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich derhalve richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 15 april 2003 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld.

De omstandigheid, dat verweerster in het schrijven van 15 april 2003 appellante heeft gewezen op de mogelijkheid beroep in stellen bij de Commissie, kan hieraan niet afdoen. Uit het verweerschrift blijkt ook, dat verweerster erkent, dat ten onrechte de beroepsmogelijkheid is vermeld.

Het feit, dat appellante zich op 25 juli 2003 ziek heeft gemeld, maakt het vorenstaande ook niet anders.

Aangezien naar het oordeel van de Commissie in het schrijven van 15 april 2003 niet een voor beroep vatbaar besluit kan worden gelezen, dient appellante in het door haar ingestelde beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard. Dit betekent, dat de Commissie niet kan ingaan op hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd.

Beslissing.

De Commissie verklaart appellante niet-ontvankelijk in het door haar ingestelde beroep.

Aldus vastgesteld op 23 oktober 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. T. Elzenga, mr. Th. Geurts en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

BEEINDIGING DIENSTVERBAND VOOR BEPAALDE TIJD

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 15 april 2003 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld. Beroep niet-ontvankelijk.

Uitspraak op het beroep van

drs. C.M. van Vliet te 's- Gravenhage (appellant)

tegen een besluit van

de Samenwerkingsstichting voor BVE en VO in het Westland en de Nieuwe Waterweg Noord, zetelend te Vlaardingen (verweester).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 28 mei 2003 heeft de adjunct-directeur van het onder verweester ressorterende Accent College te Vlaardingen appellant mededeling gedaan van het besluit het dienstverband van appellant voor bepaalde tijd, aflopende op 31 juli 2003, te beëindigen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 1 juli 2003, blijkens het poststempel verzonden op 2 juli 2003, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 14 augustus 2003 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweester heeft bij schrijven van 29 september 2003 een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 23 oktober 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerder bij monde van mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede mr. C.M. Schippers-'t Lam, als hoofd P&O in dienst van verweester.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie dient eerst in te gaan op de vraag, of in het onderhavige geval sprake is van een voor beroep vatbaar besluit, waarover zij bevoegd is te oordelen.

Artikel K1, eerste lid, van de te dezen van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna aan te duiden als: de CAO) bevat een limitatieve opsomming van besluiten, waartegen de werknemer in beroep kan gaan bij de Commissie, te weten:

- a. een disciplinaire maatregel;
- b. schorsing;

- c. ontslag anders dan op eigen verzoek voordat hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, of het tijdvak waarvoor hij is benoemd is, is verstreken;
- d. het direct of indirect onthouden van een promotie;
- e. de beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband;
- f. de aanwijzing als personeelslid boven de reguliere formatie welke op termijn kan leiden tot ontslag (plaatsing RDDF);
- g. de aanwijzing van een andere school of andere scholen waaraan een betrokkene met een bestuursbenoeming werkzaamheden zal verrichten;
- h. en overigens die zaken die bij of krachtens wet voor beroep vatbaar zijn verklaard.

Aan de Commissie is overgelegd een arbeidsovereenkomst tussen appellant en verweerster, houdende de benoeming van appellant tot docent aan het Accent College te Vlaardingen, voor bepaalde tijd van 1 februari 2003 tot en met 31 juli 2003, met uitzicht op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Appellant heeft gesteld, dat een arbeidsovereenkomst voor een jaar is gesloten, derhalve van 1 februari 2003 tot 1 februari 2004.

Indien deze stelling juist zou zijn – hetgeen verweerster betwist - , zou het bestreden besluit een ontslag inhouden voor de afloop van het tijdvak waarvoor appellant is benoemd (artikel K-1, eerste lid, onder c, van de CAO). De Commissie heeft noch in het dossier noch op grond van het ter zitting verhandelde aanknopingspunten kunnen vinden voor de juistheid van deze stelling van appellant. De Commissie acht het ook niet aannemelijk, dat een arbeidsovereenkomst voor een periode van februari tot februari zou zijn gesloten, gelet op de in het onderwijs gebruikelijke praktijk om tijdelijke arbeidsovereenkomsten tot het einde van een schooljaar (of korter bij latere indiensttreding dan wel vervanging) te laten voortduren.

De Commissie concludeert dan ook, dat niet is gebleken, dat een arbeidsovereenkomst van 1 februari 2003 tot 1 februari 2004 is gesloten.

Gelet op het vorenstaande gaat de Commissie er vanuit, dat verweerster en appellant zijn overeengekomen, dat appellant van 1 februari 2003 tot 1 augustus 2003 werkzaam zou zijn als leraar aan het onder verweerster ressorterende Accent College Vlaardingen.

Vast is komen te staan, dat deze arbeidsovereenkomst de eerste is tussen verweerster en appellant. Er is dus geen sprake van een verlengd tijdelijk dienstverband.

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich derhalve richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 28 mei 2003 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld.

Verweerster heeft appellant in het schrijven van 28 mei 2003 ook niet gewezen op de mogelijkheid beroep in stellen bij de Commissie.

Aangezien naar het oordeel van de Commissie in het schrijven van 28 mei 2003 niet een voor beroep vatbaar besluit kan worden gelezen, dient appellant in het door hem ingestelde beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard. Op hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, wat daar ook van zij, kan de Commissie derhalve niet ingaan.

Beslissing.

De Commissie verklaart appellant niet-ontvankelijk in het door hem ingestelde beroep.

Aldus vastgesteld op 23 oktober 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. T. Elzenga, mr. Th. Geurts en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

ONTSLAG OP GROND VAN ART. F7 LID 1^E CAO-VO

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

De Commissie acht het aannemelijk, dat de basis, waarop appellante af en toe werkte in de periode van 24 maanden na haar ziekmelding, steeds als arbeidstherapeutisch moet worden aangemerkt. Dit betekent, dat de ziekte of arbeidsongeschiktheid van appellante wel 24 maanden heeft geduurd. Tevens is de commissie niet gebleken dat verweerster onvoldoende pogingentot reïntegratie heeft gedaan.

Beroep ongegrond.

Uitspraak op het beroep van

mevrouw O. *** te Amsterdam (appellante)

tegen een besluit van

de Stichting ***, zetelend te *** (verweerster)

Het procesverloop.

Bij schrijven van 27 juni 2003 heeft de voorzitter van het directorium van verweerster appellante mededeling gedaan van het besluit van verweerster haar met ingang van 1 oktober 2003 ontslag te verlenen op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de geldende CAO-VO.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 14 juli 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingediend. Bij schrijven van 28 augustus 2003 heeft zij haar beroep aangevuld.

Verweerster heeft bij schrijven van 26 september 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 23 oktober 2003 behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante in persoon en verweerster bij monde van mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, R. ***, directeur van het onder verweerster ressorterende College De Meer te ***, alsmede bij monde van A. ***, als personeelsmanager in dienst van verweerster.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot opzegging van het dienstverband van appellante op grond van artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna aan te duiden als: de CAO).

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Appellante stelt, dat zij niet gedurende 24 maanden aaneen ziek is geweest. Zij heeft in die tijd af en toe gewerkt.

Volgens verweerster heeft appellante weliswaar in de periode van 24 maanden na haar ziekmelding gewerkt, maar dit geschiedde steeds op arbeidstherapeutische basis. Ook tijdens die uren viel zij geregeld uit wegens ziekte.

De Commissie acht het – gelet op de stukken - aannemelijk, dat de basis, waarop appellante af en toe werkte in de periode van 24 maanden na haar ziekmelding, steeds als arbeidstherapeutisch moet worden aangemerkt. Dit betekent, dat de ziekte of arbeidsongeschiktheid van appellante in de woorden van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO wel 24 maanden heeft geduurd.

Verweerder is bij het nemen van het bestreden besluit uitgegaan van het op 26 juni 2003 uitgebrachte advies van UWV/USZO, het zogenoemde functieongeschiktheidsadvies (verder aan te duiden als foa). Dit advies houdt in, dat appellante voor de (volledige) functie van lerares op de voorgenomen ontslagdatum twee jaar arbeidsongeschikt is wegens ziekte of gebrek en dat naar verwachting ook nog zal zijn zes maanden na die datum. De motivering hiervoor is, dat er een blijvende discrepantie is tussen de arbeidsbelasting in de functie van lerares en de gezondheidstoestand van appellante. Appellante heeft tegenover dit foa een verzekeringsgeneeskundige rapportage van UWV/USZO van 27 mei 2003 gesteld. Hierin wordt gesteld, dat 18 lesuren per week het maximaal haalbare voor haar is.

De Commissie is gebleken, dat de verzekeringsarts van UWV/USZO in de door appellante genoemde rapportage stelt, dat een positief foa wordt afgegeven, omdat niet de verwachting bestaat dat appellante binnen zes maanden na de voorgenomen ontslagdatum weer **volledig** in haar eigen functie het werk zal kunnen hervatten. De Commissie wijst met nadruk op het woord “volledig”, dat de verzekeringsarts vet heeft geschreven. Zoals de Commissie al eerder heeft geoordeeld ziet het foa op de (on)mogelijkheid de functie volledig te hervatten.

De Commissie concludeert dan ook, dat er geen strijd is tussen het foa en de door appellante bedoelde opmerking van de verzekeringsarts. Verweerder mocht dan ook bij het bestreden besluit uitgaan van het foa van 26 juni 2003.

Naar aanleiding van de klacht van appellante, dat verweerster onvoldoende pogingen tot reïntegratie heeft gedaan, overweegt de Commissie het volgende.

Appellante had op een gegeven moment de wens te kennen gegeven om te testen in hoeverre zij belastbaar was. De schoolleiding was echter niet in staat om op korte termijn aan de wens van appellante om les te geven in een lokaal op de begane grond te voldoen. Voorts is komen vast te staan, dat appellante in staat is gesteld om op arbeidstherapeutische basis haar werkzaamheden (op beperkte schaal) te verrichten, ten einde te bezien of reïntegratie mogelijk zou zijn. Gedurende die tijd heeft zij echter ook veelvuldig wegens ziekte moeten verzuimen. Onder die omstandigheden kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerster onvoldoende

pogingen heeft gedaan om tot reïntegratie te komen. Dit betekent tevens, dat genoegzaam is gebleken, dat er geen reële herplaatsingsmogelijkheden voor appellante waren.

Het feit, dat verweerster, gelet op het foa van UWV/USZO, het dienstverband met appellante heeft beëindigd, houdt echter – anders dan appellante meent – niet in, dat verweerster haar verwijten maakt. Verweerster heeft ter zitting juist haar bewondering uitgesproken voor het feit, dat appellante ondanks haar ziekte haar werkzaamheden nog zo lang heeft verricht. Verweerster heeft er nog op gewezen, dat, indien de gezondheidstoestand van appellante zou verbeteren en het arbeidsongeschiktheidspercentage zou wijzigen, verweerster verplichtingen jegens appellante heeft als eigen wachtgelder. Thans heeft verweerster echter te maken met het foa en de daaruit blijkende – ook door verweerster betreurde - toestand van appellante, die overeenkomt met de eigen waarneming van verweerster.

Aangezien de Commissie niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het daartegen gerichte beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellante tegen het besluit van verweerster van 27 juni 2003.

Aldus vastgesteld op 23 oktober 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, G. Deijs, mr. T. Elzenga, mr. Th. Geurts en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

RddF PLAATSING

Artikel B2, eerste lid, van de CAO luidt als volgt: “Het besluit van de werkgever om de functie van een werknemer in het rddF te plaatsen dient te zijn gegrond op het formatieplan. Het besluit tot plaatsing in het rddF wordt zo spoedig mogelijk na de vaststelling van het formatieplan doch uiterlijk voor de zomervakantie bij aangetekend schrijven aan de werknemer meegedeeld.”

Ingevolge artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO stelt de werkgever het formatieplan met het oog op mogelijke rechtspositionele gevolgen uiterlijk drie maanden voor de aanvang van het nieuwe schooljaar vast, tenzij zwaarwegende redenen of omstandigheden zich daartegen verzetten. Dit laatste wordt tijdig ter kennis gebracht van de (G)MR.

Vast staat, dat de werkgever het formatieplan niet volgens de richtlijn in bovengenoemd artiekle heeft vastgesteld. Tevens acht de Commissie niet aanemelijk dat er in dit geval sprake was van zwaarwegende omstandigheden.

Het bestreden besluit dient te worden vernietigd.

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw W. *** te *** (appellante)

tegen een besluit van

het bestuur van de Vereniging voor Interconfessioneel Voortgezet Onderwijs in *** en omstreken, zetelend te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven gedateerd 30 juni 2003 heeft de directeur beheer van de onder verweerder ressorterende Interconfessionele Scholengemeenschap Arcus te Lelystad (verder te noemen: de school) appellante mededeling gedaan van het besluit van verweerder om de functie van appellante gedurende de cursus 2003-2004 in het risicodragend deel der formatie (rddF) te plaatsen.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 17 juli 2003 beroep ingesteld bij de Commissie van Beroep voortgezet onderwijs, uitgaande van de Stichting Geschillencommissies Onderwijs te Woerden. Het secretariaat van deze Stichting heeft het beroepschrift met de bijlagen bij schrijven van 22 augustus 2003 aan de – te dezen bevoegde - Commissie gezonden.

Verweerder heeft desgevraagd bij schrijven van 17 oktober 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 24 november 2003 te 's-Gravenhage in een openbare zitting behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door mr. F.E.R.M. Lathouwers, als advocaat werkzaam bij de AOb te Utrecht, en verweerder bij monde van mr. P.J.M. Dijkmans, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk

Onderwijs te Voorburg, alsmede van D. ***, directeur beheer, voornoemd, en van J. ***, als medewerker personeelszaken in dienst van verweerder.

Beoordeling van het geschil.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder de functie van appellante voor het schooljaar 2003-2004 in het rddf geplaatst. Verweerder heeft dit besluit genomen met toepassing van de CAO-VO 2002-2003.

Appellante heeft bij monde van haar raadsman, die ter zitting voor het eerst in de procedure is betrokken, onder meer betoogd, dat in strijd met het bepaalde in artikel B2, eerste lid, van de CAO een formatieplan ontbreekt. In verband hiermee komt de basis aan de rddf-plaatsing te ontvallen. Appellante heeft dit als volgt nader toegelicht. Door het ontbreken van een formatieplan kan niet worden vastgesteld, dat er na één jaar geen formatie meer beschikbaar is. Niet is aangetoond, dat geen lessen of taken meer beschikbaar zijn per 1 augustus 2004. In het formatieplan dient ook de afvloeiings- en toedelingssystematiek te zijn opgenomen. Mede aan de hand hiervan dient te worden aangetoond, dat appellante aan de beurt was voor plaatsing in het rddf. Omdat verweerder volgens appellante niet was voorbereid op bezuinigingen en rddf-plaatsingen, beschikte hij niet over een afvloeiingsvolgorde. Uiteindelijk is de afvloeiingsvolgorde vastgesteld op basis van het CASO-salarissysteem, naar appellante stelt.

Bij dit alles klemte nog te meer, dat op 25 juni 2003 tijdens een roosteroverleg is besloten tot rddf-plaatsing van de functie van appellante. Aan dit overleg namen werknemers op het gebied van beheer en personeelszaken deel. Deze personen kunnen – aldus appellante – niet worden aangemerkt als het tot rddf-plaatsing bevoegde gezag.

Verweerder heeft het bestreden besluit in het verweerschrift en ter zitting – voor zover hier van belang – als volgt toegelicht.

Aan het einde van het cursusjaar 2002-2003 werd duidelijk, dat er bij de vakgroep tekenen/handvaardigheid, waartoe appellante behoort, een kwantitatief functieoverschot zou ontstaan. Een en ander werd veroorzaakt door een niet voorziene terugloop van leerlingenaantallen alsmede door een hersteldverklaring van een langdurig zieke werknemer. Op 25 juni 2003 is in het roosteroverleg definitief besloten om de functie van appellante in het rddf te plaatsen. Aan dit overleg namen deel de directeur beheer (die als voorzitter fungeerde), drie sectorleiders en de medewerker personeelszaken. De sectorleider onderbouw, de direct leidinggevende van appellante, heeft op 26 juni 2003 contact met appellante gehad. Op die dag is wederom doorgerekend of rddf-plaatsing niet zou kunnen worden voorkomen. Dit bleek helaas niet het geval. Vervolgens hebben de directeur beheer en de medewerker personeelszaken appellante mondeling de rddf-plaatsing aangezegd op grond van haar plaats op de afvloeiingslijst. Bij brief van 30 juni 2003 is vervolgens dat besluit schriftelijk aan appellante meegedeeld. Volgens het Directiestatuut is de directeur beheer bevoegd tot besluitvorming in dezen.

Ter zitting heeft verweerder erkend, dat in juni 2003 nog geen formatieplan was vastgesteld overeenkomstig de bepalingen van de CAO. In juni 2003 is wel voorlichting verstrekt aan het personeel. Er was op dat moment een voorlopig formatieplan. De personeelsgeleding van de medezeggenschapsraad wenste echter nog nadere gegevens te ontvangen, zodat pas in de maand november 2003 het formatieplan is vastgesteld.

Van belang is een aantal artikelen van de tussen partijen geldende CAO.

Artikel B2, eerste lid, van de CAO (voorzover hier van belang) luidt als volgt: "Het besluit van de werkgever om de functie van een werknemer in het rddf te plaatsen dient te zijn gegrond op het formatieplan. Het besluit tot plaatsing in het rddf wordt zo spoedig mogelijk na de vaststelling van het formatieplan doch uiterlijk voor de zomervakantie bij aangetekend schrijven aan de werknemer meegedeeld."

Artikel B2, derde lid, van de CAO bepaalt, dat ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie en de daarin aangestelde werknemer gedurende een geheel schooljaar zijn geplaatst in categorie II zoals bedoeld in artikel B1, vijfde lid, onder c. Hiermede wordt bedoeld op de categorie rddf.

Ingevolge artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO stelt de werkgever het formatieplan met het oog op mogelijke rechtspositionele gevolgen uiterlijk drie maanden voor de aanvang van het nieuwe schooljaar vast, tenzij zwaarwegende redenen of omstandigheden zich daartegen verzette. Dit laatste wordt tijdig ter kennis gebracht van de (G)MR.

Vast staat, dat de werkgever het formatieplan niet – zoals artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO voorschrijft – drie maanden voor de aanvang van het nieuwe schooljaar heeft vastgesteld. Weliswaar heeft de directeur beheer ter zitting desgevraagd gesteld, dat in dit geval sprake is van zwaarwegende omstandigheden, maar hij heeft dit niet aannemelijk gemaakt. Het enkele feit, dat de personeelsgeleding van de medezeggenschapsraad nog nadere – tegenover de Commissie niet gespecificeerde - gegevens wenste, kan niet als een zwaarwegende omstandigheid als bedoeld in artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO worden aangemerkt. Nog afgezien hiervan valt naar het oordeel van de Commissie niet in te zien, waarom het feit, dat nadere gegevens moesten worden aangeleverd, ertoe heeft moeten leiden dat eerst in november 2003, geruime tijd na aanvang van het nieuwe schooljaar, het formatieplan daadwerkelijk kon worden vastgesteld.

Nu het bestreden besluit in strijd met artikel B2, eerste lid, van de CAO niet is gegrond op een overeenkomstig artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO tijdig vastgesteld formatieplan en verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt, dat zwaarwegende redenen als bedoeld in laatstgenoemd artikelonderdeel aanwezig waren die zich verzetten tegen tijdige vaststelling van een formatieplan, komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking.

De Commissie kan hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd, derhalve buiten bespreking laten.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 30 juni 2003.

Aldus vastgesteld op 24 november 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. Th. Geurts, mr. S.K. Welbedacht en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

BEEINDIGING ARBEIDSOVEREENKOMST WEGENS PLICHTSVERZUIM

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder a en i, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van:

a. plichtsverzuim als bedoeld in artikel F10, tweede lid;

i. andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van [voortzetting van] het dienstverband uit te sluiten.

Niet in geschil is, dat appellante in de door verweerster genoemde periode zonder geldige reden en zonder kennisgeving aan de schoolleiding afwezig is geweest. Het betoog van appellante komt er op neer, dat het plichtsverzuim haar niet is toe te rekenen in verband met haar geestestoestand.

Bij afwezigheid van relevante medische verklaringen in de onderhavige procedure kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerster omstandigheden aanwezig had moeten achten die het plichtsverzuim verschoonbaar maken. Beroep ongegrond.

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw J.C. *** te *** (appellante)

tegen een besluit van

de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs, zetelend te *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 23 mei 2003 heeft verweerster appellante mededeling gedaan van het besluit de arbeidsovereenkomst met haar per 1 september 2003 op te zeggen wegens plichtsverzuim subsidiair wegens gewichtige omstandigheden.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 3 juli 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerster heeft op 9 september 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellante heeft bij schrijven van 22 september 2003 een reactie op het verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweerster heeft bij schrijven van 16 oktober 2003 een nader verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 24 november 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante in persoon en verweerster bij monde van mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-

Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede van drs. P. ***, voorzitter van de Centrale Directie van het onder verweerster ressorterende ***College te ***, en van ir. S.J. ***, lid van evengenoemde Centrale Directie.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellante met verweerster wegens plichtsverzuim als bedoeld in artikel F7, eerste lid, sub a, juncto artikel F10, tweede lid, van de geldende CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO), subsidiair wegens gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel F7, eerste lid, sub i, van de CAO, gelegen in het komen te vervallen van het voor continuering van de arbeidsrelatie noodzakelijke vertrouwen.

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder a en i, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van plichtsverzuim als bedoeld in artikel F10, tweede lid; andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van [voortzetting van] het dienstverband uit te sluiten.

Blijkens het bepaalde in artikel F10, tweede lid, van de CAO wordt onder plichtsverzuim verstaan het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van hem opgelegde verplichtingen, alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

Uit het voornemen tot het beëindigen van de arbeidsovereenkomst en het bestreden besluit blijkt, dat verweerster zich op het standpunt stelt, dat appellante van 10 tot en met 26 maart 2003 ongeoorloofd afwezig is geweest en hiervoor geen bevredigende – van voldoende bewijsvoering voorziene – verklaring heeft gegeven. Hierbij komt, dat voor verweerster is komen vast te staan, dat de – alsnog - overgelegde verklaringen, ten bewijze van de stelling van appellante, dat bepaalde vluchten van Turkish Airlines zouden zijn geannuleerd, alsmede van de bewering, dat zij in een ziekenhuis zou hebben verbleven, vals zijn. Eigen informatie van verweerster bij Turkish Airlines heeft geleerd, dat in de betreffende periode in het geheel geen binnenlandse vluchten zijn geannuleerd, behoudens enkele vluchten met bestemmingen dicht bij de Turks-Iraakse grens, waar appellante echter niet verbleef. Het feit, dat haar voormalige Turkse vriend de valse verklaringen zou hebben opgesteld, kan hieraan in de visie van verweerster niet afdoen, omdat appellante verantwoordelijk kan worden gehouden voor de diensten, die een ander voor haar verricht. Bovendien had zij ook zelf aangevoerd, dat de vertrekhal van het vliegveld leeg was en dat er geen vliegtuigen vertrokken in verband met de situatie in Irak. Dit blijkt niet overeenkomstig de waarheid te zijn.

Appellante heeft aangevoerd, dat het nooit haar bedoeling is geweest haar plicht ten opzichte van de school te verzaken. Zij verklaart haar gedrag door haar geestestoestand. Een aantal jaren geleden heeft zij in verband met ernstige moeilijkheden in haar persoonlijke leven haar werk op school gedurende enige tijd niet kunnen doen. Het afgelopen cursusjaar viel haar het werk steeds zwaarder. Zij hoopte in de voorjaarsvakantie in Turkije tot rust te komen. Zij erkent, dat zij te laat is teruggekomen na die vakantie. Zij heeft daarvoor haar spijt betuigd. Appellante beroept zich er op te lijden aan angstpsychose, met name bij onvoorziene omstandigheden. Mede daarom staat zij thans onder psycho-therapeutische behandeling. Door deze geestestoestand heeft zij blindelings

vertrouwen in mensen om haar heen, waarbij zij niet controleert of het waar is wat men haar vertelt. Zij is dus een gemakkelijke prooi voor personen, die haar willen bedriegen.

Niet in geschil is, dat appellante in de door verweerster genoemde periode zonder geldige reden en zonder kennisgeving aan de schoolleiding afwezig is geweest. Daarmede staat vast, dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan plichtsverzuim als bedoeld in artikel F10, tweede lid, van de CAO. In beginsel was verweerster derhalve op grond van artikel F7, eerste lid, van de CAO bevoegd appellant een disciplinaire maatregel op te leggen.

Het betoog van appellante komt er op neer, dat het plichtsverzuim haar niet is toe te rekenen in verband met haar geestestoestand. Dit geldt ook voor (de wijze van overleggen van) de verklaringen, die zij heeft gegeven ter rechtvaardiging van de afwezigheid.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

Na de terugkeer uit Turkije heeft verweerster appellante desgevraagd buitengewoon – onbezoldigd – verlof verleend voor de periode van 1 tot en met 30 april 2003. Het verzoek voor dat verlof kwam voor de schoolleiding als een verrassing. Als reden voor haar verzoek had appellante aangegeven, dat zij los wilde komen van het werk. Zij heeft zich niet ziek willen melden, hoewel de schoolleiding haar wel heeft gevraagd naar haar gezondheidstoestand en zelfs de vraag heeft gesteld, of het niet wijs zou zijn als zij zich ziek zou melden. Zij ontkende echter ziek te zijn. In de maand april 2003 is zij weer in Turkije geweest.

Hoewel appellante in het verleden eerder in verband met haar psychische toestand ziek is geweest, kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gesteld, dat de schoolleiding en verweerster ten tijde van het voornemen om een disciplinaire maatregel te nemen en het nemen van het bestreden besluit hadden moeten onderkennen, dat de afwezigheid in maart 2003 en de verklaringen daarvoor te maken zouden hebben met een bepaalde psychische toestand van appellante en haar dus niet zouden kunnen worden toegerekend. Appellante heeft immers geen ter zake van belang zijnde medische verklaringen overgelegd. Ook heeft zij zich na de voorjaarsvakantie niet ziek gemeld, ondanks het feit, dat verweerster haar toen nadrukkelijk naar haar toestand heeft gevraagd. Van belang is voorts, dat appellante vóór de voorjaarsvakantie nimmer aan de schoolleiding heeft laten weten, dat het werk haar te veel dreigde te worden. Weliswaar staat vast, dat appellante thans onder (medische) behandeling is, doch dit was niet het geval ten tijde dat verweerster het bestreden besluit nam. Zij heeft ook geen medische verklaringen overgelegd om te bewijzen, dat het plichtsverzuim in maart 2003 en de verklaringen daarvoor ook toen al zouden kunnen worden toegeschreven aan haar geestestoestand.

Bij afwezigheid van relevante medische verklaringen in de onderhavige procedure kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerster omstandigheden aanwezig had moeten achten die het plichtsverzuim verschoonbaar maken.

Niet geoordeeld kan voorts worden, dat verweerster in het plichtsverzuim niet in redelijkheid grond heeft kunnen vinden voor het opleggen van de onderhavige maatregel van ontslag. Van onevenredigheid kan hier niet worden gesproken.

Nu de grond van artikel F7, eerste lid, onder a, juncto artikel F10, tweede lid, van de CAO het ontslag kan dragen, gaat de Commissie niet meer in op de subsidiaire ontslaggrond.

Aangezien ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellante tegen het besluit van verweester van 23 mei 2003.

Aldus vastgesteld op 24 november 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. Th. Geurts, mr. S.K. Welbedacht en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier, voornoemd.

CvB.VO/HBO.2003.021-U.2003.014.

SCHRIFTELIJKE BERISPING ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellante op grond van artikel F10, eerste lid, onder a, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003. De Commissie stelt vast, dat appellante niet heeft voldaan aan een – meermalen gegeven - opdracht van de schoolleiding om te komen tot het – zonder voorwaarden vooraf - maken van een afspraak voor een beoordelingsgesprek. Naar het oordeel van de Commissie was die opdracht als redelijk aan te merken. Derhalve dient het beroep te worden verworpen.

Uitspraak op het beroep van

mevrouw G. ***te *** (appellante)

tegen een besluit van

het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 21 mei 2003 heeft drs. L.C. ***, lid van de Centrale Directie van het onder verweerder ressorterende Christelijk College *** (hierna te noemen: de school), appellante mededeling gedaan van het besluit haar een schriftelijke berisping als disciplinaire maatregel op te leggen.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 27 juni 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 27 augustus 2003 heeft zij haar beroep aangevuld.

Verweerder heeft op 10 oktober 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellante heeft bij schrijven van 5 november 2003 een reactie op het verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft bij schrijven van 14 november 2003 een nader verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 24 november 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door B. ***, en verweerder bij monde van mr. P.J.M. Dijkmans, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede van drs. L.C. ***, voornoemd, en van mevrouw A.H. ***, als medewerkster P&O in dienst van verweerder.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellante op grond van artikel F10, eerste lid, onder a, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO).

Ingevolge artikel F10, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO kan de werkgever ten aanzien van de werknemer die zich aan een plichtsverzuim schuldig maakt, onder opgave van redenen het besluit tot schriftelijke berisping nemen.

Blijkens het bepaalde in artikel F10, tweede lid, van de CAO wordt onder plichtsverzuim verstaan: het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van hem opgelegde verplichtingen, alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

Het bestreden besluit bevat de volgende motivering.

Verweerder heeft appellante berispt in verband met haar herhaalde weigering om een afspraak te maken voor een lesbezoek en beoordelingsgesprek. Op 28 en 31 maart 2003 heeft zij geweigerd met drs. Duifhuizen, lid van de Centrale Directie van de school, een afspraak te maken, ondanks zijn dringende mondelinge verzoek. Appellante stelde voorwaarden voor het maken van een afspraak. Op 2 april 2003 heeft drs. Duifhuizen, voornoemd, appellante schriftelijk dringend verzocht c.q. gesommeerd c.q. gewaarschuwd een afspraak te maken. Zij is daar wederom niet op ingegaan. Door deze handelwijze heeft appellante in de visie van verweerder willens en wetens niet professioneel gehandeld en heeft zij niet de (samenwerkings-)vaardigheden getoond die van een goed werkneemster mogen worden verwacht. Verweerder merkt dit aan als plichtsverzuim.

Het standpunt van appellante komt – samengevat – op het volgende neer.

Op 20 maart 2003 vond een beoordelingsgesprek plaats tussen de afdelingsdirecteur bovenbouw (mevrouw Pennings) en appellante. Afgesproken werd, dat er een verslag van het gesprek zou worden opgesteld en dat er een vervolgesprek zou plaatsvinden waarin afspraken over verbeterpunten zouden worden gemaakt. Op 21 maart 2003 gaf mevrouw Pennings aan een afspraak te willen maken voor een vervolgesprek. Appellante was daartoe bereid, maar wilde wel eerst het verslag van het beoordelingsgesprek van 20 maart 2003 zien. Toen vervolgens op 28 maart 2003 drs. Duifhuizen appellante meedeelde, dat hij de begeleiding van mevrouw Pennings overnam en dat hij een nieuwe afspraak wilde maken met appellante voor een lesbezoek en een beoordelingsgesprek, heeft appellante geantwoord, dat zij vasthield aan de afspraak met mevrouw Pennings om een vervolgesprek te houden naar aanleiding van het verslag van het beoordelingsgesprek van 20 maart 2003. Zij wenste niet opnieuw een traject van lesbezoek en beoordelingsgesprek in te gaan. Zij was van mening, dat zij in het kader van het begeleidingstraject al voldoende medewerking had verleend, onder meer door in te stemmen met het feit, dat meer dan het gebruikelijke aantal Vragenlijsten over Leraarsgedrag zou worden ingevuld door leerlingen.

In haar reactie op het voornemen van verweerder om een berisping te geven heeft appellante zich alsnog bereid verklaard een afspraak te maken. Zij vermag dan ook niet in te zien, waarom verweerder toch heeft besloten tot de berisping.

Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde zijn de volgende feiten en omstandigheden voor de Commissie komen vast te staan.

Appellante, die met ingang van 1 augustus 2002 is benoemd door verweerder, werd door de schoolleiding begeleid, zoals gebruikelijk op de school ten aanzien van pas benoemde docenten. In verband met de moeizame communicatie tussen appellante en de haar toegewezen coach en de afdelingsdirecteur mevrouw Pennings, heeft een lid van de Centrale Directie, drs. Duifhuizen, tevens directeur van de sector atheneum/havo, de begeleiding in januari 2003 overgenomen. Nadat hij in een gesprek met appellante zijn ervaringen naar aanleiding van de lesbezoeken had besproken, heeft hij de begeleiding weer overgedragen aan mevrouw Pennings. Op 20 maart 2003 vond het beoordelingsgesprek tussen mevrouw Pennings en appellante plaats. Omdat dit gesprek – op verzoek van appellante - in een tussenuur van appellante werd gehouden, was de tijdsduur beperkt. Mevrouw Pennings achtte aan het eind een vervolggesprek noodzakelijk. Appellante was daartoe alleen bereid na inzage van het verslag van het gesprek op 20 maart 2003, waarin ook de verbeterpunten zouden worden opgenomen. Op 21 maart 2003 heeft mevrouw Pennings wederom gepoogd een afspraak te maken. Appellante volhardde echter in haar eis, dat eerst een verslag beschikbaar moest zijn vóór het maken van een afspraak. Mevrouw Pennings heeft vervolgens de kwestie besproken in het overleg met de sectordirectie. Deze heeft toen besloten, dat drs. Duifhuizen het beoordelingsgesprek zou overnemen. Ook hem lukte het, zelfs na herhaalde pogingen, niet een afspraak met appellante te maken, ondanks het geven van een formele opdracht daartoe. Appellante bleef vasthouden aan de beschikbaarheid van een verslag. De Commissie acht met name nog van belang de brief van 2 april 2003 van drs. Duifhuizen aan appellante. In deze brief heeft hij aangegeven het onacceptabel te vinden dat een werknemer dergelijke eisen stelt om tot een afspraak te komen voor een beoordelingsgesprek. Voorts heeft hij haar gewezen op de bepalingen uit de CAO inzake disciplinaire maatregelen. Hij heeft haar nog een laatste kans gegeven om te voorkomen dat zo een maatregel zou worden genomen. Appellante diende zich dan onder meer voor vrijdag 4 april 2003, 15.00 uur, bij hem te melden voor het maken van een afspraak. Appellante heeft hieraan geen gevolg gegeven. Zij heeft op 3 april 2003 schriftelijk aan drs. Duifhuizen meegedeeld, dat zij binnenkort een uitgebreide schriftelijke reactie zou geven. Dit heeft zij ook gedaan bij brief van 19 april 2003. Inmiddels had drs. Duifhuizen bij schrijven van 14 april 2003 het voornemen tot berisping kenbaar gemaakt.

De Commissie stelt vast, dat appellante niet heeft voldaan aan een – meermalen gegeven - opdracht van de schoolleiding om te komen tot het – zonder voorwaarden vooraf - maken van een afspraak voor een beoordelingsgesprek. Naar het oordeel van de Commissie was die opdracht als redelijk aan te merken. Hierbij dient te worden benadrukt, dat het gesprek was bedoeld als een vervolg van het beoordelingsgesprek op 20 maart 2003 met mevrouw Pennings. Dat gesprek kon op die dag niet worden afgerond door toedoen van appellante in verband met tijdgebrek. Als het gesprek op die dag wel was voortgezet, was ook geen verslag van het eerste deel van het gesprek beschikbaar geweest. Alleen daarom al was de voorwaarde van appellante, dat eerst een verslag voorhanden moest zijn, onredelijk.

Gelet op het vorenstaande staat derhalve vast, dat appellante niet heeft voldaan aan een haar door de werkgever opgelegde redelijke verplichting. Verweerder was mitsdien bevoegd haar de disciplinaire maatregel van berisping op te leggen. Het feit, dat zij zich na het voornemen tot berisping wel bereid heeft verklaard tot het maken van een afspraak, kan hieraan niet afdoen, omdat zij geen gebruik heeft gemaakt van de haar aangeboden – en als zodanig ook duidelijk aangeduide - laatste kans om op 4 april 2003 een afspraak te maken.

Niet geoordeeld kan voorts worden, dat verweerder niet in redelijkheid gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid tot berisping. Van onevenredigheid kan hier ook niet worden gesproken, in aanmerking genomen, dat het hier de lichtste disciplinaire maatregel betreft.

Aangezien ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verworpt het beroep van appellante tegen het besluit van verweerder van 21 mei 2003.

Aldus vastgesteld op 24 november 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. Th. Geurts, mr. S.K. Welbedacht en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

SCHRIFTELIJKE BERISPING ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellant op grond van artikel F10, eerste lid, onder a, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003.

Appellant ontkent niet, dat hij zich ten onrechte ziek heeft gemeld. Dit feit rechtvaardigt naar zijn mening op zichzelf een berisping. Zijn bezwaren betreffen de zinsnede in het bestreden besluit over de werkdruk. Verweester heeft met deze zinsnede een schets gegeven van de inhoud van een gesprek. Dit gesprek was echter niet dragend voor de berisping zelf.

Beroep verworpen.

Uitspraak op het beroep van

F.M. Rietbergen te Heerhugowaard (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs voor Alkmaar en omstreken, zetelend te Alkmaar (verweester).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 17 juni 2003 heeft L. Spaans, algemeen directeur van de onder verweester ressorterende Christelijke Scholengemeenschap Jan Arentsz te Alkmaar (hierna te noemen: de school), appellant mededeling gedaan van het besluit hem een schriftelijke berisping als disciplinaire maatregel op te leggen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 15 juli 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 28 augustus 2003 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweester heeft op 29 september 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellant heeft bij schrijven van 3 november 2003 een reactie op het verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweester heeft bij schrijven van 25 november 2003 een nader verweerschrift bij de Commissie ingediend. De gemachtigde van verweester, mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, heeft daarbij laten weten geen bezwaar te hebben tegen afdoening van de zaak door de Commissie op de stukken.

Appellant heeft bij brief van 10 december 2003 ingestemd met behandeling van het beroep door de Commissie in raadkamer.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellant op grond van artikel F10, eerste lid, onder a, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO).

Ingevolge artikel F10, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO kan de werkgever ten aanzien van de werknemer die zich aan een plichtsverzuim schuldig maakt, onder opgave van redenen het besluit tot schriftelijke berisping nemen.

Blijkens het bepaalde in artikel F10, tweede lid, van de CAO wordt onder plichtsverzuim verstaan: het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van hem opgelegde verplichtingen, alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

Verweerder heeft appellant berispt omdat hij zich ten onrechte twee keer ziek heeft gemeld. Appellant ontkent niet, dat hij zich ten onrechte ziek heeft gemeld. Dit feit rechtvaardigt naar zijn mening op zichzelf een berisping. Zijn bezwaren betreffen de zinsnede in het bestreden besluit over de werkdruk.

Verweerder heeft hierover in het verweerschrift en het nadere verweerschrift opgemerkt, dat de door appellant bedoelde zinsnede over de werkdruk niet is bedoeld als argument voor de berisping. Deze passage is opgenomen omdat in een gesprek met leidinggevenden over de werkdruk het ziekteverzuim aan de orde is gekomen. Aldus wordt een schets gegeven van de gang van zaken. Het gesprek is echter niet dragend voor de berisping zelve.

Onder deze omstandigheden kan het oordeel van de Commissie over die passage, die noch deel uitmaakt van de berisping zelf, noch van de gronden waarop zij rust, niet leiden tot het geheel of gedeeltelijk gegrond verklaren van het beroep, wat er verder van die passage ook zij.

Aangezien ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder van 17 juni 2003.

Aldus vastgesteld in raadkamer op 27 december 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. Th. Geurts, mr. S.K. Welbedacht en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

A.1.3 Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het
Confessioneel Beroepsonderwijs en Volwasseneneducatie

Overzicht

1. NIET ONTVANKELIJK VERKLARING I.V.M. OVERSCHRIJDING TERMIJN ZES WEKEN
2. SCHRIFTELIJKE BERISPING WEGENS PLICHTSVERZUIM
3. HERBENOEMING BIJ RESTVALIDITEIT
4. BEEINDIGING DIENSTBETREKKING VOOR BEPAALDE TIJD
5. BEEINDIGING DIENSTBETREKKING VOOR BEPAALDE TIJD
6. BEEINDIGING BENOEMING BEPAALDE TIJD
7. ONTSLAG i.v.m. BEEINDIGING COA-TRAJECT

Commissie van Beroep Conf BVE 2003

1. NIET ONTVANKELIJK VERKLARING I.V.M. OVERSCHRIJDING TERMIJN ZES WEKEN

Appellant heeft op 28 januari een brief ontvangen dat de tijdelijke uitbreiding van zijn functie niet verlengd wordt. In deze brief staat geen beroepsmogelijkheid. Uiteindelijk dient hij eerst op 17 september het beroepschrift in.

De Commissie is van mening dat ondanks dat de handelwijze van verweerder niet de schoonheidsprijs verdient, appellant veel eerder aan het adres van de Commissie had kunnen komen, door betere bestudering van de CAO BVE die in zijn bezit was. Tevens heeft appellant nog drie weken gewacht met het instellen van zijn beroep, toen het adres van de Commissie hem inmiddels bekend was. Verzet ongegrond.

Commissie van beroep voor het confessioneel beroepsonderwijs en volwasseneneducatie

heeft in de zaak van

J.***, wonende te ***, appellant,

tegen

***, gevestigd te ***,

de volgende beslissingen gegeven.

ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij beroepschrift van 12 september 2002, ingekomen 17 september 2002, komt appellant in beroep bij deze Commissie.

De voorzitter van de Commissie heeft op 4 oktober 2002 onmiddellijk uitspraak gedaan en appellant niet-ontvankelijk verklaard in zijn beroep wegens overschrijding van de beroepstermijn van zes weken.

Appellant heeft hiertegen binnen de termijn als in de voorzittersbeschikking aangegeven verzet aangetekend.

Bij verweerschrift van 9 december 2002 voert verweerder verweer tegen het ingesteld beroep.

De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden te Eindhoven ter zitting van 17 januari 2003. Aldaar is verschenen appellant en van de zijde van verweerder de heer mr. A.J. van der Helm als gevolmachtigde.

De inhoud van voormelde processtukken geldt als hier herhaald en ingelast.

De Commissie heeft eerst het verzet tegen de voorzittersbeschikking behandeld en daarna mondeling uitspraak gedaan, welke bij deze schriftelijk wordt vastgelegd.

HET OORDEEL VAN DE COMMISSIE

Appellant is voor onbepaalde tijd in dienstbetrekking bij verweerder als docent met een betrekkingssomvang van 0,3000. Deze betrekkingssomvang is tijdelijk voor bepaalde tijd uitgebreid laatstelijk met een normbetrekking van 0,2205 in verband met artikel H12c CAO Bve.

Volgens verweerder liep deze tijdelijke uitbreiding voor bepaalde tijd tot 1 februari 2002 en expireerde deze dus per die datum.

Appellant is het niet eens met verweerder en heeft beroep ingesteld tegen de vermindering van de betrekkingssomvang dan wel tegen het hem verleende ontslag. Het daarop betrekkinghebbende beroepschrift is bij de Commissie ingekomen op 17 september 2002.

De Commissie is met partijen ter zitting nagegaan of appellant kon aantonen dat hij de voorziening in beroep heeft gevraagd zo spoedig als dit redelijkerwijs verlangd kon worden (verschoonbaarheidsvereiste).

Op 28 januari 2002 heeft de sectordirecteur aan appellant medegedeeld dat de tijdelijke uitbreiding per 1 februari 2002 afliep. Appellant was het hiermee direct niet eens en heeft per dezelfde datum een brief daarover geschreven en gestuurd naar verweerder. Verweerder heeft daarop geantwoord bij brief van 8 februari 2002 en heeft medegedeeld het standpunt niet te wijzigen.

De beroepstermijn van zes weken zou met datum ontvangst van deze brief zijn gaan lopen. In dit schrijven van verweerder wordt niet gewezen op een beroepsmogelijkheid en ook wordt het adres van de Commissie niet vermeld.

Bij brieven van 11 maart 2002 en van 21 mei 2002 heeft appellant nogmaals geprotesteerd bij verweerder, waarop telkens afwijzend werd gereageerd.

Appellant voert aan dat hij niet op de hoogte was van een beroepsmogelijkheid en onkundig was van het bestaan van de Commissie. In eerste instantie is hij om advies gaan vragen bij het arbeidsbureau, maar die kon hem niet veel verduidelijken. Begin mei 2003 heeft hij gesproken met de juridisch adviseur van de vakbond. Omdat hij geen lid daarvan was kreeg hij enkel een advies. Hij werd toen geïnformeerd over de beroepstermijn van zes weken en heeft hem verwezen naar de Commissie voor het VO-BVE te Woerden.

Op 2 mei 2002 heeft appellant bij deze Commissie te Woerden beroep aangetekend. Bij brief van 6 mei 2002 deelt de secretaris van deze Commissie aan appellant mede dat verweerder niet bij deze Commissie is aangesloten en adviseert de werkgever te benaderen met het verzoek aan te geven waar wel beroep ingesteld kan worden.

Appellant heeft bij de afdeling personeelszaken geen informatie omtrent de Commissie en het adres daarvan kunnen verkrijgen. Appellant heeft daarop op 22 juni 2002 zijn bezwaarschrift aangeboden aan de interne geschillencommissie van verweerder. De interne geschillencommissie was niet bevoegd omdat verweerder niet instemde met arbitrage. Bij brief van 27 augustus 2002 is aan appellant deze onbevoegdheid medegedeeld en tevens is in die brief naam en adres van deze Commissie vermeld. Daarna stelt appellant op 12 september 2002, ingekomen 17 september 2002, beroep in.

De Commissie is van oordeel dat de handelwijze van verweerder bepaaldelijk niet de schoonheidsprijs verdient. Appellant had bij schrijven van 28 januari 2002 reeds aangegeven het niet eens te zijn met de beëindiging van de tijdelijke aanstelling. Het had op de weg van verweerder gelegen appellant te informeren omtrent de beroepsmogelijkheid, de termijn en zeker het adres. Ook bij opvolgende brieven heeft verweerder daar niet op gewezen. Het adres van de Commissie was op de afdeling personeelszaken niet bekend, hetgeen in strijd is met de wettelijke verplichting daartoe. Pas bij brief van 27 augustus 2002 deelt verweerder appellant naam en adres van de Commissie mede.

Desalniettemin is de Commissie van oordeel dat het verzet tegen de voorzittersbeschikking ongegrond moet worden bevonden. De Commissie stoelt dit oordeel op het volgende. Begin mei 2002 was appellant op de hoogte van de beroepsmogelijkheid bij een Commissie en de termijn van zes weken. Op 2 mei 2002 stelt hij beroep in bij de verkeerde Commissie, namelijk die te Woerden,

waarbij verweerder niet is aangesloten. Bij brief van 6 mei 2002 wordt dit aan appellant medegedeeld. Van appellant had nu verwacht mogen worden dat hij alles in het werk zou hebben gesteld om het adres van de juiste Commissie te achterhalen. In artikel 2 van het Reglement commissie van beroep (bijlage C CAO-Bve) staan twee beroepscommissies vermeld. Appellant beschikte over de tekst van de CAO en dit had hem op weg moeten helpen. Appellant heeft daarentegen bezwaar gemaakt bij de interne geschillencommissie van verweerder. Toen hij op 27 augustus 2002 naam en adres van de Commissie ontving heeft hij nogmaals drie weken gewacht alvorens beroep in te stellen. Het handelen van appellant na 6 mei 2002 doet het beroep op verschoonbaarheid zijn gewicht verliezen.

BESLISSING

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs,

Rechtdoende:

Verklaart het verzet tegen de beschikking van de voorzitter van 4 oktober 2002 ongegrond, zodat deze beslissing van de voorzitter in stand blijft.

Deze beslissing is genomen te Eindhoven op 16 januari 2003 door mr A.F.M. Schrickx, voorzitter, mr A.A.M. Mollee, G. Deijs, mr. dr. B.J. van der Net, C.B.M. Evers, leden, in tegenwoordigheid van mr H.P.G. van Eupen, secretaris.

2. SCHRIFTELIJKE BERISPING WEGENS PLICHTSVERZUIM

Plichtsverzuim als bedoeld in art H-42 CAO BVE. Verweerder heeft echter verzuimd de gronden van het verzuim voor de zitting kenbaar te maken, waardoor appellant en zijn gemachtigde niet wisten waar zij zich tegen moetsen verweren.

Beroep gegrond, daar het verzuim onvoldoende door verweerder is gemotiveerd.

Commissie van beroep voor het confessioneel beroepsonderwijs en volwasseneneducatie

heeft in de zaak van

***, wonende te ***, appellant,

tegen

***, gevestigd te ***,

de volgende beslissingen gegeven.

1-DE FEITEN

1. Bij brief van 20 december 2002 werd appellant er op gewezen dat verweerder voornemens was hem te berispen, zulks onder verwijzing naar enkele eerdere berichten de data 4 oktober 2002 en 24 oktober 2002. Het schrijven is aangetekend verzonden en uitgereikt. De inhoud van dit schrijven luidt als volgt:

Op 4 oktober 2002 bent u gewezen op het feit dat de termijn voor het inleveren van de toetsplanning reeds verstreken was. Op 24 oktober 2002 hebben wij geconstateerd dat u zich nog steeds niet hebt gehouden aan de afspraken met betrekking tot toetsplanning en toetsing. Samen met de heer R.

Ruijg heeft u uiteindelijk, na het verstrijken van de voorgeschreven datum, de toetsplanning in orde gemaakt. Omdat u zich niet heeft gehouden aan de voor u geldende voorschriften en omdat u de voor u geldende verplichtingen niet bent nagekomen is er sprake van plichtsverzuim.

Conform artikel H-41 CAO BVE 2001-2002 zijn wij voornemens tot het nemen van een disciplinaire maatregel zijnde een schriftelijke berisping voor het geconstateerde plichtsverzuim.

Alvorens tot het besluit van een schriftelijke berisping over te gaan stellen wij u conform artikel H-44 CAO BVE 2001-2002 in de gelegenheid zich te verweren. Als u dit wenst dient u dit uiterlijk binnen 14 dagen na verzending van deze brief mee te delen (artikel H-45 CAO BVE 2001-2002).

Vanwege de vakantie verlengen wij deze periode met 7 dagen. Het feitelijke verweer geschiedt conform artikel H-45 CAO BVE 2001-2002 binnen 28 dagen na verzending van deze brief. In overleg met u wordt bepaald of het verweer schriftelijk dan wel mondeling zal geschieden. U kunt zich bij het verweer laten bijstaan door een raadsman.

2. Bij brief van 8 januari 2003 deelt appellant aan verweerder mee dat hij zich wenst te verweren en daarbij gebruik wenst te maken van de diensten van de AOb.

3. Verweerder bevestigt de ontvangst van dit schrijven op 9 januari 2003.

4. Op 12 januari 2003 zendt appellant aan verweerder een brief (met bijlage) aangaande zijn rechtspositie met daarin de kanttekening dat deze bij het verweer inzake schriftelijke berisping kan worden betrokken.

Met opmaak: opsommingstekens en nummering

5. Bij aangetekende brief van 21 januari 2003 wordt het verweer verzonden.

6. Op woensdag 29 januari 2003 retourneert TPG het betreffende schrijven omdat dit door de gemachtigde van appellante onjuist is geadresseerd. Meer in het bijzonder blijkt dat het postbusnummer niet is 90095 maar 95095.

7. De gemachtigde van appellant wendt zich terstond telefonisch tot de afdeling personeelszaken en verneemt daar dat volstaan kan worden met het alsnog faxen en nazenden van de betreffende onjuist geadresseerde stukken..

8. Aanstands, op diezelfde woensdag 29 januari 2003 om 10.06, worden de betreffende stukken gefaxt aan verweerder.

9. Bij brief van donderdag 30 januari 2003 reageert drs. J. *** met een brief ????? beoogd zal zijn appellant niet ontvankelijk te verklaren.

10. Op 31 januari werd bij appellant bezorgd een van strafport (ter hoogte van € 6,86, betaald door appellant) voorziene aangetekende enveloppe ~~brief~~ met daarin een op 30 januari 2003 gedateerde brief waarin appellant schriftelijk berispt wordt. Dit schrijven luidt als volgt:

In onze brief dd. 20 december 2002 hebben wij u laten weten dat wij, vanwege het geconstateerde plichtsverzuim, voornemens waren een disciplinaire maatregel te nemen zijnde een schriftelijke berisping. In deze brief bent u conform de artikelen H-44 en H-45 CAO BVE 2001-2002 gewezen op de mogelijkheid verweer te voeren tegen dit voornemen. U heeft ons op 8 januari 2003 schriftelijk laten weten dat u voornemens was u te verweren. Op 20 januari 2003 heeft u ons mondeling laten weten dat u dat verweer niet mondeling wilde geven. U had tot 24 januari 2003 de gelegenheid u schriftelijk te verweren. Aangezien wij geen schriftelijk verweer hebben ontvangen concluderen wij dat u geen verweer wenst te voeren, dientengevolge zijn er geen nieuwe feiten en/of ????? inlichten ?? geconstateerd.

In vervolg op bovenstaande bevestigen wij u hierbij dat wij overgaan tot het nemen van de disciplinaire maatregel z-ijnde een schriftelijke berisping.

Deze brief geldt als schriftelijke berisping en zal worden opgenomen in uw personeelsdossier voor de periode van 2 jaar, zijnde tot 30 januari 2005.

Wellicht ten overvloede merken wij op dat wanneer u zich opnieuw schuldig maakt aan plichtsverzuim wij verdergaande disciplinaire maatregelen zullen nemen.

Aan de berisping ontbreekt een beroepsclausule en evenmin wordt aangegeven tot welke commissie van beroep appellant zich ~~kandient te~~ wenden. Uit bijlage C van de CAO-BVE blijkt dat er twee commissies van beroep bestaan.

2-DE GRONDEN VAN HET BEROEP

Met opmaak: opsommingstekens en nummering

1. Appellant meent dat het fundamentele beginsel van hoor en wederhoor geschonden is. Verweerder was er immers van op de hoogte dat appellant zich wenste te verweren en heeft dat verweer ook daadwerkelijk (zij het: te laat) ontvangen. Nu verweerder door zelf de verweertijd van 28 dagen met zeven dagen te verlengen, erkent hij dat deze termijn niet is een fatale termijn maar een termijn van orde, waarvan afgeweken kan worden, kan het verweer, nu dat na en in overleg met personeelszaken alsnog is gefaxt, echter naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet alsnog

buiten beschouwing worden gelaten. Het verdient hierbij aantekening dat uit de gang van zaken alsmede uit de datering van het bestreden besluit, geenszins blijkt dat de besluitvorming reeds in een zodanig stadium verkeerde dat deze vrijwel "onomkeerbaar" was en dat het op grote bezwaren zou hebben gestuit alsnog het verweer in de besluitvorming "mee te nemen". Een en ander klemte te meer nu een verweer als het onderhavige geenszins de vrijheid van verweerder zou hebben aangetast te besluiten zoals hem dat juist zou hebben voorgekomen.

2. Kennelijk beoogt verweerder de berisping te voorzien van een proeftijd, in die zin dat blijkbaar beoogd wordt uit te spreken dat appellant niet binnen twee jaar in plichtsverzuim mag vervallen op straffe van verdergaande maatregelen. Voor het geval ook de Commissie dit in het bestreden besluit leest, merkt appellant het volgende op. Daargelaten de vraag of een dergelijke mogelijkheid niet geheel los van de CAO-BVE zou kunnen bestaan, staat vast dat de CAO-BVE de mogelijkheid van een disciplinaire maatregel met proeftijd (en die als extra bezwaarlijk kan worden aangemerkt) niet kent. Een berisping kan dan ook niet in deze vorm worden opgelegd.

3. Het bestreden besluit bevat niet de gronden waarop de berisping berust. Enkele verwijzing naar de "voornemen-brief" van 20 december kan niet als voldoende worden aangemerkt. Zulks reeds omdat in het algemeen geldt dat de feiten die in een "voornemen brief" worden vermeld na gevoerd verweer kunnen blijken onjuist te zijn waardoor een appellant er belang bij heeft de gronden waarop een berisping dan wél berust in de berisping zelve terug te zien. Uit het bestreden besluit wordt overigens evenmin duidelijk of de berisping handelt over voorvallen in oktober, voorvallen die zich kort voor oktober (september) hebben afgespeeld of dat ook nog andere zaken meespelen.

4. Appellant meent dat een berisping disproportioneel is in verhouding tot het hem aangewreven verzuim. Appellant meent namelijk dat sprake is van structurele overbelasting. In zijn brief van 12 januari 2003 aan de directeur (bijlage 4a en bijlage 4b) meldt hij dat hij belast werd met lessen die hij de afgelopen twee jaar niet heeft gegeven. In het genoemde schrijven meldt appellant dat hij van de 28 vakken die hij dient te geven hij er ruim 20 nooit eerder heeft gegeven (hetgeen zich slecht verhoudt tot artikel E-19 van de CAO-BVE) en dat zijn lessentaak niet gelijkmatig over het jaar is verdeeld.

Uit de bij dit schrijven gevoegde bijlage blijkt dat bovendien sprake is van een "valse start", omdat er geen lesmateriaal aanwezig bleek. Daardoor was het niet mogelijk een toetsplanning te maken. Een probleem dat overigens ook speelde bij een klas die appellant ~~leert~~ in de tweede cursusperiode onder zijn hoede had. Het gevolg was dat appellant en zijn leerlingen werden geconfronteerd met de onmogelijkheid zich zorgvuldig voor te bereiden op de lesstof, ook in de tijd. Appellant wijst de Commissie er met nadruk op dat hij in zijn lange onderwijs carrière, waarin hij nimmer eerder op zijn functioneren is aangesproken, steeds de belangen van zijn leerlingen de eerste prioriteit heeft gegeven.

5. Voorts is de opgelegde berisping disproportioneel omdat hem gevraagd is een toetsplanning te maken (voor de tweede periode van het cursusjaar) die wat appellant betreft slechts en uitsluitend de klassen IDI en 2DI betrof. De klassen ICI (waarvan de toets centraal werd gepland en niet door appellant) en de klassen 4Ax en 4Jx (de leerlingen van deze klassen worden "op afroep" getoetst) vielen erbuiten in die zin dat appellant daar ook les aan gaf maar over hun toetsen geen enkele zeggenschap had.

Hoewel de berisping kennelijk alleen betrekking heeft op de tweede periode van het cursusjaar merkt appellant voor wat betreft de eerste periode nog -ten overvloede -op dat hij klas 1-D-1 in die periode

voor ruim vijf uren per week les gaf. In die vijf uren moesten veel modules betreffende theorie en BPV opdrachten (dit betreft stageopdrachten) afgerond worden. Omdat echter de leerlingen destijds niet tijdig waren voorzien van boeken, is er toen slechts één toets afgenomen.

Voor wat betreft de tweede periode gaf appellant slechts 1 uur les (op maandag) en was deze klas 1 D-1 voor vier dagen op stage. De meeste leerlingen plachten dit uur te verzuimen daarmee iedere reële toetsplanning vrijwel onmogelijk makend. Appellant had noch heeft zelf de mogelijkheden aan dit ongewenste verzuim een einde te maken, zodat hij meent dat ook dienaangaande hem niet zodanige verwijten kunnen worden gemaakt dat een disciplinaire maatregel de toets der kritiek kan doorstaan. Appellant voegt hier volledigheidshalve aan toe dat hij zich al op het standpunt heeft gesteld dat hem teveel (namelijk twintig, van in totaal achtentwintig) onbekende vakken werden opgedragen, hetgeen tot een hoge mate van belasting en stress heeft geleid. (Zie ook CAO-BVE artikel E-19 onder c.)

Voor wat betreft klas 2DI is appellant eerst op 25 oktober 2002 er via een nieuwe rooster van op de hoogte gesteld dat hij aan deze voor hem nieuwe klas les moest geven. Dat in afwijking van de eerste "taakbrief", waarop klas 2DI niet voorkwam. (Het toevoegen van klas 2DI had te maken met het vertrek van een collega.)

In ieder geval maakte die handelwijze van verweerder het logischerwijze onmogelijk om voor 4 oktober 2002 respectievelijk 24 oktober 2002 een toetsplanning voor die klas in te leveren. Overigens zij opgemerkt dat uit de nieuwe taakbrief blijkt dat daarop een datum wordt vermeld: 20 december 2002. Ook uit die datum blijkt dat pas achteraf klas 2DI aan het pakket van appellant is toegevoegd (dit in afwijking van de eerste taakbrief).

Een extra probleem met deze klas was verder dat bleek dat zij nog niet geheel had voldaan aan het examenprogramma en dat er te dien aanzien nog een stuk moest worden ingehaald. Daar waren echter slechts de weken 45 tot en met 50 voor beschikbaar, maar de examencommissie had zelf al bepaald dat week 51 gebruikt zou moeten worden. Overigens gold ook voor deze klas het probleem dat de leerlingen niet tijdig de beschikking hadden over de benodigde boeken, terwijl het gegeven dat per saldo de cursusperiode voor de leerlingen tot zes weken was ingekort (waarvan de eerste week benut werd om te bepalen wie van de leraren wat zou moeten doen), tijdige planning vrijwel onmogelijk maakte.

Tegen dat licht bezien meent appellant, dat alvorens sprake kan zijn van berispenswaardig gedrag, er sprake zal moeten zijn van deugdelijk omschreven tekortkomingen en de betekenis daarvan voor de werkorganisatie alvorens een berisping kan worden opgelegd.

3-HET OORDEEL VAN DE COMMISSIE

De Commissie heeft ter zitting aan verweerder gevraagd wat de juiste grondslag is van de aan appellant gegeven berisping. Verweerder heeft daarop geantwoord dat de grond van de berisping is plichtsverzuim als bedoeld in artikel H-42 CAO-BVE. De feiten die daaraan ten grondslag liggen zijn vermeld in de voornemenbrief te weten het te laat indienen van de toetsplanning en de toetsen voor klas 1-D-1. Daarbij dient volgens verweerder gevoegd te worden dat dit al eerder was voorgekomen. In feite is het de druppel die de emmer doet overlopen.

De Commissie constateert dat in de voornemenbrief niet is vermeld dat het om 1 klas ging en dat voorts niets is vermeld omtrent in het verleden voorgevallen feiten, die de disciplinaire maatregel thans noodzakelijk zouden maken.

Het is aan verweerder om de feitelijke grondslagen van de berisping aan appellant duidelijk te maken, zowel in de voornemen-brief alsook in het besluit zelf. Appellant en zijn gemachtigde dienen te weten waartegen zij zich moeten verweren. Deze mogelijkheid is hen ontnomen wanneer pas op de zitting duidelijk wordt wat de grondslag van de berisping is, waarbij bovendien door verweerder is

Met opmaak: opsommingstekens en nummering

aangevoerd dat hij over de feiten in het verleden het eigenlijk niet ~~wil~~en hebben. Dan kan naar het oordeel van de Commissie het niet anders zijn dan dat verweerder zijn besluit onvoldoende heeft gemotiveerd. Er is nu een incident aangegrepen, dat enerzijds in samenhang met het verleden gezien moet worden terwijl anderzijds verweerder dat verleden onvermeld wil laten. Het is reeds om deze reden dat het beroep gegrond moet worden bevonden wegens onvoldoende motivering van het besluit.

De Commissie wil hier nog aan toevoegen dat het van prudentie zou hebben getuigd dat verweerder voor het nemen van zijn besluit kennis zou hebben genomen van het verweer van de gemachtigde van appellant. Verweerder wist dat het verweer zou komen en het was niet zodanig laat ingediend dat bij de besluitvorming kennisname daarvan achterwege moest blijven.

Voorts is ter zitting duidelijk gebleken dat de communicatie tussen verweerder en appellant bepaald niet optimaal is te noemen. Wel is gebleken dat dit voor beide partijen geldt.

4.BESLISSING

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs,
Rechtsdoende:

Verklaart het beroep gegrond.

Deze beslissing is genomen te Eindhoven op 5 juni 2003 door mr. A.F.M. Schrickx, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, G. Deijs, mr. dr. B.J. van der Net en C.B.M. Evers, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.P.G. van Eupen, secretaris.

Met opmaak: opsommingstekens en nummering

3. HERBENOEMING BIJ RESTVALIDITEIT

Het beroep van appellante is heeft betrekking op artikel H-56 (herbenoeming bij restvaliditeit). De bevoegdheid van de Commissie staat omschreven in artikel N-1 CAO-BVE. De schending van de eventuele verplichting tot herbenoeming is in dit artikel niet opgenomen en ook overigens niet bij of krachtens de wet voor beroep vatbaar verklaard. Commissie niet-bevoegd

Commissie van beroep voor het confessioneel beroepsonderwijs en volwasseneneducatie heeft in de zaak van

F.***, wonende te ***, appellante, gemachtigde F.J. Slijkhuis van de onderwijsbond CNV,

tegen

de Stichting ***, gevestigd te ***,

de volgende beslissingen gegeven.

ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij beroepschrift met bijlagen van 24 april 2003 heeft appellante zich tot de Commissie gewend.

Bij verweerschrift met bijlage van 9 mei 2003 heeft verweerster daarop gereageerd.

Bij brief van 2 juni 2003 heeft appellante nadere informatie verschaft, waarop verweerster bij brief van 16 juni 2003 heeft gereageerd.

Bij de brief van 2 juni 2003 heeft appellante tevens kenbaar gemaakt af te zien van en mondelinge behandeling van het beroep.

HET OORDEEL VAN DE COMMISSIE

Bij schrijven van 27 maart 2003 is appellante door het bestuur van verweerster ontslagen per 1 augustus 2003 wegens ziekte als bedoeld in artikel H-54 sub d CAO-BVE.

Tegen dit ontslag als zodanig richt zich niet het beroep van appellante.

Het beroep van appellante is gegrond op artikel H-56 (herbenoeming bij restvaliditeit). Appellante voert aan dat zij herbenoemd moet worden voor het aantal uren waarvoor zij momenteel nog werkzaam is, te weten 8 uur per week. Verweerster is van mening dat het van haar redelijkerwijs niet gevergd kan worden appellante voor 8 klokuren te herbenoemen.

De Commissie dient ambtshalve – nu geen der partijen daarop is ingegaan – te onderzoeken of zij bevoegd is in deze een beslissing te nemen. Artikel H-56 CAO-BVE spreekt van het aangaan door de werkgever van een zelfde dan wel gelijkwaardig dienstverband aansluitend aan het gegeven ontslag in een betrekkingsomvang die overeenkomt met de restvaliditeit.

Verweerster zal dus, ingeval dit artikel van toepassing is, appellante dienen te herbenoemen. Is de Commissie bevoegd te beoordelen of appellante herbenoemd moet worden?

De bevoegdheid van de Commissie staat omschreven in artikel N-1 CAO-BVE. De schending van de eventuele verplichting tot herbenoeming is in dit artikel niet opgenomen en ook overigens niet bij of krachtens de wet voor beroep vatbaar verklaard.

De Commissie zal zich derhalve onbevoegd dienen te verklaren van het beroep van appellante kennis te nemen.

DE BESLISSING

De Commissie voornoemd:

Verklaart zich onbevoegd van het beroep van appellante kennis te nemen.

Deze beslissing is genomen te Eindhoven op 30 juni 2003 door mr A.F.M. Schrickx, voorzitter, mr A.A.S.M. Aerden, G. Deijs, mr. J Douwes, C.B.M. Evers, leden, in tegenwoordigheid van mr H.P.G. van Eupen, secretaris.

4. BEEINDIGING DIENSTBETREKKING VOOR BEPAALDE TIJD

De Commissie wijst er op dat een (verlengde) arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd eindigt door het verstrijken van de overeengekomen tijdsduur. Zij verwijst daartoe naar artikel 7:667 van het Burgerlijk Wetboek en artikel H-17 CAO-BVE. Een bestuursbesluit tot beëindiging is niet nodig. Nu blijkt dat er geen sprake is van een bestuursbesluit tot ontslag dient appellant niet-ontvankelijk verklaard te worden in zijn beroep.

Commissie van beroep voor het confessioneel beroepsonderwijs en volwasseneneducatie

heeft in de zaak van

***, wonende te ***, appellant,

tegen

de Stichting Christelijk Regionaal Opleidingen Centrum ***, gevestigd te ***, verweerster,

de volgende beslissingen gegeven.

ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij beroepschrift met bijlagen van 13 mei 2003 heeft appellant zich tot de Commissie gewend. Op 28 mei 2003 heeft hij een hersteld beroepschrift met bijlagen ingediend.

Bij verweerschrift met bijlagen van 27 juni 2003 heeft verweerster daarop gereageerd.

Partijen hebben verzocht een schriftelijke afhandeling in verband met het niet-ontvankelijkheidverweer. Zou het beroep ontvankelijk zijn dan wensen partijen alsnog een mondelinge behandeling.

HET OORDEEL VAN DE COMMISSIE

Tussen appellant en verweerster heeft een arbeidsovereenkomst bestaan, welke door appellant met ingang van 1 oktober 2002 is opgezegd. Appellant heeft met ingang van die datum gebruik gemaakt van de regeling flexibele pensionering en uittreding (fpu). In verband met een tijdelijk tekort aan deskundigheid voor het vak besturingstechniek zijn partijen in onderling overleg overeengekomen dat met appellant een arbeidsovereenkomst wordt aangegaan voor bepaalde tijd van 1 oktober 2002 tot 1 februari 2003. Deze arbeidsovereenkomst is nadien voortgezet van 1 februari 2003 tot 1 augustus 2003.

Bij brief van 8 april 2003 deelt verweerster aan appellant mede dat zijn benoeming voor bepaalde tijd met ingang van 1 augustus 2003 wordt beëindigd. In zijn beroepschrift stelt appellant dat hij tegen dit besluit in beroep is gekomen

Appellant stelt derhalve dat verweerster een besluit heeft genomen tot beëindiging van een verlengde dienstbetrekking voor bepaalde tijd. Dit is een beroepsgrond als genoemd in artikel N-1 onder e CAO-BVE. De Commissie is om die reden bevoegd van het beroep van appellant kennis te nemen.

De vraag die beantwoord moet worden is of appellant in zijn beroep ontvankelijk verklaard kan worden. Verweerster wijst er op dat sprake is van beëindiging van het dienstverband van rechtswege en verwijst daarvoor naar artikel H-17 CAO-BVE en dat dus – kennelijk zo door verweerster bedoeld – geen besluit tot opzegging nodig is en een dergelijk besluit ook niet genomen is.

De Commissie wijst er op dat een (verlengde) arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd eindigt door het verstrijken van de overeengekomen tijdsduur. Zij verwijst daartoe naar artikel 7:667 van het Burgerlijk Wetboek en artikel H-17 CAO-BVE. Een bestuursbesluit tot beëindiging is niet nodig. De Commissie leest in de brief van 8 april 2003 van verweerster aan appellant ook geen mededeling van een bestuursbesluit, maar een mededeling dat de verlengde arbeidsovereenkomst met het verstrijken van de tijdsduur wordt beëindigd. Goed werkgeverschap brengt met zich dat verweerster een dergelijke mededeling aan appellant doet.

Nu blijkt dat er geen sprake is van een bestuursbesluit tot ontslag dient appellant niet-ontvankelijk verklaard te worden in zijn beroep.

DE BESLISSING

De Commissie voornoemd:

Verklaart appellant niet-ontvankelijk in zijn beroep.

Deze beslissing is genomen te Eindhoven op 6 juli 2003 door mr A.F.M. Schrickx, voorzitter, mr A.A.S.M. Aerden, G. Deijs, mr. J. Douwes, C.B.M. Evers, leden, in tegenwoordigheid van mr H.P.G. van Eupen, secretaris.

5. BEEINDIGING DIENSTBETREKKING VOOR BEPAALDE TIJD

Het betreft een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd op basis van artikel H-11 onder c CAO-BVE en op basis van artikel H-12 onder c CAO-BVE . Voor beëindiging van dit dienstverband is geen bestuursbesluit nodig. Nu geen in de wet of CAO bepaalde beroepsgrond wordt aangevoerd dient de Commissie zich onbevoegd te verklaren van het beroep van appellant kennis te nemen.

Commissie van beroep voor het confessioneel beroepsonderwijs en volwasseneneducatie

heeft in de zaak van

***, wonende te ***, appellant,

tegen

de Stichting ***, gevestigd te ***, verweerster, gemachtigde mr. M.R.A. Dekker van de VBKO,

de volgende beslissingen gegeven.

ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij beroepschrift met bijlagen van 16 mei 2003 heeft appellant zich tot de Commissie gewend.

Bij verweerschrift van 19 juni 2003 heeft verweerster daarop gereageerd.

Partijen hebben verzocht een schriftelijke afhandeling in verband met het niet-ontvankelijkheidverweer. Zou het beroep ontvankelijk zijn dan wensen partijen alsnog een mondelinge behandeling.

HET OORDEEL VAN DE COMMISSIE

Appellant is vanaf 7 januari 2002 tot 1 augustus 2002 en vervolgens bij verlenging van 1 augustus 2002 tot 1 augustus 2003 is dienst van verweerster. Het betreft een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd op basis van artikel H-11 onder c CAO-BVE (de werknemer voldoet niet aan de wettelijke eisen die gesteld worden aan benoeming in de betrokken functie) en op basis van artikel H-12 onder c CAO-BVE (de arbeidsovereenkomst is aangegaan in verband met de instelling te verrichten contractactiviteiten of activiteiten van kennelijk tijdelijke aard).

Bij schrijven van 15 april 2003 deelt verweerster aan appellant mede dat de tijdelijke aanstelling niet zal worden verlengd. Tegen de inhoud van dit schrijven richt zich het beroep van appellant. Mogelijk beoogt appellant als beroepsgrond aan te voeren het gestelde in artikel N-1 aanhef en onder e CAO-BVE. Deze beroepsgrond houdt in dat een werknemer in beroep kan gaan tegen een door de werkgever genomen besluit tot beëindiging van een verlengd dienstverband voor bepaalde tijd.

Er is in deze zaak echter gesteld noch gebleken dat verweerster een besluit zou hebben genomen, welk besluit ook zou zijn medegedeeld aan appellant, tot beëindiging van het dienstverband voor bepaalde tijd. Verweerster heeft duidelijk meegedeeld dat zij niet tot verlenging overgaat. Ook in het beroepschrift wordt aangevoerd dat het beroep zich richt tegen dit niet willen verlengen. De arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd eindigt wanneer de overeengekomen bepaalde tijd is verstreken; een besluit tot beëindiging is niet nodig. Wel brengt goed werkgeverschap mede dat de

werkgever tijdig aan de werknemer meedeelt dat niet tot verlenging van de tijdelijke aanstelling of omzetting in een vaste aanstelling zal worden overgegaan.

Nu geen in de wet of CAO bepaalde beroepsgrond wordt aangevoerd dient de Commissie zich onbevoegd te verklaren van het beroep van appellant kennis te nemen.

DE BESLISSING

De Commissie voornoemd:

Verklaart zich onbevoegd van het beroep van appellante kennis te nemen.

Deze beslissing is genomen te Eindhoven op 30 juni 2003 door mr A.F.M. Schrickx, voorzitter, mr A.A. M. Mollee, G. Deijs, mr. J. Douwes, C.B.M. Evers, leden, in tegenwoordigheid van mr H.P.G. van Eupen, secretaris.

6. BEEINDIGING BENOEMING BEPAALDE TIJD

De commissie verklaart zich niet ontvankelijk daar het beroep niet binnen de termijn van zes weken is ingediend. Het is mogelijk binnen 14 dagen na deze uitspraak gemotiveerd verzet aan te tekenen.

Commissie van beroep voor het confessioneel beroepsonderwijs en volwasseneneducatie

heeft in de zaak van

***, wonende te ***, appellant,

tegen

College van Bestuur ***, gevestigd te ***, verweerster,

de volgende uitspraak gedaan.

HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij beroepsschrift met bijlagen van 21 juni 2003, ingekomen bij de Commissie op 23 juni 2003, heeft appellant beroep ingesteld tegen het besluit van vereerder van 8 april 2003. Bij dit besluit is het deel van de benoeming van appellant dat voor bepaalde tijd is beëindigd.

OVERWEGINGEN VAN DE VOORZITTER VAN DE COMMISSIE

Het beroep moet worden ingesteld binnen zes weken nadat het besluit aan appellant is medegedeeld. Het besluit is aan appellant medegedeeld op 8 april 2003, zodat vaststaat dat het beroep na het verstrijken van deze termijn is ingesteld.

De voorzitter acht het beroep dan ook kennelijk niet-ontvankelijk.

Tegen deze uitspraak kan appellant in verzet gaan binnen veertien dagen na de dag waarop de uitspraak hem is toegezonden. Appellant dient in dit verzetschrift gemotiveerd aan te geven waarom hij het beroep wel ontvankelijk acht.

De voltallige Commissie zal alsdan eerst dit verzet beoordelen. Deze uitspraak vervalt tengevolge van het verzet, tenzij het verzet door de Commissie niet-ontvankelijk of ongegrond wordt verklaard.

DE UITSpraak

Verklaart appellant niet-ontvankelijk in zijn beroep.

Wijst appellant op de mogelijkheid binnen veertien dagen na de dag waarop hem deze uitspraak is toegezonden gemotiveerd verzet tegen deze uitspraak aan te tekenen.

Deze uitspraak is gedaan te Eindhoven op 5 september 2003 door de voorzitter van de Commissie mr. A.F.M. Schrickx.

7. ONTSLAG i.v.m. BEEINDIGING COA-TRAJECT

De ontslaggrond dient gevonden te worden in artikel H-54 sub c CAO-Bve: een zodanige verandering in de inrichting van het onderwijs, dat de werkzaamheden van appellante overbodig zijn geworden.

Desalniettemin kan appellante dan toch niet ontslagen worden in het geval er voor haar andere passende werkzaamheden voorhanden zijn.

Gezien het feit dat appellante aangegeven had elders een andere functie aanvaardt te hebben, heeft verweerster verder geen passende werkzaamheden aangeboden.

De commissie is van oordeel dat verweerster hierdoor in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen.

Beroep ongegrond.

Commissie van beroep voor het confessioneel beroepsonderwijs en volwasseneneducatie heeft in de zaak

***, wonende te ***, appellante, gemachtigde B. Eskes van Rechtshulp Noord,

tegen

de Stichting Christelijk BVE *, gevestigd te ***, verweerster,**

de volgende uitspraak gedaan.

ONTSTAAN EN HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij brief van 31 augustus 2003 deelt verweerster appellante mede dat zij met ingang van 1 december 2003 is ontslagen.

Bij beroepschrift, ingekomen 30 september 2003, komt appellante in beroep tegen voormeld besluit.

Op 24 september 2003 zond verweerster haar verweerschrift in.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Eindhoven op 27 november 2003. Toen zijn verschenen: namens verweerster mevrouw drs. M.J. ***, stafmedewerker P&O, en mevrouw drs.

L.J.M. ***, vestigingsdirecteur. Appellante of iemand namens haar is niet verschenen. De gemachtigde van appellante heeft wel een brief aan de Commissie gericht.

Verweerster heeft de zaak nader mondeling toegelicht en vragen van de Commissie beantwoord. De inhoud van de schriftelijke stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

DE OVERWEGINGEN VAN DE COMMISSIE

Appellante heeft sinds augustus 2001 een arbeidsovereenkomst met verweerster voor onbepaalde tijd voor 0,5 fte. Bij brief van 21 augustus 2003 is appellante ontslag aangezegd. De inhoud van deze brief luidt als volgt:

In verband met de beëindiging van de COA-trajecten binnen ROC ***, waardoor de werkzaamheden waarvoor u bent ingezet eveneens zijn komen te ontvallen, moet ik u helaas mededelen dat door deze ontwikkeling uw dienstverband per 1-12-2003 zal worden beëindigd. Wij hebben binnen onze organisatie eveneens naar andere passende werkzaamheden gezocht, maar deze zijn gezien de gegeven omstandigheden niet aanwezig gebleken. Wij hebben inmiddels van u begrepen dat u per 1-8-2003 een full-time functie elders hebt aanvaard.

Het COA (Centraal Orgaan Asielzoekers) – traject houdt in dat op het ROC les wordt gegeven ten behoeve van de inburgering van de asielzoekers. De gelden daarvoor komen van het Ministerie van

Justitie. Een andere ROC fungeert als hoofdaannemer en verweerster is in deze onderaannemer. Rond 1 augustus 2003 vernam verweerster van haar hoofdaannemer dat zij geen geld meer kreeg voor het COA-traject. Appellante had een diploma van de pedagogische academie en zij was speciaal voor het COA-traject aangetrokken om Nederlands als tweede taal te geven. Dit heeft zij altijd gedaan. In verband met de beëindiging van de geldstroom en het daarmee gepaard gaande voornemen appellante te ontslaan heeft op 13 augustus 2003 een gesprek met appellante plaatsgevonden. Namens verweerster zijn aan appellante medegedeeld de overwegingen die hebben geleid tot het besluit appellante te ontslaan. Appellante heeft toen medegedeeld dat zij een andere baan had. Er is om die reden verder toen niet meer gesproken over andere passende werkzaamheden. Wel is er over gesproken dat appellante niet zelf ontslag wilde nemen in verband met een wachtgelduitkering.

Bij beroepschrift heeft appellante aangevoerd en verweerster vernam dit toen voor het eerst dat de door appellante elders aanvaarde baan een tijdelijke baan betrof. De Commissie is van oordeel dat het aanvaarden hebben van een betrekking elders geen reden voor het ontslag is geweest. Dit heeft er wel toe geleid dat over ander passend werk niet meer is gesproken en in die zin is het van belang. Overigens had het op de weg van appellante gelegen verweerster te informeren over een aanvaarden van een betrekking elders, de betrekkingssomvang en het tijdelijk karakter daarvan, immers appellante was nog steeds in dienst van verweerster.

De ontslaggrond dient gevonden te worden in artikel H-54 sub c CAO-Bve: een zodanige verandering in de inrichting van het onderwijs, dat de werkzaamheden van appellante overbodig zijn geworden. Dit doet zich naar het oordeel van de Commissie voor.

Desalniettemin kan appellante dan toch niet ontslagen worden in het geval er voor haar andere passende werkzaamheden voorhanden zijn. Appellante is aangesteld als docent. Op een ROC dient een docent breed inzetbaar te zijn. De inzetbaarheid van appellante dient beoordeeld te worden in het kader van haar opleiding aan een pedagogische academie. Enige specifieke aanvullende deskundigheid is bij appellante niet voorhanden. Inzetbaarheid dient gezocht te worden in het geven van lessen Nederlands. Appellante heeft aangegeven dat lessen op het niveau 3 / 4 voor haar te hoog gegrepen zijn. Verweerster heeft daarop onweersproken aangevoerd: *Hiermee geeft appellante in feite aan dat zij zich niet geschikt acht voor de brede docentfunctie binnen het ROC. Bovendien is het –gezien de uitspraak dat lessen op niveaus 3 en 4 te hoog gegrepen zijn- maar zeer de vraag of appellante een goed beeld heeft van de onderwijsprocessen binnen het ROC, anders dan die van de COA-trajecten. Het is waar dat de lessen op de niveaus 3 en 4 een hoger appel doen aan de inhoudelijke kennis en vaardigheden van docenten. Maar ontegenzeggelijk is ook waar dat de deelnemers op de niveaus 1 en 2 –we hebben het dan over jong volwassenen en pubers- een zwaar appel doen op de communicatieve vaardigheden en sociale vaardigheden van docenten meer nog dan de deelnemers op de niveaus 3 en 4. In dat verband mag het veelzeggend zijn dat in oktober 2002 een begeleidingstraject is gestart voor appellante ten behoeve van het verbeteren van de communicatieve vaardigheden en reflectie op eigen gedrag.*

Met ingang van 1 augustus 2003 zijn appellante lessen Nederlands aangeboden binnen de opleidingen Economie. Appellante heeft dit niet geaccepteerd omdat zij daarvoor niet was aangenomen. Zoals reeds eerder aangegeven is in het gesprek op 13 augustus 2003 niet verder meer gesproken over andere passende werkzaamheden omdat verweerster in de mening verkeerde dat appellante een vaste bestrekking elders aanvaard had. Overigens heeft appellante voorafgaand aan de procedure en in de procedure niet aangegeven welke mogelijkheden zij voor haar binnen het ROC aanwezig acht. Dit had van appellante verwacht mogen worden.

Op grond van het vorenstaande is de Commissie van oordeel dat verweester in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen appellante te ontslaan. Het beroep moet derhalve ongegrond worden bevonden.

DE UITSpraak

De Commissie voornoemd

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan te Eindhoven op 27 november 2003 door mr. A.F.M. Schrickx, voorzitter, C.B.M. Evers, mr. Th.M. Dorn, mr. A.A.S.M. Aerden en mr. A.A.M. Mollee, leden, in aanwezigheid van mr. H.P.G. van Eupen, secretaris.

A.II. Uitspraken van de Commissies voor Geschillen

A.II.1. Uitspraken van de Commissie van Geschillen

Overzicht

CSG 03.03	TUSSENTIJDSE BEEINDIGING DIENSTVERBAND VOOR BEPAALDE TIJD
CSG 03.04	BESLUIT BETREFFENDE DE BESCHIKBAARHEID VAN VERZOEKER

TUSSENTIJDSE BEEINDIGING DIENSTVERBAND VOOR BEPAALDE TIJD

Verzoekers dienstverband is wegens disfunctioneren als toezichthouder tussentijds beëindigd. Dit besluit is vervolgens door verweerder vervolgens ingetrokken met de restrictie dat verzoeker tot het eindigen van zijn dienstverband zich beschikbaar diende te stellen voor andere werkzaamheden. Volgens de Commissie heeft verweerder op een juiste wijze invulling gegeven aan art.F1, lid 4 CAO-VO 2002-2003 en heeft tijdig aan verzoeker medegedeeld dat zijn dienstverband niet verlengd zou worden.
Het verzoek dient derhalve te worden afgewezen.

Uitspraak van de Commissie voor Geschillen ingesteld door de Besturenraad voor christelijk onderwijs (hierna: de Commissie) inzake

het geschil tussen *** (hierna: verzoeker)
en
het bestuur van de Stichting ***(hierna: verweerder).

Procesverloop

Bij schrijven van 2 juli 2002 heeft mr. S. ***, advocaat en procureur te Amsterdam, zich namens verzoeker tot de Commissie gewend met het verzoek uitspraak te doen in het geschil dat is ontstaan naar aanleiding van de beslissing van verweerder tot beëindiging van het dienstverband voor bepaalde tijd met verzoeker.

Namens verweerder heeft mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad, bij schrijven van 17 september 2003 een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft het geschil op 23 oktober 2003 in een openbare zitting te Utrecht behandeld, alwaar verzoeker, bijgestaan door mr. S. *** voornoemd, en verweerder, vertegenwoordigd door de heer F. *** en mevrouw N. ***, respectievelijk adjunct-directeur van de scholengemeenschap *** en personeelsfunctionaris, en bijgestaan door mr. R. Di Lorenzo, werkzaam bij de Besturenraad, hun standpunten hebben uiteengezet respectievelijk hebben doen uiteenzetten. Als ter zitting toegezegd is nadien namens verweerder alsnog een afschrift ingezonden van een aan verzoeker gericht schrijven van 1 maart 2002.

Feiten

Verzoeker is met ingang van 4 maart 2002 op basis van een benoeming in algemene dienst voor bepaalde tijd tot 4 maart 2003, met uitzicht op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, als toezichthouder verbonden aan de onder het gezag van verweerder staande scholengemeenschap***. Verweerder heeft bij schrijven van 1 maart 2002 aan verzoeker diens benoeming bevestigd.

In een gesprek op 4 juni 2002 heeft de schoolleiding van de scholengemeenschap voornoemd met verzoeker diens disfunctioneren als toezichthouder besproken. In de daaropvolgende gesprekken op

11 en 18 juni 2002 heeft de schoolleiding verzoeker te kennen gegeven dat zijn dienstverband met ingang van 1 september 2002 tussentijds wordt beëindigd. Dit is door verweerder bij schrijven van 26 juni 2002 aan verzoeker bevestigd. Op 4 juli 2002 heeft verzoeker daartegen schriftelijk bij verweerder bezwaar aangetekend.

In zijn brief van 1 oktober 2002 heeft verzoeker naar aanleiding van een telefonisch onderhoud met de schoolleiding verweerder meegedeeld dat hij de functie als veiligheidscoördinator, waarvoor hij zijns inziens is aangesteld, wil behouden en verzocht schriftelijk te bevestigen dat het tussentijds ontslag niet doorgaat.

Bij brief van 9 oktober 2002 heeft verweerder aan verzoeker meegedeeld dat de bestreden beslissing van 26 juni 2002 is ingetrokken, met dien verstande dat verzoeker niet meer werkzaam kan zijn in de functie van toezichthouder en dat hij zich voor de resterende duur van de aanstelling, dus tot 4 maart 2003, bereid dient te verklaren andere passende werkzaamheden te verrichten. In een gesprek op 14 oktober 2002 heeft verweerder aan verzoeker zijn standpunt nogmaals mondeling uiteengezet.

Op 22 november 2002 zijn beide partijen overeengekomen dat verzoeker met ingang van 25 november 2002 zijn oude, in de maanden maart tot en met juni 2002 uitgeoefende werkzaamheden als toezichthouder zal hervatten. Verzoeker heeft zich met ingang van de afgesproken datum van werkhervatting ziek gemeld.

Bij schrijven van 14 januari 2003 heeft verweerder verzoeker nogmaals meegedeeld dat het dienstverband met ingang van 4 maart 2003 eindigt.

Standpunt verzoeker

Verzoeker is van mening dat verweerder zijn beslissing tot beëindiging van het met hem overeenkomen dienstverband voor bepaalde tijd in de functie van toezichthouder met ingang van 4 maart 2003 niet overeenkomstig het daaromtrent bepaalde in artikel F1, vierde en vijfde lid, van de CAO-VO 2002-2003 heeft genomen.

Volgens zijn Akte van Benoeming gedateerd 22 maart 2002 is verzoeker met ingang van 4 maart 2002 voor bepaalde tijd, en wel tot 4 maart 2003, benoemd in de functie van toezichthouder, met uitzicht op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat verweerder bij diens beslissing tot beëindiging van dit dienstverband, nu deze beëindiging hem door verweerder op 14 januari 2003 schriftelijk is medegedeeld, de in artikel F1, vierde lid, van de CAO-VO 2002-2003 genoemde opzegtermijn van tenminste twee maanden voor de einddatum van bedoeld dienstverband niet in acht heeft genomen. Verweerder had volgens verzoeker, wil sprake zijn van een rechtsgeldige beëindiging uiterlijk op 4 januari 2002 daarover moeten beslissen. Ter zitting is zijnerzijds aangevoerd dat de brief van 26 juni 2002 van verweerder tot tussentijdse beëindiging van het dienstverband aan het door hem ingenomen standpunt niet afdoet, nu verweerder verzoeker naar aanleiding van diens bezwaren op 9 oktober 2002 schriftelijk heeft medegedeeld deze beslissing in te trekken. Hij is het niet met verweerder eens dat deze hem de beslissing tot beëindiging van het dienstverband tijdig kenbaar heeft gemaakt. Verzoeker stelt zich in dit verband onder verwijzing naar het vijfde lid van voornoemd artikel op het standpunt dat zijn dienstverband voor bepaalde tijd met

ingang van 4 maart 2003 is omgezet in een verlengd tijdelijk dienstverband onder dezelfde voorwaarden.

Verder maakt verzoeker bezwaar tegen zijn aanstelling in de functie van toezichthouder zoals in zijn Akte van Benoeming is vermeld, welke akte hem eerst op 22 november 2002 door verweerder is uitgereikt. Hij merkt daarbij op dat hij destijds bij verweerder heeft gesolliciteerd naar de functie van veiligheidscoördinator en tot aan genoemd tijdstip in de verandering leefde als zodanig benoemd te zijn. Een en ander was voor verzoeker aanleiding om deze akte niet mede te ondertekenen.

Verzoeker verzoekt de Commissie te oordelen dat de beslissing van verweerder tot beëindiging van het dienstverband voor bepaalde tijd met ingang van 4 maart 2003 niet overeenkomstig het bepaalde in artikel F1, vierde lid, van de CAO-VO 2002-2003 is genomen, en verweerder te verplichten tot verlenging van het dienstverband onder doorbetaling van de overeengekomen bezoldiging tot de datum van een rechtsgeldige beëindiging van het dienstverband.

Standpunt verweerder

Verweerder stelt zich op het standpunt dat het met verzoeker aangegane dienstverband voor bepaalde tijd op goede gronden met ingang van de in de Akte van Benoeming opgenomen datum van 4 maart 2003 is beëindigd op een wijze die niet in strijd is met het bepaalde in artikel F1, vierde lid, van de CAO-VO 2002-2003. Verweerder heeft ter toelichting erop gewezen dat al vrij snel na het in dienst treden van verzoeker bleek dat verzoeker niet voldeed aan de eisen die werden gesteld aan de functie van toezichthouder, van welke functie aan verzoeker een taakomschrijving 'toezichthouder' was uitgereikt. In juni 2002 is meerdere malen met verzoeker over diens disfunctioneren gesproken. In deze gesprekken is aan verzoeker meerdere malen medegedeeld dat diens functioneren aanleiding was om te beslissen het dienstverband tussentijds te beëindigen en wel met ingang van 1 september 2002, welke beslissing verweerder desgevraagd op 26 juni 2002 schriftelijk aan verzoeker heeft bevestigd.

Verweerder voegt daaraan toe dat hij naar aanleiding van het schriftelijk bezwaar van verzoeker ter zake deze beslissing 9 oktober 2002 schriftelijk heeft ingetrokken onder de nadrukkelijke conditie dat verzoeker gedurende de resterende duur van diens aanstelling tot 4 maart 2003 niet meer werkzaam zou zijn in de functie van toezichthouder, maar gedurende die periode andere passende werkzaamheden zou verrichten. Verweerder is in dit verband van mening dat verzoeker aldus reeds in een vroegtijdig stadium genoegzaam - in woord en geschrift - ervan op de hoogte was gesteld dat zijn dienstverband na ommekomst van de bij de benoeming bepaalde tijd niet zou worden voortgezet, en dat verzoeker daarvan derhalve op de hoogte was dan wel had kunnen en moeten zijn.

Hij stelt zich dan ook op het standpunt dat zijn brief van 14 januari 2003 over de beëindiging van het dienstverband met ingang van 4 maart 2003, weliswaar korter dan twee maanden voor die datum aan verzoeker is verzonden, maar onlosmakelijk verbonden is met zijn daaraan voorafgaande schriftelijke mededelingen daaromtrent aan verzoeker en in het bijzonder met zijn eerdergenoemde brief van 9 oktober 2002. Hieraan doet volgens verweerder - anders dan verzoeker meent - het intrekken van zijn eerdere beslissing tot tussentijdse beëindiging van het dienstverband niet af.

Verder is verweerder van mening dat verzoeker bij het aangaan van diens dienstverband op de hoogte was dat het een aanstelling in de functie van toezichthouder betrof. Hij voert ter ondersteuning van zijn opvatting aan dat hij aan verzoeker kort na diens in dienst treden eerder bedoelde

taakomschrijving heeft uitgereikt, welke taakomschrijving door deze ook in de uitoefening van zijn functie is gehanteerd. Voorts merkt hij ter zitting nog op dat door hem naar aanleiding van het door partijen gevoerde sollicitatiegesprek en voorafgaand aan het dienstverband aan verzoeker diens aanstelling in de functie van toezichthouder schriftelijk is bevestigd.

Oordeel van de Commissie

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de commissie vast dat het tussen partijen gerezen geschil zich toespitst op de vraag of verweerder bij diens beslissing tot beëindiging van het dienstverband voor bepaalde tijd met verzoeker op juiste wijze toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel F1, vierde en vijfde lid, van de CAO-VO 2002-2003.

Dienaangaande overweegt de commissie het volgende.

Ingevolge artikel F1, vierde lid, van de CAO-VO 2002-2003 wordt tenminste twee maanden voor de einddatum van het dienstverband voor bepaalde tijd welk dienstverband een tijdsduur had van tenminste twaalf maanden en waarbij uitzicht is gegeven op een dienstverband voor onbepaalde tijd, door de werkgever beslist of hij de werknemer met ingang van bedoelde einddatum een dienstverband voor onbepaalde, nog eenmaal een nieuw (verlengd) dienstverband voor bepaalde tijd dan wel geen dienstverband zal aanbieden. Van deze beslissing ontvangt de werknemer binnen één week schriftelijk bericht.

De Commissie stelt op grond van de overgelegde stukken vast dat verzoeker door verweerder met ingang van 4 maart 2002 voor bepaalde tijd - te weten tot 4 maart 2003 - is benoemd in de functie van toezichthouder bij de Scholengemeenschap ***. Zij heeft in dit verband kennisgenomen van de opvatting van verweerder dat het functioneren van verzoeker als toezichthouder al spoedig te wensen overliet, hetgeen verschillende keren met verzoeker is besproken. De Commissie overweegt hierbij dat tevens de overtuiging was gegroeid dat een positieve ontwikkeling van het functioneren van verzoeker niet te verwachten viel. Zij overweegt verder dat gelet hierop aan verzoeker de beslissing om het dienstverband van verzoeker niet tot 4 maart 2003 voort te zetten maar tot tussentijdse beëindiging van het dienstverband met ingang van 1 september 2002 over te gaan, aanvankelijk mondeling en vervolgens op 26 juni 2002 schriftelijk is medegedeeld.

De Commissie stelt verder vast dat - nadat door verzoeker bezwaar was aangetekend tegen bedoelde beslissing - verweerder deze beslissing heeft ingetrokken, waarvan hij verzoeker op 9 oktober 2002 schriftelijk in kennis heeft gesteld. Zij tekent hierbij aan dat verweerder - zoals ook door deze ter zitting is toegelicht - in dit verband verzoeker er nadrukkelijk op heeft gewezen dat hij niet meer werkzaam zou kunnen zijn als toezichthouder en voor de resterende duur van zijn aanstelling tot 4 maart 2003 andere passende werkzaamheden zou moeten verrichten. De Commissie volgt de verweerder in diens opvatting dat op grond van deze beslissing verzoeker kon en moest weten dat hij het onderhavige dienstverband met verzoeker na het verstrijken van de einddatum daarvan, te weten na 3 maart 2003, niet zou verlengen.

De brief van 14 januari 2003 doet hieraan niet af, evenmin als de opvatting van verweerder en verzoeker omtrent de benaming van de functie waarin verzoeker is benoemd.

De Commissie is op grond van het voorafgaande van oordeel dat verweerder op een juiste wijze toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel F1, vierde lid, van de CAO-VO 2002-2003 en dat derhalve het dienstverband met verzoeker voor bepaalde tijd rechtsgeldig is beëindigd.

Beslissing

Uitspraak doende beslist de Commissie dat het verzoek van verzoeker wordt afgewezen.

Aldus gegeven te Utrecht op 23 oktober 2003 door mr. H. Bekker als voorzitter, mr. Th van Sloten en mr. R.T. Steinvoot-de Groot als leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Vis als secretaris.

BESLUIT BETREFFENDE DE BESCHIKBAARHEID VAN VERZOEKER

Verzoeker staat op het standpunt dat de verruiming van zijn beschikbaarheid niet overeenkomt met de afspraak die bij zijn benoeming is gemaakt. Deze afspraak kan worden aangemerkt als een overeenkomst als bedoeld in artikel C4, vierde lid, van de CAO -VO 2002-2003. Tevens heeft geen overleg als bedoeld in artikel C9, vijfde lid, van de CAO -VO 2002-2003 plaatsgevonden en acht verzoeker het besluit niet in overeenstemming met het op school gevoerde seniorenbeleid als bedoeld in artikel C7, eerste lid, van de CAO-VO 2002-2003. De Commissie komt tot de conclusie dat verweerder zich heeft ingespannen zoveel mogelijk tegemoet te komen aan de roosterwensen van verzoeker. Verweerder kon en mocht, in alle redelijkheid en gezien het belang dat moet worden gehecht aan onderwijskundige en schoolorganisatorische overwegingen ten behoeve van een goede gang van zaken in de school, van verzoekerverlangens een inroostering gespreid over drie dagen te accepteren. Verzoek afgewezen.

Uitspraak van de Commissie voor Geschillen ingesteld door de Besturenraad voor christelijk onderwijs (hierna: de Commissie) inzake het geschil tussen de heer *** (hierna: verzoeker) en het bestuur van de Stichting Protestants Christelijk Voortgezet Onderwijs *** (hierna: verweerder).

Procesverloop

Bij schrijven van 8 oktober 2003 heeft verzoeker zich tot de Commissie gewend met het verzoek uitspraak te doen in het geschil dat is ontstaan naar aanleiding van het besluit van verweerder tot vaststelling van de voor verzoeker geldende beschikbaarheid voor het schooljaar 2003-2004.

Verweerder heeft bij schrijven van 29 oktober 2003 een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft het geschil op 27 november 2003 behandeld in een openbare zitting te Utrecht, alwaar verzoeker en verweerder, vertegenwoordigd door de heren drs. J.B.C. *** en C. ***, rector van de Chr. Scholengemeenschap voor vwo-havo-vmbo *** respectievelijk bestuursvoorzitter, hun standpunten hebben uiteengezet respectievelijk hebben doen uiteenzetten.

Feiten

Verzoeker is al ruim twintig jaar als leerkracht in vaste dienst met een deeltijdbetrekking verbonden aan de onder het gezag van verweerder staande scholengemeenschap ***. Zijn werktijdfactor is - en was in voorgaande jaren - 0,3846. Tot aan het schooljaar 2003-2004 vervulde hij zijn lestaken verdeeld over twee dagen per week, te weten op de dinsdag en op de vrijdag. Voor het schooljaar 2003-2004 heeft verweerder de beschikbaarheid van verzoeker voor diens lestaken vastgesteld gespreid over drie dagen, te weten op maandag, dinsdag en woensdag.

Bij brief van 12 juli 2003 heeft verzoeker aan verweerder meegedeeld bezwaar te hebben tegen deze beschikbaarheidsregeling.

Op 14 augustus 2003 heeft verzoeker in een gesprek met verweerder zijn bezwaren nader toegelicht, waarna verweerder bij brief van 15 augustus 2003 aan verzoeker zijn zienswijze nogmaals heeft uiteengezet.

Verzoeker heeft in reactie op verweerders brief van 15 augustus 2003 op 21 augustus 2003 aan verweerder een bezwaarschrift gezonden waarin hij zijn eerder ingenomen standpunt heeft herhaald.

Bij brief van 23 september 2003 heeft verweerder zijn besluit aan verzoeker bevestigd.

Standpunt verzoeker.

Verzoeker is van mening dat verweerder bij de vaststelling van de beschikbaarheidsregeling voor het schooljaar 2003-2004 niet heeft gehandeld overeenkomstig de afspraak die tussen hem en verweerder bij zijn benoeming is gemaakt. Deze afspraak betrof een beschikbaarheid van verzoeker over maximaal twee dagen.

Verzoeker staat op het standpunt dat deze afspraak – hoewel niet schriftelijk vastgelegd - ook thans nog onverkort van kracht is en kan worden aangemerkt als een overeenkomst als bedoeld in artikel C4, vierde lid, van de CAO -VO 2002-2003. In dit artikellid wordt onder meer bepaald dat, tenzij met de desbetreffende werknemer anders wordt overeengekomen, de beschikbaarheidsregeling conform de in dit artikellid opgenomen tabel geldt. Verzoeker leidt uit deze formulering af dat, indien tussen werkgever en werknemer daaromtrent anders is overeengekomen, de alsdan overeengekomen regeling geldt. Naar zijn mening heeft zijn roosterindeling tot op heden niet tot problemen geleid bij schoolleiding en collega-docenten.

Verzoeker heeft ter zitting verder nog opgemerkt dat voorafgaande aan de vaststelling van zijn beschikbaarheidsregeling door verweerder met hem geen overleg als bedoeld in artikel C9, vijfde lid, van de CAO -VO 2002-2003 heeft plaatsgevonden.

Verzoeker heeft er bovendien op gewezen dat het besluit van verweerder tot verruiming van zijn beschikbaarheidsregeling voor hem extra reistijd en reiskosten met zich brengt. Voorts betekent de voorziene extra reistijd voor hem een grotere psychische werkbelasting met mogelijke consequenties voor het uitoefenen van zijn onderwijstaken, hetgeen hij – als seniorleraar - niet in overeenstemming acht met het op school gevoerde seniorenbeleid als bedoeld in artikel C7, eerste lid, van de CAO-VO 2002-2003.

Verzoeker is van mening dat verweerder hem de met de verruiming gepaard gaande extra kosten dient te compenseren, waarbij hij een vergoeding overeenkomstig de als bijlage IV bij de genoemde CAO-VO gevoegde Uitvoeringsregeling verplaatsingskosten, zoals hem door verweerder is aangeboden, ontoereikend acht. Hij is van mening dat het onjuist is dat verweerder de nadelige gevolgen van zijn eenzijdige beslissing enkel en alleen bij de werknemer legt.

Verzoeker verzoekt de Commissie te oordelen dat verweerder bij het vaststellen van de beschikbaarheidsregeling van verzoeker voor het schooljaar 2003-2004 onzorgvuldig heeft gehandeld en voorbij is gegaan aan de in het verleden gemaakte en naar zijn oordeel nog steeds geldende afspraak over zijn beschikbaarheid.

Standpunt verweerder

Verweerder staat op het standpunt dat hij de beschikbaarheidsregelingen en de daaraan gekoppelde inroostering van verzoeker voor het schooljaar 2003-2004 heeft vastgesteld in overeenstemming met het bepaalde in artikel C4, eerste en derde lid, van de CAO-VO 2002-2003. Hij meent dat hij onder verwijzing naar artikel C9, vierde lid, van deze CAO-VO bij de vaststelling van de beschikbaarheid van verzoeker in redelijkheid, een afweging makend tussen onderwijskundige en schoolorganisatorische belangen enerzijds en het belang van verzoeker bij spreiding van zijn lestaken over slechts twee dagen anderzijds, eerstbedoelde onderwijskundige en schoolorganisatorische belangen het zwaarst heeft doen wegen. Verweerder wijst ter ondersteuning van zijn opvatting op de gevolgen van de invoering van onderwijskundige veranderingen als de Tweede Fase van het voortgezet onderwijs en de invoering van het VMBO voor de school, en op de organisatorische veranderingen ten gevolge van een toename van het aantal deeltijdwerkers en van de invoering van periodisering in het voortgezet onderwijs. Deze ontwikkelingen leiden volgens hem tot een grotere complexiteit - nu en in de toekomst - bij het opstellen van roosters; in dit geval ook dat van verzoeker, waardoor niet langer aan diens gedurende een lange reeks van jaren gerespecteerde wens kon worden voldaan.

Verweerder is in dit verband van mening dat - hoewel hem van een bij de benoeming van verzoeker met deze door de toenmalige directie dat aan verzoeker gemaakte afspraak over diens beschikbaarheid niet is gebleken - hij tot op heden zich in redelijkheid heeft ingespannen aan de wensen van verzoeker op dat punt tegemoet te komen.

Verweerder heeft er nog op gewezen dat hij ten aanzien van de vaststelling van de beschikbaarheid van andere aan de scholengemeenschap verbonden docenten een vergelijkbare afweging heeft gemaakt. Hij voegt daar ter zitting nog aan toe dat de vastgestelde beschikbaarheidsregelingen de instemming hadden van het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad.

Verder is verweerder van mening dat verzoeker ruim voor de aanvang van het schooljaar 2003-2004 door hem op de hoogte is gesteld van het voornemen zijn beschikbaarheid te verruimen. Hij geeft hierbij aan dat verzoeker in die periode door hem verschillende malen is uitgenodigd tot overleg, aan welke uitnodiging hij geen gehoor heeft gegeven.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat hij bij het vaststellen van de verruimde beschikbaarheidsregeling van verzoeker voor het schooljaar 2003-2004 op een juiste wijze toepassing heeft gegeven aan artikel C4, eerste en derde lid en aan artikel C9, vierde lid, van de CAO-VO 2002-2003.

Oordeel van de Commissie

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de Commissie vast dat het tussen partijen gerezen geschil zich toespitst op de vraag of verweerder zich bij het vaststellen van de verruimde beschikbaarheidsregeling van verzoeker voor het schooljaar 2003-2004 in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan de door verzoeker gestelde eerder hem gemaakte afspraak over diens beschikbaarheid kon worden voorbij gegaan. De Commissie merkt hierbij dat op dat zij bij de beoordeling van het onderhavige geschil - even als partijen - uitgaat van het bepaalde ter zake in de CAO-VO 2002-2003.

De Commissie overweegt het volgende.

De Commissie stelt vast dat verzoeker als leerkracht in deeltijdbetrekking als in voorgaande jaren werkzaam is met een werktijdfactor 0,3846, op grond waarvan hij - gelet op het bepaalde in artikel C4, derde lid, van de CAO-VO in beginsel inzetbaar is voor maximaal vier dagdelen verspreid over drie dagen. Zij heeft daarbij kennisgenomen van de opvatting van verzoeker, dat hij bij het aangaan van zijn dienstverband met verweerder, althans met de toenmalige directie van de school, een beschikbaarheid heeft afgesproken waarbij zijn lestaak werd gespreid over maximaal twee dagen.

Verder heeft de Commissie kennisgenomen van de uiteenzetting ter zitting van verweerder over de onderwijskundige en schoolorganisatorische ontwikkelingen die van belang zijn bij de bepaling van de beschikbaarheid van de aan de scholengemeenschap verbonden docenten.

De Commissie komt tot de conclusie dat verweerder bij de vaststelling van de beschikbaarheid van verzoeker voor het schooljaar 2003-2004 zich heeft ingespannen zoveel mogelijk tegemoet te komen aan de roosterwensen van verzoeker. Zij is van oordeel dat verweerder, in alle redelijkheid en gezien het belang dat moet worden gehecht aan onderwijskundige en schoolorganisatorische overwegingen ten behoeve van een goede gang van zaken in de school, van verzoeker kon en mocht verlangen voor het schooljaar 2003-2004 een inroostering gespreid over drie dagen te accepteren. Zij volgt verweerder dan ook in zijn opvatting dat in de naar verzoeker stelt eerder met hem gemaakte afspraak over zijn inroostering geen aanleiding gelegen is de wens van verzoeker ter zake te honoreren. De Commissie merkt hierbij op, hetgeen door verzoeker niet is weersproken, dat geen sprake was van een verplichting van verzoeker bij een andere werkgever noch van een verplichting in de privé-sfeer, waarmee verweerder rekening had moeten houden.

De Commissie overweegt verder dat verzoeker door verweerder vroegtijdig voor de aanvang van het schooljaar 2003-2004 in de gelegenheid is gesteld tot overleg als bedoeld in artikel C9, vijfde lid, van de CAO-VO, van welke gelegenheid verzoeker geen gebruik heeft gemaakt.

De Commissie is op grond van het vorenstaande van oordeel dat verweerder bij zijn besluit tot vaststelling van de beschikbaarheidsregeling van verzoeker voldoende zorgvuldig heeft gehandeld en een juiste toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel C4, eerste en derde lid, van de CAO-VO.

De Commissie komt dan ook tot de slotsom dat moet worden beslist als hierna vermeld.

Beslissing

Uitspraak doende beslist de Commissie dat het verzoek van verzoeker wordt afgewezen.

Aldus gegeven te Utrecht op 27 november 2003 door mr. H. Bekker als voorzitter, drs. J. Kruk en mr. Th. C. van Sloten als leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Vis als secretaris.

A.II.2 Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE

Overzicht.

03.01 INSCHALING IN SCHAAL 10 O.G.V. ART. I-15 j° I-11 CAO-BVE

03.02 SALARISACHTERSTAND O.G.V. Artikel I-12a van de CAO-BVE

03.01

INSCHALING IN SCHAAL 10 O.G.V. ART. I-15 j° I-11 CAO-BVE

Verzoeker is primair van mening dat hij per 1 januari 2000 op grond van artikel I-15 j° I-11 van de CAO-Bve ingeschaald dient te worden op een nader te bepalen periodiek van schaal 11. De Commissie is van oordeel dat de bezoldigingssystematiek voor werknemers helder wordt beschreven in hoofdstuk 1 van deze CAO. De Commissie is met verweerder van oordeel dat toepassing van de artikelen I-13 e.v. altijd wordt begrensd door het basisprincipe van de bezoldiging in artikel I-1 en de uitgangspunten ter zake van de vaststelling van de bezoldiging bij indiensttreding. Dit brengt met zich mee dat een werknemer die is benoemd in een schaal 10-functie, ten hoogste volgens deze schaal kan worden bezoldigd.

Ook toepassing van de artikelen 1-10 t/m 1-12 wordt begrensd door het basisprincipe dat bezoldiging plaats vindt binnen het bij de functie behorende carrièrepatroon. De term 'naast hoger bedrag' in artikel 11 moet dan ook worden gelezen als 'naast hoger bedrag binnen het bij de functie behorende carrièrepatroon'.

Verzoek afgewezen.

Uitspraak van de Commissie voor Geschillen van het Confessioneel Beroepsonderwijs en volwasseneneducatie (hierna: de Commissie) inzake het geschil tussen de heer J. *** te ***, verzoeker, en het Bestuur van de Stichting *** College te ***, verweerder.

Procesverloop:

Bij schrijven van 9 mei 2003 heeft mr. S. van *** te Utrecht als gemachtigde van verzoeker een geschil aanhangig gemaakt bij de Commissie.

Bij schrijven van 30 mei 2003 heeft mr. S. Van *** voornoemd desgevraagd de Commissie nadere stukken gestuurd.

Namens verweerder heeft mr. W.J.F. ***, advocaat te Zutphen, bij schrijven van 27 juni 2003 een verweerschrift ingediend.

Bij schrijven van 7 juli 2003 zijn partijen uitgenodigd voor de mondelinge behandeling van het geschil op 10 september 2003.

Mr. H. *** te Utrecht heeft bij schrijven van 8 juli 2003 meegedeeld dat de belangen van verzoeker vanaf dat moment behartigd worden door mr. B. van Bon en dat zij als contactpersoon optreedt.

Op verzoek van mr. W.J.F. *** voornoemd d.d. 14 juli 2003 en met instemming van verzoeker d.d. 14 augustus 2003 is de zitting naar een latere datum verplaatst.

De Commissie heeft de zaak op 29 oktober 2003 behandeld in een openbare zitting te Utrecht, waar verzoeker, bijgestaan door mr. H. *** voornoemd, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.J.F. *** en de heer L. ***, coordinator PSA van het *** College, hun standpunten nader hebben uiteengezet.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende tussen partijen vaststaande feiten.

Verzoeker is van 1994 tot en met 1998 als zelfstandig melkveehouder in Denemarken werkzaam geweest. Zijn laatstgenoten inkomen als melkveehouder was, berekend naar het peil van 1 september 1998, f. 7.059,- per maand.

Na zijn terugkeer in Nederland is verzoeker van 31 augustus 1998 tot 1 december 1998 bij verweerder in tijdelijke dienst geweest als docent in een schaal 11-functie. Hij is in die schaal destijds ingedeeld op nummer 10 (f. 7.073,-) in verband met de voor de functie relevante werkervaring welke hij als zelfstandig melkveehouder had opgedaan.

Op 1 januari 2000 is verzoeker door verweerder voor onbepaalde tijd benoemd als docent in een schaal 10-functie en ingeschaald op het maximum van deze schaal. Te dien tijde was de CAO-Bve 1999-2000 (hierna te noemen: CAO-Bve) van toepassing.

Standpunt van verzoeker:

Verzoeker heeft in bezwaar bij de Commissie -samengevat- het volgende aangevoerd. Verzoeker is primair van mening dat hij per 1 januari 2000 op grond van artikel I-15 j° I-11 van de CAO-Bve ingeschaald dient te worden op een nader te bepalen periodiek van schaal 11.

Voorafgaande aan de benoemingsdatum van 1 januari 2000 had hij recht op een bezoldiging ter hoogte van f. 7.522,84 (€ 3.413,71). Dit bedrag ligt hoger dan het toenmalige maximumbedrag van schaal 10 ad f. 6.484,- (€ 2.942,31).

Op grond van artikel 1-15 dient het maandsalaris (actuele loonpeil) vastgesteld te worden op een bedrag dat één periodiek hoger is. Dit betekent zijns inziens dat het maximum van schaal 10 in zijn geval wordt overschreden. De CAO-Bve bepaalt in artikel I-11 dat het maandsalaris vastgesteld wordt op het naasthogere bedrag, indien het bedrag niet voorkomt in het bij de functie behorende carrièrepatroon. Er staat niet dat het gaat om een naasthoger bedrag in hetzelfde carrièrepatroon. Het huidige naasthogere bedrag betreft volgens verzoeker aldus een bedrag ter hoogte van € p.m. op basis van schaal 11 periodiek p.m.. Hij is van mening dat artikel 1-10 niets af doet aan de werking van artikel 1-15.

Verzoeker is subsidiair van mening dat hij een bedrag aan bezoldiging ter hoogte van het maximum van schaal 10 dient te ontvangen, vermeerderd met een persoonlijke toelage ter hoogte van het verschil tussen het salarisbedrag dat behoort bij schaal 10 periodiek 10 en dat behorend bij schaal 11 periodiek p.m..

In artikel 1-12 wordt immers bepaald dat de werkgever in gunstige zin kan afwijken van de daarop volgende bepalingen.

Ter zitting heeft verzoeker er nog op gewezen dat de schaal 11-functie die hij in 1998 uitoefende, zijns inziens inhoudelijk dezelfde functie was als die per 1 januari 2000.

Standpunt van verweerder:

Verweerder heeft -samengevat- het volgende naar voren gebracht.

Verweerder is van mening dat op grond van artikel 1-1 van de CAO-Bve elke werknemer wordt bezoldigd volgens het bij zijn functie behorende carrièrepatroon en dat de overige bepalingen van hoofdstuk I concrete invulling geven aan dit uitgangspunt.

In artikel 1-10 van de CAO-Bve wordt bepaald dat het maandsalaris van de werknemer bij indiensttreding wordt vastgesteld op een bedrag dat niet lager is dan het laagste en niet hoger dan het hoogste bedrag zoals dat voorkomt in het bij zijn functie behorende carrièrepatroon. Van deze begrenzing kan naar de mening van verweerder niet worden afgeweken.

In geval van verzoeker, die sedert 1 januari 2000 een schaal 10 functie vervult, was het vorenbedoelde hoogste bedrag f. 6.484,- (schaal 10.12).

Verweerder stelt zich op het standpunt dat met de term 'naasthogere' in artikel 1-11 het naast-hogere bedrag binnen het carrièrepatroon wordt bedoeld.

De toepassing van artikel 1-11 vindt haar grens in het maximumsalaris van de bij de functie behorende schaal.

Ook blijkt volgens verweerder niet uit de tekst van de CAO-Bve dat de regeling van artikel 1-11 een bijzondere regeling of afwijking ten opzichte van het uitgangspunt van de artikelen 1-1 en 1-10 zou zijn.

Verweerder is voorts van mening dat de CAO-Bve, gelet op het standaardkarakter daarvan, geen ruimte biedt voor het toekennen van een persoonlijke toelage, zoals door verzoeker bedoeld, behalve voor zover daarop aanspraak zou bestaan krachtens enig beleid van verweerder inzake beloningsdifferentiatie, zoals bedoeld in artikel 1-26. Verweerder heeft echter niet zodanig beleid geformuleerd.

Verweerder heeft er ter zitting nog op gewezen dat verzoeker in de periode van december 1998 tot 1 januari 2000 niet in dienst van verweerder geweest. Per 1 januari 2000 is hij teruggekomen in een schaal 10-functie. Dit is toen duidelijk met hem besproken en blijkt ook uit de benoemingsbrief van 7 juli 1999.

Commissie:

De Commissie stelt vast dat het tussen partijen gerezen geschil betrekking heeft op de vraag op welk bedrag het maandsalaris van verzoeker op grond van de CAO-Bve per 1 januari 2000 vastgesteld had moeten worden.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

De Commissie stelt vast dat de CAO-Bve van toepassing is op de arbeidsovereenkomst tussen verweerder en verzoeker.

De Commissie is van oordeel dat de bezoldigingssystematiek voor werknemers helder wordt beschreven in hoofdstuk 1 van deze CAO. In artikel 1-1 wordt het basisprincipe van de bezoldiging van werknemers beschreven, namelijk dat bezoldiging geschiedt volgens het bij de functie van de werknemer behorende carrièrepatroon. Vervolgens wordt in de artikelen 1-10 t/m 1-12 uiteengezet welke overigens de uitgangspunten zijn bij de vaststelling van het maandsalaris bij indiensttreding, terwijl in de daarop volgende artikelen een aantal specifieke situaties nader wordt uitgewerkt.

De Commissie is met verweerder van oordeel dat toepassing van de artikelen 1-13 e.v. altijd wordt begrensd door het basisprincipe van de bezoldiging in artikel 1-1 en de uitgangspunten ter zake van de vaststelling van de bezoldiging bij indiensttreding. Dit brengt met zich mee dat een werknemer die is benoemd in een schaal 10-functie, ten hoogste volgens deze schaal kan worden bezoldigd.

Ook toepassing van de artikelen 1-10 t/m 1-12 wordt begrensd door het basisprincipe dat bezoldiging plaats vindt binnen het bij de functie behorende carrièrepatroon. De term 'naast hoger bedrag' in artikel 11 moet dan ook worden gelezen als 'naast hoger bedrag binnen het bij de functie behorende carrièrepatroon'.

Nu verzoeker blijkens de benoemingsbrief van 7 juli 1999 per 1 januari 2000 is benoemd in de functie van Bve-docent 10 en het actuele loonpeil van verzoeker per 1 januari 2000, uitgaande van het salaris per 1 september 1998, f. 7.522,84 was, d.w.z. hoger dan het maximumsalaris van schaal 10 per 1 januari 2000, heeft verweerder terecht het salaris van verzoeker vastgesteld op het maximumbedrag van schaal 10, te weten f. 6.484,-.

De Commissie is voorts van oordeel dat een beroep op een persoonlijke toelage geen doel treft nu verweerder, naar hij heeft gesteld en niet door verzoeker is weersproken, geen beleid inzake beloningsdifferentiatie, zoals bedoeld in artikel I-26 van de CAO-Bve, heeft geformuleerd.

Op grond van het voorgaande komt de Commissie tot de volgende beslissing.

Beslissing:

Uitspraak doende beslist de Commissie dat het verzoek van verzoeker wordt afgewezen.

Aldus gegeven te Utrecht op 29 oktober 2003 door mr. H. Bekker als voorzitter, mr. A.L.G. Arnold, mr. H.H. Bloem, mr. C.P. van Gastel en drs. C.P.J. Hoornick als leden, in tegenwoordigheid van mr. R.T. Steinvoot-de Groot als secretaris.

3.02

SALARISACHTERSTAND O.G.V. Artikel I-12a van de CAO-BVE

Volgens verzoekster is salarisachterstand als bedoeld in artikel I-12a van de CAO-Bve is het verschil tussen salaris zonder carrièreonderbreking en het salaris bij indiensttreding.

De Commissie is van oordeel dat het door verweerder gebruikte rekenmodel in de vorm van een staffeling een redelijke toepassing van artikel I-12a van de CAO-Bve is. Dat de berekening op basis van dit model tot een voor verzoekster ongewenste uitkomst leidt, wordt naar het oordeel van de Commissie niet veroorzaakt door een onjuiste toepassing van artikel I-12a van de CAO-Bve, maar doordat verweerder reeds bij de indiensttreding van verzoekster in 1999 de voor haar functie relevante betaalde ervaring heeft verdisconteerd in de toenmalige inschaling op Begintraject 7 van schaal 10. Daarbij merkt de Commissie nog op dat artikel I-12a een werkgever niet dwingt de geconstateerde salarisachterstand in zijn geheel te compenseren.

Uitspraak van de Commissie voor Geschillen van het Confessioneel Beroepsonderwijs en volwasseneneducatie (hierna: de Commissie) inzake het geschil tussen mevrouw J. *** te ***, verzoekster, en het College van Bestuur van de Stichting Onderwijsgroep De *** te ***, verweerder.

Procesverloop:

Bij schrijven van 10 september 2003 heeft de heer F.J. Slijkhuis, werkzaam bij de Onderwijsbond CNV te Deventer, namens verzoekster een geschil aanhangig gemaakt bij de Commissie.

Bij schrijven van 24 september 2003 heeft de heer F.J. Slijkhuis voornoemd de Commissie desgevraagd nadere stukken gestuurd.

Namens verweerder heeft mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad te Voorburg, bij schrijven van 22 oktober 2003 een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 29 oktober 2003 behandeld in een openbare zitting te Utrecht, waar verzoekster, bijgestaan door de heer A.A. Duijn, werkzaam bij de Onderwijsbond CNV, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.A. Keijser voornoemd en de heer J. ***, directeur P & O van het Regionaal Opleidingencentrum ***, hun standpunten nader hebben uiteengezet.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende tussen partijen vaststaande feiten.

Verzoekster is per 1 augustus 1999 in dienst getreden bij verweerder, aanvankelijk als docent en sedert 2000 als coordinator. Zij is bij indiensttreding ingeschaald op Begintraject 7 van schaal 10. Daarvoor was verzoekster in de periode 1983 tot 1987 werkzaam als groepsleerkracht in het basisonderwijs; ook in de periodes 1990-1992 en 1994-1996 was zij in het onderwijs werkzaam; afgezien daarvan werkte zij van 1987 tot 1999 buiten het onderwijs in lager betaalde functies. Per 1 augustus 2001 is de CAO-Bve 2001-2002 (hierna: de CAO-Bve) naar aanleiding van uitspraken van de Commissie Gelijke Behandeling over de beloning van herintreders/late indiensttreders in het onderwijs op een aantal punten gewijzigd. Deze wijzigingen betreffen onder meer de artikelen 1-12 tot en met I-25.

De artikelen I-13 tot en met I-25 zijn vervallen, artikel I-12 is gewijzigd en er is een nieuw artikel I-12a toegevoegd.

Artikel I-12 van de CAO-Bve luidt, voor zover in dit verband van belang, sedert 1 augustus 2001 als volgt: 'De werkgever houdt bij het vaststellen van het maandsalaris rekening met de mate waarin de werknemer (on) betaalde ervaring heeft die relevant is voor de functie waarin de werknemer wordt benoemd'.

Artikel I-12a van de CAO-Bve is een overgangsbepaling voor zittend personeel en bepaalt onder meer dat een werknemer die op 30 april en 1 mei 2002 in dienst is van de werkgever en die te maken heeft gehad met een onderbreking van zijn dienstverband of met een late indiensttreding, tot 1 januari 2003 de werkgever kan verzoeken te beoordelen in welke mate zijn salarisachterstand gerechtvaardigd is, gelet op zijn (on) betaalde ervaring op het moment van (her)indiensttreding. Naar aanleiding van het verzoek van verzoekster om herbeoordeling van haar inschaling op het moment van indiensttreding op grond van voornoemd artikel I-12a, heeft verweerder bij schrijven van 30 januari 2003 meegedeeld, dat deze regeling inzake herintreding/late indiensttreding niet op haar van toepassing is.

Bij schrijven van 4 februari 2003 heeft verzoekster bij de Interne Geschillencommissie van verweerder bezwaar gemaakt tegen deze beslissing.

Deze Commissie heeft voornoemd bezwaar op 23 april 2003 gegrond verklaard en verweerder geadviseerd artikel I-12a van de CAO-Bve voor verzoekster toe te passen.

Verweerder heeft verzoekster bij schrijven van 21 augustus 2003 bericht dat na toepassing van het rekenmodel van de Bve Raad gebleken is dat zij per 1 augustus 2001 geen recht heeft op extra periodieken.

Standpunt van verzoekster:

Verzoekster heeft in bezwaar bij de Commissie -samengevat- het volgende aangevoerd.

Salarisachterstand als bedoeld in artikel I-12a van de CAO-Bve is naar de mening van verzoekster het verschil tussen salaris zonder carrièreonderbreking en het salaris bij indiensttreding.

Verzoekster zou, indien zij in het basisonderwijs was blijven werken, per 1 augustus 1999 ingeschaald zijn in salarisschaal 8.9 met een daarbij behorend salaris van bruto f. 5128,-, hetgeen overeenkwam met Begintraject 14 in schaal 10 van de Bve-sector en waarbij een bruto salaris hoorde van f. 5131,-. Zij is echter ingeschaald op begintraject 7 waarbij een bruto maandsalaris hoorde van f. 4666,-. Dit betreft een verschil van f. 465,- per maand of wel 7 periodieken.

Verzoekster heeft aangevoerd dat de werkgever op grond van artikel I-12a, derde lid, van de CAO-Bve dient te beoordelen in welke mate de salarisachterstand gerechtvaardigd is gelet op de onbetaalde ervaring op het moment van (her)indiensttreding. Naar de mening van verzoekster is verweerder niet toegekomen aan die beoordeling. Verweerder heeft in plaats daarvan een tevoren opgesteld schema gehanteerd waarvan de uitkomst voor verzoekster 'nul' is. Haars inziens is bovendien het schema een vertaling van de oude bepalingen omtrent inschaling bij indiensttreding en verandert er dus feitelijk niets, hetgeen in strijd is met de tekst van artikel I-12a van de CAO-Bve en de uitspraken van de Commissie Gelijke Behandeling. Door deze eenzijdige interpretatie wordt voornoemd artikel een dode letter.

Verzoekster heeft de Commissie verzocht uit te spreken dat de uitleg die verweerder aan artikel I-12a geeft onjuist is en verweerder opdracht te geven om het verzoek van verzoekster opnieuw te beoordelen rekening houdend met haar salarisachterstand en de onbetaalde ervaring op het moment van indiensttreding.

Standpunt van verweerder:

Verweerder heeft -samengevat- het volgende naar voren gebracht. Verweerder heeft aangevoerd dat artikel I-12a van de CAO-Bve er in voorziet personeelsleden, die door her- of laatintreding met een (naar het oordeel van de werkgever) ongerechtvaardigde salarisachterstand zijn geconfronteerd, in enige mate te compenseren.

De hypothetische vergelijking met de situatie van een aangehouden onderwijsfunctie is naar het oordeel van verweerder in het kader van artikel I-12a van de CAO-Bve niet van belang. Het gaat slechts om de periode van werkonderbreking en de vraag of in die periode relevante werkervaring is opgedaan die op de een of andere wijze in het salaris verdisconteerd zou moeten worden.

De Interne Geschillencommissie hecht er ten onrechte betekenis aan dat de keuze van verzoekster, waar verweerder overigens geheel buiten staat, om gedurende bepaalde perioden lager betaald werk buiten het onderwijs te accepteren, sekse- c.q. rolpatroongebonden zou zijn.

Artikel I-12a voorziet niet in het compenseren van de salaire consequenties van die keuze op zichzelf. Verweerder heeft de loopbaanonderbreking gesteld op 11,5 jaar (1987-1999) en is daarmee voorbijgegaan aan de loonvormende werkzaamheden die verzoekster in die periode heeft verricht.

Het is zijns inziens zeer wel verdedigbaar die perioden voor de bepaling van de werkonderbreking buiten beschouwing te laten. Die loonvormende werkzaamheden resulteren namelijk in een salariëring die steeds- althans binnen het onderwijs- is c.q. dient te worden meegenomen bij de bepaling van het salaris bij indiensttreding. Aldus is volgens verweerder betaalde ervaring per definitie meegenomen en kan van een ongerechtvaardigde achterstand geen sprake zijn.

Voor de waardering van de loopbaanonderbreking op werkervaringsrelevantie is verweerder conform het advies van de Bve Raad uitgegaan van een fictieve waardering op basis van een objectieve staffeling. Die staffeling is conform de regeling die indertijd reeds gold bij de waardering van zorgverlof. Ook de CAO-PO gaat in artikel C18, tweede en derde lid, uit van een staffeling.

De staffeling resulteert, aldus verweerder, in drie periodieken: voor de eerste drie jaren één periodiek, voor elke volgende vier jaar een extra periodiek. Verweerder heeft deze periodieken toegevoegd aan het laatstverdiende, naar huidig prijspeil gecorrigeerde, onderwijssalaris. Dit zou zijns inziens dan het salaris zijn waarop verzoekster met verdiscontering van haar elders c.q. in de tussentijd opgedane ervaring aanspraak zou kunnen maken. Verzoekster is echter bij indiensttreding in 1999 hoger ingeschaald dan het aldus met toepassing van artikel I-12a van de CAO-Bve vastgestelde salarisniveau, zodat van enige (ongerechtvaardigde) salarisachterstand als bedoeld in artikel I-12a in het geheel geen sprake is. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat het salaris van verzoekster in 1999 niet alleen op basis van de toen geldende regeling in de CAO is vastgesteld maar dat, in verband met voor de functie relevante werkervaring, een arbeidsmarkttoeslag is toegevoegd, hetgeen heeft geleid tot een inschaling op Begintraject 7 van schaal 10.

Verweerder heeft bestreden dat het door hem gehanteerde rekenmodel er leidt dat artikel I-12a van de CAO-Bve een dode letter moet worden geacht. In geval van verzoekster is het resultaat weliswaar nul, maar verweerder heeft wel degelijk salarissen op basis van deze bepaling gecorrigeerd, in gevallen dat relevante werkervaring, in tegenstelling tot de situatie van verzoekster, niet reeds was verdisconteerd bij de inschaling bij indiensttreding.

Verweerder is dan ook van mening dat hij ten aanzien van verzoekster terecht tot het bestreden besluit heeft kunnen komen.

Commissie:

De Commissie stelt vast dat per 1 augustus 2001 in de CAO-Bve een doorvertaling van de uitspraken van de Commissie Gelijke Behandeling (o.m. nr. 2000-98 van 29 december 2000) over de inschalingsystematiek van her- of laatintredende vrouwen tot stand is gebracht in de vorm van een gewijzigd artikel 1-12 en een nieuw artikel I-12a voor de periode tot 1 januari 2003, terwijl de artikelen I-13 tot en met 1-25 per diezelfde datum zijn vervallen.

De Commissie stelt voorts vast dat partijen niet (meer) van mening verschillen dat artikel 1-12a op verzoekster van toepassing is, maar dat het tussen partijen gerezen geschil betrekking heeft op de vraag of verweerder ten aanzien van verzoekster een juiste toepassing aan artikel I-12a van de CAO-Bve 2001-2002 heeft gegeven.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

Verweerder heeft met behulp van een rekenmodel van de Bve Raad beoordeeld of er ten aanzien van verzoekster sprake is van een ongerechtvaardigde salarisachterstand gelet op haar (on)betaalde ervaring bij (her)indiensttreding.

De Commissie constateert dat er in casu geen sprake is van onbetaalde werkervaring, immers verzoekster is gedurende de werkonderbreking van 11,5 jaar steeds werkzaam geweest, zij het grotendeels in lager betaalde functies buiten het onderwijs.

De Commissie is van oordeel dat het door verweerder gebruikte rekenmodel in de voren van een staffeling een redelijke toepassing van artikel I-12a van de CAO-Bve is. Dat de berekening op basis van dit model tot een voor verzoekster ongewenste uitkomst leidt, namelijk dat er geen sprake is van een salarisachterstand, wordt naar het oordeel van de Commissie niet veroorzaakt door een onjuiste toepassing van artikel 1-12a van de CAO-Bve, maar doordat verweerder reeds bij de indiensttreding van verzoekster in 1999 de voor haar functie relevante betaalde ervaring -van onbetaalde ervaring is in dit geval immers, zoals al opgemerkt, geen sprake- heeft verdisconteerd in de toenmalige inschaling op Begintraject 7 van schaal 10. De Commissie wijst in dit verband nog op het feit dat verweerder ter zitting heeft verklaard dat de verweerder in 1999 aan de inschaling van verzoekster op grond van de toen geldende regeling in de CAO voor de bezoldigingssystematiek nog een arbeidsmarkttoeslag heeft toegevoegd, welke heeft geleid tot voornoemde inschaling. Wellicht ten overvloede merkt de Commissie daarbij nog op dat artikel I-12a een werkgever niet dwingt de geconstateerde salarisachterstand in zijn geheel te compenseren.

Hetgeen overigens nog is aangevoerd heeft de Commissie niet tot een ander oordeel kunnen brengen.

Op grond van het voorgaande komt de Commissie tot de volgende beslissing.

Beslissing:

Uitspraak doende beslist de Commissie dat het verzoek van verzoekster wordt afgewezen.

Aldus gegeven te Utrecht op 29 oktober 2003 door mr. H. Bekker als voorzitter, mr. A.L.G. Arnold, mr. H.H. Bloem, mr. C.P. van Gastel en drs. C.P.J. Hoornick als leden, in tegenwoordigheid van mr. R.T. Steinvoot-de Groot als secretaris.

DEEL B MEDEZEGGENSCHAP EN DGO

B.I. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen WMO

Overzicht

251/03	Instemmingsrecht MR o.g.v. artikel 27 , aanhef en onder D.
252/03	Regeling tegemoetkoming part-time leerkrachten bij deelname nascholingsactiviteiten art. C4, lid 1 CAO-PO
254/03	Benoeming directeur basisschool
255/03	Instemmingsgeschil formatieplan en taakbeleid

251/03 uitspraak

Instemmingsrecht MR o.g.v. artikel 27 , aanhef en onder D.

Naar de mening van het bestuur is in casu sprake van herwaardering van een individueel bestaande functie, ter zake waarvan de medezeggenschapsraad geen advies- en/of instemmingsrecht heeft.

De Commissie is echter tot de conclusie gekomen dat er weliswaar geen sprake is van een geheel nieuwe functie, maar dat de -cumulerende- wijzigingen in de oorspronkelijke (schaal 10-)functie hoofd administratie toch zo substantieel van aard zijn dat zij in feite geresulteerd hebben in een nieuwe functie, zodat het bestuur de instemming van de medezeggenschapsraad behoeft op grond van artikel 27, aanhef en onder D van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement.

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs A
(verder aangeduid als het bestuur)

en

het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad van de Christelijke Scholengemeenschap voor vmbo, havo en vwo L te P
(verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

Namens het bestuur heeft drs. K, rector van de Christelijke Scholengemeenschap L (verder aangeduid als de school) bij schrijven met bijlagen van 25 maart 2003 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een interpretatiegeschil met de medezeggenschapsraad.

Bij brief van 28 maart 2003 heeft drs. K een aanvullend document ingediend bij de Commissie.

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 28 maart 2003 de Commissie de argumenten doen toekomen op grond waarvan hij meent dat in de onderhavige kwestie sprake is van instemmingsrecht.

De Commissie heeft de zaak op 4 juni 2003 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door drs. K. voornoemd en de medezeggenschapsraad bij monde van drs. B., voorzitter, en de heer N., lid, hun standpunten nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten.

In november 2001 zijn op basis van de notitie 'OOP-plan' in overleg met de medezeggenschapsraad de salarisschalen van 15 OOP-ers verhoogd. De functie hoofd administratie is toen bewust buiten beschouwing gelaten, omdat de feitelijke taakinhoud van deze functie steeds in ontwikkeling/beweging was.

In december 2002 heeft het bestuur met behulp van FUWA-VO de functie hoofd administratie beschreven zoals die zich heeft ontwikkeld, met als uitgangspunt de twee voorbeeldfuncties hoofd financiële zaken/controller en hoofd personeel en organisatie. Als naam van de nieuwe functie is gekozen voor hoofd administratie/controller. De bij de functie behorende schaal is 12. In de door de schoolleiding opgestelde notitie 'Functie hoofd administratie/controller' d.d. 27 januari 2003 is de ontwikkeling van de functie hoofd administratie (schaal 10-functie) sedert september 1997 geschetst. Naar de mening van het bestuur is in casu sprake van herwaardering van een individueel bestaande functie, ter zake waarvan de medezeggenschapsraad geen advies- en/of instemmingsrecht heeft. Voornoemde notitie is op 4 februari 2003 besproken in het overleg tussen de directie en de medezeggenschapsraad. De medezeggenschapsraad heeft in dit overleg gesteld ter zake van deze aangelegenheid een instemmingsrecht te hebben.

Bij brief van 18 maart 2003 heeft de medezeggenschapsraad dit standpunt schriftelijk bevestigd aan het bestuur en verzocht deze kwestie alsnog bij de Commissie aan te melden.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

Op 1 september 1997 is het hoofd administratie (schaal 10-functie) benoemd. Op advies van het externe bureau dat de procedure begeleidde en om ervoor te zorgen dat de geschikte kandidaat de betrekking zou aanvaarden heeft het bestuur hem in schaal 11 benoemd.

Al vrij snel heeft deze functionaris in verband met ontstane vacatures de verantwoordelijkheid voor de automatisering op zich genomen en is hij hoofd leerlingenadministratie geworden. Dit heeft tot in 2002 geduurd, toen het bestuur uiteindelijk de functie hoofd leerlingenadministratie anderszins heeft kunnen vervullen en een hoofd afdeling ICT heeft benoemd.

Het bestuur is van mening dat, onder meer door de toenemende decentralisatie van taken van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen naar de schoolbesturen en de daarmee gepaard gaande noodzaak van professionalisering, het hoofd administratie een steeds zwaardere rol heeft gekregen bij de beleidsvoorbereiding en -ontwikkeling met betrekking tot financiën en rechtspositie. Tevens is het aspect van beleidsbewaking (control) belangrijk geworden. De functie is een voor de directie en het bestuur zeer belangrijke staffunctie geworden en kwam niet meer overeen met de functie die destijds is beschreven.

Het bestuur is van mening dat er geen sprake is van een compleet nieuwe functie, zodat de onderhavige kwestie geen onderwerp van medezeggenschap is.

Het bestuur is van mening dat er geen doublure is in taken ten aanzien van het hoofd administratie/controller en het directielid dat zich bezig houdt met financieel beleid.

Ook in nieuwe voorstellen betreffende de taakverdeling van de directie die voor de zomer 2003 aan de medezeggenschapsraad zal worden toegezonden is geen sprake van overlap in taken. Beide functies vullen elkaar juist aan.

Standpunt medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad heeft –zakelijk weergegeven- de volgende argumenten aan- gevoerd ter verdediging van zijn standpunt.

De medezeggenschapsraad is van mening dat het in de kwestie rond de functie van administrateur niet alleen gaat om een herwaardering van functies op basis van het gehanteerde functiewaarderingsysteem. Er is niet slechts een wens tot meer marktconforme salariering zoals bij een aantal OOP-functies in november 2001.

De functie hoofd administratie/controller betreft volgens de medezeggenschapsraad een nieuwe functie, die als zodanig zelfs niet voorkomt in het functiewaarderingsysteem.

De medezeggenschapsraad heeft ter zake hiervan een instemmingsrecht. Verhoging van een schaal-10 functie naar een schaal 12-functie heeft immers gevolgen voor het formatieplan.

Voorts is de medezeggenschapsraad van mening dat ook de gevolgde procedure geen schoonheidsprijs verdient.

Weliswaar is tijdens het overleg op 4 februari 2003 de notitie hoofd administratie/controller aan de orde geweest, maar de medezeggenschapsraad heeft niet de indruk invloed te hebben gehad op de besluitvorming, mede omdat een beschrijving van de functie-inhoud van controller niet is gegeven en de functie niet kan worden gezien in het brede kader van een OOP-plan, omdat een dergelijk plan nog steeds ontbreekt. De notitie 'OOP-plan' van november 2001 betrof alleen de salarisaanpassing van een aantal OOP-functies. Er dient een inhoudelijke discussie gevoerd te worden, waarbij het takenpakket van de nieuwe functionaris tegen de achtergrond van een OOP-plan en de taakverdeling binnen de directie moet worden gezien. De verandering van het financieringssysteem en de decentralisatie zijn op zich nog geen rechtvaardiging om een schaal 10-functie te veranderen in een schaal 12-functie.

De Commissie:

De Commissie stelt vast dat partijen van mening verschillen over de vraag of de herwaardering van de functie van het hoofd administratie een besluit is ten aanzien waarvan de medezeggenschapsraad op grond van het voor de school van toepassing zijnde medezeggenschapsreglement een instemmingbevoegdheid heeft.

Op grond van artikel 23 WMO 1992 dient de Commissie bindend uit te spreken welke interpretatie aan het bepaalde in het medezeggenschapsreglement dient te worden gegeven.

De Commissie stelt vast dat de functie hoofd administratie in 1997 is gewaardeerd als een schaal 10-functie. Dat het bestuur om hem moverende redenen toentertijd de huidige functionaris in schaal 11 heeft benoemd doet daaraan niet af.

Voorts stelt de Commissie vast dat de feitelijke taakinhoud van het hoofd administratie sedert 1997 voortdurend in ontwikkeling en beweging is geweest en dat deze eerst in 2002 tot rust is gekomen,

waarna het bestuur in december 2002 met behulp van FUWA-VO de functie heeft beschreven. Dit heeft blijkens de notitie 'functie hoofd administratie/ controller' geleid tot een nieuwe functie hoofd administratie/controller. Ter zitting heeft het bestuur verklaard dat deze functie door de Besturenraad is gewaardeerd als een schaal 12- functie.

De Commissie constateert dat het bestuur, wellicht door de omstandigheden daartoe gedwongen, in de loop der jaren bepaalde taken, die in beginsel niet tot het takenpakket van het hoofd administratie behoorden aan hem heeft opgedragen. Een deel van deze taken is eerst in 2002 aan andere (nieuwe) functionarissen opgedragen. Het bestuur heeft er, binnen de constellatie van beleidstaken en gelet op de door hem geconstateerde behoefte van de organisatie, voor gekozen bepaalde beleidstaken op het gebied van financiën en rechtspositie alsmede de bewaking van dat beleid (control-functie) toe te bedelen aan het hoofd administratie. De Commissie is dit alles overziende tot de conclusie gekomen dat er weliswaar geen sprake is van een geheel nieuwe functie, maar dat de - cumulerende- wijzigingen in de oorspronkelijke (schaal 10-)functie hoofd administratie toch zo substantieel van aard zijn dat zij in feite geresulteerd hebben in een nieuwe functie, zodat het bestuur de instemming van de medezeggenschapsraad behoeft op grond van artikel 27, aanhef en onder D van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement (gelijkluidend aan artikel 8, eerste lid, onder b van de WMO 1992). Het feit dat de huidige functionaris op basis van de CAO-VO een hoger salaris kan eisen omdat functiebeschrijving en functie-inhoud niet meer overeenstemmen doet daaraan niet af.

Beslissing:

Gelet op het bovenstaande stelt de Commissie bindend vast dat het besluit inzake de functie hoofd administratie/controller valt onder artikel 27, aanhef en onder D van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement.

Aldus gegeven te Utrecht op 4 juni 2003 door mr. E.I. Batelaan-Boomsma, waarnemend voorzitter, mr. M. Jongeneel-van Amerongen en mr. R.J. Schmal, leden, in tegenwoordigheid van mr. R.T. Steenvoort-de Groot, secretaris.

252/03

**REGELING TEGEMOETKOMING PART-TIME LEERKRACHTEN BIJ DEELNAME
NASCHOLINGSACTIVITEITEN ARTIKEL C4, lid 1 CAO-PO.**

Ten aanzien van de vraag in hoeverre van parttimers gevraagd mag worden aanwezig te zijn bij studiebijeenkomsten ten behoeve van de nascholing is de Commissie van oordeel dat dit bezien moet worden in het kader van de normjaartaak en de beschikbaarheidsregeling conform de tabel van artikel C4, eerste lid, CAO-PO.

De Commissie van oordeel dat het bestuur zijn voorstel niet of onvoldoende financieel heeft onderbouwd, niet of onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt of en in hoeverre het bij het opstellen van de voorgestelde regeling rekening heeft gehouden met de hiervoor aangegeven bepalingen van de CAO-PO en niet duidelijk heeft gemaakt of de omstandigheid, dat compensatie op grond van de 'vier-dagen regeling' niet meer mogelijk is, gevolgen heeft voor het voorgenomen besluit.

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Onderwijs Middelburg (verder aangeduid als het bestuur)

en

de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad (hierna aangeduid als GMR)

Het bestuur is bevoegd gezag van de scholen die zijn vertegenwoordigd in de GMR.

De scholen zijn aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

Namens het bestuur heeft mevrouw G.A. Kappert-Munk, beleidsmedewerkster van de Vereniging voor Christelijk Onderwijs (VCO) te Middelburg, bij schrijven met bijlagen van 19 juni 2003 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een instemmingsgeschil met de GMR inzake de Regeling tegemoetkoming parttime leerkrachten / deelname nascholingsactiviteiten.

Bij brief van 30 juni 2003 heeft mevrouw Kappert voornoemd aanvullende stukken ingediend bij de Commissie.

De GMR heeft bij schrijven van 15 juli 2003 de Commissie een verweerschrift doen toekomen.

Namens het bestuur heeft mevrouw Kappert-Munk bij schrijven van 15 september 2003 de Commissie een korte reactie op het verweerschrift gegeven en bericht dat bij de mondelinge behandeling van het geschil op 18 september 2003 geen vertegenwoordiger van het bestuur aanwezig zal zijn.

De secretaris van de Commissie heeft mevrouw Kappert telefonisch meegedeeld dat er weliswaar geen verplichting bestaat ter zitting te verschijnen, maar dat, indien het bestuur er voor kiest niet te verschijnen, eventuele vragen van de Commissie aan het bestuur alsdan niet beantwoord kunnen worden.

De Commissie heeft de zaak op 18 september 2003 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar heeft de GMR bij monde van de heer H. Verbeek, voorzitter en mevrouw H. Walraven, lid, zijn standpunt nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten.

Het bestuur heeft bij brief van 19 november 2002 ter aanvulling op het Personeelsplan de GMR ter instemming de Regeling tegemoetkoming parttime leerkrachten / deelname nascholingsactiviteiten voorgelegd.

Het voorstel luidt als volgt.

Ter tegemoetkoming aan parttime leerkrachten / deelname aan nascholingsactiviteiten op dagen dat deze normaliter niet werken geldt (vanaf 1 augustus 2001) de navolgende regeling:

Voor twee dagen /vier dagdelen (i.v.m. 80 uur deskundigheidsbevordering in jaartaak) mag gevraagd worden dat betrokkenen nascholingsactiviteiten volgen op de dagen dat normaliter niet wordt gewerkt.

Daarboven (drie tot en met zes dagen): compensatie ten laste van de zogenaamde 'vier dagen-regeling' van de school.

Daarboven (meer dan zes dagen): deelname op basis van vrijwilligheid.

Opmerking: Aan rechten op BAPO-dagen mag in principe niet gekomen worden, omdat daarvoor salaris wordt ingeleverd.

Bij schrijven van 7 maart 2003 heeft de GMR het bestuur meegedeeld het voorstel van 19 november 2002 onvoldoende te vinden en het bestuur verzocht een aantal wijzigingen aan te brengen.

Het voorstel van de GMR luidt als volgt.

Voor een dag/twee dagdelen mag deelname aan nascholingsactiviteiten worden gevraagd op dagen dat betrokkene normaliter niet werkt.

Daarboven (twee tot en met zes dagen): compenseren op basis van salaris of tijd.

Parttimers die een B.H.V., E.H.B.O. of andere ARBO-gerelateerde cursus volgen, krijgen deze dag zonder meer betaald, daar dit soort cursussen buiten de normale deskundigheidsbevordering vallen.

De laatste twee punten (van het bestuursvoorstel) worden aanvaard.

Deze regelgeving geldt alleen voor verplichte nascholing, en betaling dient te geschieden uit de 50% overgehevelde O en O gelden.

Na overleg heeft het bestuur het oorspronkelijke voorstel gehandhaafd en bij brief van 14 april 2003 nogmaals de argumentatie daarvoor gegeven.

Deze brief is in het overleg met de GMR op 19 mei 2003 besproken.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

Het bestuur, de staf en de directeurs van VCO hechten aan goede en voldoende persoonlijke en beroepsmatige ontwikkeling van het personeel.

Ongelijkheid ten opzichte van fulltime personeel ligt aan het voorstel van het bestuur ten grondslag.

Voor fulltime personeel valt nascholing in de vorm van studiebijeenkomsten onder lesgebonden tijd in de zogenaamde 'tijd van de baas'. Voor parttime personeel wordt gestreefd naar spreiding over dagen waarop gewerkt wordt, zodat waar nodig evenredigheid ontstaat bij nascholing op dagen dat men niet werkt.

Het bestuur maakt geen onderscheid in nascholing die door de school of bovenschols is georganiseerd, noch inhoudelijk op onderwijsinhoudelijk, personeelsondersteunend of Arbo-terrein. Elke voorgestelde nascholing is zinvol en noodzakelijk te achten, anders dient ze te vervallen.

Het bestuur wijkt niet af van het inzetbaarheidsschema voor personeel in vol- en deeltijdbetrekking, zoals opgenomen in de CAO-PO 2002-2004 (hierna aangeduid als CAO-PO).

Het bestuur is voorts van mening dat er geen recht op compensatie is, als het totaal aantal lesuren en de uren deskundigheidsbevordering (166 uur bij werktijdfactor 1) nog niet bereikt is. Personeelsleden die kunnen aantonen het aantal uren deskundigheids- bevordering passend bij hun werktijdfactor te hebben gewerkt, komen in aanmerking voor compensatie in tijd of in geld.

De bekostiging van de nascholing vindt, ongeacht de aard of de organisatie van de scholing, plaats uit het nascholingsbudget van de school, dat deel uitmaakt van het Personeelsbudget Ondersteuning en Ontwikkeling (O en O).

In de brief van 15 september 2003 heeft het bestuur aangegeven dat de nascholingsmomenten tijdig, aan het begin van het cursusjaar, worden gemeld en dat spreiding over dagen van de week wordt gerealiseerd.

Voorts heeft het bestuur hierin aangegeven dat de huidige CAO-PO de vier-dagen regeling niet meer kent, maar dat wellicht artikel G9 van de CAO-PO een mogelijkheid biedt tot incidentele compensatie zonder het toch al overvraagde O en O budget verder leeg te halen. In elk geval vreest het bestuur voor een al te groot beslag op het Schoolbudget, wanneer volgens de wens van de GMR structurele betaling van parttimers bij BHV-EHBO en Arbo-gerelateerde nascholing moet plaatsvinden.

Standpunt medezeggenschapsraad:

De GMR heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

De GMR streeft er bij de hele discussie naar er in alle redelijkheid uit te komen met het bestuur en de staf van het VCO. De GMR benadrukt dat de leerkrachten volledig instemmen met de noodzaak tot nascholing. Er bestaat evenwel de wens om een voor schoolleiding en leerkrachten werkbaar regeling te maken, die voor parttime collega's in vergelijking met hun fulltime collega's niet nadelig uitvalt en recht doet aan het feit dat een groot deel van het personeel bewust heeft gekozen om minder uren (en dus ook minder dagen) te werken. Daarom legt de GMR de nadruk op de spreiding van de nascholingsactiviteiten over de werkweek en de vroegtijdige aankondiging van deze 'verplichte' activiteiten. Ook acht de GMR het van belang dat er binnen de groep parttimers niet met twee maten wordt gemeten.

De GMR heeft bezwaar tegen het gebruik van de 'vier-dagen regeling'. Dit is een recht dat is bedoeld voor de verwachte en onverwachte vrije dagen, die bij een normaal sociaal leven horen. Dit moet niet vermengd worden met de plicht om aan nascholing te doen.

Verder heeft het principe dat niet aan BAPO-rechten gekomen mag worden, maar dat andere rechten (bijv. het recht om minder te werken) niet in beschouwing worden genomen tot grote verbazing bij de GMR geleid.

Voorts wijst de GMR er op dat het bestuur de mogelijkheid om het O en O budget aan te wenden niet noemt in zijn voorstel inzake de verplichte nascholing in B.H.V., E.H.B.O. of andere Arbo-gerelateerde zaken.

Ook heeft het bestuur niet gereageerd op de gevraagde tegemoetkoming in de extra kosten voor vervoer en opvang van kinderen bij verplichte nascholingsactiviteiten.

De GMR stelt dat de voorzitter van het bestuur in het overleg van 19 mei 2003 heeft gedreigd met de Commissie voor Geschillen om zijn voorstel geaccordeerd te krijgen.

De GMR heeft zich echter beperkt tot de feiten. Zijn eindbod komt grotendeels overeen met het bestuursvoorstel. Het verschil betreft in feite de wens tot spreiding door de week van de verplichte twee dagen / vier dagdelen, de compensatie van de derde tot en met de zesde dag nascholing (ten laste van de O en O-gelden) en het onderscheid tussen inhoudelijke deskundigheidsbevordering en B.H.V., E.H.B.O. en andere Arbo-gerelateerde nascholing.

Tenslotte merkt de GMR op dat hij weliswaar met het bestuur heeft vergaderd, maar dat er in feite geen sprake was van reëel overleg en dat hij onder protest akkoord is gegaan met de verplichte twee dagen / vier dagdelen.

De Commissie:

De GMR heeft het bestuur in het overleg van 19 mei 2003 meegedeeld definitief zijn instemming te onthouden aan het voorgenomen besluit van het bestuur inzake de Regeling tegemoetkoming parttime leerkrachten / deelname nascholingsactiviteiten.

De Commissie stelt vast dat artikel 21, aanhef en onder C, van het van toepassing zijnde reglement gemeenschappelijke medezeggenschapsraad bepaalt dat het bevoegd gezag de voorafgaande instemming behoeft van het personeelsdeel van de GMR voor een besluit met betrekking tot de vaststelling of wijziging van regels met betrekking tot de nascholing van het personeel.

Ingevolge artikel 20, derde lid, j° artikel 28, negende lid, WMO 1992, dient de Commissie te beoordelen of het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorstel heeft kunnen komen.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

Het overleg tussen het bestuur en de GMR over de regels met betrekking tot de nascholing dient plaats te vinden binnen het kader van de voor het personeel van toepassing zijnde CAO, in casu de CAO-PO 2002-2004.

Ten aanzien van de vraag in hoeverre van parttimers gevraagd mag worden aanwezig te zijn bij studiebijeenkomsten ten behoeve van de nascholing is de Commissie van oordeel dat dit gezien moet worden in het kader van de normjaartaak en de beschikbaarheidsregeling conform de tabel van artikel C4, eerste lid, CAO-PO. De beschikbaarheid betreft zowel de lesgebonden als de niet lesgebonden activiteiten.

In het vierde lid van artikel C4 wordt bepaald dat de werknemer niet verplicht is op een voor hem niet reguliere werkdag terug te komen voor niet-lesgebonden taken, behalve als er sprake is van incidentele, onvoorziene werkzaamheden van onderwijskundige of schoolorganisatorische aard.

Aan het begin van het jaar kunnen evenwel op basis van artikel E1, vierde lid, CAO-PO na overleg met de werknemer dagen worden aangewezen, waarop studiedagen in het kader van de nascholing zullen plaatsvinden (wijzigingen gedurende het jaar zijn mogelijk in overleg met de werknemer). Deze aangewezen studiedagen zijn dan reguliere werkdagen. Dergelijke niet-lesgebonden taken kunnen derhalve ook plaatsvinden op een dag dat de werknemer geen lessen verzorgt. Indien de studiedag valt op een niet-lesdag, kan de werknemer verplicht worden aanwezig te zijn, indien dit past in zijn inzetbaarheid volgens het schema van artikel C4 en de ruimte van zijn normjaartaak.

Een lesvrije dag / lesvrij dagdeel is, gelet op de combinatie van lesgebonden en niet-lesgebonden taken binnen de functie van leraar, dus niet per definitie een vrije dag / vrij dagdeel.

Het bestuur heeft weliswaar gesteld dat het voorstel niet afwijkt van bedoeld inzetbaarheidsschema, maar deze stelling niet inzichtelijk gemaakt voor de Commissie.

Voor Bapo en ADV geldt dat deze op een herkenbare wijze moeten kunnen worden opgenomen in de vorm van een vrij dagdeel, dan wel een vrije dag. Dit betreft dan zowelde lesgebonden, als de niet-lesgebonden taak. Dit betekent naar het oordeel van de Commissie dat wanneer een leerkracht voor een aantal lesuren Bapo-verlof heeft opgenomen, hij niet aanwezig behoeft te zijn bij een op die dag / dat dagdeel geplande scholingsbijeenkomst.

Overigens is de Commissie van oordeel dat zowel van het bestuur als van het personeel, die beiden verplicht zijn zich op grond van art. 7:611 Burgerlijk Wetboek als goed werkgever en werknemer te gedragen, een constructieve houding verwacht mag worden in het overleg betreffende de aanwezigheid bij nascholingsactiviteiten op een vrije dag/ vrij dagdeel.

Mede in het licht van het bepaalde in artikel C4, tweede lid, dat de werkgever bij het inroosteren rekening houdt met de door de werknemer aangegane verplichtingen, waaronder zowel verplichtingen vallen bij een andere werkgever als verplichtingen in de privé-sfeer, gaat de Commissie er vanuit dat het bestuur hiermee ook bij voornoemd overleg rekening houdt.

Bij gebrek aan gegevens over de omvang en de wijze van besteding van het Schoolbudget Ontwikkeling en Ondersteuning kan de Commissie niet beoordelen of en in hoeverre dit budget ontoereikend zou zijn voor de bekostiging van de nascholing en dientengevolge een beroep gedaan moet worden op andere vormen van compensatie.

Volgens het voorstel van het bestuur vindt compensatie van de derde tot en met de zesde dag plaats ten laste van de zogenaamde 'vier-dagen regeling'. In zijn brief van 15 september 2003 schrijft het bestuur evenwel dat de bekostiging van alle nascholing plaats vindt uit het O en O budget, dat de huidige CAO-PO (2002-2004) de vierdagen-regeling niet meer kent en dat wellicht artikel G9 een mogelijkheid tot incidentele compensatie biedt.

Het is de Commissie niet duidelijk wat de consequentie van deze zinsneden is voor het voorstel van het bestuur.

Wat betreft de verwijzing van het bestuur naar artikel G9 CAO-PO merkt de Commissie op dat deze bepaling niet bedoeld lijkt te zijn voor compensatie in het kader van nascholing.

De Commissie is met het bestuur van mening dat nascholing niet alleen onderwijskundige scholing omvat, maar ook scholing met het oog op de gezondheid, de veiligheid en het welzijn van het personeel en de leerlingen, het gebruik van automatiseringsapparatuur en softwareprogramma's en management en dat er mitsdien geen reden is een onderscheid te maken tussen diverse nascholingsactiviteiten.

De Commissie stelt vast dat het bestuur de gewraakte regeling heeft voorgesteld in verband met de bestaande ongelijkheid bij nascholingsactiviteiten tussen fulltime en parttime personeel. Het is de Commissie uit de stukken niet duidelijk geworden in welke mate die ongelijkheid door deze regeling wordt opgeheven.

Alles overwegende is de Commissie van oordeel dat het bestuur zijn voorstel niet of onvoldoende financieel heeft onderbouwd, niet of onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt of en in hoeverre het bij het opstellen van de voorgestelde regeling rekening heeft gehouden met de hiervoor aangegeven bepalingen van de CAO-PO en niet duidelijk heeft gemaakt of de omstandigheid, dat compensatie op grond van de 'vier-dagen regeling' niet meer mogelijk is, gevolgen heeft voor het voorgenomen besluit.

De Commissie is dan ook van oordeel dat het voorgenomen besluit inzake de Regeling tegemoetkoming parttime leerkrachten / deelname nascholings- activiteiten de door de Commissie aan te leggen toets niet kan doorstaan

Beslissing

Gelet op het bovenstaande concludeert de Commissie, dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot zijn voorgenomen besluit inzake de Regeling tegemoetkoming parttime leerkrachten / deelname nascholingsactiviteiten heeft kunnen komen.

Aldus gegeven te Utrecht op 18 september 2003 door prof. mr. A. Soeteman, voorzitter, mr. M. Jongeneel-van Amerongen en mr. R.J. Schmal, leden, in tegenwoordigheid van mr. R.T. Steinvooort-de Groot, secretaris.

254/03

BENOEMING DIRECTEUR BASISSCHOOL

Het bestuur is voornemens in het kader van benoemingen van directeuren op een viertal onder het beheer van het bestuur staande scholen gebruik te maken van artikel C16, tweede lid, CAO-PO 2002-2004, waardoor er geen sollicitatiecommissies zullen komen. Het standpunt van de schoolcommissie en MR is dat door deze handelwijze er geen open sollicitatieprocedure is, andere kandidaten gediscrimineerd worden, er geen breed gedragen oplossing is, er geen profielschets is en geen referenties kunnen worden nagetrokken.

De Commissie moet vaststellen dat het bestuur er onvoldoende in is geslaagd de MR duidelijk te maken dat weliswaar in casu, eenmalig, is afgeweken van de procedure conform het sollicitatie- en benoemingsbeleid, maar dat het adviesrecht van de medezeggenschapsraad niet wordt ingeperkt. De Commissie acht het niet onbegrijpelijk dat de medezeggenschapsraad de wijze van optreden van het bestuur heeft ervaren als een onvoldoende mogelijkheid tot inbreng en zich op het standpunt stelt dat er geen sprake is geweest van open en reëel overleg.

Dienaangaande kan het voorgenomen besluit niet in stand blijven.

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Basisonderwijs D te D (verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van basisschool B te W
(hierna aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

Namens het de medezeggenschapsraad heeft de G, bij schrijven met bijlagen van 4 juli 2003 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een geschil met het bestuur inzake de benoeming van de heer D tot directeur van de basisschool B (hierna aangeduid als de school)

Bij brief van 17 juli 2003 heeft G voornoemd aanvullende stukken ingediend bij de Commissie.

Mr. G.M. Metz, werkzaam bij Metrium Onderwijsdienstverlening te Leeuwarden, heeft bij schrijven van 3 september 2003 de Commissie een verweerschrift doen toekomen.

De Commissie heeft de zaak op 24 september 2003 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben de medezeggenschapsraad, bij monde van G, secretaris, M, voorzitter, en V, lid, en het bestuur, vertegenwoordigd door mr. G.M. Metz voornoemd, N, algemeen directeur, en I, lid, hun standpunten nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten.

Bij brief van 15 mei 2003 heeft het bestuur aan de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad (hierna aangeduid als de GMR) meegedeeld dat het voornemens is in het kader van benoemingen van directeurs op een viertal onder het beheer van het bestuur staande scholen gebruik te maken van artikel C16, tweede lid, CAO-PO 2002-2004, waardoor er geen sollicitatiecommissies zullen komen en dat de procedure op 19 mei 2003 start. Ook op de school zal per 1 augustus 2003 een vacature voor directeur ontstaan vanwege het vertrek van de per 1 januari 2003 benoemde directeur. Het dagelijks bestuur van de GMR heeft bij brief van 15 mei 2003 ingestemd met de afwijkende benoemingsprocedure.

Op 19 mei respectievelijk 21 mei 2003 heeft het bestuur met de schoolcommissie en de oudergeleding van de medezeggenschapsraad respectievelijk het schoolteam en de personeelsgeleding van de medezeggenschapsraad hierover gesproken.

Bij brief van 21 mei 2003, nader onderbouwd bij brief van 27 mei 2003, hebben de schoolcommissie en de medezeggenschapsraad het bestuur meegedeeld niet akkoord te gaan met de op 19 mei 2003 uiteengezette procedure betreffende de vacature van directeur aan de school.

Bij brief van 28 mei 2003 is de medezeggenschapsraad nog een keer in de gelegenheid gesteld met het bestuur overleg te voeren alvorens de medezeggenschapsraad een advies geeft. Dit overleg vindt plaats op 6 juni 2003, maar wordt voortijdig door de medezeggenschapsraad afgebroken.

Op verzoek van het bestuur vindt op 19 juni 2003 nogmaals een overleg plaats.

Bij brief van 23 juni 2003 heeft de medezeggenschapsraad het bestuur meegedeeld dat hem geen andere weg blijft dan de zaak voor te leggen aan de Commissie.

Bij brief van 23 juni 2003 heeft de GMR het bestuur er op gewezen dat hij op 15 mei 2003 heeft ingestemd met een afwijkende benoemingsprocedure op voorwaarde dat het team, de schoolcommissie en de medezeggenschapsraad van de betrokken scholen instemmen met de door het bestuur voorgedragen personen in de desbetreffende functies en verzoekt het bestuur alsnog met de betrokken geledingen van de basisschool B de afgesproken procedure te volgen.

Bij brief van 23 juni 2003 heeft het bestuur de medezeggenschapsraad meegedeeld dat het de heer D benoemt als directeur van de school en dat de uitvoering van het besluit conform de geldende regels zes weken wordt opgeschort.

De medezeggenschapsraad heeft hierop gereageerd met zijn schrijven van 5 juli 2003, waarop het bestuur weer reageert bij brief van 9 juli 2003.

Standpunt van de medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

De medezeggenschapsraad heeft er bezwaar tegen dat het bestuur met een niet van toepassing zijnde artikel uit de CAO-PO (artikel C16, tweede lid) het sollicitatie- en benoemingsbeleid uitschakelt. Dit artikel regelt de rechten en plichten tussen werkgever en werknemer. De rechten en plichten van de medezeggenschapsraad en de school staan in de WMO 1992, het reglement medezeggenschapsraad en het sollicitatie- en benoemingsbeleid omschreven. Door deze handelwijze van het bestuur is er geen open sollicitatieprocedure, worden andere kandidaten gediscrimineerd, is er geen breed gedragen oplossing, is er geen profielschets en kunnen geen referenties worden nagetrokken. Het bestuur heeft de medezeggenschapsraad niet in de gelegenheid gesteld met de heer D te spreken en ook geen informatie over hem verstrekt. De medezeggenschapsraad heeft sterk de indruk dat het besluit van het bestuur al op voorhand vast stond. Overigens heeft het bestuur de noodzaak af te wijken van de normale sollicitatieprocedure nergens met feiten aangetoond.

Bovendien is er sprake van een onwettige en verkeerd uitgelegde toestemming van de GMR.

Het bestuur gaat volledig voorbij aan de bepalingen in het van toepassing zijnde medezeggenschapsreglement. In dit verband wijst de medezeggenschapsraad op artikel 26, eerste lid, aanhef en onder F (adviesbevoegdheid inzake aanstelling/benoeming en ontslag schoolleiding) en artikel 25, aanhef en onder i (vaststelling of wijziging van het beleid met betrekking tot de aanstelling/benoeming en het ontslag schoolleiding en het overige personeel).

Het bestuur heeft de medezeggenschapsraad niet om advies gevraagd. De gesprekken op 6 en 19 juni 2003 zijn niet gegaan over de invulling van de vacature. Er is derhalve geen sprake geweest van overleg, noch van het uitbrengen van een advies. Ook heeft het bestuur op 19 juni 2003 de bemiddeling van een onafhankelijk jurist of deskundige geweigerd.

De medezeggenschapsraad heeft er voorts op gewezen dat ook bij de benoeming van de vorige directeurs het advies van de medezeggenschapsraad niet is opgevolgd. De laatst benoemde directeur, de heer G, had zelfs bij zijn sollicitatie reeds aangegeven een andere functie te ambiëren. Daarvoor heeft mevrouw V, lerares, na het vertrek van de heer H, die slecht functioneerde, als interim-directeur de school 1½ jaar uitstekend geleid, hetgeen mede resulteerde in een uitstekend inspectierapport op 22 augustus 2002. Zij is in het bezit van een assessment met gebleken geschiktheid (d.d. 6 juni 2000). Zij wordt door de huidige gang van zaken geheel genegeerd, terwijl het sollicitatie- en benoemingsbeleid vrouwen bij een gelijke geschiktheid een voorrangspositie verleent.

In vier à vijf jaar heeft de school vier directeurs gehad. De medezeggenschapsraad is van mening dat het tijd wordt voor een stabiele oplossing op de school.

Standpunt bestuur:

Het bestuur heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven– het volgende aangevoerd.

Het bestuur heeft gebruik gemaakt van artikel C 16, tweede lid, CAO-PO 2002-2004 omdat snelle besluitvorming was geboden ten aanzien van benoemingen van directeurs in zowel het verenigingsbelang/schoolbelang als om zwaarwegende belangen in de persoonlijke sfeer van de te benoemen directeurs.

Het sollicitatie- en benoemingsbeleid is niet gewijzigd, maar in deze concrete situatie niet toegepast. Op 19, respectievelijk 20 mei 2003 zijn de schoolcommissie en de oudergeleding, respectievelijk de personeelsgeleding van de medezeggenschapsraad op de hoogte gesteld van het voornemen de heer D te benoemen als directeur op de school.

De benoeming van de heer D in de ontstane vacature op de school maakt onderdeel uit van groter geheel: een carrousel van overplaatsingen en benoemingen, die mede in verband met de Wet Poortwachter en de Arbowet binnen de scholen van de Vereniging noodzakelijk is. De taak van de medezeggenschapsraad is beperkt tot het geven van advies over het concrete besluit de heer D te benoemen tot directeur op de school.

Het bestuur heeft de medezeggenschapsraad gevraagd of er zwaarwichtige omstandigheden zijn op grond waarvan de heer D niet benoemd kan worden.

Tijdens en na de besprekingen op 20 mei, 6 juni en 19 juni 2003 laat de medezeggenschapsraad zich niet uit over voornoemd benoemingsbesluit, maar maakt bezwaar tegen het niet naleven van de procedure.

Eerst bij brief van 5 juli 2003 blijkt van bezwaren tegen de heer D en blijkt dat de medezeggenschapsraad een ander op de plaats van de heer D wil.

Het bestuur is overigens van mening de regels inzake advisering door de medezeggenschapsraad te hebben nageleefd.

Ten aanzien van de concrete benoeming heeft het bestuur opgemerkt dat de school ongeveer 30 leerlingen en 6 werknemers heeft en een Onderwijskansenplanschool (OKP-school) is. De school wordt begeleid door het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderwijsbegeleiding in Friesland. Vanuit deze organisatie is gemeld dat het team eigengereid is en onvoldoende communiceert en dat leiding van buiten het team noodzakelijk is.

De benoeming van de heer G was een unaniem besluit van de sollicitatiecommissie conform het sollicitatie- en benoemingsbeleid.

Het bestuur is van mening dat de heer D een grotere en omvangrijker ervaring als directeur heeft dan mevrouw V, hetgeen hem meer geschikt maakt als directeur van een OKP-school, waar zware onderwijskundige eisen aan gesteld worden.

Mevrouw V is op grond van het assessment in 2000 niet benoemd als directeur op een andere basisschool.

De benoeming van de heer D hangt bovendien samen met andere benoemingen binnen de vereniging en biedt een zodanig beter perspectief op een snelle totaaloplossing voor de Vereniging en de te benoemen personen, dat deze benoeming bepaald niet getuigt van een kennelijk onredelijke en onzorgvuldige afweging van belangen.

In afwachting van de uitkomst van het geschil is de heer D feitelijk nog niet benoemd tot directeur. Een oud schoolhoofd functioneert tijdelijk als directeur.

De Commissie:

De Commissie stelt vast dat partijen van mening verschillen over het voorgenomen besluit van het bestuur de heer D te benoemen als directeur en de in dat verband gevolgde procedure.

De Commissie stelt vast dat de benoeming van de heer D heeft plaatsgevonden in het kader van een noodzakelijk personele herschikking van directeurs van verschillende onder het beheer van het bestuur staande scholen.

Het dagelijks bestuur van de GMR heeft op 15 mei 2003 ingestemd met het verzoek van het bestuur om in deze situatie een afwijkende benoemingsprocedure te volgen.. Bij brief van 23 juni 2003 aan het bestuur heeft de GMR gesteld dat tijdens het overleg op 15 mei 2003 is ingestemd met deze afwijkende benoemingsprocedure op voorwaarde dat het team, de schoolcommissie en de medezeggenschapsraad van de betrokken scholen zouden instemmen met de door het bestuur

voorgedragen personen in de desbetreffende functies. Tevens heeft hij, nu de drie geledingen van de basisschool B niet met het voorstel van het bestuur hebben ingestemd, het bestuur verzocht alsnog de op 15 mei 2003 met de GMR afgesproken procedure te volgen.

Het bestuur heeft zich voor de afwijkende procedure beroepen op artikel C16 CAO-PO 2002-2004.

De Commissie overweegt dat deze bepaling regels over de overplaatsing van een werknemer bevat en mitsdien slechts betrekking heeft op de verhouding tussen werkgever en werknemer.

De Commissie is van oordeel dat er in casu geen sprake is een wijziging van het sollicitatie- en benoemingsbeleid, zoals door de medezeggenschapsraad is aangevoerd, maar van een eenmalige afwijking. Immers blijkt uit de informatie van het bestuur, hetgeen door de medezeggenschapsraad niet is ontkend, was er bij de benoeming van de heer G tot directeur een sollicitatiecommissie conform het sollicitatiebeleid. Het is de Commissie evenmin gebleken dat het bestuur bij eerdere benoemingen is afgeweken van voornoemd beleid. Dat het advies van de medezeggenschapsraad bij de benoeming van de heer G dan wel bij eerdere benoemingen niet zou zijn opgevolgd doet hieraan niet af.

De Commissie acht een personele herschikking van directeurs in de gegeven situatie op zich niet onredelijk. Hierbij dient echter de rol van de medezeggenschapsraden van de desbetreffende scholen niet uit het oog verloren te worden.

Voor wat betreft de vraag welke rol de medezeggenschapsraad heeft bij de benoeming van een directeur is naar het oordeel van de Commissie van belang artikel 26, eerste lid, aanhef en onder f, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement (adviesrecht van de medezeggenschapsraad inzake aanstelling/benoeming of ontslag van de schoolleiding).

De Commissie is van oordeel dat afwijking van het sollicitatie- en benoemingsbeleid er niet toe kan leiden dat dit adviesrecht wordt ingeperkt.

De Commissie overweegt dat de medezeggenschapsraad van mening is dat hij nog niet heeft kunnen adviseren betreffende de voorgenomen benoeming en dat het bestuur bij brief van 23 juni 2003 er vanuit is gegaan dat de medezeggenschapsraad ter zake negatief heeft geadviseerd.

Nu uit de brief van de medezeggenschapsraad van 5 juli 2003 en uit hetgeen ter zitting is verhandeld blijkt dat de medezeggenschapsraad zich op het standpunt stelt dat de heer D niet benoemd dient te worden, zal de Commissie het standpunt van de medezeggenschapsraad aanmerken als een negatief advies.

Op grond van artikel 22, derde lid, WMO 1992 dient de Commissie te beoordelen of het bevoegd gezag bij het niet of niet geheel volgen van het advies van de medezeggenschapsraad gehandeld heeft in strijd met het bepaalde bij of krachtens deze wet of met het medezeggenschapsreglement;

onvoldoende gemotiveerd heeft waarom het afgeweken is van het advies van de raad; of onzorgvuldig gehandeld heeft ten opzichte van de raad.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

Het bestuur heeft het traject betreffende de benoemingen van directeurs, nadat de GMR op 15 mei 2003 er mee had ingestemd in dezen een afwijkende procedure te volgen, op 19 mei 2003 weloverwogen, doelgericht en doortastend ingezet. Hierbij is het de Commissie uit de stukken en het verhandelde ter zitting niet gebleken dat het bestuur in eerste instantie expliciet aan de medezeggenschapsraad advies heeft gevraagd betreffende de voorgenomen benoeming van de heer D tot directeur van de school. Er is bovendien geen schriftelijke adviesaanvraag en verslagen van de gesprekken tussen het bestuur en de medezeggenschapsraad ontbreken. De discussie tussen het bestuur en de medezeggenschapsraad spitste zich toe op de procedurele aspecten. De Commissie

moet vaststellen dat het bestuur er onvoldoende in is geslaagd de medezeggenschapsraad duidelijk te maken dat weliswaar in casu is afgeweken van de procedure conform het sollicitatie- en benoemingsbeleid, maar dat het adviesrecht van de medezeggenschapsraad niet wordt ingeperkt. De Commissie acht het niet onbegrijpelijk dat de medezeggenschapsraad de wijze van optreden van het bestuur heeft ervaren als een onvoldoende mogelijkheid tot inbreng en zich op het standpunt stelt dat er geen sprake is geweest van open en reëel overleg.

De Commissie stelt dan ook vast dat er materieel noch voor, noch na de advisering (inhoudelijk) overleg heeft plaatsgevonden tussen het bestuur en de medezeggenschapsraad over het voorgenomen besluit. De medezeggenschapsraad is evenmin in de gelegenheid gesteld een gesprek met de beoogde directeur te voeren op basis waarvan hij zich een oordeel zou kunnen vormen over het voorgenomen besluit van het bestuur.

Mede in het licht van het feit dat er in de afgelopen vier à vijf jaren veel personele wisselingen zijn geweest ter zake van de functie van directeur van de school concludeert de Commissie dat het bestuur onvoldoende serieus invulling heeft gegeven aan het adviesrecht van de medezeggenschapsraad ter zake en mitsdien in strijd heeft gehandeld met het bepaalde in artikel 32 van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement wat gelijklopend is aan artikel 12 WMO 1992.

De Commissie adviseert dat in het kader van een hernieuwde adviesaanvraag het inhoudelijke overleg over het voorgenomen besluit tot benoeming van de heer D als directeur van basisschool B te W tussen het bestuur en de medezeggenschapsraad alsnog wordt gevoerd en dat de medezeggenschapsraad een reële kans krijgt een afgewogen oordeel te geven over de heer D. Dit zou mogelijk zijn door een gesprek tussen medezeggenschapsraad en de heer D te arrangeren dat verder reikt dan een kennismakingsgesprek.

Beslissing

Gelet op het bovenstaande beslist de Commissie dat het voorgenomen besluit van het bestuur de heer D te benoemen als directeur van de basisschool B te W niet in stand kan blijven.

Aldus gegeven te Utrecht op 24 september 2003 door mr. H.C. Naves, voorzitter, mr. E.I. Batelaan-Boomsma en mr. D. van de Kamp, leden, in tegenwoordigheid van mr. R.T. Steinvoot-de Groot, secretaris.

255/03

INSTEMMINGSGESCHIL FORMATIEPLAN EN TAAKBELEID

Geschilpunten:

- De uitbetaling van 25 klokuren aan het onderwijsondersteunend personeel en de groep onderwijsgevendenden die lesvermindering heeft als gevolg van het opnemen van taken.
- De taakomvang van het onderwijsgevend personeel zoals opgenomen in deel III van het formatieplan.
- De reductie van de faciliteiten voor de Commissie Onderwijs en de Culturele Raad.
- Aanvullende maatregelen van 4 juni 2003.
- De maximale lessentaak van 26 uur en de daaraan ten grondslag liggende berekening.

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Stichting voor protestants-christelijk voortgezet onderwijs in N e.o. te N
(verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van de Christelijke Scholengemeenschap voor praktijkonderwijs, vmbo, havo en atheneum te N
(hierna aangeduid als medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

Namens het bestuur heeft de heer L, plaatsvervangend algemeen directeur, bij schrijven met bijlagen van 21 augustus 2003 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een instemmingsgeschil met de medezeggenschapsraad inzake het formatieplan 2003-2004 en het taakbeleid 2003-2004.

Op 25 augustus 2003 heeft de heer L voornoemd een aanvullend stuk ingediend bij de Commissie.

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 11 september 2003 de Commissie een verweerschrift doen toekomen.

Bij schrijven van 12 september 2003 heeft het bestuur de Commissie meegedeeld dat onder de aanmelding van het geschil ook wordt begrepen de aanvulling op het formatieplan van 4 juni 2003 ten aanzien waarvan ook geen instemming is gekregen.

De Commissie heeft de zaak op 18 september 2003 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door de heren E, directeur P & O, L voornoemd en K. Jansen, medewerker van de Besturenraad te Voorburg, en de medezeggenschapsraad bij monde van mevrouw B, voorzitter, en de heren D, secretaris, R V, algemeen adjunct, en J. Witteveen, medewerker Onderwijsbond CNV, hun standpunten toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten.

Bij schrijven van 1 april 2003 heeft het bestuur het formatieplan 2003-2004 (waarin opgenomen het taakbeleid 2003-2004) ter instemming, respectievelijk voor advies, voorgelegd aan het personeelsdeel, respectievelijk het ouders/leerlingendeel, van de medezeggenschapsraad.

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 10 april 2003 het bestuur verzocht het formatieplan en het taakbeleid gescheiden te behandelen. Bij brief van 16 april 2003 heeft het bestuur daarmee ingestemd.

Bij brief van 19 mei 2003 heeft het bestuur in verband met artikel C 3.2, eerste lid, CAO-VO 2002-2003 (verder te noemen CAO-VO) een wijziging in het concept-formatieplan aangebracht door de maximum lessentaak van 823 klokuren te wijzigen in 740,6.

Bij schrijven van 26 mei 2003 heeft de medezeggenschapsraad meegedeeld niet in te stemmen met het formatieplan en het taakbeleid voor het schooljaar 2003-2004.

De medezeggenschapsraad heeft zijn onderbouwing voor het onthouden van instemming bij schrijven van 5 juni 2003 gegeven.

Het bestuur heeft hierop met zijn schrijven van 10 juni 2003 gereageerd en de medezeggenschapsraad met klem gevraagd alsnog zijn standpunt inzake het taakbeleid inhoudelijk te onderbouwen en in te stemmen met het taakbeleid en het formatieplan voor het schooljaar 2003-2004.

Bij brief van 4 juni 2003 heeft het bestuur een aantal aanvullende maatregelen in het formatieplan voorgesteld teneinde de daarin aangegeven formatiedoelstelling te kunnen realiseren.

Bij brief van 17 juni 2003 heeft de medezeggenschapsraad meegedeeld evenmin in te stemmen met de aanvullingen op het formatieplan van 4 juni 2003.

Bij schrijven van 2 juli 2003 heeft het bestuur de medezeggenschapsraad meegedeeld de geschillen over het taakbeleid (zoals opgenomen in het formatieplan), het formatieplan en de aanvulling daarop aan de Commissie voor te leggen.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur heeft ter verdediging van zijn standpunt het volgende aangevoerd.

Een tegenvallende stroom van leerlingen en een mede daardoor somberder financieel scenario nopen het bestuur tot maatregelen. Andere dan de door het bestuur gedane keuzes leiden tot onaanvaardbare gevolgen voor de financiën en derhalve tot weinig vrolijke perspectieven voor de (middel-)lange termijn.

Evenals in het vorige schooljaar heeft het bestuur voorgesteld 25 klokuren (via de constructie van een tijdelijke uitbreiding van de betrekkingsomvang terwijl hetzelfde werk gedaan moet worden) uit te betalen aan het onderwijsondersteunend personeel in het kader van werkdrukverlichting, zolang voor deze groep in het kader van de nieuwe CAO nog geen taakbeleid is ingevoerd. Dit voorstel betreft ook de groep onderwijsgevendend die lesvermindering heeft als gevolg van het opnemen van taken en daardoor niet of niet volledig profiteert van de hogere opslagfactor voor het vak die voor de docenten is doorgevoerd.

Het aanvankelijke voorstel om ook de directie en de sectormanagers 25 klokuren uit te betalen heeft het bestuur bij brief van 4 juni 2003 ingetrokken. Op deze wijze wordt bijgedragen aan het realiseren van de in de begroting 2003 vastgelegde omvang van de personele formatie per 1 augustus 2003.

Het bestuur is van mening dat het van consistent beleid getuigt wanneer de huidige maatregel wordt voortgezet onder de voorwaarde dat daaraan een eind komt zodra voor het onderwijsondersteunend personeel taakbeleid is vastgesteld. Het bestuur geeft met dit beleid voor alle medewerkers aantoonbaar invulling aan werkdrukverlichting in afwachting van integraal taakbeleid.

Het bestuur is van mening dat in casu geen sprake is van een vorm van beloningsdifferentiatie zoals bedoeld in artikel C13 van de CAO-VO. Er is immers geen sprake van beloning op grond van een individuele beoordeling, het betreft een collectieve maatregel, waarbij de individuele belangen op geen enkele wijze in het geding zijn of (kunnen) worden geschaad. Derhalve heeft de medezeggenschapsraad geen instemmingsrecht op grond van artikel 27, aanhef en onder H, van het medezeggenschapsreglement (beleid inzake de toekenningen van salarissen, toelagen en gratificaties aan het personeel), zodat over de inhoudelijke argumenten van de medezeggenschapsraad eigenlijk niet meer gesproken hoeft te worden. Toch reageert het bestuur nog inhoudelijk.

Het gaat in artikel C 3.2. CAO-VO om docenten, terwijl het in het voorstel gaat om onderwijsondersteunend personeel en docenten die significant minder les geven, omdat ze andere taken opgedragen hebben gekregen. Het bestuur neemt aan dat het argument, dat niet is aangetoond dat er sprake is van hoge werkdruk van het onderwijsondersteunend personeel, ook geldt voor docenten met lesverminderende taken. Het argument is in zoverre juist dat de directie tot op heden nog niet in de gelegenheid is geweest daar onderzoek naar te doen. Maar het bestuur heeft voldoende signalen hierover ontvangen en heeft oog voor de soms grote werkdruk van deze groep mensen.

Wat betreft de uitbreiding van 4 FTE's is niet geheel duidelijk waar de medezeggenschapsraad op doelt. Het argument dat de uitbetaling ten koste van de werkgelegenheid gaat snijdt niet echt hout, omdat het voor het totale onderwijsondersteunend personeel om 0,7 FTE gaat. Ook kan hiermee niet het gat in de begroting worden gedicht.

Het bestuur is voorts van mening dat deel III van het formatieplan, dat betrekking heeft op het volume aan taken van het onderwijsgevend personeel per 1 augustus 2003, de uitvoering van het beleid en niet het beleid zelf betreft. Dit deel is opgenomen met het doel de medezeggenschapsraad inzicht te geven in de taken die op individueel niveau worden ingezet binnen het in het beleid opgenomen totaalvolume aan uren voor taken.

Het formatieplan is al enkele jaren op deze manier samengesteld.

Artikel 27, aanhef en onder I, van het medezeggenschapsreglement spreekt van taakverdeling.

Daaronder valt niet hetgeen door de medezeggenschapsraad ter zake wordt aangevoerd. Het bestuur heeft in dit verband gewezen op de toelichting op het reglement en een uitspraak van de Landelijke Geschillencommissie Openbaar Onderwijs (LGC/G 342, 3 november 1993)

Gelet op de, met instemming van de medezeggenschapsraad vastgestelde begroting 2004, acht het bestuur het noodzakelijk te reduceren op de faciliteiten van o.a. de Culturele Raad en de Commissie Onderwijs. Overigens is het aantal uren voor de Onderwijs Commissie afgestemd op de behoefte aan ondersteuning, zoals die is vastgesteld in het licht van de te verwachten onderwijskundige ontwikkelingen en is het aantal uren voor de Culturele Commissie alleszins verantwoord voor het kunnen realiseren van een goed cultureel programma.

Wat betreft het taakbeleid is het bestuur van mening dat een lessentaak van maximaal 26 lessen bij een volledige aanstelling binnen de kaders van de CAO-VO blijft (750 klokuren op jaarbasis). De CAO verhindert niet een collectieve toepassing van de berekening die het bestuur ten grondslag heeft gelegd aan de maximum lessentaak.

Het bestuur heeft zich bij het opstellen van het formatieplan in de eerste plaats laten leiden door twee uitgangspunten die voor zowel de werkgever als de docent zwaarwegend zijn, te weten een maximum lessentaak van 26 uren is mogelijk en de bepaling van het aantal klokuren voor taken. Deze zijn teruggebracht van 154 naar 102 uren in het kader van de werkdrukverlichting.

Bij de bepaling van het aantal lesdagen wordt uitval van lessen die redelijkerwijs is te voorzien niet meegerekend, hetgeen tot 180 lesdagen leidt.

Het bestuur heeft ter zitting toegegeven dat het bij de berekening zoals opgenomen in de brief van 13 mei 2003 een aantal fouten heeft gemaakt. Een nieuwe berekening is ter zitting overlegd. Hierin heeft het bestuur berekend dat 26 lesuren in de praktijk bij de school leiden tot gemiddeld 741 lesgebonden klokuren per jaar. Hierbij worden van de bruto lessentaak van 780 klokuren (180 dagen met 26 lesuren per week) afgetrokken 3,74 % te voorziene uitval als gevolg van schoolactiviteiten, 10 vervallen lessen na afloop van vieringen en 13 vervallen lessen van de examenklassen (nog niet meegerekend zijn schoolonderzoekperiodes en proefwerkweken), terwijl 25 % van de totale lesuitval niet wordt toegerekend.

De medezeggenschapsraad heeft zijn standpunt, dat de berekeningswijze van de maximum lessentaak discutabel is en dat deze een aantal onduidelijkheden en fouten omvat, niet onderbouwd. Dit zelfde geldt voor zijn standpunt dat het nettoresultaat van de werkdrukverlichting onvoldoende is. Het bestuur heeft er in dit verband nog op gewezen dat de opslagfactor per les omhoog is gebracht van 0,6 naar 0,78.

Het bestuur heeft ter zitting verklaard dat bij het door het bestuur voorgestane beleid geen van de docenten een lessentaak heeft van meer dan 750 klokuren en dat, indien toch blijkt dat een individuele docent meer dan 750 uur heeft, dit gecompenseerd zal worden.

Voor wat betreft het door de medezeggenschapsraad in zijn verweerschrift aangesneden punt overschrijding van de normjaartaak heeft het bestuur ter zitting opgemerkt dat het niet ongenegen is dit punt met de medezeggenschapsraad te bespreken wanneer over het taakbeleid overeenstemming kan worden bereikt en de Commissie verzocht dit punt niet mee te nemen in de behandeling van het onderhavige geschil.

Standpunt medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

De medezeggenschapsraad is van mening dat het onderhavige geschil een onontkoombaar gevolg is van het akkoord, tussen het bestuur en de medezeggenschapsraad over het formatieplan 2002-2003, als compromis tussen twee verschillende visies op werkdruk- verlichting. Hierin is een aantal

afspraken voor één jaar vastgelegd, zoals de eenmalige uitbetaling van 25 klokuren aan onderwijsondersteunend personeel en managementleden, een hogere opslagfactor voor docenten, een haalbaarheidsonderzoek naar een wekelijkse lessentaak van 25 lesuren en een inhoudelijke evaluatie van het taakbeleid. De directie is de in het akkoord gemaakte afspraken niet nagekomen. De medezeggenschapsraad heeft bij de besprekingen over voornoemd formatieplan al aangegeven dat de uitbetaling van 25 klokuren niet in overeenstemming met de CAO-VO is.

De medezeggenschapsraad voert de volgende argumenten aan waarom de uitbetaling van 25 klokuren nu een breekpunt in de onderhandelingen is.

De CAO spreekt zich duidelijk uit voor een werkdrukverlaging in de lesgevende taken.

Er is niet aangetoond dat er sprake is van hoge werkdruk voor het onderwijsondersteunend personeel. Indien uit onderzoek zou blijken dat hiervan sprake is, ondersteunt de medezeggenschapsraad maatregelen ter bestrijding graag. Blijkens het huidige formatieplan is er al een uitbreiding geweest van 4 FTE's. Voorts kan uitbetaling ten koste gaan van de werkgelegenheid voor zittend personeel en is dit niet gepast in een jaar waarin het niet verlengen van tijdelijke aanstellingen heeft geleid tot verlies van arbeidsplaatsen om het begrotingstekort tot een acceptabel bedrag te reduceren.

Het bestuur heeft de uitbetaling van 25 klokuren aan het management pas ingetrokken nadat de medezeggenschapsraad niet had ingestemd met het formatieplan.

De medezeggenschapsraad is van mening dat hij ter zake instemmingsrecht heeft op basis van artikel 27, aanhef en onder H, van het medezeggenschapsreglement.

Wat betreft deel III van het formatieplan (welke uren er aan taken worden gehangen) is de medezeggenschapsraad van mening dat de taakomvang onderdeel uitmaakt van het taakbeleid en derhalve de medezeggenschapsraad instemmingsrecht heeft.

Dat dit in eerdere jaren niet aan de orde is geweest, omdat een integraal akkoord/compromis is bereikt, laat onverlet dat de medezeggenschapsraad in de huidige samenstelling dit standpunt blijft innemen.

Wat betreft de Commissie Onderwijs is de medezeggenschapsraad van mening dat de ontwikkeling van onderwijs een permanent gebeuren in de school is van evident belang. Op landelijk niveau is sprake van ontwikkelingen in verband met de evaluatie basisvorming.

De medezeggenschapsraad is van mening dat de Culturele Raad een belangrijke schakel voor de buitenles-activiteiten is. Ook hecht de medezeggenschapsraad een grote waarde aan de PR-functie in dezen. Bij vermindering van het aantal uren voor de Culturele Raad verwacht de medezeggenschapsraad dat de kwaliteit tot een onverantwoord niveau zal dalen.

Kern van de afwijzing van het taakbeleid door de medezeggenschapsraad is de interpretatie van de CAO-VO op dit punt (artikel C3.2).

Bij 36 lesweken en een lestijd van 50 minuten behoort een lessentaak van 25 lessen per week om op de maximaal 750 klokuren per jaar uit te komen. Het bestuur ging in het formatieplan aanvankelijk uit van 823 uur. Eerst in de notitie van 13 mei 2003 wordt dit vervangen door 740,6 klokuren. Het gegoochel met getallen om op dit aantal uit te komen geeft al aan dat de berekening die ten grondslag ligt aan het taakbeleid niet gedekt wordt door de CAO.

De medezeggenschapsraad wijst de zienswijze van het bestuur af waarin incidenten structureel worden gemaakt en collectief worden toegepast.

Naar het oordeel van de medezeggenschapsraad dient een collectieve regeling van 25 lessen per week uitgangspunt te zijn voor de normjaartaak. De medezeggenschapsraad is in het kader van de CAO niet tegen 26 lessen per week voor een individuele werknemer wanneer het gemiddelde niet boven de 25 komt.

De medezeggenschapsraad heeft een aantal fouten en onduidelijkheden in de berekeningswijze van de maximale lessentaak geconstateerd.

De medezeggenschapsraad is van mening dat de werkdrukverlichting onvoldoende zichtbaar wordt in de lessentaak van docenten. Veel docenten moeten dit cursusjaar meer lessen geven binnen hun normjaartaak dan in het peiljaar 2001.

Verder heeft de medezeggenschapsraad aangevoerd dat het bestuur ook de overschrijding van de normjaartaak als geschilpunt had moeten opvoeren. Overschrijding van de eerste twintig klokuren wordt niet gecompenseerd. Dat is volgens de medezeggenschapsraad in strijd met de CAO.

Er is geen overleg geweest met de medezeggenschapsraad over het voorstel inzake de extra maatregelen van 4 juni 2003. De raad heeft hiermee niet ingestemd. Dit punt is echter in de oorspronkelijke aanbieding van het geschil door het bestuur niet meegenomen. Nadat de medezeggenschapsraad het bestuur op deze omissie heeft gewezen is dit onderdeel door het bestuur aan het geschil toegevoegd. Het verweer van de medezeggenschapsraad gaat hier evenwel niet op in en de raad vraagt zich dan ook af of dit onderdeel wel door de Commissie behandeld mag worden.

Tenslotte heeft de medezeggenschapsraad opgemerkt dat het bestuur de afgelopen jaren de in het formatieakkoord afgesproken formatie fors heeft overschreden. Dit is een van de belangrijkste oorzaken van het begrotingstekort. Het instemmen van de begroting door de medezeggenschapsraad betekent niet dat de medezeggenschapsraad akkoord is gegaan met een bezuiniging op de personele formatie. De medezeggenschapsraad is hiermee akkoord gegaan om een gezonde financiële basis te creëren voor de toekomst.

De Commissie:

De medezeggenschapsraad heeft het bestuur bij brieven van 26 mei, 5 en 17 juni 2003 meegedeeld zijn instemming te onthouden aan de voorgenomen besluiten van het bestuur inzake het formatieplan 2003-2004, de aanvulling op het formatieplan 2003-2004 en het taakbeleid 2003-2004 zoals opgenomen in het formatieplan.

De Commissie stelt vast dat er vijf geschilpunten zijn. De eerste vier betreffen het formatieplan, het laatste het taakbeleid:

De uitbetaling van 25 klokuren aan het onderwijsondersteunend personeel en de groep onderwijsgevend die lesvermindering heeft als gevolg van het opnemen van taken. De taakomvang van het onderwijsgevend personeel zoals opgenomen in deel III van het formatieplan.

De reductie van de faciliteiten voor de Commissie Onderwijs en de Culturele Raad.

Aanvullende maatregelen van 4 juni 2003.

De maximale lessentaak van 26 uur en de daaraan ten grondslag liggende berekening.

Ad. 1. Ten aanzien van de uitbetaling van 25 klokuren stelt de Commissie vast dat dit een werkdrukverlichtende maatregel is waarbij de betrekkingssomvang tijdelijk wordt uitgebreid. De Commissie is mitsdien van oordeel dat dit voorstel als onderdeel van de inzet van de formatie onderworpen is aan het instemmingsrecht van het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad, zoals bedoeld in artikel 27, aanhef en onder D, van het van toepassing zijnde medezeggenschapsreglement.

Ingevolge artikel 20, derde lid, WMO 1992 dient de Commissie te beoordelen of het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorstel heeft kunnen komen.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

De tijdelijke uitbreiding van de betrekkingsomvang met 25 klokuren in de cursus 2002-2003 voor het management en het onderwijsondersteunend personeel was een onderdeel van het akkoord inzake de begroting 2002 en het formatieplan 2002-2003, dat in mei 2002 als compromis tussen medezeggenschapsraad en het bestuur is gesloten.

Het bestuur wenst voor het schooljaar 2003-2004 deze maatregel voor het onderwijsondersteunend personeel te continueren en voor voornoemde groep onderwijsgevend met lesvermindering in te voeren.

De Commissie is van oordeel dat het bestuur op deze wijze te gemakkelijk doorgaat in het spoor van het voorgaande jaar zonder, zoals afgesproken in het akkoord van mei 2002, nader te onderzoeken of en in welke mate sprake is van te hoge werkdruk voor betrokken personeelsleden.

De Commissie is voorts van oordeel dat het feit, dat voor deze groep nog (steeds) geen taakbeleid in het kader van de CAO-VO is ingevoerd, het bestuur niet ontslaat van de verplichting zelf nader onderzoek te doen en op basis daarvan een afgewogen en voldoende onderbouwd beleid ter zake te voeren.

De Commissie is te meer tot dit oordeel gekomen nu het bestuur heeft aangegeven dat er sprake is van een somber financieel scenario dat tot bezuinigingen noopt.

Het argument van het bestuur dat het slechts 0,7 FTE betreft, waarmee het gat in de begroting niet kan worden gedicht, doet hieraan niet af.

Ad. 2 en 3. De Commissie stelt vast dat het bestuur van mening is dat Deel III van het formatieplan niet ter instemming aan de medezeggenschapsraad behoeft te worden voorgelegd. Deel III van het Formatieplan bevat, voor zover in dit verband van belang, de voorgenomen inzet van de OP-formatie voor het schooljaar 2003-2004 van lessen en taken, daaronder begrepen de faciliteiten van de Commissie Onderwijs en de Culturele Raad.

De Commissie is met het bestuur van oordeel dat de vaststelling van de omvang van het totaal aantal taken, dat binnen de school moet worden vervuld, mede gelet op vorenbedoelde uitspraak van de Landelijke Geschillencommissie voor het openbaar onderwijs d.d. 3 november 1993, niet een aangelegenheid is als bedoeld in artikel 27, aanhef en onder I, van het medezeggenschapsreglement. De Commissie is evenwel van oordeel dat in het Formatieplan, ten aanzien waarvan het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad instemmingsrecht heeft, het totale takenpakket moet worden vastgelegd dat aan de school te vervullen is en dat er mitsdien sprake is van een aangelegenheid als bedoeld in artikel 27, aanhef en onder D, van het medezeggenschapsreglement. Weliswaar is deel III van het formatieplan uitdrukkelijk niet ter instemming of advies aan de medezeggenschapsraad voorgelegd, maar hij heeft een ongevraagd advies ter zake uitgebracht en is ook in het verweerschrift hierop ingegaan. Nu het standpunt van de medezeggenschapsraad hierover bekend is zal de Commissie uit praktische overwegingen ook beoordelen of het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn opvatting heeft kunnen komen.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

De Commissie is van oordeel dat het bestuur, mede gelet op de noodzakelijke bezuinigingen, gemotiveerd in de stukken en ter zitting heeft uiteengezet waarom het heeft besloten tot reductie van

de faciliteiten voor de Commissie Onderwijs en de Culturele Raad en dat de medezeggenschapsraad geen argumenten heeft aangevoerd die leiden tot de conclusie dat het bestuur hiertoe niet in redelijkheid heeft kunnen komen.

Ad 4. Bij brief van 4 juni 2003 heeft het bestuur een aantal aanvullingen tot wijziging van het Formatieplan ter instemming aan het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad voorgelegd, omdat was gebleken dat de aangegeven formatiedoelstelling niet kon worden gerealiseerd. Het betreft het schrappen van een aantal lessen in de leerjaren 1,2 en 3, en overige reductie van personeelskosten, te weten het vervallen van de uitbetaling van 25 klokuren voor directie en sectormanagers, reductie op de personeelskosten van systeembeheer en de kerstattentie voor het personeel 2003. Tevens informeert het bestuur de medezeggenschapsraad over de reductie van een aantal uren met betrekking tot taken van docenten.

De Commissie stelt vast dat het bestuur, ondanks zijn schrijven van 2 juli 2003 aan de medezeggenschapsraad, eerst bij schrijven van 12 september 2003 expliciet aan de Commissie heeft gemeld dat onder het geschil ook de aanvulling op het Formatieplan dient te worden begrepen. Uit het verslag van 16 juni 2003 blijkt dat deze voorstellen zijn besproken door de medezeggenschapsraad met de heren E en L en dat afgesproken is dat de medezeggenschapsraad zijn gemotiveerde beslissing kort daarna zou doen toekomen aan het bestuur, hetgeen is gebeurd bij schrijven van 17 juni 2003.

Blijkens deze reactie kan de medezeggenschapsraad niet instemmen met deze maatregelen omdat er geen onderbouwing voor de vermindering van de lessen op de lessentabel is en de vermindering van uren voor taken leidt tot werkdrukverhoging.

Gelet op vorenstaande ziet de Commissie, anders dan de medezeggenschapsraad naar voren heeft gebracht, geen bezwaar om een oordeel te geven over de aanvullingen op het formatieplan.

Daargelaten of het voorstel voldoende is onderbouwd, is de Commissie van oordeel dat het onderdeel betreffende de wijziging van de lessentabel op grond van artikel 25, aanhef en onder B, van het medezeggenschapsreglement (schoolwerkplan dan wel of de onderwijs- en examenregeling en het zorgplan) ter instemming aan de gehele medezeggenschapsraad dient te worden voorgelegd. Nu dit niet is gebeurd, komt de Commissie aan een inhoudelijke behandeling niet toe.

Wat betreft de informatie inzake de reductie van een aantal uren met betrekking tot de taken van docenten overweegt de Commissie, mede gelet op hetgeen zij hiervoor heeft overwogen omtrent deel III van het Formatieplan, dat het bestuur ter zitting heeft aangegeven dat de reductie ook gepaard gaat met minder werkzaamheden, zodat er geen sprake is van verhoogde werkdruk alsmede dat het taakbeleid in februari 2004 zal worden geëvalueerd.

De Commissie is dan ook van oordeel dat het voorstel inzake de reductie van taken niet onredelijk is.

Ad. 5. De medezeggenschapsraad heeft niet ingestemd met het taakbeleid 2003 zoals opgenomen in deel II, onder 4, van het formatieplan en nadien gewijzigd bij brieven van 13 en 19 mei 2003 en in de pleitnota die ter zitting is overhandigd.

Gelet op artikel 2.5, derde lid, CAO-VO 2003-2005 j° artikel 27, aanhef en onder L, van het medezeggenschapsreglement heeft het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad instemmingsrecht ten aanzien van het taakbeleid.

Ingevolge artikel 20, derde lid, WMO 1992 dient de Commissie te beoordelen of het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorstel heeft kunnen komen.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

Wat betreft het taakbeleid verschillen partijen van mening of een lessentaak van 26 wekelijkse lessen binnen de huidige CAO-VO mogelijk is en of de door het bestuur overlegde berekening die ten grondslag ligt aan het taakbeleid gedekt wordt door de CAO-VO.

In casu is de CAO-VO 2003-2005 van toepassing.

Deze CAO bepaalt, voor zover hier van belang, in artikel 2.6, eerste lid, dat de werkgever per 1 augustus 2003 de regeling taakbeleid toepast zoals die op grond van overleg tussen werkgever en centrales is vastgelegd in een voor de werkgever op 31 juli 2003 geldende CAO of rechtspositionele regeling en dat in dat geval bijlage VII van de CAO 2003-2005 komt te vervallen. In de onderhavige situatie gold op 31 juli 2003 de CAO-VO 2002-2003 van Besturenraad, VBS, CCOOP en CMHF. Dit brengt met zich mee dat per 1 augustus 2003 het taakbelastingsbeleid leraren zoals opgenomen in de artikelen onder C3 van voornoemde CAO 2002-2003 van toepassing is.

Hierin wordt bepaald dat binnen de normjaartaak van 1659 uur maximaal 750 klokuren aan lessen worden opgedragen op tenminste 180 lesdagen.

In tegenstelling tot artikel C5 van de (verlengde) CAO-VO 1998-1999 en artikel 6.1, onder b, van bijlage VII van de CAO-VO 2003-2004, kent de CAO 2002-2003 geen maximale lessentaak per week. De Commissie komt derhalve tot de conclusie dat een maximale lessentaak van 26 uur in beginsel niet in strijd met de toepasselijke CAO-VO is.

Wat betreft de collectieve toepassing van de berekening door het bestuur overweegt de Commissie dat iedere docent op grond van de CAO een individueel recht heeft: maximaal 750 klokuren aan lessen op tenminste 180 dagen. Het bestuursbeleid dient derhalve in te houden dat dit individuele recht gehonoreerd wordt. Het bestuur heeft verklaard dat bij zijn beleid geen enkele docent een lessentaak van meer dan 750 klokuren op tenminste 180 dagen heeft. De medezeggenschapsraad heeft niet aangetoond dat de door het bestuur voorgestane berekening niet reëel is en voor de docenten zou leiden tot een lessentaak van meer dan 750 klokuren. In deze omstandigheden kan de collectieve berekening niet als onredelijk worden beschouwd. De Commissie neemt hierbij tevens in aanmerking dat het bestuur heeft verklaard dat, indien ondanks haar verklaring een individuele docent toch meer dan 750 klokuren per jaar aan lessen zal blijken te hebben, dit gecompenseerd zal worden.

Ten aanzien van de werkdrukverlichting stelt de Commissie vast dat het aantal toe te delen taken is teruggebracht met 52 naar 102 en dat de opslagfactor in de berekeningen van 13 mei 2002 en later is opgehoogd van 0,6 naar 0,78. De maximale lessentaak is weliswaar niet verlaagd, maar dat brengt gelet op het voorgaande niet met zich mee dat er onvoldoende sprake zou zijn van werkdrukverlaging, hetgeen door de medezeggenschapsraad is gesteld, maar niet onderbouwd.

Afgezien van de vijf geschilpunten heeft medezeggenschapsraad in zijn verweerschrift aangegeven dat het bestuur de overschrijding van de normjaartaak ook als geschilpunt had moeten aanmelden. Op grond van artikel 20 WMO 1992 kan slechts het bevoegd gezag een instemminggeskil aan de Commissie voorleggen. Nu dit niet is gebeurd, kan de Commissie geen oordeel ter zake geven. Overigens merkt de Commissie op dat uit de brief van 5 juni 2003 van de medezeggenschapsraad aan het bestuur niet van bezwaren tegen dit onderdeel van het taakbeleid blijkt en dat het bestuur ter zitting heeft toegezegd dit aspect nog met de medezeggenschapsraad te zullen bespreken.

Beslissing

Gelet op het bovenstaande concludeert de Commissie,

dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot zijn voorgenomen besluit inzake het formatieplan voor het schooljaar 2003-2004, voor zover het betreft de uitbetaling van 25 klokuren aan het onderwijsondersteunend personeel en de groep onderwijsgevendenden die lesvermindering heeft als gevolg van het opnemen van taken;

dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid heeft kunnen komen tot zijn opvatting inzake de voorgenomen inzet van de OP-formatie voor het schooljaar 2003-2004 van lessen en taken, daaronder begrepen de faciliteiten van de Commissie Onderwijs en de Culturele Raad, zoals opgenomen in deel III van het Formatieplan;

dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid heeft kunnen komen tot zijn aanvullende maatregelen d.d. 4 juni 2003 inzake het formatieplan voor het schooljaar 2003-2004 met uitzondering van het onderdeel betreffende de lessentabel;

dat de wijziging van de lessentabel zoals opgenomen in de aanvullende maatregelen d.d. 4 juni 2003 inzake het formatieplan voor het schooljaar 2003-2004 een aangelegenheid betreft die ter instemming aan de medezeggenschapsraad dient te worden voorgelegd;

dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid heeft kunnen komen tot zijn voorgenomen besluit inzake het taakbeleid voor het schooljaar 2003-2004;

Aldus gegeven te Utrecht op 18 september 2003 door prof. mr. A. Soeteman, voorzitter, mr. M. Jongeneel-van Amerongen en mr. R.J. Schmal, leden, in tegenwoordigheid van mr. R.T. Steinvoort-de Groot, secretaris.

B.II. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage
Decentraal Georganiseerd Overleg

Geen uitspraken

B.III. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage
Instellings Georganiseerd Overleg

Geen uitspraken

C.I Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering
Primair en Voortgezet onderwijs

Overzicht

03.01a	Inschaling technisch onderwijs assistent in schaal 6
03.01b	Inschaling technisch onderwijs assistent in schaal 6
03.02	Inschaling leraar in schaal 10 i.p.v. 12
03.03	Functiewaardering ICT Coördinator in schaal 10

INSCHALING TECHNISCH ONDERWIJS ASSISTENT IN SCHAAL 6

Uit de beschrijving van de functie en de toelichting van bezwaarde begrijpt de commissie dat de functie van TOA de laatste jaren veel veranderingen heeft doorgemaakt. De commissie maakt echter uit de verklaringen ter zitting op dat, ondanks deze ontwikkelingen, de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor het lesprogramma en de beoordeling van leerlingen nog steeds bij de vakdocent ligt.

Daarnaast merkt de commissie op dat zij het enthousiasme en de toewijding van de medewerkers om projecten, niet gelegen in de functiebeschrijving aan te pakken, zeer waardeert. Daarentegen gaat de functiewaardering uit van de door het bevoegd gezag opgedragen functie en de daarin door haar bepaalde doelstellingen.

Bezwaar ongegrond.

Uitspraak

De uitspraak van de Bezwarencommissie Functiewaardering christelijk en algemeen bijzonder primair onderwijs en voortgezet onderwijs inzake het bezwaar van de heer *** , hierna ook te noemen 'bezwaarde', tegen het besluit van de Vereniging Christelijk Voortgezet Onderwijs *** , hierna ook te noemen het 'bevoegd gezag', inhoudende de waardering van de functie van technisch onderwijs assistent van het *** Lyceum in schaal 6, is:

het bezwaar van de heer *** ongegrond te verklaren en de waardering van de functie van technisch onderwijs assistent in schaal 6 te handhaven.

Zitting

De bezwarencommissie functiewaardering christelijk en algemeen bijzonder primair onderwijs en voortgezet onderwijs, hierna te noemen 'de Commissie', heeft het bezwaar behandeld in de zitting van 25 maart 2003 te Voorburg.

De in het reglement van de bezwarencommissie functiewaardering christelijk en algemeen bijzonder primair onderwijs en voortgezet onderwijs opgenomen procedurele termijnen zijn gedeeltelijk overschreden op grond van buiten de partijen en de Commissie gelegen omstandigheden.

Ter zitting zijn verschenen:

de heren *** en *** , vertegenwoordigd door mr. J.W.A.M. te Boekhorst van de vakbond de Unie. het bevoegd gezag, vertegenwoordigd door drs. J. Kuurman, rector van het *** Lyceum, mr. G. *** , lid van de Centrale Directie en mw. mr M. Bos, medewerker functiewaardering van de Besturenraad. Mw. mr S. Briscoe van de Besturenraad was aanwezig als toehoorder.

Verloop van de procedure

Het verloop van de procedure is hieronder in grote lijnen aangegeven, voor details verwijst de commissie naar bijgaand verslag.

In de loop van het jaar 2000 is het bevoegd gezag gestart met de invoering van fuwasys vo voor het onderwijs ondersteunend personeel van het *** Lyceum. Op 6 november 2001 zijn de definitieve functiebeschrijvingen en –waarderingen aan het onderwijs ondersteunend personeel uitgereikt. De nieuwe functiebeschrijvingen en -waarderingen zijn ingevoerd met terugwerkende kracht per 1 augustus 2000.

Het bevoegd gezag heeft bij schrijven van 29 november 2001 de heer *** verzocht om diens schriftelijke instemming met de nieuwe functiebeschrijving en -waardering, zulks onder vermelding van de mogelijkheid en de termijn van bezwaar.

De heer *** heeft op 18 oktober 2002 en 15 november 2002 bezwaar gemaakt tegen de uiteindelijke functiewaardering.

Het bevoegd gezag heeft het bezwaar bij schrijven van 13 december 2002 voor advies voorgelegd aan de Commissie. Bezwaarde hebben op 5 februari en 7 april jl. extra bescheiden aan de commissie doen toekomen. De stukken van laatste datum zijn niet in de beraadslaging meegenomen, daar zij na de zitting binnengekomen zijn.

Samenvatting van de standpunten van partijen

Bezwaarde heeft zijn standpunt toegelicht in brieven van 11 december 2001, 8 maart 2002, 18 oktober 2002 en 15 november 2002 alsmede mondeling ter zitting. Het standpunt van bezwaarde luidt samengevat en voor zover hier van belang als volgt.

Bezwaarde is gebleken dat de organieke functieomschrijving niet overeenkomt met de praktijksituatie. Dit heeft tot gevolg dat de waardering lager uitvalt dan verwacht. In overleg met de betrokken vakdocenten heeft bezwaarde een functieomschrijving vastgesteld die in overeenstemming is met de praktijk.

De ontwikkelingen in het onderwijs zijn zodanig dat dit de functie meer inhoud geeft. De TOA werkt veel zelfstandiger en heeft meer verantwoordelijkheden en lesgebonden activiteiten dan nu in de functieomschrijving vermeldt staan.

Tevens worden vergelijkbare functies in advertenties en op ROC instellingen op schaal 7 ingeschaald.

Het bevoegd gezag heeft zijn standpunt uiteengezet bij schrijven van 26 februari 2002 alsmede mondeling ter zitting. Het standpunt van het bevoegd gezag luidt samengevat en voor zover hier van belang als volgt:

De door bezwaarde aangevoerde argumenten in hun bezwaarschrift van 18 oktober 2002 zijn naar de mening van de directie niet zodanig relevant dat werkgever tot een andere conclusie komt dan hij reeds eerder heeft ingenomen. De door bezwaarde gewenste functie, die van instructeur uit het BVE-veld, is een functie die op het *** Lyceum niet voorkomt. De mate van verantwoordelijkheid en beslissingsbevoegdheid is er één die niet onder de bevoegdheden van de TOA valt, maar onder die van de vakdocent. De vakdocent blijft onder alle omstandigheden eindverantwoordelijk.

Werkgever erkent dat het onderwijs, en daarmee de functie van de TOA, volop in beweging is. Deswege heeft de directie aan bezwaarde de toezegging gedaan bereid te zijn na pakweg drie jaar de functie van TOA opnieuw te beschrijven en waarden, teneinde ontwikkelingen op het vakgebied van de functie van TOA mee te nemen, opdat sprake zal zijn van een geactualiseerd functiebouwwerk.

Overwegingen en conclusie van de Commissie

Het verzoek van het bevoegd gezag aan de Commissie betreft een verzoek om uitspraak betreffende de beslissing op het ingediende bezwaar tegen de waardering van de functie van technisch onderwijsassistent in schaal 6.

Het *** Lyceum is aangesloten bij de Commissie. De Commissie heeft tot taak om tot een bindende uitspraak te komen met betrekking tot de beslissing van het bevoegd gezag op het ingediende bezwaar. De Commissie toetst of het bevoegd gezag naar redelijkheid en billijkheid heeft kunnen komen tot de functiewaardering waartegen het bezwaar zich richt.

De commissie heeft het bezwaar van de heer *** aldus opgevat dat de functie van Technisch Onderwijs Assistent in de praktijksituatie veel uitgebreider en complexer is dan in de functiewaardering staat omschreven, en dat met name de mate van zelfstandig werken en de beslissingsbevoegdheid niet genoeg tot uiting komt.

Uit de beschrijving van de functie en de toelichting van bezwaarde begrijpt de commissie dat de functie van TOA de laatste jaren veel veranderingen heeft doorgemaakt. De commissie maakt echter uit de verklaringen ter zitting op dat, ondanks deze ontwikkelingen, de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor het lesprogramma en de beoordeling van leerlingen nog steeds bij de vakdocent ligt.

Ten aanzien van de beslissingsbevoegdheid, zelfstandigheid en adviesvaardigheden overweegt de commissie het volgende: de commissie begrijpt dat in de beleving van de TOA er een grote mate van beslissingsbevoegdheid is, maar tekent daarbij aan dat de ingeslagen weg naar een eindresultaat wellicht gewijzigd is, maar de uitkomst van dat resultaat niet.

Wat betreft de zelfstandigheid, merkt de commissie op dat de mate van zelfstandigheid van een TOA eruit bestaat dat hij bij niet eerder voorgekomen situaties kiest uit bekende oplossingen.

Met betrekking tot de adviesvaardigheden sluit de commissie zich aan bij de gevolgde weg van de BPCO, dat de adviesvaardigheden waar hier over gesproken wordt betrekking hebben op beleidsmatig advies.

Over de gevolgde procedure door het *** Lyceum oordeelt de commissie het volgende:

De commissie is van mening dat de procedure rond de herwaardering van de functies goed is uitgevoerd, maar dat zij enkele schoonheidsfoutjes kent.

De directie heeft met name door het doorsturen van de door de TOA's zelf opgestelde functieomschrijving naar de BPCO, te hoge verwachtingen gewekt. Met deze "informele" handeling in een formele procedure heeft de directie de indruk gewekt, dat bovengenoemde functieomschrijving door de directie erkend werd.

Daarnaast begrijpt de commissie dat de directie de procedure informeel en open wilde houden. Dit kwam mede tot uiting in de weigering van het schriftelijk vastleggen van de met bezwaarde gevoerde gesprekken.

De commissie adviseert, met alle waardering voor de informele werkwijze van het ***Lyceum, om in het vervolg iedere stap binnen een traject als onderhavig, zorgvuldig te beschrijven, vast te leggen en helder te communiceren.

De commissie is zich er van bewust dat de directie de keuze heeft gemaakt om de functies niet te differentiëren. De commissie respecteert die keuze als een beslissingbevoegdheid van de directie.

Daarnaast merkt de commissie op dat zij het enthousiasme en de toewijding van de medewerkers om projecten, niet gelegen in de functiebeschrijving aan te pakken, zeer waardeert en dat naar haar mening de directie deze inzet ook waardeert.

Daarentegen gaat de functiewaardering uit van de door het bevoegd gezag opgedragen functie en de daarin door haar bepaalde doelstellingen.

De commissie is van oordeel dat de termijn van drie jaar, die de heer *** heeft aangegeven om de functie van Technisch Onderwijs assistent, vanwege de veranderingen binnen het onderwijs, opnieuw te evalueren, al grotendeels is verlopen. De commissie vindt de termijn van drie jaar na deze uitspraak dan ook te lang. Mede omdat dit in de praktijk zou betekenen, gezien de lange periode die de herwaarderingsprocedure al in beslag heeft genomen, dat deze evaluatie dan pas na vijf jaar vanaf het begin van de procedure zou plaatsvinden.

Conclusie

Op grond van de bovenstaande overwegingen verklaart de Commissie de bezwaren van de heer *** ongegrond en adviseert het bevoegd gezag de waardering van de functies van de Technisch Onderwijs assistenten van het *** Lyceum in schaal 6 te handhaven.

Tevens geeft de commissie daarbij dringend in overweging om de hierboven besproken termijn van evaluatie (overwegingperiode) te verkorten tot 1 jaar gerekend vanaf dagtekening van deze uitspraak.

Opmerking [C1]:

Aldus vastgesteld te Voorburg op 25 maart 2003 door drs. H. Koelewijn, voorzitter, de heer drs. A. Ossewaarde, lid, en de heer P. Voskamp, lid, in tegenwoordigheid van mr. A.C. Melis-Gröllers, adjunct-secretaris.

INSCHALING TECHNISCH ONDERWIJS ASSISTENT IN SCHAAL 6

Uit de beschrijving van de functie en de toelichting van bezwaarde begrijpt de commissie dat de functie van TOA de laatste jaren veel veranderingen heeft doorgemaakt. De commissie maakt echter uit de verklaringen ter zitting op dat, ondanks deze ontwikkelingen, de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor het lesprogramma en de beoordeling van leerlingen nog steeds bij de vakdocent ligt.

Daarnaast merkt de commissie op dat zij het enthousiasme en de toewijding van de medewerkers om projecten, niet gelegen in de functiebeschrijving aan te pakken, zeer waardeert. Daarentegen gaat de functiewaardering uit van de door het bevoegd gezag opgedragen functie en de daarin door haar bepaalde doelstellingen.

Bezwaar ongegrond.

Uitspraak

De uitspraak van de Bezwarencommissie Functiewaardering christelijk en algemeen bijzonder primair onderwijs en voortgezet onderwijs inzake het bezwaar van de heer ***, hierna ook te noemen 'bezwaarde', tegen het besluit van de VCVO ***, hierna ook te noemen het 'bevoegd gezag', inhoudende de waardering van de functie van technisch onderwijs assistent van het *** Lyceum in schaal 6, is:

het bezwaar van de heer *** ongegrond te verklaren en de waardering van de functie van technisch onderwijs assistent in schaal 6 te handhaven.

Zitting

De bezwarencommissie functiewaardering christelijk en algemeen bijzonder primair onderwijs en voortgezet onderwijs, hierna te noemen 'de Commissie', heeft het bezwaar behandeld in de zitting van 25 maart 2003 te Voorburg.

De in het reglement van de bezwarencommissie functiewaardering christelijk en algemeen bijzonder primair onderwijs en voortgezet onderwijs opgenomen procedurele termijnen zijn gedeeltelijk overschreden op grond van buiten de partijen en de Commissie gelegen omstandigheden.

Ter zitting zijn verschenen:

de heren *** en ***, vertegenwoordigd door mr. J.W.A.M. te Boekhorst van de vakbond de Unie.

het bevoegd gezag, vertegenwoordigd door drs. J. ***, rector van het *** Lyceum, mr. G. ***, lid van de Centrale Directie en mw. mr M. Bos, medewerker functiewaardering van de Besturenraad.

Mw. mr S. Briscoe van de Besturenraad was aanwezig als toehoorder.

Verloop van de procedure

Het verloop van de procedure is hieronder in grote lijnen aangegeven, voor details verwijst de commissie naar bijgaand verslag.

In de loop van het jaar 2000 is het bevoegd gezag gestart met de invoering van fuwasys vo voor het onderwijs ondersteunend personeel van het *** Lyceum.

Op 6 november 2001 zijn de definitieve functiebeschrijvingen en –waarderingen aan het onderwijs ondersteunend personeel uitgereikt. De nieuwe functiebeschrijvingen en –waarderingen zijn ingevoerd met terugwerkende kracht per 1 augustus 2000.

Het bevoegd gezag heeft bij schrijven van 29 november 2001 de heer *** verzocht om diens schriftelijke instemming met de nieuwe functiebeschrijving en -waardering, zulks onder vermelding van de mogelijkheid en de termijn van bezwaar.

De heer *** heeft op 18 oktober 2002 en 15 november 2002 bezwaar gemaakt tegen de uiteindelijke functiewaardering.

Het bevoegd gezag heeft het bezwaar bij schrijven van 13 december 2002 voor advies voorgelegd aan de Commissie. Bezwaarden hebben op 5 februari en 7 april jl. extra bescheiden aan de commissie doen toekomen. De stukken van laatste datum zijn niet in de beraadslaging meegenomen, daar zij na de zitting binnengekomen zijn.

Samenvatting van de standpunten van partijen

Bezwaarde heeft zijn standpunt toegelicht in brieven van 11 december 2001, 8 maart 2002, 18 oktober 2002 en 15 november 2002 alsmede mondeling ter zitting. Het standpunt van bezwaarde luidt samengevat en voor zover hier van belang als volgt.

Bezwaarde is gebleken dat de organieke functieomschrijving niet overeenkomt met de praktijksituatie. Dit heeft tot gevolg dat de waardering lager uitvalt dan verwacht. In overleg met de betrokken vakdocenten hebben bezwaarden een functieomschrijving vastgesteld die in overeenstemming is met de praktijk.

De ontwikkelingen in het onderwijs zijn zodanig dat dit de functie meer inhoud geeft. De TOA werkt veel zelfstandiger en heeft meer verantwoordelijkheden en lesgebonden activiteiten dan nu in de functieomschrijving vermeldt staan.

Tevens worden vergelijkbare functies in advertenties en op ROC instellingen op schaal 7 ingeschaald.

Het bevoegd gezag heeft zijn standpunt uiteengezet bij schrijven van 26 februari 2002 alsmede mondeling ter zitting. Het standpunt van het bevoegd gezag luidt samengevat en voor zover hier van belang als volgt:

De door bezwaarden aangevoerde argumenten in hun bezwaarschrift van 18 oktober 2002 zijn naar de mening van de directie niet zodanig relevant dat werkgever tot een andere conclusie komt dan hij reeds eerder heeft ingenomen. De door bezwaarden gewenste functie, die van instructeur uit het BVE-veld, is een functie die op het *** Lyceum niet voorkomt. De mate van verantwoordelijkheid en beslissingsbevoegdheid is er één die niet onder de bevoegdheden van de TOA valt, maar onder die van de vakdocent. De vakdocent blijft onder alle omstandigheden eindverantwoordelijk.

Werkgever erkent dat het onderwijs, en daarmee de functie van de TOA, volop in beweging is. Deswege heeft de directie aan bezwaarden de toezegging gedaan bereid te zijn na pakweg drie jaar de functie van TOA opnieuw te beschrijven en waarderen, teneinde ontwikkelingen op het vakgebied van de functie van TOA mee te nemen, opdat sprake zal zijn van een geactualiseerd functiebouwwerk.

Overwegingen en conclusie van de Commissie

Het verzoek van het bevoegd gezag aan de Commissie betreft een verzoek om uitspraak betreffende de beslissing op het ingediende bezwaar tegen de waardering van de functie van technisch onderwijsassistent in schaal 6.

Het *** Lyceum is aangesloten bij de Commissie. De Commissie heeft tot taak om tot een bindende uitspraak te komen met betrekking tot de beslissing van het bevoegd gezag op het ingediende bezwaar. De Commissie toetst of het bevoegd gezag naar redelijkheid en billijkheid heeft kunnen komen tot de functiewaardering waartegen het bezwaar zich richt.

De commissie heeft het bezwaar van de heer *** aldus opgevat dat de functie van Technisch Onderwijs Assistent in de praktijk situatie veel uitgebreider en complexer is dan in de functiewaardering staat omschreven, en dat met name de mate van zelfstandig werken en de beslissingsbevoegdheid niet genoeg tot uiting komt.

Uit de beschrijving van de functie en de toelichting van bezwaarde begrijpt de commissie dat de functie van TOA de laatste jaren veel veranderingen heeft doorgemaakt. De commissie maakt echter uit de verklaringen ter zitting op dat, ondanks deze ontwikkelingen, de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor het lesprogramma en de beoordeling van leerlingen nog steeds bij de vakdocent ligt.

Ten aanzien van de beslissingsbevoegdheid, zelfstandigheid en adviesvaardigheden overweegt de commissie het volgende: de commissie begrijpt dat in de beleving van de TOA er een grote mate van beslissingsbevoegdheid is, maar tekent daarbij aan dat de ingeslagen weg naar een eindresultaat wellicht gewijzigd is, maar de uitkomst van dat resultaat niet.

Wat betreft de zelfstandigheid, merkt de commissie op dat de mate van zelfstandigheid van een TOA eruit bestaat dat hij bij niet eerder voorgekomen situaties kiest uit bekende oplossingen.

Met betrekking tot de adviesvaardigheden sluit de commissie zich aan bij de gevolgde weg van de BPCO, dat de adviesvaardigheden waar hier over gesproken wordt betrekking hebben op beleidsmatig advies.

Over de gevolgde procedure door het *** Lyceum oordeelt de commissie het volgende:

De commissie is van mening dat de procedure rond de herwaardering van de functies goed is uitgevoerd, maar dat zij enkele schoonheidsfoutjes kent.

De directie heeft met name door het doorsturen van de door de TOA's zelf opgestelde functieomschrijving naar de BPCO, te hoge verwachtingen gewekt. Met deze "informele" handeling in een formele procedure heeft de directie de indruk gewekt, dat bovengenoemde functieomschrijving door de directie erkend werd.

Daarnaast begrijpt de commissie dat de directie de procedure informeel en open wilde houden. Dit kwam mede tot uiting in het niet schriftelijk willen vastleggen van de gevoerde gesprekken.

De commissie adviseert, met alle waardering voor de informele werkwijze van het *** Lyceum, om in het vervolg iedere stap binnen een traject als onderhavig, zorgvuldig te beschrijven, vast te leggen en helder te communiceren.

De commissie is zich er van bewust dat de directie de keuze heeft gemaakt om de functies niet te differentiëren. De commissie respecteert die keuze als een beslissingbevoegdheid van de directie.

Daarnaast merkt de commissie op dat zij het enthousiasme en de toewijding van de medewerkers om projecten, niet gelegen in de functiebeschrijving aan te pakken, zeer waardeert en dat naar haar mening de directie deze inzet ook waardeert.

Daarentegen gaat de functiewaardering uit van de door het bevoegd gezag opgedragen functie en de daarin door haar bepaalde doelstellingen.

De commissie is van oordeel dat de termijn van drie jaar, die de heer *** heeft aangegeven om de functie van Technisch Onderwijs assistent, vanwege de veranderingen binnen het onderwijs, opnieuw te evalueren, al grotendeels is verlopen. De commissie vindt de termijn van drie jaar na deze uitspraak dan ook te lang. Mede omdat dit in de praktijk zou betekenen, gezien de lange periode die de herwaarderingsprocedure al in beslag heeft genomen, dat deze evaluatie dan pas na vijf jaar vanaf het begin van de procedure zou plaatsvinden.

Conclusie

Op grond van de bovenstaande overwegingen verklaart de Commissie de bezwaren van de heer *** ongegrond en adviseert het bevoegd gezag de waardering van de functies van de Technisch Onderwijs assistenten van het *** Lyceum in schaal 6 te handhaven.

Tevens geeft de commissie daarbij dringend in overweging om de hierboven besproken termijn van evaluatie (overwegingperiode) te verkorten tot 1 jaar gerekend vanaf dagtekening van deze uitspraak.

Opmerking [C2]:

Aldus vastgesteld te Voorburg op 25 maart 2003 door drs. H. Koelewijn, voorzitter, de heer drs. A. Ossewaarde, lid, en de heer P. Voskamp, lid, in tegenwoordigheid van mr. A.C. Melis-Gröllers, adjunct-secretaris.

INSCHALING LEERAAR IN SCHAAL 10 I.P.V. 12

De Commissie verklaart zich onbevoegd, aangezien er volgens de Commissie dat in feite niet aan de orde is een geschil over waardering van een functie, maar een geschil over de al dan niet toekenning van een al bestaande en niet opnieuw beschreven of gewaardeerde (norm)functie. Zelfs op grond van de bezwarenregeling die gold op het moment dat appellant het beroep instelde zou het beroep niet-ontvankelijk zijn verklaard. Immers, uit de toelichting op de regeling bezwarenprocedure functiewaardering van 15 juli 1993, blijkt dat die bezwarenprocedure betrekking had op de waardering van de aan het betrokken personeelslid feitelijk opgedragen werkzaamheden, maar dat de procedure niet van toepassing was op waardering van functies in het kader van de formatievaststelling.

Bezwarencommissie Functiewaardering voor het christelijk en algemeen bijzonder primair en voortgezet onderwijs:

de heer **R**, wonende te ***,
appellant,

tegen

stichting **Stichting *** te *****, gevestigd te ***,
verweerster,

1. Verloop van het geding

Bij schrijven van 1 juni 2001 heeft de gemachtigde van appellant de Vereniging voor Bijzondere Scholen (verder te noemen: "VBS") verzocht advies uit te brengen over een geschil "*aangaande de waardering van zijn functie*". Omdat op dat moment de Commissie nog niet was opgericht, gaf de VBS aan dat het verzoek direct na oprichting van de Commissie door de Commissie in behandeling zou worden genomen.

Als gevolg van diverse ontwikkelingen heeft de Commissie eerst begin 2003 een aanvang gemaakt met haar werkzaamheden. Bij schrijven van 16 april 2003 heeft de VBS de zaak formeel overgedragen aan de Commissie, die vervolgens het beroep in behandeling heeft genomen.

Verweerster heeft, bij monde van haar gemachtigde mr. R., op 3 november 2003 een zogenaamde "*toelichting op adviesaanvraag*" aan de Commissie doen toekomen. De Commissie heeft deze toelichting, conform haar reglement, beschouwd als een verweerschrift.

Het beroepschrift is behandeld op zitting van 4 november 2003. Appellant was bij de zitting aanwezig, bijgestaan door zijn raadvrouw, mevrouw mr. G. Verweerster werd vertegenwoordigd door de heer E., directeur van de school, en de gemachtigde, mevrouw mr. R.

Omdat bleek dat de gemachtigde van appellant redelijkerwijze geen kennis had kunnen nemen van het door verweerster ingediende verweerschrift, werd tijdens de zitting en in overleg met betrokkenen bepaald dat de gemachtigde van appellant tot uiterlijk 6 december 2003 schriftelijk kon reageren op het verweerschrift. Deze schriftelijke reactie is op 4 december 2003 door de Commissie ontvangen.

De Commissie ontving tenslotte op 12 december 2003 een nadere toelichting van de gemachtigde van verweerster. Nu het reglement daarvoor geen ruimte biedt, de zitting reeds had plaatsgevonden en over deze nadere toelichting zijdens verweerster geen afspraken waren gemaakt, is deze nadere toelichting door de Commissie buiten beschouwing gelaten.

2. De vaststaande feiten

Op grond van de inhoud van de gedingstukken zijn de volgende feiten genoegzaam voor de Commissie vast komen te staan:

Appellant is in 1992 eerst op tijdelijke basis als vervanger in dienst getreden van verweerster. Vanaf 1993 is appellant in vaste dienst als leraar. Appellant is ingedeeld in salarisschaal 10.

In januari 2001 heeft appellant het directorium van de stichting verzocht hem in aanmerking te laten komen voor een functie in schaal 12 omdat hij al jarenlang werkzaamheden verrichtte in het schaal 12-gebied. Dit verzoek is afgewezen.

Medio 2001 heeft de gemachtigde van appellant de VBS vervolgens verzocht een advies te geven als bedoeld in artikel B5 lid 2 van de CAO-VO. Dit advies/beroep is thans aan de orde.

3. Het standpunt van appellant

Volgens appellant dient zijn functie te worden geherwaardeerd omdat voor de waardering van zijn functie doorslaggevend is welke feitelijke werkzaamheden zijn verricht. Tussen partijen staat vast dat appellant al geruime tijd (praktisch) uitsluitend werkzaamheden verricht in het schaal 12-gebied.

Volgens appellant kan verweerster in redelijkheid geen beroep doen op het met de medezeggenschapsraad overeengekomen wachtkamerbeleid. Verweerster heeft zich namelijk niet aan de terzake met de medezeggenschapsraad gemaakte afspraken gehouden, en had zij dat wel gedaan, dan was de wachtkamer leeg geweest rond augustus 2000. De HOS-regeling en de jurisprudentie dienaangaande zijn dan ook niet relevant.

Ook het feit dat in het kader van de invoering van het FUWASYS systeem met de medezeggenschapsraad afspraken zijn gemaakt over het wachten met uitgeven van schaal 12-functies is geen valide reden om geen schaal-12 functie uit te geven, immers het systeem is tot op heden niet ingevoerd, en verweerster heeft zich niet aan de met de medezeggenschapsraad gemaakte afspraken gehouden.

4. Het standpunt van verweerster

Verweerster beroept zich allereerst op de niet-ontvankelijkheid van appellant, immers appellant bekleedt een normfunctie en ook de gewenste functie in schaal 12 is een normfunctie. Verweerster verwijst daarbij naar de toelichting op de Regeling bezwarenprocedure functiewaardering personeel uit 1993 waarin staat aangegeven dat de bezwarenprocedure bij functiewaardering niet van toepassing is op een waardering van functies in het kader van de formatie vaststelling, de zogenaamde organieke of norm functies. Volgens verweerster heeft appellant derhalve niet zozeer bezwaar tegen waardering van zijn functie als wel tegen de in zijn ogen onjuiste toepassing van het Kaderbesluit rechtspositie voortgezet onderwijs.

Inhoudelijk gezien stelt verweerster dat zij zich immer heeft gehouden aan de bepaling in paragraaf B1 onder punt h van de destijds geldende CAO-VO en de bepalingen uit de toenmalige Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel (inmiddels Rechtspositiebesluit WPO/BEC) betreffende de zogenaamde wachtkamerregeling. Verweerster stelt in goed overleg met de medezeggenschapsraad een HOS-wachtkamerbeleid te hebben geformuleerd, en zij zich vervolgens keurig aan dat beleid te hebben gehouden. Verweerster heeft geen reden gezien ten aanzien van appellant van dit beleid te wijken.

Verweerster beroept zich voorts op de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 5 juni 2003 (registratienummer 0171625) en de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage van 5 juni 2003 (registratienummer AWB 02/4357). Uit deze jurisprudentie blijkt volgens verweerster dat niet doorslaggevend is welke functie feitelijk is verricht. Terzake functietoedeling komt het bevoegd gezag een grote mate van beoordelingsvrijheid toe zodat de rechter zich dient te beperken tot de beoordeling of het bevoegd gezag "al of niet na afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen en daarbij niet in strijd heeft gehandeld met enige geschreven of ongeschreven rechtsregel of enig algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur". Essentie is dat verweerster naar haar oordeel in goed overleg met de medezeggenschapsraad tot een wachtkamerbeleid is gekomen, en dat beleid zo goed mogelijk is nagekomen. Een marginale toetsing van de opstelling van verweerster ten opzichte van appellant kan volgens verweerster dan ook niet tot gegrondverklaring van het beroep leiden.

5. Ontvankelijkheid van het beroep

De Commissie dient te toetsen of het beroepschrift tijdig is ontvangen en of de Commissie bevoegd is van het beroep kennis te nemen.

Deze vragen dient de Commissie te toetsen aan het bepaalde in artikel 5.5 van de CAO-VO en, zonodig, aan het bepaalde in artikel 7 van het reglement van de Commissie (volledige benaming: Reglement bezwarencommissie functiewaardering christelijk en algemeen bijzonder primair en voortgezet onderwijs).

Artikel 5.5 CAO-VO spreekt over de "procedure gedurende de invoering FUWA-VO 2002". Uit de tekst van de CAO en de schriftelijke toelichting bij de modelreglementen opgenomen in de brochure "Aan de slag met FUWA-VO 2002" van de Besturenraad, blijkt dat uitgangspunt is geweest het creëren van een bezwarenprocedure in het kader van een schriftelijk besluit van het bevoegd gezag aan een betrokkene over de waardering van zijn functie, welke herwaardering plaatsvindt in het kader van FUWA-VO 2002. Dat het moet gaan om een *nieuw* besluit volgt het feit dat FUWA-VO 2002 voorschrijft dat alle functies opnieuw dienen te worden gewaardeerd, welke herwaardering moet

plaatsvinden in de periode van 1 augustus 2002 tot 1 augustus 2005.

De in voornoemde brochure opgenomen procedure gaat eveneens uit van een schriftelijk herwaarderingsbesluit van het bevoegd gezag, welk besluit genomen moet worden in de periode van 1 augustus 2002 tot 1 augustus 2005, en waartegen desgewenst allereerst bij een interne bezwarencommissie bezwaar dient te worden gemaakt. Als de betrokkene zich met de uitkomst van die bezwaarprocedure niet kan verenigen, is er toegang tot de externe bezwarencommissie, aldus artikel 7 van het reglement van de Commissie:

De werknemer kan binnen 20 werkdagen na ontvangst van het schriftelijk besluit van de werkgever bezwaar aantekenen bij de externe bezwarencommissie functiewaardering waarbij de werkgever is aangesloten, indien hij zich niet kan verenigen met:

- a) het nieuwe besluit van de werkgever ingevolge artikel 5.5 lid 3 sub c van de CAO-VO;*
- b) de wijze waarop de procedure voor zover op hem betrekking hebbend is gevolgd;*
- c) de beschreven functie in relatie tot de hem opgedragen werkzaamheden;*

De Commissie concludeert dat er geen sprake is van een schriftelijk besluit van het bevoegd gezag waarbij de functie van appellant is beschreven of gewaardeerd, laat staan dat een dergelijke beschrijving of waardering heeft plaatsgevonden in het kader van FUWA-VO 2002, zodat de Commissie zich, op grond van de CAO-VO en het reglement, niet bevoegd acht zich over het beroep uit te laten.

Die onbevoegdheid volgt ook uit het volgende. Evenals verweester is de Commissie van mening dat in feite niet aan de orde is een geschil over waardering van een functie, maar een geschil over de al dan niet toekenning van een al bestaande en niet opnieuw beschreven of gewaardeerde (norm)functie. Immers, van een nieuwe beschrijving of waardering van zijn functie is geen sprake en appellant maakt noch bezwaar tegen de huidige waardering van de (norm)functie die is ingedeeld in schaal 10, noch tegen de huidige waardering van de (norm)functie die is ingedeeld in schaal 12. In zoverre is van enig geschil over functiewaardering dan ook geen sprake.

Zelfs op grond van de bezwarenregeling die gold op het moment dat appellant het beroep instelde zou het beroep niet-ontvankelijk zijn verklaard. Immers, uit de toelichting op de regeling bezwarenprocedure functiewaardering van 15 juli 1993, blijkt dat die bezwarenprocedure betrekking had op de waardering van de aan het betrokken personeelslid feitelijk opgedragen werkzaamheden, maar dat de procedure niet van toepassing was op waardering van functies in het kader van de formatievaststelling.

Om genoemde redenen dient appellant in zijn beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6. Oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart het beroep van appellant niet-ontvankelijk.

Appellant heeft echter een dringend appel gedaan op de Commissie om zich tenminste ten overvloede inhoudelijk over de klacht van appellant uit te laten. Dit verzoek komt de Commissie, gezien de bijzondere omstandigheden van het geval, niet onredelijk voor, zodat de Commissie in het hiernavolgende alsnog enige inhoudelijke opmerkingen over de klacht van appellant zal maken.

In zijn algemeenheid komt het bevoegd gezag van een school een grote mate van vrijheid toe om de formatie vast te stellen en functies uit te geven. Het bestuur heeft daarbij te maken met een veelheid van belangen, wettelijke regelingen en afspraken die in de CAO zijn vastgelegd of daaruit volgen, en dient zich in zijn algemeenheid als goed werkgever te gedragen. De Commissie is dan ook van oordeel dat de wijze waarop het bevoegd gezag invulling geeft aan haar vrijheid om de formatie vast te stellen slechts marginaal mag worden getoetst, hetgeen betekent dat de Commissie, ware zij bevoegd geweest, had dienen na te gaan of naar haar oordeel *een redelijk handelend bevoegd gezag het bestreden besluit betreffende de (niet) toekenning van de functie had kunnen nemen*.

Ook nadat de wachtkamer was leeggemaakt heeft het bevoegd gezag tot in 2001 op goede gronden en met goedvinden van de GMR geweigerd schaal 12 functies uit te geven. Over de periode vanaf – ruwweg – 2002 twijfelt de Commissie echter aan het bestaan van goede redenen om niet langer schaal 12 functies uit te geven, en vast staat dat daarover toen geen overeenstemming (meer) bestond met de GMR. Gezien de eerdergenoemde vrijheid van het bevoegd gezag terzake de formatievaststelling leidt dat overigens niet zonder meer tot de conclusie dat in 2002 in elk geval overgegaan had dienen te worden tot uitgifte van schaal 12 functies. Het komt de Commissie niettemin redelijk voor als het bevoegd gezag had getracht over deze kwestie alsnog overeenstemming te bereiken met de GMR, en haar weigering om appellant een schaal 12 functie toe te kennen opnieuw en met goede redenen had onderbouwd. Dat is niet gebeurd, en een heroverweging van het besluit van het bevoegd gezag ligt dan ook in de rede. Leidt die heroverweging niet tot een voor appellant aanvaardbaar besluit dan heeft appellant de mogelijkheid zich tot de burgerlijke (kanton)rechter te wenden, nu de kringenrechtspraak in het onderwijs appellant geen soelaas biedt.

Aldus gedaan te Voorburg, 11 februari 2004 door de heer drs. H. Koelewijn als voorzitter, de heer drs. A. Ossewaarde en de heer mr. A. Heij, in aanwezigheid van mr. M. Breur, griffier.

FUNCTIEWAARDERING ICT COORDINATOR IN SCHAAL 10

In essentie houdt partijen verdeeld de vraag of appellant in het kader van zijn werkzaamheden als ICT-coördinator wel of niet collega-docenten aanstuurt.

Alhoewel het beroep niet tijdig is ingesteld en niet tevoren herbeoordeling heeft plaatsgevonden bij de interne bezwarencommissie (welke niet bestond) acht de Commissie het beroep bij uitzondering toch ontvankelijk.

De commissie verklaart het bezwaar ongegrond, omdat onbetwist is dat appellant op geen enkele wijze een gezagsverhouding heeft ten opzicht van zijn collegadocenten, dat hij geen (directe) invloed heeft op het onderwijs, en dat hij geen eindverantwoordelijkheid draagt voor het ICT-beleid. De persoonlijke invulling van de functie bepaalt niet de zwaarte van de functie. Voor de zwaarte van de functie zijn (slechts) bepalend de geobjectiveerde taakinhoud en geobjectiveerde taakverantwoordelijkheden.

Bezwarencommissie Functiewaardering voor het christelijk en algemeen bijzonder primair en voortgezet onderwijs:

de heer ***, wonende te ***,
appellant,

tegen

De **Christelijke Scholengemeenschap *****, gevestigd te ***,
verweerster,

1. Verloop van het geding

In het kader van herwaardering van de functies binnen de school van verweerster heeft verweerster eind 2003 (onder meer) een functiebeschrijving opgesteld van de functie ICT-coördinator, de functie van appellant. De functiebeschrijving is voorgelegd aan appellant en vervolgens aan de Besturenraad om te worden gewaardeerd volgens het Fuwasys systeem; de Besturenraad heeft geadviseerd de beschreven functie in te delen in schaal 10. Op 11 september 2003 heeft appellant dit advies voor gezien getekend.

Appellant was het met het functiewaarderingsadvies oneens. Omdat een interne bezwarencommissie (nog) niet bestond heeft hij zijn bezwaar besproken met de directie van verweerster. Het overleg bleef echter zonder resultaat, en in goed overleg is besloten dat appellant zijn bezwaar zou voorleggen aan de externe bezwarencommissie (hierna te noemen: "de Commissie"). Dat is gebeurd middels schrijven van 23 oktober 2003. De Commissie heeft een verweerschrift ontvangen op 22 januari 2004. De zitting vond plaats op 7 april 2004 te Utrecht. Appellant was aanwezig, evenals de heer D. ***, directeur van verweerster.

2. De vaststaande feiten

Op grond van de inhoud van de gedingstukken zijn de volgende feiten genoegzaam voor de Commissie vast komen te staan:

Appellant is leerkracht installatietechniek, welke functie is ingedeeld in schaal 11. Echter, gedurende 16 uren per week verricht appellant de werkzaamheden van ICT-coördinator, de waardering van laatstgenoemde functie is aan de orde.

In essentie houdt partijen verdeeld de vraag of appellant in het kader van zijn werkzaamheden als ICT-coördinator wel of niet collega-docenten aanstuurt. Is er geen sprake van aansturen van mede-docenten dan zal de functie van ICT-coördinator, ook als die op onderdelen zwaarder zou moeten worden gewaardeerd dan thans is gebeurd, nimmer thuishoren in schaal 11, en is het advies van de Besturenraad de functie in te delen in schaal 10 correct.

3. Het standpunt van appellant

Appellant is van mening dat ten onrechte het beeld wordt geschetst dat zijn functie beperkt zou zijn tot, kort gezegd, de verantwoordelijkheid voor de afdeling automatisering. In zijn algemeenheid is ICT zeer sterk in ontwikkeling, en dat geldt zeker binnen de school. Appellant heeft daar op ICT-gebied een belangrijke, vernieuwende rol, die doorwerkt tot in het onderwijs. Zo ligt bij appellant de taak zijn collega docenten, en via hen de leerlingen, te stimuleren om gebruik te maken van moderne (ICT-)middelen, en hen daarbij te begeleiden. Dat vergt niet alleen beleidsvoorbereiding maar ook (soms intensieve) begeleiding. Volgens appellant is er dan ook wel degelijk sprake van het aansturen van collega docenten, zij het niet op basis van een formele gezagsverhouding, maar indirect.

Appellant is voorts van mening dat zijn eigenlijke werkzaamheden veel meer aansluiten bij de (zwaardere) functieomschrijving die ooit als basis diende voor zijn sollicitatie naar de huidige functie in juni 1999 dan de huidige voorbeeldfunctie uit FuWa. Appellant betwist derhalve dat de functie die als basis heeft gediend voor de beoordeling van zijn functie zijn goedkeuring had.

De vorige directeur van verweerster heeft appellant destijds toegezegd dat de functie van ICT-coördinator een zeer zware functie was die zeker op niveau van schaal 11 zou worden gewaardeerd. Die toezegging kwam voort uit een beoordeling dat de functie van ICT-coördinator in veel opzichten vergelijkbaar is met die van andere managers binnen de school.

Appellant benadrukt nog zijn rol bij het ICT-beleid zoals dat binnen verweerster tot stand is gekomen. Het is appellant die in de periode 1998-1999 een beleidsplan heeft gemaakt dat door de directie volledig is overgenomen.

4. Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft de functie van appellant beschreven en deze voor commentaar aan hem voorgelegd. De meeste opmerkingen van appellant zijn overgenomen. Niet is overgenomen de

opmerking dat appellant ICT-contactdocenten zou aansturen. Dat is volgens verweerster namelijk feitelijk niet correct, wel adviseert appellant hen.

Nadat de gecorrigeerde functiebeschrijving was aangeboden aan de Besturenraad is die volgens het Fuwasys-systeem terecht gewaardeerd in schaal 10.

Verweerster blijft van mening dat de functie van ICT-coördinator een staffunctie is, en niet een functie op managementniveau. Er worden immers geen docenten aangestuurd. Dat docenten worden gestimuleerd om gebruik te maken van moderne apparatuur en computerprogramma's doet hieraan niet af. Alles gebeurt immers op basis van vrijblijvendheid.

Ten onrechte is appellant van mening dat zijn functie een functie op management-niveau is, en bijvoorbeeld kan worden vergeleken met die van teamleiders. Team-leiders geven leiding aan circa 25 personen, appellant (als ICT-coördinator) stuurt drie FTE aan. Wordt de functie van appellant vergeleken met die van het hoofd administratie – beiden staffuncties - dan is laatste functie desondanks zwaarder gewaardeerd. Terecht, want het hoofd administratie stuurt 12 personen aan.

Verweerster benadrukt dat het de directeur is die verantwoordelijk is voor het ICT-beleid. Het feit dat dankbaar gebruik wordt gemaakt van de expertise van appellant doet aan die verantwoordelijkheid niet af.

Dat appellant geen leraren aanstuurt blijkt ook uit het feit dat hij direct valt onder de directeur, terwijl de teamleiders (en mededocenten) worden aangestuurd door twee adjunct-directeuren, één voor de onderbouw en één voor de bovenbouw.

5. Ontvankelijkheid van het beroep

Tegen het besluit als het bestreden staat beroep open bij de Commissie. Alhoewel het beroep niet tijdig is ingesteld en niet tevoren herbeoordeling heeft plaatsgevonden bij de interne bezwarencommissie (welke niet bestond) acht de Commissie het beroep bij uitzondering toch ontvankelijk. De Commissie overweegt daarbij dat appellant niet kan worden tegengeworpen dat een interne bezwarencommissie nog niet was ingesteld. Voorts staat vast dat partijen in goed overleg hebben getracht het geschil over de waardering van de functie van appellant op te lossen, en toen bleek dat dat niet mogelijk was gezamenlijk hebben besloten dat appellant alsnog bezwaar kon maken bij de Commissie.

Met het voorgaande is immers voldaan aan het doel dat met de ontvankelijkheidsvereisten wordt gesteld, te weten dat in alle gevallen, alvorens een beroep wordt gedaan op de Commissie, een interne herbeoordeling dient plaats te vinden, als ook dat de Commissie zo spoedig mogelijk op een beroep moet kunnen beslissen, met inachtneming van de belangen van beide partijen.

6. Oordeel van de Commissie

Eerst indien de functie van appellant zes punten zwaarder zou moeten worden gewaardeerd zou inschaling in schaal 11 aan de orde zijn. Daarbij is – zoals eerder aangegeven - doorslaggevend het antwoord op de vraag of appellant in de praktijk (collega) docenten aanstuurt of niet. Zou dat

immers wel het geval zijn dan komt de beschreven functie niet overeen met de feitelijke werkzaamheden, en zou een juiste omschrijving van de functie (naar verwachting) leiden tot een indeling van de functie van ICT-coördinator in schaal 11.

Hoewel de Commissie met beide partijen van mening is dat appellant (kennelijk) zijn functie als ICT-coördinator zeer serieus neemt en de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen om zijn (collega) docenten te stimuleren veel (meer) gebruik te maken van moderne (ICT-)apparatuur en programmatuur, vermag de Commissie niet in te zien waarom daarmee sprake zou zijn van het op basis van gezag aansturen, direct of niet, van (collega) docenten, en derhalve van een functie op managementniveau. Onbetwist is immers gebleven dat appellant ten opzichte van de (collega) docenten geen (enkele) gezagsverhouding heeft, dat hij geen (directe) invloed heeft op het onderwijs, en dat hij geen eindverantwoordelijkheid draagt voor het ICT-beleid. Ook uit het feit dat appellant onder de directeur valt terwijl de twee adjunct-directeuren de leraren aansturen blijkt dat de positie en rol van appellant niet kan worden vergeleken met die van de teamleiders.

De persoonlijke invulling van de functie bepaalt niet de zwaarte van de functie. Voor de zwaarte van de functie zijn (slechts) bepalend de geobjectiverde taakinhoud en geobjectiverde taakverantwoordelijkheden. De persoonlijke taakopvattingen van appellant zijn te loven, maar leiden niet tot indeling van zijn functie als ICT-coördinator in schaal 11.

7. De beslissing

De Commissie acht het bezwaar van appellant ongegrond.

Aldus gedaan te Utrecht op 7 april 2004, door de heer drs. H. Koelewijn als voorzitter en de heren P. Voskamp en mr. G. Voets als gewone leden, in aanwezigheid van de heer mr M. Breur als griffier.

C.II. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering
PC Hoger Beroepsonderwijs

Geen uitspraken

C.III. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering
 Confessioneel BVE

Geen uitspraken

DEEL D KLACHTENREGELING

Adviezen Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs

Overzicht

03002	ORGANISATIE EN COMMUNICATIE SCHOOL
03003	SCHORSING EN VERWIJDERING
03005	VERWIJDERING
03006	NIET VERSTREKKEN VERVOERSVERKLARING
03009	FOUT GEGEVEN SCHOOLADVIES
03011	ONVOLDOENDE BEGELEIDING EN VERWIJDERING
03013	SEKSUELE INTIMIDATIE
03014	GEESTELIJKE EN LICHAMELIJKE MISHANDELING
03017	STRAFBELEID SCHOOL
03020	BESTEDING OUDERBIJDRAGE EN HOOGTE KOPIEERKOSTEN
03021	PESTEN
03022	NIET-COMMUNICEREN LEERKRACHT
03026A	ONDUIDELIJKE OVERGANGSNORMEN
03028	SCHORSING EN VERWIJDERING
03029	AFHANDELING KLACHT INZAKE FUNCTIONERINGSGESPREK
03031	GROEPSINDELING
03034	VERWIJDERING, PESTEN EN DOORGEVEN VAN INFORMATIE
03035	PESTEN, BEGELEIDING EN KLACHTAFHANDELING
03036	ONVOLDOENDE BEGELEIDING
03037	ONVOLDOENDE BEGELEIDING LEERLING
03039	DOORGEVEN ONGEFUNDEERDE INFORMATIE OVER GESCEIDEN VADER
03040	PESTEN EN ONBEVOEGDE STAGIERE
03042	DOUCHEN NA GYMLES
03043	LICHAMELIJKE MISHANDELING EN NIET NAKOMEN AFSPRAKEN SCHOOL
03047	SEKSUELE INTIMIDATIE
03048	UITKERING STEUNFONDS
03051	LICHAMELIJKE MISHANDELING
03053	SCHORSING
03054	INFORMATIEVERSCHAFFING AAN GESCEIDEN VADER

Klachtnummer 03002

ORGANISATIE EN COMMUNICATIE SCHOOL

De klacht heeft betrekking op het feit dat de school en het bestuur gebrekkig communiceren met ouders, maar ook dat de interne communicatie binnen het team niet goed verloopt. Tevens zijn de ouders bezorgd over het feit dat de kwaliteit van, met name het ICT onderwijs, achterblijft op naburige scholen. Mediation geadviseerd.

Advies aan

Het Algemeen Bestuur van de Vereniging School met de Bijbel te ***, gemeente ***, (hierna: het bestuur),

Inzake de klacht van de heer en mevrouw B. ***, te ***, mede namens een groep verontruste ouders (hierna: klagers).

I. Verloop van de procedure.

Op 3 februari 2003 heeft de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna : de Commissie), het verzoek ontvangen van klagers om hun klacht van januari 2003 te behandelen.

De Commissie heeft het bestuur gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief van januari 2003.

Bij brief van 10 februari 2003 heeft het bestuur medegedeeld te zijn aangesloten bij de Commissie, en de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO te hanteren. Bijgevoegd is een reactie op het gestelde in de klachtbrief.

Op 18 februari 2003 heeft de Commissie per mail van klagers ontvangen een aanvulling op de klacht van januari 2003, vergezeld van diverse bijlagen.

Op 20 februari 2003 heeft de Commissie een brief met bijlage ontvangen van ***, gericht aan het bestuur, en afschriften van enkele brieven van klagers. De Commissie heeft voorts brieven ontvangen van overige bij de school betrokken personen op 20 februari 2003 op 25 februari 2003, en op 4 maart 2003.

Op 11 maart 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klagers en bestuur in persoon zijn verschenen. Voor klagers zijn verschenen: de heer B. ***, de heer ***, mevrouw ***, mevrouw ***, en de heer ***. Voor het bestuur zijn verschenen: de heer ***, de heer ***, de heer *** en mevrouw ***.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers en door het bestuur naar voren is gebracht, leidt de commissie het volgende af.

Klagers zijn bezorgd over –kort en zakelijk weergegeven – de wijze waarop de school communiceert, en de wijze waarop de school haar taken heeft georganiseerd.

De klacht over de communicatie behelst zowel de communicatie van het bestuur naar ouders, de communicatie binnen het schoolteam, als de communicatie van leerkrachten naar kinderen. Klagers hebben behoefte aan een open, eerlijke, respectvolle, consistente en constructieve wijze van communiceren, en wensen dit ook voor hun kinderen. Een deel van de aanwezige klagers heeft benadrukt dat de huidige klacht niet in zijn geheel is terug te voeren op eerdere problemen rond het vertrek van de directeur van de school.

De klacht over de organisatie betreft de zorg dat de kwaliteit van het onderwijs achterblijft bij naburige scholen, de zorg dat het onderwijs negatief wordt beïnvloed door gebrekkige interne communicatie, de zorg dat de organisatie van het ICT onderwijs niet voldoende is om de gestelde doelen te behalen, de zorg dat de reglementen die gelden bij verkiezingen van de MR zijn geschonden, en de zorg dat onvoldoende aandacht wordt besteed aan minder makkelijk lerende kinderen.

Het bestuur heeft medegedeeld dat in 2000 strubbelingen zijn ontstaan die begin 2002 hebben geleid tot een vertrouwenscrisis tussen het schoolteam en de toenmalige directeur, wat uiteindelijk heeft geleid tot ontslag van de directeur door het bestuur. Het bestuur heeft benadrukt dat in een vergadering op 28 mei 2002 de ouders van alle schoolgaande kinderen en degenen die zijn verbonden aan de school, met elkaar hebben afgesproken te werken aan herstel van vertrouwen in elkaar. Het bestuur is vervolgens in vertrouwen begonnen aan een nieuwe periode en is door de huidige klacht geraakt op een teer punt.

Het bestuur heeft puntsgewijs gereageerd op de klacht van klagers. De bovenschools manager heeft daarnaast benadrukt dat in de maanden voorafgaand aan de klacht, geen van de klagers bij hem is geweest voor overleg en dat de school zich de afgelopen maanden heeft gericht op het zoeken naar invalkrachten en het verbeteren van de teamspirit en de sfeer op de werkvloer.

Hierna hebben partijen de gevolgen van dit groeiende conflict voor zowel de school, de schoolgaande kinderen, als de gemeenschap in *** en ***, inzichtelijk gemaakt. Met het oog op zorgvuldige behartiging van bredere belangen hebben klagers en het bestuur zich beiden bereid getoond de verantwoordelijkheid voor een oplossing van het conflict te delen.

II. Voorlopig advies.

De Commissie adviseert het bestuur in samenspraak met de school en klagers onderhavig geschil te onderwerpen aan bemiddeling (mediation). Van de zijde van klagers heeft mevrouw ***, en van de zijde van het bestuur/de school heeft de heer *** zich bereid verklaard de inspanningen daartoe te coördineren. Desgevraagd heeft de Commissie hen in overweging gegeven contact op te nemen met mevrouw mr. *M*, mediator en vice-president bij de rechtbank Zwolle; voor een andere kundige mediator kan evenwel ook worden gekozen. Voorts adviseert de Commissie het bestuur in samenspraak met klagers afspraken te maken over de kosten van bemiddeling, waarbij niet wordt uitgesloten dat het lidmaatschap van de Besturenraad PCO hierin voorziet. De Commissie houdt een oordeel omtrent de gegrondheid van de onderhavige klacht en definitieve advisering terzake, voorshands aan.

Klachtnummer 03003

SCHORSING EN VERWIJDERING

Klagers stellen zich op het standpunt dat de leerkracht hen op een onheuse heeft bejegend en dat de feiten rondom de verwijdering onwaar zijn. Tevens wijzen klagers erop dat de school tracht te voorkomen dat hun zoon elders op een reguliere school kan worden ingeschreven. Klachten ongegrond

Advies aan

De Stichting Christelijk Voortgezet Onderwijs te ***

Inzake

De klacht van de heer *** en ***

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij respectievelijk een e-mail van 31 januari 2002 en een fax van 27 februari 2003 hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs van BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de handelwijze van *E*, lerares, en *C*, adjunct-directeur op het *** College te *** te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag, de directie en aangeklaagden gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrieven.

Bij schrijven van 12 maart 2003, inclusief 11 bijlagen, heeft drs. J. Gispen, voorzitter van het College van Bestuur gereageerd op het gestelde in de klachtbrieven.

Op 7 mei 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers en zoon *M* zijn in persoon verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen

***. Voorts zijn verschenen *J*, directeur, *E*, lerares en *C*, adjunct-directeur van het *** College.

II Feiten.

Op 28 november 2002 is klagers zoon voor vijf dagen geschorst en zijn klagers de toegang tot de school ontzegd. Bij brief van 11 december 2002 is de schorsing van *M* verlengd en is medegedeeld dat de school voornemens is *M* van school te verwijderen. Op 7 januari 2003 krijgen klagers gelegenheid hun standpunt ten aanzien van de voorgenomen verwijdering kenbaar te maken. Bij brief van 14 januari 2003 deelt het bevoegd gezag klagers mede dat zij hebben besloten *M* van het *** College te *** te verwijderen.

III Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende klachten af.

Klagers stellen zich op het standpunt dat mevrouw E. *E* en F. *C* hen op een onheuse manier hebben bejegend. Klagers zoon *M* had wel zijn huiswerk gemaakt en hij had ook zijn schrift bij zich. Hij kon dat schrift echter niet zo snel vinden. Daarop is hij ten onrechte gestraft. Klagers achten het onacceptabel dat hun zoon twee uur bij lerares *E* moet komen om zijn huiswerk moet in te halen. Voorts wordt door de school getracht te voorkomen dat klagers zoon op een andere reguliere school wordt ingeschreven. In dit kader wordt erop gewezen dat er ten onrechte – ondanks vele verzoeken daartoe - geen onderwijskundig rapport betreffende *M* aan klagers wordt overgelegd.

IV Standpunt bevoegd gezag, directie en aangeklaagden.

E heeft aangegeven dat klagers zoon herhaaldelijk heeft geweigerd opdrachten uit te voeren. Op het moment dat *M* en elke andere leerling zijn huiswerk niet maakt moet hij zijn huiswerk inhalen. Dit is een vaste strafmaat. De dinsdag daarop had *M* zijn strafwerk niet gemaakt. Bovendien had hij geen boeken bij zich. Van de conciërge had E. *E* inmiddels gehoord dat *M* brutaal was geweest en dat hij had gevochten. Daarop diende *M* op dinsdag een uur na te blijven. *E* heeft klagers hieromtrent telefonisch in kennis gesteld. Op woensdag had *M* voor de derde maal weer geen huiswerk gemaakt en is hij niet verschenen op de afspraak na schooltijd.

Op 21 november 2002 hebben klagers zich bij de adjunct-directeur gemeld en aangegeven dat zij het onacceptabel vinden dat hun zoon twee uur bij lerares *E* moet nablijven om het huiswerk in te halen. De adjunct-directeur heeft klagers erop gewezen dat *M* zijn huiswerk moet inhalen of dat er uiterlijk op maandag 25 november 2002 een klacht moet worden ingediend. De klacht wordt niet ingediend. Adjunct-directeur *C* spreekt daarop met *M* af dat *M* met lerares *E* afspraken maakt omtrent het in te halen huiswerk. Indien *M* weigert om de afspraken met de lerares Nederlands te maken dan wordt hij niet toegelaten tot de les. *M* weigert om die afspraken te maken.

Nadat op 28 november 2002 klagers zich tijdens een gesprek zeer agressief hebben geuit en de adjunct-directeur hebben bedreigd is *M* voor vijf dagen geschorst en zijn klagers de toegang tot de school ontzegd. Uiteindelijk is *M* van school verwijderd. Grondslag voor dit besluit is de conflictsituatie rondom *M* en de conflictsituatie rondom klagers.

V Overwegingen Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over de (on)gegrondheid van de klacht het nemen van maatregelen overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten. Ten aanzien van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Naar de Commissie begrepen heeft ziet de ingediende klacht niet op de verwijdering van de *M* van de school als zodanig, maar op de handelwijze van de lerares Nederlands *E* en de adjunct-directeur *C*.

Naar het oordeel van de Commissie kan niet gezegd worden dat lerares *E* zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zoon *M*, nadat hij zijn huiswerk niet had gemaakt, op school diende na te blijven teneinde het huiswerk in te halen opdat hij geen leerachterstand zou oplopen. Niet gezegd kan worden dat de handelwijze van lerares *E*, waarbij *M* diende na te blijven, als kennelijk onredelijk moet worden aangemerkt. De klacht is in zoverre ongegrond.

Voor wat betreft de klacht gericht tegen adjunct-directeur *C* overweegt de Commissie als volgt. Aangeklaagde *C* heeft zich op het standpunt gesteld dat *M* zich tot lerares *E* diende te wenden teneinde de twee afspraken met haar te maken. Naar het oordeel van de commissie heeft aangeklaagde *C* zich in alle redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat *M* zich aan de regels moet houden die lerares *E* stelt. Zoals de Commissie reeds hiervoor heeft overwogen zijn, naar het oordeel van de Commissie, de door lerares *E* gestelde regels niet onredelijk. De klacht gericht tegen *C* acht de commissie dan ook ongegrond.

De Commissie hecht eraan op te merken dat de onderhavige conflictsituatie is ontstaan naar aanleiding van een voorval van zeer marginale betekenis. De Commissie stelt vast dat de escalatie van het conflict - uiteindelijk uitmondend in een definitieve schoolverwijdering van *M* - wordt veroorzaakt door de omstandigheid dat klagers zich met de gegeven strafmaat zijn gaan bemoeien en hun zoon daarbij hebben geadviseerd om de door de leerkrachten verstrekte (straf-) opdrachten niet uit te voeren. Zoon *M* geraakt hierdoor in een loyaliteitsconflict tussen enerzijds zijn ouders en anderzijds aangeklaagde *E* en *C*. De wijze waarop gesprekken/contacten vervolgens zijn verlopen tussen ouders en de school hebben vervolgens een onwerkbare relatie doen ontstaan tussen enerzijds de school en anderzijds de ouders.

Ten overvloede overweegt de Commissie dat – hoewel inmiddels het een gegeven is dat de ouders niets meer met de school te maken willen hebben en derhalve ook niet willen dat *M* terugkeert – het voorval rondom *M* als zodanig geen voldoende reden is voor een langdurige schorsing, laat staan dat in een dergelijk geval tot definitieve verwijdering van de leerling van school zou kunnen worden overgegaan. Slechts bijzondere begeleidende omstandigheden zouden tot een ander oordeel kunnen leiden.

Ten aanzien van de deelklacht dat de school klagers tegenwerkt bij het vinden van een nieuwe school overweegt de Commissie als volgt.

Op het bevoegd gezag rust er in principe de plicht ervoor zorg te dragen dat de leerling, voordat tot definitieve verwijdering van de school wordt overgegaan, hij op een andere school wordt toegelaten. In de onderhavige situatie hebben echter klagers de school uitdrukkelijk verboden in dit kader stappen te ondernemen.

De omstandigheid dat de school geen onderwijskundig rapport aan klagers ter beschikking stelt maakt naar het oordeel van de Commissie niet dat de school klagers bij het vinden van een nieuwe school belemmert. Op de hoorzitting is van de zijde van de school aangegeven dat het onderwijskundig rapport zal worden opgesteld indien een andere school hierom verzoekt. Echter tot op heden is er van geen enkele school een verzoek inzake afgifte van een onderwijskundig rapport ontvangen.

De Commissie acht dit onderdeel van de klacht dan ook ongegrond.

VI Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verklaart de klachten ongegrond.

VII Advies.

De Commissie ziet geen aanleiding een advies aan het bevoegd gezag uit te brengen.

Klachtennummer: 03005

VERWIJDERING

Klagers stellen dat de school op onjuiste gronden de procedure is gestart tot verwijdering van hun zoon. Klacht gegrond

Inzake: de heer en mevrouw *** / ***college

Advies aan:

Het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Voortgezet Onderwijs in de gemeenten ***, (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van de heer en mevrouw R. ***, wonende te ***, ouders van *A*.

1. Verloop van de klachtenprocedure

Op 12 februari 2003 hebben de heer en mevrouw ***, verder: "klagers", een klacht ingediend bij de klachtencommissie. De klacht is gericht tegen het ***college.

Bij brief van 20 februari 2003 heeft mevrouw A.G. *Z*, rector van het ***college, gereageerd op de klacht.

De klacht is behandeld tijdens een hoorzitting ten overstaan van de klachtencommissie op 3 april 2003. Klagers waren persoonlijk aanwezig vergezeld van hun zoon *A*. Namens het ***college waren aanwezig mevrouw *Z* (rector), *** (directeur onderwijs), de heer *C* (locatiedirecteur) en mevrouw mr. *** (juridisch adviseur).

Partijen hebben een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag een klachtenregeling heeft vastgesteld. Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (wet van 18 juni 1998 Stb.1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

De klacht is bovendien ontvankelijk; er zijn derhalve geen beletselen om de klacht in behandeling te nemen.

3. De klacht

Klagers stellen dat de school op onjuiste gronden de procedure is gestart tot verwijdering van hun zoon *A*.

Overwegingen van de Commissie

De Commissie stelt voorop dat aan het bevoegd gezag bij het nemen van disciplinaire maatregelen een zekere mate van beleidsvrijheid toekomt, die de Commissie heeft te accepteren. De Commissie kan dus niet plaatsnemen op de stoel van het bevoegd gezag en de besluitvorming – achteraf – helemaal overdoen. Het bevoegd gezag dient van die beleidsruimte uiterst zorgvuldig en goed gemotiveerd gebruik te maken, zeker nu het gaat om de zwaarste sanctie die een leerling kan treffen, namelijk verwijdering van de school.

Met inachtneming daarvan overweegt de Commissie het volgende.

De school heeft gesteld dat *A* in de loop der jaren betrokken was bij vele incidenten, die naar verloop van tijd ernstiger werden, met name na de overgang van de tweede naar de derde klas.

Klagers plaatsen deze incidenten en de rol van *A* daarbij in een geheel ander daglicht.

Gelet op de tegenstrijdige verklaringen van enerzijds klagers en anderzijds de school kan de Commissie niet met zekerheid vaststellen wat zich in de loop der tijd exact heeft afgespeeld en evenmin wat precies de rol van *A* daarbij was. Dat geldt zowel voor de genoemde incidenten op school als voor de incidenten die zich zouden hebben voorgedaan bij bouwbedrijf J. (Op het incident met het pneumatisch nietapparaat komt de Commissie hierna afzonderlijk nog terug).

Wel is de Commissie duidelijk geworden dat *A* niet altijd even gemakkelijk was en gedragsproblemen vertoonde, hetgeen naar de Commissie aanneemt voor een belangrijk deel te maken heeft met de ADHD-problematiek van *A*. Klagers en de school zijn het eens over de ADHD diagnose.

De Commissie benadrukt dat de school én de ouders een gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben om met deze diagnose en (gedrags)problemen om te gaan, waarbij uiteraard het belang van *A* voorop staat. Omdat in de relatie met de ouders de school de professionele partij is, dient de school daarin (pro-)actief te zijn en daarover duidelijk te communiceren met de ouders. De mentor speelt daarbij een zeer belangrijke rol. Die mening is ook de school toegedaan, zo blijkt uit de notitie van 15 november 2001 van de zorgcoördinator, de heer K.

De Commissie heeft de indruk gekregen dat in ieder geval de communicatie tussen de ouders en de school de laatste twee jaren te wensen over heeft gelaten.

Uit de schriftelijke stukken en de toelichting tijdens de zitting blijkt dat de school zich op het standpunt stelt dat het incident met het pneumatisch nietapparaat “de druppel was die de emmer deed overlopen”. De school heeft dat incident niet op zichzelf beschouwd, maar gezien in samenhang met incidenten die zich in de loop der jaren daaraan voorafgaand hadden voorgedaan.

De Commissie is van oordeel dat het incident met het nietapparaat noch op zichzelf bezien, noch in samenhang met eerdere incidenten – wat daarvan verder van zij – kan rechtvaardigen dat de verwijderingprocedure is gestart.

De Commissie neemt daarbij allereerst in aanmerking dat verwijdering van een leerling de meest vergaande disciplinaire maatregel is, alsmede dat *A* in zijn examenjaar zit.

Het incident met het nietapparaat heeft naar het de Commissie voorkomt niets te maken met de hiervoor geschetste gedragsproblematiek van *A*. Het weigeren van het nietapparaat had iedere willekeurige leerling kunnen overkomen. Dat het nietapparaat na een aanvankelijke weigering toch af kon gaan, heeft naar het oordeel van de Commissie veeleer te maken met het feit dat er op dat moment in strijd met de veiligheidsvoorschriften geen of onvoldoende toezicht werd gehouden op *A*. Indien er immers adequaat toezicht was geweest, dan had de begeleider onmiddellijk in kunnen grijpen.

Daar komt bij dat het niet-incident plaatsvond vóór de “laatste” waarschuwing tijdens het gesprek met klagers op 6 januari 2003. Bovendien vond het stagebedrijf het niet-incident kennelijk niet zodanig ernstig dat het bedrijf de school daarover direct heeft geïnformeerd. Integendeel, het stagebedrijf heeft *A* daarna gewoon door laten werken met (andere) gevaarlijke apparaten. Het stagebedrijf zelf zag in het niet-incident dus geen aanleiding om de relatie met *A* te verbreken.

De lezing van *A* over het niet-incident (en wanneer dat plaatsvond) is niet gemotiveerd weersproken door de school. Tijdens de zitting heeft de heer *C* daarentegen laten weten dat hij een en ander niet heeft geverifieerd.

Alles overwegend komt de Commissie tot het oordeel dat de school redelijkerwijs niet op basis van het incident met het pneumatisch nietapparaat mocht besluiten tot langdurige schorsing en het starten van de verwijderingsprocedure.

5. Conclusie en advies

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag en klagers om zo spoedig mogelijk met elkaar in gesprek te gaan over een oplossing die recht doet aan het belang van *A* en die inhoudt dat *A* zo mogelijk nog dit schooljaar zijn diploma kan halen.

Zoals hiervoor reeds geconstateerd hebben het bevoegd gezag en de ouders daarvoor een gezamenlijke verantwoordelijkheid. Daarbij dient sprake te zijn van een vertrouwensrelatie tussen de ouders en het bevoegd gezag en de Commissie adviseert zowel de ouders als het bevoegd gezag dan ook om te werken aan het herstel van die vertrouwensrelatie, zonodig met de hulp of onder begeleiding van een deskundige derde, bijvoorbeeld de schoolmaatschappelijk werkster.

De Commissie acht het in ieder geval van wezenlijk belang dat zowel de school, maar ook de ouders, openstaan voor elkaars visie op de problematiek en trachten elkaar zonder wantrouwen en zonder vooringenomenheid te bejegenen. Het gaat immers om *A*.

Klachtnummer 03006

NIET VERSTREKKEN VERVOERSVERKLARING

Klaagster stelt dat ten onrechte geen vervoersverklaring door de school is verstrekt, waardoor haar zoon met het openbaar vervoer moest reizen. Klaagster eist een schadevergoeding wegens geleden immateriële schade, omdat haar zoon tijdens zijn reis van school naar huis onder een trein is gekomen en is overleden. Klacht ongegrond.

Advies aan

het bestuur van de Stichting Christelijk Voortgezet Onderwijs ***, (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),

inzake de klacht van mevrouw *** te *** (verder te noemen: klaagster).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 17 februari 2003, ontvangen op 18 februari 2003, heeft klaagster zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende het vervoersbeleid van de praktijkschool *W* te *** behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directie gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 5 maart 2003 heeft de heer D. ***, plaatsvervangend algemeen directeur, namens het bestuur en de school gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 6 mei 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klaagster is in persoon verschenen. Tevens is mevrouw ***, zuster van klaagster, verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer D. ***, voornoemd. Namens de school is de heer Th. ***, directeur, ter zitting aanwezig geweest. Partijen zijn buiten elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt klaagster.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klaagster naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende klacht af.

In het schooljaar 2001/2002 ging *A*, zoon van klaagster, naar het voortgezet speciaal onderwijs op praktijkschool *W* in ***. Klaagster stelt dat ten onrechte geen vervoersverklaring is verstrekt door de school, zodat *A* niet in aanmerking kwam voor aangepast vervoer. In april 2002 is *A* met een groepje leerlingen op het station de rails overgestoken en door een trein overreden. Klaagster stelt dat zijn overlijden te wijten is aan het feit dat *A* met het openbaar vervoer moest reizen. Klaagster is het niet eens met de wijze waarop het vervoersbeleid van de school wordt geregeld. In dat verband verzoekt klaagster om onderzoek naar verantwoord vervoer en tevens om een schadevergoeding wegens immateriële schade.

III Standpunt van bestuur en directie

De klacht is direct in behandeling genomen. Een bestuurslid heeft met klaagster een gesprek gehad en onder de ouders is een enquête gehouden over het vervoersbeleid. De resultaten gaven geen aanleiding tot bijstelling van het vervoersbeleid. Ten aanzien van de vervoersverklaring stelt het bestuur dat de verantwoordelijkheid voor toekenning van speciaal vervoer bij de gemeente ligt. In een telefoongesprek met klaagster heeft de heer ***, voornoemd, informeel geadviseerd dat hij een vervoersverklaring voor *A* niet nodig achtte. Klaagster heeft dit informele advies geaccepteerd. De school is zich bewust van de gevaarlijke situatie op het station. *A* hoefde daar voor zijn bushalte echter niet te zijn.

IV Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Op de hoorzitting heeft klaagster aangegeven dat zij schadevergoeding wenst wegens immateriële schade. De Commissie is niet bevoegd een oordeel omtrent schadevergoeding te vellen. Deze bevoegdheid is voorbehouden aan de burgerlijke rechter, zodat dit verzoek niet-ontvankelijk is.

De Commissie overweegt als volgt.

Vastgesteld wordt dat de verantwoordelijkheid tot het toekennen van aangepast vervoer bij de gemeente ligt. Ouders moeten een aanvraag leerlingenvervoer bij de gemeente indienen. Ouders kunnen hiervoor een formulier opvragen bij de gemeente. Vaak wordt er op het formulier om aanvullende gegevens gevraagd. Een vervoersverklaring van de school kan daarin een rol spelen.

Naar aanleiding van het verzoek van klaagster om een vervoersverklaring van de school voor *A* hebben klaagster en de heer Th. telefonisch over de te volgen procedure voor aangepast vervoer gesproken.

Uit hetgeen schriftelijk en ter zitting door klaagster en de school naar voren is gebracht, blijkt dat de procedure omtrent het vervoersbeleid tijdens het telefoongesprek met de heer Th. klaagster niet duidelijk is geworden. Terwijl de school het telefonisch contact opvatte als een informatief en informeel advies omtrent de wenselijkheid van begeleid vervoer voor *A*, heeft klaagster het gesprek als (eind)advies aangemerkt. Klaagster heeft dit advies geaccepteerd en geen verdere actie ondernomen.

De Commissie overweegt dat het de voorkeur verdient het vervoersbeleid nadrukkelijk aan te geven in het schoolboekje om misverstanden omtrent de te volgen procedure te voorkomen. Voorts stelt de Commissie vast dat het vervoersbeleid in de nieuwe schoolgids van 2002/2003 wel staat vermeld.

Ondanks het feit dat het vervoersbeleid niet voldoende eenduidig naar klaagster is gecommuniceerd, kan niet worden gezegd dat het tragische ongeval van *A* was te wijten aan het feit dat de school geen advies heeft gegeven in het kader van een uiteindelijk door de gemeente af te wegen beslissing over begeleid vervoer. Uit hetgeen ter zitting overigens naar voren is gekomen is gebleken dat formeel ook geen verzoek is gedaan aan de gemeente tot het beslissen over een dergelijke vervoersvoorziening.. De Commissie wijst er in dit kader op dat het incident na schooltijd heeft plaatsgevonden en dat *A* niet voor zijn terugreis naar huis op het station bij de treinen hoefde te zijn. De school is niet verantwoordelijk voor de keuze van de route van *A*.

De klacht, dat het overlijden *A* is te wijten aan het vervoersbeleid van de school, acht de Commissie dan ook ongegrond.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- verklaart de klacht ongegrond.

VI. Advies.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag een duidelijke communicatie omtrent het vervoersbeleid naar de ouders toe te bevorderen en een gesprek hieromtrent schriftelijk aan de ouders te bevestigen.

Klachtnummer: 03009

FOUT GEGEVEN SCHOOLADVIES

Klagers zijn van mening dat aangeklaagde hun zoon op basis van zijn schoolrapporten ten onrechte een VMBO-T advies heeft gegeven. Klacht ongegrond.

Advies aan:

het bestuur van *** , de vereniging voor Christelijk Onderwijs te*** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer *** en mevrouw *** , wonende te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij schrijven van 12 maart 2003 hebben klagers een klachtbrief ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen de heer *** , groepsleerkracht van de *** School voor Christelijk basisonderwijs te Badhoevedorp (verder te noemen: aangeklaagde) en betreft het door hem aan klagers' zoon *A* gegeven advies met betrekking tot het voortgezet onderwijs. Dit advies luidde: VMBO-T.

Bij brief van 26 maart 2003 heeft de heer mr. J***, juridisch medewerker bij de Onderwijsbond CNV, zich namens aangeklaagde als gemachtigde gesteld en om een afschrift van de volledige tekst van de klachtbrief verzocht. Bij faxbericht van 28 maart 2003 heeft de Commissie hieraan gehoor gegeven.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 28 maart 2003 desgevraagd meegedeeld dat zij is aangesloten bij de Commissie en de (model)klachtenregeling hanteert. Verder heeft het bevoegd gezag meegedeeld dat, aangezien klagers zich rechtstreeks tot de Commissie hebben gewend, zij zich in concreto niet inhoudelijk met klagers over deze aangelegenheid hebben (kunnen) verstaan.

Bij brief van 31 maart 2003 heeft de heer *V*, directeur van de *** School, namens de school gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

De gemachtigde van aangeklaagde heeft door middel van het insturen van een verweerschrift van de hand van aangeklaagde alsmede enkele aanvullende constatering op 23 april 2003 inhoudelijk gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

De Commissie heeft vervolgens op 26 mei 2003 een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen. Voorts zijn verschenen aangeklaagde, bijgestaan door zijn gemachtigde, alsmede de heer *V*, voornoemd, en mevrouw *** , bestuurslid/voorzitter schoolcommissie *** School. Klagers zijn op uitdrukkelijk verzoek van aangeklaagde apart gehoord.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht - kort samengevat en zakelijk weergegeven - het navolgende.

Klagers zijn van mening dat aangeklaagde hun zoon *A* op basis van zijn schoolrapporten ten onrechte een VMBO-T advies heeft gegeven. Klagers koesteren ernstige twijfels omtrent de pedagogische kwaliteiten van aangeklaagde. Zij zijn van mening dat hij zijn leerlingen niet goed voorbereidt op de overstap naar het voortgezet onderwijs en te weinig stimulerend optreedt. Aangeklaagde zou niet hebben gemotiveerd waarom met een VMBO-T opleiding het plafond voor *A* zou zijn bereikt. Klagers vinden dat *A* kansen worden onthouden. Klagers menen dat de advisering voor het voortgezet onderwijs alleen op papier een zaak van meerdere mensen binnen de school zou zijn. In de praktijk geeft de mening van aangeklaagde altijd de doorslag. Klagers verwijten aangeklaagde dat hij zijn mening over de capaciteiten van een leerling altijd al snel heeft gevormd en daar later, wat de omstandigheden ook zijn, niet meer van af is te brengen. Voorts zou aangeklaagde structureel "laag" adviseren, omdat de school ooit in het verleden op de vingers is getikt voor het afgeven van weinig realistische adviezen. Tevens stellen klagers nog, dat op het 'roze' aanmeldingsformulier geen advies door aangeklaagde was ingevuld.

Aan een vervolgtraject waarbij werd afgesproken dat aangeklaagde zijn best zou doen *A* bij een Cito-score van 540 of meer geplaatst te krijgen op de HAVO, hebben klagers geen medewerking willen verlenen. De gevolgen van een ten onrechte gegeven VMBO-T advisering zijn naar de mening van klagers verstrekend gezien het feit dat veel scholengemeenschappen voor HAVO/VWO de VMBO afdelingen hebben afgestoten.

De twijfels van klagers zijn mede gebaseerd op hun eerdere ervaringen met aangeklaagde inzake het schooladvies van hun oudste zoon *B*. Aangeklaagde heeft *B* in 2000 eveneens een VMBO-T advies gekregen, terwijl hij nu een meer dan gemiddelde leerling in de derde klas van het Atheneum is, aldus klagers.

Tot slot hebben klagers zich beklagd over het feit dat aangeklaagde het advies niet schriftelijk aan hen heeft uitgereikt, zodat het slechts aan hun inspanningen alsmede aan het feit dat hun oudste zoon Alexander reeds op het *** Lyceum zit, te danken is geweest, dat *A* aldaar is toegelaten.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijklopend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat zij derhalve onvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

De directeur heeft namens de school naar aanleiding van de klacht van klagers –kort samengevat– onder meer het volgende aangevoerd.

De school is onder verwijzing naar de schoolgids van mening dat klagers hun klacht ten onrechte hebben gericht tegen aangeklaagde, nu het advies niet een zaak is van één leerkracht, maar van een team van verschillende leerkrachten. Op deze wijze vindt intercollegiale toetsing plaats. De school is van mening dat zij zeer zorgvuldig met de advisering omgaat en dat zij ook in het onderhavige geval zorgvuldig heeft gehandeld. Beide leerkrachten van groep 8 en de leerkrachten van groep 7 zijn bij de totstandkoming van het advies betrokken geweest.

Op de dag van het sluiten van de inschrijftermijn heeft de heer *V* nog contact gezocht met klagers, doch niet te horen gekregen of *A* voor een school voor voortgezet onderwijs was aangemeld, nu klaagster zulks eerst wilde medelen op het moment dat zij de definitieve bevestiging van de inschrijving in hun bezit zouden hebben, aldus de school. De school heeft evenwel toen bleek dat *A* bij het *** Lyceum was aangemeld, alle benodigde informatie over *A* en zijn CITO-score verstrekt, hetgeen er in geresulteerd heeft dat *A* is aangenomen.

Aangeklaagde heeft in reactie op de klacht van klagers –kort samengevat- allereerst de achtergrond van de advisering en aanmelding in 2000 van klagers' zoon Alexander geschetst alsmede de wijze waarop klagers hiermee destijds zijn omgegaan.

Voorts heeft aangeklaagde het gegeven VMBO-T advies nader toegelicht. *A* is naar de mening van aangeklaagde een gezellige, maar drukke leerling in de klas. Hij praat veel, leidt zichzelf en anderen geregeld af van de lessen, maar valt in die zin niet echt op omdat de hele groep al jarenlang bekend staat als een 'drukke' groep. Zijn cijfers voor begrijpend lezen, taal, dictee en rekenen/wiskunde zijn volgens aangeklaagde niet veel meer dan voldoende. De cijfers voor de zaakvakken zijn gemiddeld wel goed, maar vertonen niet een echt stabiele lijn. Gezien het vorenstaande, bezien in het licht van de eisen die tegenwoordig gesteld worden aan HAVO-leerlingen, was het team tijdens de bespreking eenstemmig van oordeel dat *A* een VMBO-T advies gegeven moest worden, aldus aangeklaagde.

In de schoolgids 2002-2003 van de *** School, zoals in afschrift door de directeur overgelegd, is op pagina 31 onder paragraaf 2.8 'Schooladviezen voortgezet onderwijs' onder meer het volgende opgenomen.

'In januari worden gesprekken gevoerd met de ouders van de leerlingen uit groep 8 over het zogenaamde pre-advies betreffende het voortgezet onderwijs. Hierin wordt de ontwikkeling van het kind gedurende de hele basisschool meegenomen. Behalve op de cognitieve ontwikkeling, wordt ook gelet op de sociaal-emotionele ontwikkeling, de werkhouding, de concentratie en het gedrag. Vervolgens wordt begin februari de Eindtoets basisonderwijs van het Cito afgenomen. In de meeste gevallen komen het preadvies en de behaalde Cito-score met elkaar overeen. Wanneer dat niet het geval is, wordt het preadvies eventueel bijgesteld op basis van de Cito-score. Dit uiteindelijke advies is samen met de uitslag van de eindtoets bepalend voor scholen voor voortgezet onderwijs om een kind al dan niet aan te nemen voor een bepaald schooltype.'

Met betrekking tot de gevolgde procedure overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie merkt allereerst op dat het haar ambtshalve bekend is dat voornoemde wijze van advisering zeer gebruikelijk is en op het overgrote deel van de basisscholen in Nederland wordt gehanteerd. De Commissie is van oordeel dat dit een juiste procedure is om tot een goede advisering te komen. Zij stelt vast dat de school in het onderhavige geval heeft gehandeld conform de in de schoolgids omschreven procedure en dat de wijze van totstandkoming van het advies van *A* dan ook juist is geweest.

Voorts is het de Commissie niet gebleken dat de school de aanmelding en inschrijving van *A* op het *** Lyceum (al dan niet opzettelijk) heeft vertraagd. Het was de school door de opstelling van klagers immers onmogelijk gemaakt *A* (op welke school dan ook) aan te melden. Klagers hebben op dit punt zelf geen informatie willen verstrekken. Het kan dan niet zo zijn dat zij vervolgens de school, en meer in het bijzonder aangeklaagde, verwijten geen medewerking te hebben verleend aan de aanmelding en inschrijving. Overigens wijst de Commissie klagers er in dit verband nog op dat, zo is haar ter zitting duidelijk geworden, het zogenaamde 'roze' aanmeldingsformulier van geen enkel kind het advies van de school vermeldde. Zulks valt te verklaren door de zeer korte tijd waarin de school voor alle kinderen dergelijke formulieren moest invullen. Het is dus geen gegeven dat slechts op klagers van toepassing was. De Commissie stelt vast dat de juiste toedracht omtrent het al dan niet uitgereikt zijn van een schriftelijk advies onduidelijk blijft. Klagers stellen dat zij nooit een dergelijk schriftelijk advies hebben ontvangen, terwijl de school stelt dat dit bij het eerste adviesgesprek wel

voorhanden was en ook aan klagers is aangeboden, doch dat klagers het niet mee wilden nemen aangezien zij zich met de inhoud niet konden verenigen. De Commissie stelt vast dat, wat hier verder ook van zij, voor haar in ieder geval duidelijk is geworden dat klagers een ordentelijk verloop van de inschrijvingsprocedure in ernstige mate hebben gefrustreerd door meteen na het eerste adviesgesprek hun medewerking op te zeggen.

De Commissie stelt vervolgens vast dat het geven van adviezen met betrekking tot het voortgezet onderwijs een eigen bevoegdheid is van de school die dient te worden uitgeoefend met inachtneming van bepaalde grenzen van redelijkheid. De Commissie neemt derhalve bij de toetsing van deze adviezen de nodige terughoudendheid in acht. Dit betekent dat de Commissie uitsluitend negatief zal oordelen over een concreet advies, indien dit naar haar oordeel apert onredelijk is.

De Commissie twijfelt niet aan de deskundigheid van aangeklaagde en de overige leden van het team om pedagogisch verantwoorde adviezen te geven. De stelling van klagers dat aangeklaagde binnen het team de dienst uitmaakt en altijd zijn eigen mening doordrukt, vindt naar het oordeel van de Commissie volstrekt geen steun in de feiten. Voor zover klagers verwijzen naar de ervaringen van andere ouders merkt de Commissie op, dat zij zich daar eerst een oordeel over kan vormen, indien deze ouders zich zelf tot de Commissie wenden. Dit geldt eveneens voor de stelling dat er structureel te lage adviezen zouden worden verstrekt.

Reeds uit het feit dat de bereidheid bestond aan de hand van de uitslag van de CITO-score van *A* het advies aan te passen, hetgeen ook daadwerkelijk is gebeurd, blijkt naar het oordeel van de Commissie genoegzaam dat niet staande kan worden gehouden dat aangeklaagde nooit of te nimmer bereid zou zijn een eenmaal ingenomen standpunt te verlaten.

De Commissie is dan ook alles overziende en rekening houdend met haar marginale toetsingskader, van oordeel dat aangeklaagde het schooladvies in redelijkheid heeft kunnen vaststellen.

Het feit dat de schoolrapporten bij klagers wellicht een andere indruk hebben gewekt alsmede het gegeven dat HAVO/VWO-scholengemeenschappen veelal geen VMBO afdelingen meer hebben, kan aan het vorenstaande niet afdoen.

Gezien het vorenstaande dient de klacht van klagers ongegrond te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het vorenstaande ziet de Commissie geen aanleiding het bevoegd gezag van advies te dienen.

Klachtnummer 03011

ONVOLDOENDE BEGELEIDING EN VERWIJDERING

De klacht heeft betrekking op de gang van zaken rond de verwijdering van *A* van school. De klacht houdt in dat klagers van mening zijn dat zij onvoldoende zijn voorgelicht over de ernst van de problemen die de school ondervond met *A* , en menen dat *A* geen eerlijke kans heeft gehad van zijn leerkracht in groep 4, mevrouw ***. Klacht ongegrond.

Advies aan:

Het Algemeen Bestuur van de Vereniging Christelijk Nationaal Onderwijs ***,
(hierna: het bestuur),

Inzake de klacht van de heer *** te ***. (hierna: klager).

I. Verloop van de procedure.

Op 26 maart 2003 heeft de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna : de Commissie) het verzoek ontvangen van klager om een klacht van hem te behandelen. De klacht houdt verband met de verwijdering van de zoon van klager, *A* , van de *** school te *** met ingang van 3 maart 2003.

De Commissie heeft het bestuur gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Het bestuur heeft medegedeeld te zijn aangesloten bij de Commissie, en de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO te hanteren. Bij brief, met bijlage, van 14 april 2003 heeft het bestuur gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 14 mei 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam, alwaar klager in persoon is verschenen, bijgestaan door mevrouw ***, moeder van *A* , (hierna: klagster). Voor het bestuur en de school zijn verschenen: mevrouw ***, algemeen directeur, mevrouw ***, groepsleerkracht en interne begeleider, en de heer ***, voorzitter van het bestuur.

De Commissie gaat, op basis van hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers en door het bestuur naar voren is gebracht, uit van het navolgende.

A is geboren op 16 maart 1995 en is op school gekomen op 16 maart 1999.

In de periode van 20 mei 1999 tot en met 10 december 2002 hebben 55 gebeurtenissen plaatsgevonden, welke zowel gedrag van *A* als afspraken en conclusies betreffen die daaromtrent zijn gemaakt en getrokken door betrokkenen van de zijde van de school al dan niet in samenspraak met klagers. Dit blijkt uit een chronologisch overzicht dat van de zijde van de school is toegezonden.

Meer in het bijzonder blijkt dat in mei, juni, juli en december 1999 gesprekken hebben plaatsgevonden tussen de betrokken leerkracht van de school en klagster omtrent ongehoorzaam en storend gedrag van *A* op school. Een in die periode geraadpleegde orthopedagoog is van

mening dat er veel aanwijzingen zijn voor ADHD en heeft pedagogische adviezen gegeven voor de omgang met *A* .

Na gesprekken met klagers in februari en mei 2000 omtrent frequente afwezigheid van *A* , is een sociale vaardigheidstraining gestart met extra begeleiding. In mei, juli, september, november 2000, en januari 2001, zijn vervolgesprekken gevoerd over *A* s gedrag, waarbij ook mevrouw *** van Jeugdzorg is betrokken.

In februari 2001 is *A* – na lang aandringen van de kant van de school - aangemeld voor de Permanente Commissie Leerlingenzorg (PCL), waarna een traject van observatie, onderzoek en uiteindelijk begeleiding is gestart voor *A* .

In 2001 hebben op school vervolgesprekken plaatsgevonden omtrent het gedrag en de begeleiding van *A* in juni, juli (2x), september (2x), oktober (3x), november (3x) en december en is onder meer besloten tot een heen-en-weer-schriftje, en een weekkalender. De verslaglegging in het schriftje versloft en de afgesproken bezoeken van klaagster aan de klas van *A* nemen spoedig af. Nadat namens de politie de afdeling Jeugdpreventie contact had opgenomen met de school is besloten tot inschakeling van Schoolmaatschappelijk Werk en Jeugdzorg.

In 2002 hebben voortgangsgesprekken plaatsgevonden op school in januari (2x), februari (3x), maart, april, mei, juli, september (2x). *A* is inmiddels in groep 3 gekomen en gebleken is dat hij zich ernstig misdraagt. In oktober 2002 hebben 6 gesprekken plaatsgevonden omtrent het gedrag van *A* .

Op 30 oktober 2002 heeft ***, / kamer **, aan klagers medegedeeld dat de situatie zeer problematisch is geworden. Ondanks de pogingen van de school blijft het gedrag van *A* zeer zorgelijk. De PCL heeft klagers voorstellen gedaan teneinde te komen tot een oplossing van de problemen rond *A* , en heeft hen uitgenodigd voor een gesprek op 4 november 2002. Dit gesprek heeft uiteindelijk plaatsgevonden op 13 november 2002.

De school heeft klagers bij brief van 4 december 2002 dringend uitgenodigd voor een gesprek op 11 december 2002, omdat er geen vorderingen zijn gemaakt voor wat betreft de hulp aan *A* en de zorgen groter zijn geworden.

Bij brief van 10 december 2002 heeft de coördinator van de PCL , voornoemd, aan klagers medegedeeld dat PCL van mening is dat deze situatie zo niet langer kan blijven bestaan. Er zijn grote zorgen op school, ouders hebben inmiddels zowel individueel als in een groep geklaagd over het gedrag van *A* . De school overweegt een verwijderingsprocedure te starten. De PCL heeft klagers uitgenodigd voor een gesprek.

Bij brief van 19 december 2002 heeft *D* , tot 1 april 2003 directeur van de Oranje-Nassauschool, aan de collega's van de basisscholen in *** en speciaal onderwijs in *** . *** en *** , medegedeeld dat en waarom hij op zoek is naar een andere school voor *A* . *D* heeft *A* omschreven als een gemotiveerde en leerbare leerling met sociaal emotionele problemen.

Op 20 december 2002 heeft *D*, namens het bevoegd gezag van genoemde school, aan de klager medegedeeld dat de school *A* met ingang van 3 maart 2003 officieel van school zal verwijderen.

In een ongedateerde brief heeft *D* medegedeeld zich dat hij op 4 december en op 20 december 2002 van klager een stroom van onvriendelijke woorden over zich heen kreeg en van hem op 20 december 2002 onder meer te horen heeft gekregen dat hij "maar moest oppassen".

Klagers hebben bezwaar gemaakt tegen de verwijdering van *A* van school. Het schoolbestuur heeft klagers uitgenodigd hun bezwaren toe te lichten tijdens een hoorzitting op 17 februari 2003.

Vervolgens heeft het bestuur bij brief van 19 februari 2003 aan klagers medegedeeld dat na afweging van alle belangen is besloten de verwijdering door te zetten.

Standpunt van klager

De klacht heeft betrekking op de gang van zaken rond de verwijdering van *A* van school. De klacht houdt in dat klagers van mening zijn dat zij onvoldoende zijn voorgelicht over de ernst van de problemen die de school ondervond met *A*, en menen dat *A* geen eerlijke kans heeft gehad van zijn leerkracht in groep 4, mevrouw ***.

Al voordat *A* op school kwam hadden klagers de school medegedeeld dat zij het vermoeden hadden dat *A* leed aan ADHD. Een officiële diagnose was echter niet gesteld, omdat *A* nog te jong was voor de officiële onderzoeken.

Klagers raadpleegden een homeopaat. Zij wilden *A* geen medicijnen tegen ADHD geven zolang de diagnose ADHD nog niet was gesteld.

Toen *A* op school in groep 2 zat waren de problemen niet zo groot; de school heeft toen geen contact opgenomen met de ouders. De betrokken leerkracht van groep 3, juf J., heeft reeds kort na de zomervakantie, toen het schooljaar nog maar net was begonnen, Jeugdzorg gebeld. Zij vond dat *A* er onverzorgd uitzag en wilde verzoeken om een sociale vaardigheidstraining. Daaropvolgend hebben klagers in zeer korte tijd veel brieven ontvangen en gesprekken gevoerd op school.

Dat *A* thuis kwam met krassen en blauwe plekken op zijn armen, staat niet vermeld in het chronologisch overzicht dat de school heeft ingezonden. De leerkracht die dat had gedaan, heeft nooit haar excuses aangeboden. Dat klagers diverse afspraken met de school hebben afgezegd, werd veroorzaakt doordat hun tweede kind medische onderzoeken moest ondergaan vanwege de ziekte FertiliGo. De school wilde *A* al snel verwijderen. Dat had ook te maken met gedrag van klager. Klagers mochten *A* niet eens meer zelf van school halen.

Standpunten van het bestuur

Het bestuur heeft medegedeeld van mening te zijn dat vanaf 1999 tot maart 2003 veel energie is gestoken in het verbeteren van de problematische situatie van *A* op school. De problemen bestonden hieruit dat *A* de orde, de rust en de regelmaat verstoortte en andere kinderen op school bedreigde. Er was medisch iets niet in orde met *A*.

De blauwe plekken dateren van de beginperiode. Juffrouw B. heeft *A* in groep 1, in mei 1999, wel eens stevig vastgepakt, zodat hij zich niet kon losrukken.

Na de vakantie kwam *A* in groep 3. Hij zag er onverzorgd uit, had ongekamde haren, vieze handen, vieze kleding en hij had honger. Om die redenen heeft de juf contact opgenomen met Jeugdzorg. Er werden plannen gemaakt ter verbetering van de communicatie met klagers, zo werd

aan *A* een zogeheten heen-en-weer-schriftje meegegeven naar huis. Klagers werkten echter naar de mening van de school onvoldoende mee om de problemen op te lossen.

In maart 2003 waren de mogelijkheden van de school uitgeput en kon *A* niet langer worden toegelaten op school. Ondanks alle verleende zorg en aandacht bleef *A* zodanig storend gedrag vertonen, dat daarmee de orde en de goede voortgang van het onderwijs in de klas werden verstoord. De groep leerlingen had meer aandacht voor *A* dan voor de juf. Ouders van andere kinderen klaagden op school over het gedrag van *A* jegens hun kind. Hulpverlening door instanties als de RIAGG en de Grote Rivieren kwam helaas niet op gang. Medisch onderzoek evenmin. Uiteindelijk is besloten tot verwijdering van *A*. Dit ter bescherming van de kinderen, van de leerkrachten en van *A* zelf. Hij voelde zich meer en meer een buitenbeentje. Daarnaast was als gevolg van het optreden van klager jegens leerkrachten, een vertrouwensbreuk ontstaan tussen de schoolleiding en klager, zodat ook om die reden *A* niet langer kan worden toegelaten op school. De school heeft *A* met pijn in het hart verwijderd want niemand wist wat er daarna met hem zou gebeuren.

Omdat de scholen in de buurt hebben afgesproken open en eerlijk te communiceren is in een brief aan deze scholen geschreven dat *A* sociale en emotionele problemen heeft, aldus het bestuur.

II.

De Commissie concludeert dat klagers ontvankelijk zijn in hun klacht.

Er zijn geen aanwijzingen dat het bestuur en de school de voor verwijdering geldende regelgeving niet in acht hebben genomen.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

De redenen die aan het verwijderingsbesluit ten grondslag liggen zijn de volgende.

het onacceptabele gedrag van *A* in de groep

de onevenredige hoeveelheid tijd die van de leerkracht wordt gevergd hem te begeleiden;

het feit dat de school in de afgelopen jaren alle mogelijke pedagogische en onderwijskundige middelen heeft aangewend om *A* te begeleiden en deze maatregelen niet het beoogde effect

leveren, waardoor zowel voor *A* als voor de school de situatie niet meer houdbaar is;

het gebrek aan medewerking van klagers aan begeleidingsplannen om te komen tot verbetering van het gedrag van *A* ;

de klachten van ouders van andere leerlingen over het gedrag van *A* ;

de vertrouwensbreuk die is ontstaan tussen klager en de schoolleiding na de wijze waarop klager de directeur van de school heeft bejegend.

Gelet op het door het bestuur - in het kader van de afhandeling van het bezwaarschrift en de klacht op schoolniveau - opgestelde chronologische overzicht, de toelichting ter zitting hierop en de reactie hierop van klagers, kan de Commissie niet anders dan tot het oordeel komen dat voornoemde aan de verwijdering ten grondslag liggende redenen de beslissing tot verwijdering in alle redelijkheid kunnen dragen. Naar het oordeel van de Commissie was er voor de school in dit concrete geval geen ander redelijk alternatief meer voorhanden.

De Commissie is wel van oordeel dat de communicatie tussen de school en klagers niet altijd goed is verlopen. De miscommunicatie ligt naar het oordeel van de Commissie evenwel in hoofdzaak aan de zijde van klagers. Zo blijkt uit het chronologisch overzicht dat diverse gemaakte afspraken door

klagers niet zijn nagekomen en dat klagers na pogingen van de school de begeleiding van *A* te intensiveren, sedert 21 november 2001 zeven maal niet zijn verschenen op uitnodigingen voor gesprekken.

De Commissie ziet dan ook geen aanleiding om aan de wijze waarop *A* van school is verwijderd de door klagers gewenste conclusie te verbinden in de zin van het gegrond verklaren van de klacht.

Ook dat onderdeel van de klacht dat zich richt tegen het feit dat de school in een brief van 19 december 2002 aan omringende scholen melding heeft gemaakt van het feit dat *A* sociaal emotionele problemen heeft, kan de Commissie in redelijkheid niet gegrond verklaren. De Commissie acht het in het belang van alle betrokkenen, zowel van *A*, van klagers, als van de aangeschreven scholen, dat duidelijkheid is verschaft over de problematiek waar *A* mee te kampen heeft, opdat de school die *A* uiteindelijk zou aannemen als leerling, hem de benodigde begeleiding zou kunnen bieden.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

Gelet op het vorenstaande ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag

Klachtennummer 03013

SEKSUELE INTIMIDATIE

Klaagster stelt dat zij in het bureau van haar dochter een briefje heeft gevonden waarin haar dochter beschrijft dat zij wordt lastiggevallen door een leraar op school. Klaagster stelt dat aangeklaagde haar dochter seksueel heeft geïntimideerd door haar te zoenen. Klacht ongegrond.

Advies aan

het bestuur van de Stichting Protestants Christelijk en Oecumenisch Onderwijs Amsterdam (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van mevrouw X, moeder van X (verder te noemen: klaagster).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief, gedateerd 17 april 2003, heeft klaagster zich gewend tot het bevoegd gezag. De heer N, namens het bevoegd gezag, heeft bij brief van 22 april 2003 de klacht doorgestuurd aan de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) met het verzoek de klacht omtrent het functioneren van Y, leerkracht bij basisschool X te X (verder te noemen: aangeklaagde), te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directie gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij emailbericht van 15 mei 2003 heeft de heer N, voornoemd, gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief van 27 mei 2003 heeft de heer N een nader schrijven gezonden.

De klacht is, nadat de oorspronkelijk geplande behandeling op 6 oktober 2003 geen doorgang kon vinden, behandeld tijdens een hoorzitting ten overstaan van de Commissie op 26 november 2003 te Utrecht. Daarbij waren aanwezig aangeklaagde, alsmede de heer N., voornoemd, de heer G., mevrouw B., groepsleerkracht groep 7, mevrouw V, locatieleider van Xen mevrouw L. namens de Besturenraad. Klaagster is (met voorafgaande kennisgeving) niet verschenen.

II. Standpunt van klagers

Uit hetgeen schriftelijk door klaagster naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende klacht af.

Brief d.d. 17 april 2003

Gedurende het schooljaar 2002/2003 zit X bij groepsleerkracht mevrouw R. in groep 8. Klaagster stelt dat zij in het bureau van haar dochter X een briefje heeft gevonden waarin haar dochter X beschrijft dat zij wordt lastiggevallen door een leraar op school. Klaagster stelt dat aangeklaagde haar dochter seksueel heeft geïntimideerd door haar te zoenen.

Verklaring van onbekende herkomst d.d. 19 november 2003

Klaagster stelt dat aangeklaagde haar dochter seksueel heeft geïntimideerd door steeds naar X te lachen en haar soms expres aan te raken. Verder stelt klaagster dat aangeklaagde bij het Wereldfeest op school zou hebben getracht X te zoenen. Concreet wordt aangeklaagde verweten dat hij X heel hard bij de armen heeft gepakt en met zijn gezicht in de richting van X gezicht kwam. Voorts wordt aangeklaagde verweten dat hij, toen hij in zijn auto X terug bracht van het schoolkamp, haar hand wilde vasthouden.

III. Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad PCO.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over
(on)gegrondheid van de klacht;
het nemen van maatregelen;
overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Klaagster heeft klachten met wisselende inhoud ten aanzien van het functioneren van aangeklaagde in het schooljaar 2002/2003 naar voren gebracht. De inhoud van die klachten is beknopt weergegeven in rubriek II.

De Commissie begrijpt de klacht aldus dat de klacht de strekking heeft van seksuele intimidatie.

Geconfronteerd met de stellingen van klaagster heeft aangeklaagde ter zitting ten stelligste ontkend dat hij X op de weergegeven wijze heeft benaderd.

De verklaringen van klaagster en aangeklaagde staan dan ook lijnrecht tegenover elkaar.

De Commissie stelt verder vast dat er geen getuigen zijn van het betreffende voorval.

Gelet op de wisselende verklaringen en de hoeveelheid verklaringen van X dan wel klaagster, is de feitelijke toedracht de Commissie niet duidelijk geworden. In dit verband merkt de Commissie op dat X zowel bij de politie als tijdens de hoorzitting bij de Commissie de mogelijkheid heeft gehad haar verhaal te vertellen. Beide keren heeft X dat echter nagelaten. Daarenboven dient opgemerkt te

worden dat X bij de politie haar verklaring omtrent de vermeende seksuele intimidatie door aangeklaagde ten slotte heeft ingetrokken.

Voorzover de Commissie de klacht dient op te vatten als seksuele intimidatie, is de Commissie ook verder niets gebleken dat een dergelijke toenadering van de docent jegens X heeft plaatsgevonden.

Voor zover de feiten gesteld in de brief d.d. 19 november 2003 de werkelijke klacht behelzen, is de Commissie gebleken dat die feiten en omstandigheden niet eerder op die manier zijn geuit. Bovendien zijn deze feiten en omstandigheden op de zitting genoegzaam door aangeklaagde, school en bestuur weersproken. Gelet hierop acht de Commissie deze feiten en omstandigheden niet geloofwaardig.

Uit het voorgaande is niet aannemelijk geworden dat sprake zou zijn van enigerlei handeling door aangeklaagde jegens klaagster die aangemerkt zou kunnen worden als seksuele intimidatie.

Gelet op het vorenstaande dient de klacht naar het oordeel van de Commissie ongegrond te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

Verklaart de klacht ongegrond;

V. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om wellicht en in overleg met aangeklaagde ter rehabilitatie van aangeklaagde de beperkte kring van personen die van de klacht op de hoogte is, kennis te geven van het onderhavige advies.

Klachtnummer 03014

GEESTELIJKE EN LICHAMELIJKE MISHANDELING

Klager stelt zich allereerst op het standpunt dat zijn zoon ten onrechte lessen worden onthouden en dat hij wordt geslagen tijdens de gymles. Tevens had de leerkracht geen informatie mogen doorgeven aan de officier van justitie. Ten derde voelt klager zich niet serieus genomen en staat de school niet open voor contact. Klachten deels niet ontvankelijk en deels ongegrond.

Advies

Vereniging voor Protestants Christelijk Speciaal- en Voortgezet Speciaal onderwijs voor *** (bevoegd gezag)

inzake

de klacht van de heer H. *** te ***.

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brieven van 25 april 2003 en 4 mei 2003 heeft klager zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de handelwijze van de Christelijke School voor Praktijkonderwijs *** te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directeur van de school De *M* gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrieven.

Bij schrijven van 19 mei 2003 heeft *D*, secretaris van het bestuur, aangegeven dat in overleg met de directie het bevoegd gezag een poging zal ondernemen om de klacht op schoolniveau op te lossen.

Desgevraagd heeft klager op 7 juli 2003 medegedeeld dat de klacht niet wordt ingetrokken.

Bij schrijven van 11 september 2003 heeft *A*, voorzitter van het bestuur, gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 22 september 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klager is zonder bericht van verhindering niet verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen *A*. Voorts is verschenen *G*, directeur van de school De *M* in ***.

II Standpunt klager.

Uit hetgeen schriftelijk door klager naar voren is gebracht, leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - de navolgende (deel-)klachten af.

I Klager stelt zich op het standpunt dat zoon *E* ten onrechte apart en in een klein lokaal wordt gezet of naar huis wordt gestuurd. Er worden *E* ten onrechte lessen onthouden. Voorts is er sprake

van slaan/mishandeling tijdens de gymles, althans van zodanig hardhandig optreden dat *E* er blauwe plekken aan heeft overgehouden.

II Bovendien is klager van oordeel dat leerkracht *M* niet de Officier van Justitie van de gegeven informatie had mogen voorzien. De school heeft ook onzorgvuldig gehandeld toen de leerplichtambtenaar werd ingelicht over het arbeidscontract van *E* voor vier uur in de week.

III Tevens is klager van mening dat hij niet serieus wordt genomen en dat de school niet openstaat voor contact.

III Standpunt bevoegd gezag en directeur.

Vanaf de tweede helft van het eerste schooljaar dat *E* op de De *M* zit verloopt de communicatie met de ouders moeizaam en is het vertrouwen van klager in de school niet erg groot. De directeur heeft aangegeven dat vaak is geprobeerd de ouders bij het welzijn van *E* op school te betrekken. Lerare *M* is een keer bij *E* thuis geweest. Ook de intern begeleider en leraar *V* is een keer bij *E* thuis geweest om de resultaten van de test te bespreken. Een verslag van het gesprek met leraar *V* bevindt zich bij de -naar de Commissie- gezonden stukken. Besproken is dat *E* op school regelmatig storend en recalcitrant gedrag vertoont. Klager zelf heeft als mogelijke oplossing voor de problemen op school het navolgende aangedragen. *E* moet op die momenten dat hij zich niet meer op zijn taak kan concentreren en storend gedrag gaat vertonen op een andere plaats in school worden gezet en hem moet een alternatieve taak worden gegeven. Deze handelwijze van de school is derhalve met klagers overeengekomen. Als *E* uit de groep wordt gezet dan wordt de afspraak gemaakt dat hij terug mag komen als hij zich gedraagt. De directeur heeft verder aangegeven dat *E* niet naar huis wordt gestuurd tijdens schooltijd. Om misverstanden te voorkomen is met klager afgesproken dat *E*, als hij eerder thuis is, een brief van school moet kunnen laten zien. Kan hij de brief thuis niet laten zien dan weten de ouders van *E* dat er sprake is van ongeoorloofd verzuim. Verder heeft de directeur ten aanzien van de gestelde mishandeling aangegeven dat *E* zijn arm heeft gestoten tijdens de gym. Dit voorval heeft meer dan een jaar geleden plaatsgevonden. Op dat moment heeft klager nooit contact gezocht over de gebeurtenis.

IV Overwegingen Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over de (on)gegrondheid van de klacht het nemen van maatregelen overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de (deel)klachten overweegt de Commissie als volgt.

Deelklacht I

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend. De gebeurtenis op de gymles heeft zich meer dan een jaar geleden voorgedaan. Van bijzondere omstandigheden die aanleiding zouden kunnen geven tot het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar moet worden geacht is de Commissie niet gebleken. Dit onderdeel van de klacht kan derhalve niet inhoudelijk worden behandeld en dient niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Met betrekking tot de klacht dat zoon *E* ten onrechte apart en in een klein lokaal wordt gezet of naar huis wordt gestuurd en hem mitsdien ten onrechte lessen worden onthouden, overweegt de Commissie als volgt. Uit het verslag van het huisbezoek van leraar *V* blijkt dat met klager is gesproken over het moeilijke en storende gedrag van zoon *E* tijdens de lessen en het optreden van de school hiertegen. Naar het oordeel van de Commissie kan de handelwijze van de school - *E* bij vertoon van storend gedrag tijdelijk apart zetten en hem een alternatieve taak geven - niet als onrechtmatig of anderszins onzorgvuldig worden aangemerkt. De school kan in redelijkheid *E* aanspreken op zijn storende gedrag tijdens een les en hem hiervoor straffen. In dit kader moet tevens worden bedacht dat verstoring van de lessen ook consequenties voor overige leerlingen van de klas heeft.

Deelklacht II

Met betrekking tot het gestelde dat lerares *M* naar de Officier van Justitie toe mededelingen heeft gedaan en de Officier van Justitie van informatie heeft voorzien overweegt de Commissie als volgt. Uit de brief van januari 2002 blijkt dat de Raad voor de Kinderbescherming de school om informatie heeft gevraagd. Uit de overgelegde stukken blijkt tevens dat klagers hiervan reeds in maart 2002 op de hoogte waren. Dit houdt in dat de klacht voor zover gericht tegen dit onderdeel eveneens niet binnen de termijn van een jaar is ingediend. Aangezien ook hier niet van bijzondere omstandigheden is gebleken dient dit onderdeel van de klacht eveneens niet-ontvankelijk te worden verklaard. Met betrekking tot het inschakelen van de leerplichtambtenaar door de school is de Commissie van mening dat deze handelwijze niet onzorgvuldig is. Het is immers een wettelijke plicht van de school om bij verzuim van lesuren de leerplichtambtenaar hiervan in kennis te stellen.

Deelklachten sub I en II zijn naar het oordeel van de Commissie dan ook niet-ontvankelijk of ongegrond.

Deelklacht III

Naar het oordeel van de Commissie kan niet worden gezegd dat de school klager niet serieus neemt dan wel niet open staat voor contact met klager. In dit kader wijst de Commissie erop dat zowel lerares *M* als leraar *V* bij klager thuis op bezoek zijn geweest om over *E* te praten. Uit een brief van 15 april 2002 blijkt dat de directeur de ouders heeft uitgenodigd voor een gesprek. Uit de brief van lerares *M* d.d. 28 mei 2002 blijkt dat klager tot twee maal toe is uitgenodigd om op school te komen praten. Hiervan heeft klager geen gebruik gemaakt. Verder heeft klager ook geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om over het rapport van *E* te komen praten. Op de hoorzitting heeft de directeur aangegeven dat als het vervoer naar de school toe een probleem voor klagers vormt hiervoor een oplossing kan worden gezocht.

Gelet op het vorenstaande is naar het oordeel van de Commissie de (deel-)klacht dat de school klager niet serieus neemt en niet open staat voor contact dan ook ongegrond.

V Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verklaart de deelklachten I en II deels niet-ontvankelijk en deels ongegrond en deelklacht III ongegrond.

VI Advies.

De Commissie ziet geen aanleiding een advies aan het bevoegd gezag uit te brengen.

Klachtennummer 03017

STRAFBELEID SCHOOL

Klaagster is van mening dat de school buitenproportionele straffen hanteert en straft door middel van het geven van het cijfer 1. Klacht deels gegrond

Advies aan

Het bestuur van de Stichting *** te ***, voor deze de directie van "de ***", voor VMBO-TL, HAVO en VWO te *** (hierna: de directie van de school).

Inzake de klacht van mevrouw T. ***, wonende te ***, klaagster.

I. Verloop van de procedure.

Op 22 mei 2003 heeft de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna : de Commissie), het verzoek ontvangen van klaagster om haar klacht van 21 mei 2003 te behandelen.

Nadat de directie op de klacht heeft gereageerd bij brief van 3 juni 2003, heeft de Commissie de school verzocht om vóór het einde van het schooljaar de klacht op schoolniveau af te handelen. Aan partijen is medegedeeld dat de behandeling van deze klacht tot nader order zal worden aangehouden.

Bij brief van 17 juni 2003 heeft dhr. P. de ***, vestigingsleider van "de ****" klaagster uitgenodigd voor een gesprek. Dit gesprek heeft plaatsgevonden op 26 juni 2003 in aanwezigheid van enerzijds klaagster, haar echtgenoot en haar zoon *A*, en anderzijds dhr. W. *** (docent Duits en mentor), dhr. Van *** (jaarlaagcoördinator) en dhr. De ***. Bij brief van 8 juli 2003 heeft dhr. De *** aan de Commissie medegedeeld dat partijen in dit gesprek niet nader tot elkaar zijn gekomen.

Bij brief van 24 september 2003 heeft de Commissie partijen uitgenodigd voor een hoorzitting.

De hoorzitting is op 8 oktober 2003 gehouden te Utrecht, alwaar klaagster in persoon is verschenen, vergezeld van haar echtgenoot. Voor het bestuur is verschenen: dhr. P. de ***, voornoemd, dhr. W. ***, voornoemd, en mevr. I. ***, docent Engels.

De Commissie heeft vastgesteld dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het voortgezet onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de klacht binnen de termijn als genoemd in artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling en de artikelen 2 en 3 van het huishoudelijk reglement van de Commissie, is ingediend. Derhalve is klagster ontvankelijk in haar klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

II. Standpunt van partijen.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht het navolgende. Klagster is van mening dat de school buitenproportionele straffen hanteert. De school verwacht van kinderen dat ze uren lang nablijven om een overhoring van enkele minuten te maken, waarbij gedreigd wordt ze met een 1 te bestraffen indien ze wegblijven. Onder anderen is klagsters zoon *A* door docent *** bestraft door hem aan het einde van de middag te laten terugkomen om werk in te halen en door hem énen te geven wegens absentie. Het bestraffen van absentie met een 1 werkt zeer demotiverend.

A was een dag om 13.00 uur vrij en moest zich om 16.00 uur bij de docent melden voor een overhoring die 5 minuten zou duren. Het urenlange wachten was voor *A* een enorme straf.

Ook de docent Engels geeft kinderen een 1 als ze drie maal hun werk niet hebben gemaakt. *A* had de 3^e keer zijn werk wel gemaakt, maar had het thuis liggen in verband met de huiswerkcontroleklas, en kreeg een 1. Ook moest hij een repetitie maken die hij niet heeft kunnen leren wegens ziekte. Hij behaalde een zware onvoldoende die hij niet mocht ophalen.

A is een hoogbegaafd kind dat graag proefwerken maakt. Zijn gedrag bestraffen met cijfers werkt erg demotiverend. Hij is zeer intelligent en heeft juist extra stimulans nodig om goed te kunnen presteren, aldus klagster.

Verder kan klagster zich er niet mee verenigen dat zij door de school te laat is ingelicht over de slechte cijfers van *A*. De school geeft onduidelijke informatie. Ouders, en dus ook klagster mogen alleen praten met de mentor. Het is ouders verboden om contact op te nemen met de docenten.

Klagster heeft de docenten nooit gezien – zelfs niet op bijvoorbeeld klasfoto's. Van het feit dat *A*

urenlang op school moest nablijven werd haar geen mededeling gedaan, terwijl het een afspraak van de school is om ouders er van op de hoogte te stellen indien kinderen moeten nablijven. De mentor heeft nooit duidelijkheid gegeven over het functioneren van *A* en zei steeds dat het wel in orde zou komen. Eerst na lang aandringen is aan klaagster een computeruitdraai met cijfers gegeven. Zo werd pas na het 2e rapport, in het voorjaar, duidelijk hoe slecht het ging met *A*. Toen heeft klaagster studiebegeleiding voor hem verzorgd, waarbij hij zijn huiswerk moest laten zien. Uiteindelijk is *A* overgegaan met 3 vijven. Hij is na afloop van het schooljaar teruggegaan naar de school waar hij vandaan kwam. Klaagster heeft hiervoor als reden gegeven het functioneren van de school.

Namens de school is in reactie op de klacht van klagers uiteengezet dat *A* onder voorwaarden is toegelaten tot de school, dat hij op enig moment niet aan de voorwaarden voldeed en dat de mentor zich ervoor heeft ingespannen om *A* toch op school te houden.

Verzuimd werk mag beperkt worden ingehaald. Hoe en wanneer regelen de docent en de leerling in onderling overleg. Het is schoolbeleid om het (herhaald) niet vertonen van leergedrag te belonen met een 1 als waardering voor het missen van een toetsmoment. Indien een 1 wordt gegeven voor het niet vertonen van leergedrag, telt dat cijfer gewoon mee in het cijfersysteem. Dhr. *** heeft volgens het beleid van de school gehandeld.

De mondeling onder de docenten verspreide mededeling dat je geen 1 geeft voor gedrag, heeft niet iedere docent bereikt. Dat vindt zijn oorzaak in de explosieve groei van het docententeam dit jaar. Waren er vorig jaar nog veertig docenten. Dit jaar zijn het er zestig, aldus de heer de ***.

Dat kinderen enige tijd moeten nablijven om een mondelinge overhoring te kunnen maken, wordt in het algemeen aan de ouders gemeld. Wellicht is in dit geval niet aan klaagster gemeld dat *A* uren moest nablijven. Ook zijn de ouders niet op de hoogte gesteld van het feit dat *A* disfunctioneerde bij andere vakken. De school zal het mentoraat goed tegen het licht houden. Het systeem werkt niet vlekkeloos. Het contact tussen ouders en de school loopt volgens een één-loket-systeem.

De betrokken docent *** heeft benadrukt dat hij *A* individuele begeleiding heeft aangeboden en dat hij sterke aanwijzingen heeft dat *A* hem bewust probeerde te ontlopen. Om die reden heeft hij *A* een mondelinge overhoring laten overdoen gedurende het 7e uur. Vervolgens is *A* niet komen opdagen toen hij een toets moest afleggen op vrijdag het 8^e uur. Omdat hij geen prestatie had geleverd is hem een 1 gegeven. Die straf heeft een ook gedragsaspect. Bij docent *** was de grens bereikt. Uit navraag bij verschillende docenten was gebleken dat *A* veel te weinig deed. Men wilde de druk opvoeren door hem na te laten komen. In overleg met klaagster is uiteindelijk gekozen voor de oplossing van het huiswerkinstituut.

Er heeft contact met ouders plaats gedurende vier ouderavonden per jaar. Het is niet zo dat bij elke onvoldoende die een leerling haalt, de ouders worden gebeld. Het geven van een 1 is conform het schoolbeleid en de docenten zijn daartoe gerechtigd krachtens het PTA.. Alle klassen worden gelijk behandeld.

III. Overwegingen van de Commissie.

Gebleken is dat de school het (bij herhaling) verwijtbaar niet (tijdig) inhalen van gemiste toetsmomenten waardeert met een 1. Klaagster heeft gesteld dat de school, door aldus te handelen, straft met cijfers.

In dit verband is gewezen op een passage uit een verslag van een vergadering van de Centrale Resonantieraad van 18 september 2000, waarin het straffen met cijfers onderwerp van gesprek is

geweest. Aldaar zou zijn toegezegd dat straffen via cijfers niet kan en mag en dat hierover met de docenten zal worden gecommuniceerd.

Hoewel ontkend door de school, kan de Commissie zich, gelet op hetgeen hieromtrent tijdens de hoorzitting door vertegenwoordigers van de school is verklaard, niet aan de indruk onttrekken dat een waardering met een 1 niet enkel de uitdrukking is voor niet vertoond leergedrag maar tevens een sanctie inhoudt.

De Commissie laat nadrukkelijk in het midden of bedoelde schoolpraktijk verantwoord en ook overigens verstandig is.

De Commissie heeft daarentegen tijdens de hoorzitting moeten vaststellen dat hoewel 'straffen met cijfers' kennelijk geen uitgangspunt is van de school, deze beleidskeuze niet alle docenten heeft bereikt. Dit heeft ertoe geleid dat het beleid niet steeds consistent is toegepast. Voorts is niet duidelijk geworden of ouders en leerlingen – waaronder klagster en haar zoon - vooraf voldoende op de hoogte zijn/worden gesteld van de consequenties bij niet vertoond leergedrag. Onder deze omstandigheden dient de onderhavige klacht in zoverre gegrond te worden verklaard.

Ter zake van het tijdstip van inhalen van gemist werk, overweegt de Commissie het volgende.

De Commissie stelt voorop dat het aan de school respectievelijk de docenten is om te bepalen wanneer leerlingen gemist werk moeten inhalen. Anderzijds moeten de daartoe gekozen momenten redelijk zijn en dient de tijd gelegen tussen het laatste lesuur van een leerling en het tijdstip van inhalen niet onevenredig lang te zijn. Naar het oordeel van de Commissie voldoet het 8^e uur op vrijdagmiddag, in het geval een leerling na het 5^e uur uit is, niet aan deze voorwaarden. Ook in zoverre dient de onderhavige klacht gegrond te worden verklaard.

In hetgeen overigens nog door klagster is aangevoerd zijn ten slotte geen gronden gevonden voor toewijzing van de haar klacht.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht, voor zover gericht tegen waarden van het mislopen van toetsmomenten met een 1 en het tijdstip van inhalen van gemist werk, gegrond.

V. Advies.

De Commissie adviseert de school bij de start van een nieuw schooljaar uitgangspunten te formuleren omtrent de waardering van door leerlingen misgelopen toetsmomenten en het tijdstip van inhalen van gemist werk. De Commissie adviseert de school bedoelde uitgangspunten aan alle ouders en leerlingen schriftelijk kenbaar te maken.

Klachtennummer 03020

BESTEDING OUDERBIJDRAGE EN HOOGTE KOPIEERKOSTEN

Klager is van mening dat de school een buitenwettelijk beleid hanteert ten aanzien van de vaststelling, inning en de besteding van de ouderbijdrage en van kopieerkosten. Klacht m.b.t ouderbijdrage gegrond.

Advies aan

Het bestuur van de Stichting *** te ***, voor deze de directie van "de ***", school voor VMBO-TL, HAVO en VWO te *** (hierna: de directie van de school).

inzake de klacht van de heer J. te *** (verder te noemen: klager).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 10 juni 2003, ontvangen op diezelfde datum, heeft klager zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek een klacht te behandelen over het beleid dat de school "de ***" te Utrecht hanteert met betrekking tot de ouderbijdrage en kopieerkosten.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directie gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 30 juni 2003 heeft de heer drs. *A*, directeur, namens het bestuur en de school gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 29 oktober 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar naast onderhavige klachten nog twee andere door klager tegen "de ***" ingediende klachten zijn behandeld. Die klachten zijn geregistreerd onder nummer 030026 A en B, en voorzien van afzonderlijke adviezen. Ter hoorzitting is klager in persoon verschenen, vergezeld van de heer B en mevrouw W, die de klacht mede hebben ondertekend. De school heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer *A*, voornoemd en de heer *P*, vestigingsleider. Partijen zijn buiten elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt klager.

Onderhavige klacht houdt in dat klager van mening is dat de school een buitenwettelijk beleid hanteert ten aanzien van de vaststelling, inning en de besteding van de ouderbijdrage en van kopieerkosten.

De ouderbijdrage is in een onjuiste procedure verhoogd van € 90,- naar € 100,-. Er wordt geen overeenkomst getekend tussen ouders en de school over de ouderbijdrage en de kopieerkosten. De ouderbijdrage wordt niet ter sprake gebracht bij een kennismakingsgesprek tussen ouders en de school. De bijdrage wordt aan het begin van het schooljaar geïnd door de firma Stam, leverancier van schoolboeken, via een klein zwart gemaakt vakje op het boekenbestelformulier.

Sommige ouders, zoals mevrouw *W*, hebben het deel van het boekenbestelformulier dat betrekking had op de ouderbijdrage doorgestreept. De heer de *B* heeft de factuur van firma Stam betaald minus € 100,-. Beiden hebben daarop geen reactie gekregen van de school.

De school heeft geen verantwoording afgelegd over de besteding. Dit jaar zijn er geen excursies en nauwelijks andere activiteiten geweest. Onduidelijk is waar de ouderbijdrage aan is besteed. De Centrale Resonantie Raad (CRR) heeft hierover vragen gesteld aan de school, heeft een jaar lang geen antwoord gekregen en heeft eerst achteraf gehoord dat zonder de ouderbijdrage de klassen groter zouden worden.

De te betalen bijdrage in kopieerkosten is veel te hoog ingeschat, en wordt waarschijnlijk evenmin gebruikt waarvoor ze is bedoeld. Ook hierover is geen verantwoording afgelegd.

Klager wenst dat de school deze zaken regelt zoals wettelijk voorgeschreven, dat de gelden op een rekening worden gestort onder beheer van de Medezeggenschapsraad (MR) en dat ouders wordt medegedeeld dat de ouderbijdrage is gebaseerd op vrijwilligheid. Overigens is de voormalige MR vóór de zomer van het jaar 2002 opgestapt omdat ze niet op de hoogte werd gesteld van de financiële positie van de school, aldus klager.

III Standpunt van bestuur en directie

Aan onderhavige klacht is meerdere malen op verschillende plaatsen aandacht besteed.

Vestigingsleider *P* heeft klager medegedeeld dat de ouderbijdrage het volgend jaar zal worden gespecificeerd. Ook is reeds eerder aan klager medegedeeld dat de financiële ruimte van de school zodanig beperkt is dat de school de gelden uit de ouderbijdrage heeft gebruikt voor de algemene middelen. Deze mededeling is vervat in een brief van de heer *** Bijl van 2 januari 2003. Over het schooljaar 2001-2002 is een financieringstekort gedekt door de ouderbijdragen en door geld afkomstig van de gemeente Utrecht. De school acht de handelwijze omtrent de ouderbijdrage niet juist, doch zag zich daartoe genoodzaakt. Er was geen mogelijkheid de ouderbijdrage aan iets anders te besteden. De school is jong en snel groeiend en moet omgaan met zeer weinig geld. Om geld te besparen is de bibliotheek bemand met 'eigen mensen'. De ouderbijdrage wordt geïnd via boekenleverancier Stam om administratieve redenen. Indien ouders weigeren de ouderbijdrage te betalen of de bijdrage terugvorderen, stort de school het overgemaakte bedrag terug. De firma Stam deelt aan de school mede wie de bijdrage niet heeft betaald. De school schrijft deze ouders een brief. Dit jaar hebben 17 van de 684 ouders de ouderbijdrage niet betaald. Dat is niet eerder gebeurd. Uit de begroting over het schooljaar 2000-2001 was door de MR af te leiden dat de ouderbijdrage niet alleen is ingezet voor extra-curriculaire activiteiten. Over de kopieerkosten zijn zeer weinig klachten ontvangen. Dat de kosten aan de hoge kant zijn, wordt verklaard door het programma dat de school aanbiedt vanuit haar eigen identiteit.

De school wil op een andere manier vorm geven aan de totstandkoming van het bedrag aan ouderbijdrage en kopieergeld en wil de wijze van besteding van de ouderbijdrage graag veranderen. Het bestuur is in redelijk vergevorderd overleg met het ministerie van OC&W voor aanvullende vergoeding. Op het niveau van bestuur, schoolleiding, OC&W en binnenkort MR en bestuur wordt er weer gekeken naar dit probleem. De nieuwe MR is door de heer *P* ingelicht over het beleid aangaande de ouderbijdrage. Voorgesteld zal worden om in de schoolkrant bekend te maken waar de ouderbijdrage aan wordt besteed. Voorts kan worden gedacht aan verlaging van het bedrag van € 100.

IV Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

De Commissie stelt vast dat de klacht binnen de termijn als genoemd in artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling en de artikelen 2 en 3 van het huishoudelijk reglement van de Commissie, is ingediend, en acht klager in zijn klacht ontvankelijk.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie is van oordeel dat het de school in beginsel vrij staat een overeenkomst te sluiten met firma Stam omtrent de inning van de ouderbijdrage. Bedoelde overeenkomst ontheft de school evenwel niet van de verantwoordelijkheid voor de wijze waarop de bijdrage vervolgens bij ouders wordt geïnd.

De Commissie stelt voorts vast dat de schoolgids er geen misverstand over laat bestaan dat de ouderbijdrage op vrijwillige basis wordt voldaan. De tekst van het boekenbestelformulier van de firma Stam staat hiermee evenwel op gespannen voet. Dit formulier wekt nadrukkelijk de indruk dat de ouderbijdrage verplicht is.

Voorts stelt de Commissie vast dat de school(gids) geen openheid schept over de wijze waarop ouders hun betaling retour kunnen krijgen indien zij, tegen hun zin, op basis van het boekenbestelformulier hun bijdrage hebben voldaan.

Evenmin is gebleken dat de school ouders voldoende heeft geïnformeerd omtrent de verhoging van de ouderbijdrage van € 90 naar € 100. Ook overigens stelt de Commissie vast dat de school tot nu toe tekort schiet in de verantwoording van de besteding van de ouderlijke bijdrage naar (alle) ouders toe.

Wat betreft die besteding overweegt de Commissie nog het volgende. Door de school is volmondig erkend dat de ouderbijdrage tot op heden niet wordt besteed voor de doelen waarvoor deze is bestemd. Hoewel de schoolgids aangeeft dat het gaat om een bijdrage in de niet-gesubsidieerde kosten (excursies, leerlingzorg, mediatheek), wordt deze in de praktijk gebruikt ter dekking van het

exploitatietekort van de school. Hoewel de Commissie deze praktijk in dit concrete geval niet onbegrijpelijk acht, moet de Commissie concluderen dat de handelwijze van de school in strijd is met de wet en haaks staat op het beeld dat via de schoolgids naar ouders toe wordt gewekt.

In zoverre dient klagers klacht dan ook gegrond te worden verklaard.

Ter zake van de gewraakte kopieerbijdrage stelt de Commissie vast dat de praktijk spoort met hetgeen dienaangaande in de schoolgids is vermeld. De Commissie heeft niet met zekerheid kunnen vaststellen wiens berekening van de daadwerkelijke kopieerkosten de juiste is, doch acht een bijdrage van € 25 per leerling per schooljaar niet onredelijk.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht, voor zover betrekking hebbende op de vrijwillige ouderbijdrage, gegrond.

Verklaart de klacht ongegrond voor het overige.

VI. Advies.

De Commissie adviseert de school bij de start van een nieuw schooljaar helder en eenduidig aan ouders en leerlingen kenbaar te maken het beleid dat de school voert ten aanzien van de bijdrage in kopieerkosten, de (verhoging van de) ouderbijdrage, de wijze van inning en de mogelijkheid van restitutie van deze bijdrage(n), en de wijze van besteding van de ouderbijdrage.

Klachtennummer 03021

PESTEN

Klagers dochter werd door haar klasgenoten in groep 8 buitengesloten en gepest. De school heeft ten onrechte geen actie ondernomen tegen dit pesten. Klacht deel gegrond/deels ongegrond.

Advies aan

het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Onderwijs te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw ***, ouders van *K* *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief, gedateerd 6 juni 2003, hebben klagers zich gewend tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) met het verzoek de klacht betreffende de gang van zaken op de *R*school te *** te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directie gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief van 19 juni 2003 heeft *B* namens het bestuur gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief van 25 juni 2003 heeft *G*, directrice van bovengenoemde school, haar reactie op de klachtbrief gegeven.

De klacht is behandeld tijdens een hoorzitting ten overstaan van de Commissie op 30 september 2003 te Rotterdam. Daarbij waren klagers in persoon aanwezig, alsmede de heer *H*, voorzitter bestuur, en mevrouw *G*, voornoemd. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klagers

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende (kern)klacht af. Gedurende het schooljaar 2002/2003 werd klagers dochter *K* door haar klasgenoten in groep 8 buitengesloten en gepest. De school heeft ten onrechte geen actie ondernomen tegen dit pesten. Ter ondersteuning van de klacht hebben klagers enkele gebeurtenissen op schrift gesteld, waaronder het incident van 6 juni 2003. Op die dag is *K* op het schoolplein wederom gepest. Dit gebeurde bij de inval-leerkracht *M*. Zoals afgesproken heeft *K* het pesten bij haar leerkracht gemeld. Mevrouw *M* heeft hierop niets ondernomen en *K* medegedeeld dat zij geen medelijden met haar had. Uiteindelijk is *K* naar aanleiding van dit incident van school weggelopen. Dit is ten onrechte niet aan de ouders gemeld.

III. Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van

18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad PCO.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over
(on)gegrondheid van de klacht;
het nemen van maatregelen;
overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Blijkens de klachtbrief en het verhandelde ter zitting heeft de klacht betrekking op
Het feit dat de school niet adequaat heeft gereageerd op pestgedrag van medeleerlingen jegens *K*;
De wijze waarop de school met de ouders heeft gecommuniceerd.

Met betrekking tot het eerste onderdeel van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Tijdens de hoorzitting is genoegzaam gebleken dat de school door de jaren veel aandacht heeft besteed aan het gedrag van *K*. De Commissie kan zich niet aan de indruk onttrekken dat *K* een probleemkind was. Kennelijk is *K* de laatste weken van het schooljaar veelvuldig (terug)gepest door medeleerlingen.

Niet kan worden gezegd dat de school hierop geen actie heeft ondernomen. Zo werd de klas regelmatig door de leerkrachten en de directrice op het (pest)gedrag jegens *K* aangesproken. Dit gebeurde zowel in individuele gesprekken als in gesprekken met de hele klas. De Commissie wijst er in dit kader verder op dat is gesteld dat ruzies werden uitgezocht en pesters zonodig werden gestraft, zonder onderscheid des persoons. Daarnaast werd met *K* zelf afgesproken dat ze het pesten zou melden, zodra dit plaatsvond.

Dit alles overziende brengt de Commissie tot het oordeel dat de school in redelijkheid voldoende heeft gedaan om het pestgedrag van medeleerlingen jegens *K* te beëindigen. Dat dit volgens klagers niet tot het juiste resultaat heeft geleid, valt te betreuren. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat de school zich onvoldoende heeft ingespannen en niet adequaat heeft gereageerd. De Commissie acht dit onderdeel van de klacht derhalve ongegrond.

Wel heeft de Commissie uit de stukken en met name tijdens de hoorzitting de indruk gekregen dat over de aanpak van het (pest)gedrag (van *K*) niet voldoende werd gecommuniceerd met klagers. Het bleef klagers onduidelijk wat er met hun vragen/zorgen gebeurde. Bij klagers heeft hier dan ook terecht het gevoel kunnen ontstaan dat hun zorgen omtrent *K* niet werden gedeeld en dat er geen gezamenlijk probleem was.

De Commissie meent dat de school zelf klagers ook onvoldoende deelgenoot heeft gemaakt van de zorgen die zij rondom *K* hadden. Het had in de rede gelegen dat de school duidelijk en regelmatig hieromtrent met klagers had gecommuniceerd.

Het verzuim van de school op vrijdag 6 juni 2003 aan de ouders te melden dat *K* was weggelopen van school, nadat zij tevergeefs had gemeld dat zij werd gepest, vormt hiertoe een exemplarisch voorbeeld. De Commissie is dan ook van oordeel dat de school in zoverre is tekort geschoten in de communicatie met de ouders.

Gelet op het vorenstaande acht de Commissie de klacht wat dit onderdeel betreft gegrond.

Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

Verklaart de klacht, voor zover die ziet op het niet adequaat reageren van de school op (pest)gedrag van medeleerlingen jegens *K*, ongegrond;

Verklaart de klacht, voorzover die ziet op de onvoldoende wijze van communiceren van de school naar klagers toe, gegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om ouders die aandacht vragen voor pestgedrag ten opzichte van hun kind adequaat en regelmatig te informeren over wat er met hun vragen en signalen wordt gedaan. Het verdient aanbeveling deze contacten ook schriftelijk vast te leggen.

Klachtnummer 03022

NIET-COMMUNICEREN LEERKRACHT

Klager is verbolgen over de handelwijze van aangeklaagde, omdat hij nooit reageerde op brieven over het inzien van proefwerken van zijn zoon. Klacht gegrond.

Advies aan

Het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs ***, inzake de klacht van de heer *O*.

I. Verloop van de klachtenprocedure

Op 13 juni 2003 heeft de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) de klacht ontvangen die klager bij brief van 10 juni 2003 richtte aan het bevoegd gezag over de handelwijze van de heer *S*, hierna aangeklaagde.

De commissie heeft het bevoegd gezag, de directie van het *F*-college en de aangeklaagde gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag op 23 juni 2003 laten weten dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie, en een aangepaste versie van de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO hanteert.

Bij schrijven van 23 juni heeft de rector *J* en bij ongedateerd schrijven, ontvangen op 24 juni 2003, heeft S. *S*, aangeklaagde leraar, gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 18 september 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Haren, alwaar de klager in persoon is verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen *J*, rector.

De heer *S* heeft geschreven niet te zullen komen; hij vindt zijn standpunt voldoende verwoord in zijn brief die de commissie op 23 juni 2003 heeft ontvangen.

II. Standpunt klager

Klager is verbolgen over de handelwijze van aangeklaagde, namelijk dat hij nooit reageerde op brieven van klager. In deze brieven verzocht klager aangeklaagde samen te zoeken naar een oplossing van het probleem, waarvoor klager zich gesteld ziet, nu aangeklaagde niet toestaat dat leerlingen gemaakte proefwerken mee naar huis nemen. Hierdoor is klager niet in staat om samen met zijn dochter de gemaakte proefwerken door te nemen. Klager meent dat aangeklaagde door domweg niet te reageren handelt in strijd met de fatsoensnormen en de omgangsvormen aan zijn laars lapt.

Klager heeft aangeklaagde niet rechtstreeks kunnen bereiken, doordat deze een geheim telefoonnummer heeft. Hij heeft een brief geschreven om zijn verzoek niet te laten vertroebelen door zijn emoties. Het gaat hier om een verzoek van een ouder van een leerling. Het feit dat echtgenote van klager toevallig ook collega is van aangeklaagde doet, naar mening van klager, niet ter zake.

III Standpunt van aangeklaagde.

Aangeklaagde stelt –in zijn schriftelijk verweer- dat er nooit direct met hem contact is opgenomen, hoewel de moeder van de leerling een collega van hem is. Hij heeft wel een aantal brieven ontvangen en vernomen dat klager locatiedirecteur, directie ouderraad, bestuur en inspectie over deze kwestie heeft benaderd.

Als reden om gemaakte proefwerken niet aan de leerlingen mee te geven noemt hij, samengevat, 1) behoud van bewijsmateriaal in verband met mogelijke discussie, 2) samenstellen, corrigeren en beoordelen is “des leraars”, 3) teruggave van gemaakt proefwerk is niet zinvol, want opgaven ontbreken daarbij, 4) proefwerken worden meerdere jaren gebruikt; het is niet gewenst dat zij het leerlingencircuit ingaan.

IV Standpunt van directie en bevoegd gezag.

De heer *J* zegt te spreken mede namens het bevoegd gezag en legt een lastgeving over. Het betreft hier een klacht tegen een leraar. De heer *J* heeft begrepen dat de heer de *O* tevreden is over de wijze waarop de school, met name de directie en de ouderraad, met deze zaak is omgegaan.

De rector heeft tegenover aangeklaagde benadrukt dat de school het gewenst acht dat vragen van ouders op correcte wijze worden beantwoord en dat bij problemen samen, op fatsoenlijke wijze naar een oplossing gezocht wordt.

Het is de directie bekend dat voor andere ouders die met hetzelfde probleem te maken hadden in een gesprek op school een oplossing gevonden is.

De directie meent geen mogelijkheid te hebben aangeklaagde te verplichten de proefwerken af te geven. Het leerlingenstatuut zegt alleen iets over inzage in het gemaakte werk.

V Overwegingen van de commissie.

De commissie verklaart de klacht gegrond.

Het staat een ouder vrij te kiezen op welke wijze hij met een leerkracht in contact wenst te treden, schriftelijk, mondeling, rechtstreeks, dan wel via de school. Door niet te reageren op schriftelijke verzoeken van een ouder neemt aangeklaagde een houding aan die in de verhouding leraar – ouder niet passend moet worden geacht. Hij handelt hiermee naar het oordeel van de Commissie in strijd met de fatsoensnormen die van een leerkracht jegens een ouder verwacht mag worden.

VI Het oordeel van de commissie.

De commissie verklaart de klacht gegrond.

Klachtnummer 03026A

ONDUIDELIJKE OVERGANGSNORMEN

Klager is van mening is dat de school in de schoolgids onduidelijke overgangsnormen hanteert, dat de gebruikte tabellen moeilijk te begrijpen zijn, en dat de wettelijke regels rond de revisievergadering niet worden vermeld. Klacht ongegrond.

Advies aan

Het bestuur van de Stichting *** te ***, voor deze de directie van "de ***", school voor VMBO-TL, HAVO en VWO te *** (hierna: de directie van de school).

inzake de klacht van de heer J. te *** (verder te noemen: klager).

I. Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 3 juli 2003, ontvangen op 4 juli 2003, heeft klager zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek een klacht te behandelen over hetgeen is vermeld in de schoolgids 2003-2004 omtrent de overgangsnormen die de school "de ***" te *** hanteert betreffende leerjaar 1.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directie gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 20 oktober 2003 heeft de heer drs. *A*, directeur, namens het bestuur en de school gereageerd op het gestelde in twee andere klachtbrieven van klager. Een meegezonden bijlage bevat een reactie van de zijde van de school op onderhavige klacht.

Op 29 oktober 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar de drie door klager tegen "de ***" ingediende klachten zijn behandeld. De twee andere klachten zijn geregistreerd onder nummer 03020 en 03026, en voorzien van afzonderlijke adviezen. Ter hoorzitting is klager in persoon verschenen, vergezeld van de heer *B* en mevrouw *W*, die de klacht 03026B mede hebben ondertekend.

De school heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer *A*, voornoemd en de heer *P*, vestigingsleider. Partijen zijn buiten elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt klager.

Onderhavige klacht houdt in dat klager van mening is dat de school in de schoolgids onduidelijke overgangsnormen hanteert, dat de gebruikte tabellen moeilijk te begrijpen zijn, en dat de wettelijke regels rond de revisievergadering niet worden vermeld.

Klager heeft nader gesteld dat in de schoolgids niet wordt vermeld wat de rapportvergadering beslist als er in het eerste leerjaar meer clusters onvoldoende zijn. Ter zitting heeft klager uiteengezet dat

hem niet duidelijk is of leerlingen bij een onvoldoende cluster niet worden bevorderd of dat ze doorstromen naar een lager niveau.

Voorts is klager van mening dat de dakpanklassers niet goed worden beoordeeld. Van 'opstromen' is geen sprake. In de (eerste) dakplanklas, met A- en B-stroom-leerlingen, wordt op B-niveau lesgegeven en becijferd. Voor het B-niveau moeten leerlingen dus beoordeeld worden volgens de tabel voor de 1B-klas: Bij 113 punten (voor 15 vakken) "opstromen" naar 2C, bij meer dan (ongeveer) 90 punten naar 2B, bij minder dan (ongeveer) 90 punten naar 2A of doubleren enz. De gids vermeldt echter dat de grens tussen bevordering naar 2B en 2A voor dakpanklassers ligt op 100 punten, zodat van 'opstromen' geen sprake is.

Klager heeft ter zitting gesteld dat hij en andere ouders sterk de indruk krijgen dat ook de docenten niet weten hoe dakpanklassers te beoordelen, of ze moeten uitgaan van gemiddelden, van HAVO – normen of van VWO-normen. Een leerling die in een dakpanklas op VWO-niveau dacht te worden beoordeeld kreeg te horen dat hij op HAVO-niveau werd beoordeeld en kreeg een overgangsrapport naar HAVO 2. Voorts was de scheiding tussen HAVO en VWO vastgesteld op 110 punten en bleek de opstroomnorm volgens welke leerlingen van HAVO naar VWO konden doorstromen te zijn vastgesteld op 113 punten. Er zijn toen te weinig leerlingen doorgestroomd. Het is voorgekomen dat voor een hele klas de beoordelingsnormen werden herzien.

Aan het eind van het schooljaar 2001 is in een tweede vergadering de norm vastgesteld op 102 punten, maar niemand weet op grond waarvan die norm op dat getal is bepaald. Op 15 juli 2002 is in een revisievergadering een nieuwe norm vastgesteld.

Ook staat in de schoolgids op blz. 35 vermeld dat een rapport minder dan 84 punten kan vermelden, maar dat kán eenvoudigweg niet, volgens klager.

Klager heeft voorts medegedeeld dat hij al ruim een jaar (samen met de oudervertegenwoordiging) probeert hierover met de school in gesprek gekomen. Dat is niet gelukt. Ook niet toen klager, op verzoek van de rector, in samenwerking met de vestigingsleider en de PR-commissie, zeer intensief betrokken is geweest bij het herschrijven van de tekst voor genoemde schoolgids.

Het was klager duidelijk dat de meeste mensen de normen niet begrepen. Hij heeft om verduidelijking verzocht aan de jaarcoördinator, aan de Centrale Resonantie Raad en aan het management, maar hij kreeg keer op keer geen antwoord. Uiteindelijk heeft klager zijn voorstellen neergezet in de concept-schoolgids die, naar klager ter zitting heeft gesteld, op

1 november 2002 zou worden verstrekt. Na de tweede concept-schoolgids had klager nog niets gehoord. Toen de schoolgids half maart 2003 naar de drukker zou gaan, werd ineens zonder verdere mededeling verordonneerd dat de oude normen moesten worden opgenomen in de schoolgids.

Klager hoorde nog steeds niets. Hij had, zo heeft klager ter zitting gesteld, alleen een redactionele wijziging doorgevoerd, ofwel de normen leesbaarder gemaakt, en geen inhoudelijke wijzigingen doorgevoerd. Wel had klager niet alleen commentaar op de vormgeving, maar ook op de inhoud. Hij achtte de normen niet alleen onduidelijk, maar ook onvolledig. Overigens heeft klager medegedeeld dat de normen begin februari 2002 zijn bekeken en één keer aan de orde zijn geweest bij de medezeggenschapsraad (MR) waarna onder grote druk is besloten om bij wijze van proef gedurende één jaar deze normen te hanteren.

III Standpunt van bestuur en directie

De heer *Z* heeft in een schriftelijke reactie medegedeeld dat klager in het schooljaar 2002-2003 is verzocht de redactie op zich te nemen van de nieuwe schoolgids. Klager heeft bij het vormen van een schoolgids naar eigen inzicht wijzigingen aangebracht in de normen. Over de becijfering in de

dakpanklassen heeft klager een gedeelte opgenomen dat niet is opgenomen in de oorspronkelijke norm. Tevens wordt in het overzicht van de te halen punten een ander gemiddelde genoemd voor dakplanklassen dan door de school was opgenomen in de reeds vastgestelde normen. Wijzigingen in overgangsnormen kunnen echter alleen worden doorgevoerd na instemming van de MR, en kunnen nooit worden aangebracht op initiatief van een individueel redactielid van de schoolgids.

De heer *Z* heeft voorts uiteengezet dat leerlingen aan wie op de basisschool een HAVO/VWO advies is gegeven, worden geplaatst in een dakpanklas. Het criterium om vast te stellen welke leerlingen uit een dakpanklas zullen worden bevorderd naar HAVO-2 en welke naar VWO-2 is vastgesteld op een gemiddelde van 7,3 van de totaalscore. Er is geen sprake van bevordering naar een hogere stroom en beide procedures kunnen niet met elkaar worden vergeleken.

Verder heeft de school er bewust en principieel voor gekozen een leerling te beoordelen op wat hij of zij presteert en niet op hij of zij niet presteert. In de scores voor bevordering is daarom aangegeven wat een leerling moet scoren om te worden bevorderd. Daarbij neemt de school op de koop toe dat voor verschillende jaarlagen waarin een verschillend aantal vakken wordt gegeven er verschillende tabellen moeten worden opgenomen in de schoolgids, aldus de heer *Z*.

De heer *A* heeft in aanvulling hierop schriftelijk medegedeeld dat de redactionele wijzigingen van klager zeer gewaardeerd werden, doch dat klagers beleidsmatige inbreng als auteur heeft gezorgd voor problemen.

Ter zitting is van de zijde van het bestuur meer aanvullend nog het volgende uiteengezet.

*Op zijn vragen is dhr Molenaar een antwoord gegeven door de heren van der Bijl, de *Z*, *P* en *A*.*

Echter de gegeven antwoorden waren voor klager niet bevredigend. Dat hij niet de door hem gewenste antwoorden heeft gekregen, wil echter nog niet zeggen dat klager geen antwoord heeft gekregen. Het is de school niet duidelijk wat klager nu precies wenst. Het gaat niet aan dat klager zoveel ruimte inneemt als hij heeft gedaan.

De overgangsnormen voor dakpanklassers uit klas 1D zijn aan het einde van het seizoen 2001-2002, na wat gesteggel, inderdaad aangepast. Het bleek dat één regel tot twee uitkomsten kon leiden. De school heeft twee ouders die daarover hebben gebeld, heel helder kunnen uitleggen waarom voor iets was gekozen. Er is inderdaad een revisievergadering geweest waarna overgangsnormen zijn aangepast.

IV Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;

c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

De Commissie stelt vast dat de klacht binnen de termijn als genoemd in artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling en de artikelen 2 en 3 van het huishoudelijk reglement van de Commissie, is ingediend, en acht klager in zijn klacht ontvankelijk, voor zover het betreft de overgangsnormen voor zover die golden in de schooljaren 2002-2003 en 2003-2004. Voor zover de klacht betrekking heeft op de in 2001 gehanteerde overgangsnormen wordt klager in deze klacht niet-ontvankelijk geacht, nu dit onderdeel van de klacht buiten genoemde termijn is ingediend. Dit is ter zitting aan klager medegedeeld.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie stelt vast dat de overgangsnormen op een procedureel correcte wijze, met instemming van de MR, tot stand zijn gekomen. De commissie is van oordeel dat de directie van de school voldoende duidelijk heeft kunnen maken dat door de schoolleiding voldoende aandacht is besteed aan de inhoud en de redactie van de overgangsnormen, en dat daarbij tevens de door klager genoemde aspecten in de overwegingen zijn betrokken.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht ongegrond.

VI. Advies.

De Commissie adviseert de school wel voor het einde van dit schooljaar de overgangsnormen nogmaals aan een zodanig scherp intern onderzoek te onderwerpen, dat zij eenduidig en niet voor tweërlei uitleg vatbaar zijn.

Tevens adviseert de Commissie het bestuur, het beleid dat de school voert ten aanzien van de overgangsnormen, helder en duidelijk aan ouders en leerlingen periodiek maken

Klachtnummer 03028

SCHORSING EN VERWIJDERING

Klagers stellen dat de schorsing en verwijdering van hun zoon A op onzorgvuldige wijze hebben plaatsgevonden, dat de school ten onrechte geen remedial teaching aan hun zoon heeft aangeboden en klagers eisen een schadevergoeding voor de gemaakte kosten voor het inlopen van de onderwijsachterstand. Klachten deel gegrond, deels ongegrond, deels afgewezen.

Advies aan

Vereniging voor protestants christelijk onderwijs te *** (bevoegd gezag)

Inzake

De klacht van de heer en mevrouw *K* (hierna ook te noemen: klagers)

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief 1 juli 2003 heeft mr. T. namens klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de handelwijze van De ***school en de heer *S* (hierna ook te noemen: aangeklaagde), algemeen directeur van de Vereniging voor protestants christelijk onderwijs te *** te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directeur van De ***school gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 10 september 2003 heeft de heer C.H. van der *B*, namens het bevoegd gezag, aangegeven dat de klacht niet in behandeling kan worden genomen omdat de klacht samenvalt met de behandeling door het Openbaar Ministerie.

Bij schrijven van 16 september 2003 heeft C.H. van der *B*, namens het bevoegd gezag, het secundaire inhoudelijke standpunt bekend gemaakt.

Op 29 september 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. De heer *K* is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. S. Namens het bevoegd gezag is verschenen de heer *S*, algemeen directeur van de Vereniging voor protestants christelijk onderwijs *** en de heer van der *B*, adviseur bestuur en management.

II Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - de navolgende deelklachten af.

De schorsing en verwijdering van *A* heeft op een onzorgvuldige wijze plaatsgevonden. Daartoe zijn de navolgende deelklachten naar voren gebracht.

Deelklacht I: Onduidelijk is of het besluit tot verwijdering bevoegdlijk is genomen.

Deelklacht II: In het kader van de vraag of terecht is overgegaan tot de verwijdering van *A* van de ***school hebben klagers zich op het standpunt gesteld dat de ***school ten onrechte in het schooljaar 2002- 2003 niet is overgegaan tot enige vorm van begeleiding van *A* door bijvoorbeeld inschakeling van een Remedial Teacher. Het is voorts onduidelijk of aangeklaagde op grond van de door de PCL afgegeven beschikking is overgegaan tot het aanvragen van een extra formatiebudget.

Deelklacht III: Klagers zijn ten onrechte niet schriftelijk op de hoogte gesteld van het genomen besluit tot verwijdering van *A* van de ***school.

Deelklacht IV: Aangeklaagde heeft bovendien niet voldaan aan de ingevolg artikel 40 van de Wet op het Primaire Onderwijs van toepassing zijnde inspanningsverplichting om gedurende 8 weken aantoonbaar te zoeken naar een andere school. Er is slechts één maal een inspanning verricht. Echter "De H." is geen passend alternatief gezien de afstand tot aan de woning van *A*. Na de afwijzing van klagers van het aanbod heeft aangeklaagde geen enkele inspanning verricht voor plaatsing van *A* op een speciale school voor basisonderwijs. In de periode gelegen tussen de schorsing van *A* en het definitieve moment van verwijdering is aan *A* geen enkele begeleiding aangeboden door aangeklaagde.

Verzoek : Klagers verzoeken de Commissie een oordeel te geven omtrent de door *A* opgelopen onderwijsachterstand. Klagers verzoeken tevens de Commissie aan te geven dat het bevoegd gezag aansprakelijk is voor de door klagers gemaakte kosten.

III Standpunt bevoegd gezag.

De school heeft vanaf de kleutergroep aangedrongen op het onderzoeken van *A* door de PCL. Dit is steeds door de ouders geweigerd. Door de intern begeleider is een uitgebreid onderzoek bij *A* afgenomen. Op grond hiervan heeft *A* in groep 3 extra begeleiding in de groep en Remedial Teaching buiten de groep ontvangen. Halverwege groep 3 heeft de PCL een onderzoek verricht. De beschikking van de PCL met een indicatie voor het speciaal basisonderwijs is in de laatste week voor de zomervakantie ontvangen. Nadat reeds mondeling van de PCL was vernomen dat de beschikking zou worden afgegeven heeft de school intensief gezocht naar beschikbare plaatsen op SBO-scholen in de omgeving. De beschikbare plaats op "De *H*" is door klagers geweigerd. Reeds op dat moment is aan de verplichtingen ingevolge artikel 40, vijfde lid, van de Wet op het Primaire Onderwijs inzake het zoeken naar ander geschikt onderwijs voldaan.

Na de schoolvakantie is een periode van 8 weken ingelast voor observatie en hernieuwd zoeken naar een plaats op een SBO-school. De begeleiding van *A* vroeg onevenredig veel aandacht. Deze kon niet binnen de reguliere basisschool worden ingevuld. Toen bleek dat de mogelijkheden om het gedrag van *A* binnen de grenzen van het aanvaardbare te houden er niet meer waren, er sprake was van een verdere gedragsverslechtering en een plaats binnen het SBO met ingang van het schooljaar 2003-2004 beschikbaar was, is besloten *A* met ingang van de voorjaarsvakantie van school te verwijderen.

IV Overwegingen Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie

een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over de (on)gegrondheid van de klacht het nemen van maatregelen overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

De Commissie acht de klacht ontvankelijk. Het Openbaar Ministerie zal zich buigen over de niet naleving van de leerplicht door klagers. Bij de beoordeling van de onderhavige klacht komt aan de orde of het bevoegd gezag in redelijkheid tot de beslissing tot verwijdering van *A* van school heeft kunnen komen en of deze beslissing op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. De Commissie vermag niet in te zien dat een advies van de Commissie kan samenvallen met de behandeling van een zaak door het Openbaar Ministerie.

Deelklacht I

Ingevolge artikel 40, eerste lid, van de Wet op het Primair Onderwijs berust de beslissing over toelating en verwijdering van leerlingen bij het bevoegd gezag.

Naar op de hoorzitting is gesteld heeft het bevoegd gezag deze bevoegdheid gemandateerd c.q. overgedragen aan de heer *S*, algemeen verenigingsdirecteur. De verwijderingsprocedure is derhalve door de bevoegde persoon uitgevoerd.

Deelklacht II

Bij de beoordeling van de vraag of het bevoegd gezag in redelijkheid tot verwijdering van *A* heeft kunnen overgaan worden de navolgende omstandigheden van belang geacht.

Reeds in augustus 2002 heeft de school klagers medegedeeld dat het laten voortbestaan de van de huidige situatie grensoverschrijdend is voor de school. Omdat klagers het aanbod van "De *H*" niet accepteerde heeft de school besloten om *A* met ingang van het nieuwe schooljaar te plaatsen in de klas van een ervaren leerkracht met een aangepast lespakket. De school heeft aangegeven om gedurende 8 weken, te rekenen vanaf 26 augustus 2002, *A* te volgen in gedrag en vordering om te bezien of er positieve veranderingen zouden optreden. Op de hoorzitting is aangegeven dat de school deze mogelijkheid heeft geboden, terwijl bekend is dat *A* niet op de juiste plek zat. Er was sprake van opvang van *A* en er was geen sprake van het *B*den van onderwijs door de school. Het bevoegd gezag heeft in de brief van 6 februari 2003 gesteld dat *A* niet langer te handhaven is op school. Door zijn gedrag schaadt hij andere kinderen. De leerlingen en leerkrachten worden de dupe van zijn gedrag. Door zijn onberekenbare gedrag heeft *A* continu begeleiding nodig. Hierdoor kan de school niet langer de verantwoordelijkheid voor *A* op zich nemen. Op de hoorzitting heeft de directeur gesteld dat er klachten van andere ouders binnen kwamen dat hun kind bedreigd en aangevallen was. Het omslagpunt kwam in de loop van het schooljaar 2002-2003, toen de houding van *A* zodanig was, dat deze niet goed is te praten bij andere kinderen. De situatie escaleerde.

Door klagers is in dit kader gesteld dat de school ten onrechte geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden om extra middelen aan te vragen ten behoeve van de begeleiding van *A* en dat ten onrechte geen onderwijs is aangeboden vanaf het moment van schorsing tot aan de verwijdering.

De Commissie merkt op dat er voor *A* de mogelijkheid was om met ingang van 19 mei 2003 voor halve dagen onderwijs te gaan volgen aan de Indonschool.

Naar het oordeel van de Commissie is door het bevoegd gezag onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de door *A* veroorzaakte situatie op de ***school zodanig was dat dat hij - onder extra begeleiding - niet voor de periode tot aan de plaatsing op de Indonschool te handhaven was. De Commissie acht het bovendien onzorgvuldig om geen zorg te dragen voor het opgeven van huiswerk vanaf het moment van schorsing tot aan de definitieve verwijdering van *A* van de school.

De Commissie acht deelklacht II gegrond.

Deelklacht III

Voor wat betreft de formele kant van het besluit is artikel 40, vijfde lid, van de Wet op het Primair Onderwijs van belang. Dit artikel luidt als volgt:

"Voordat wordt besloten tot verwijdering hoort het bevoegd gezag de betrokken groepleeraar.

Definitieve verwijdering van een leerling vindt niet plaats dan nadat het bevoegd gezag ervoor heeft zorggedragen dat een andere school, een school voor speciaal onderwijs, een school voor speciaal en voortgezet speciaal onderwijs of een instelling voor speciaal en voortgezet speciaal onderwijs bereid is de leerling toe te laten. Indien aantoonbaar gedurende 8 weken zonder succes is gezocht naar een zodanige school of instelling waarnaar kan worden verwezen, kan in afwijking van de vorige volzin tot definitieve verwijdering worden overgegaan."

Er is geen schriftelijke beslissing voorhanden waaruit blijkt wanneer tot definitieve verwijdering van *A* van de ***school is overgegaan. De brief van 13 februari 2003 vermeldt alleen dat de procedure inzake de verwijdering inmiddels in gang is gezet. De omstandigheid dat klagers bij brief van 10 maart 2003 van de leerplichtambtenaar het bericht krijgen dat *A* definitief is uitgeschreven, zonder dat klagers van de definitieve verwijdering door het bevoegd gezag op de hoogte zijn gesteld, acht de Commissie onzorgvuldig. Voorts is niet gebleken dat de betrokken groepsleerkracht Dieperink is gehoord door het bevoegd gezag.

De klacht van klagers acht de Commissie op deze punten dan ook gegrond.

Deelklacht IV

Met betrekking tot de in artikel 40, vijfde lid, van de Wet op het Primair Onderwijs neergelegde verplichting om te zoeken naar een andere school die bereid is de leerling toe te laten overweegt de Commissie als volgt.

Uit de brief van 22 augustus 2002, waarbij het gesprek van 27 juni 2002 is bevestigd, blijkt onder meer dat het aanbod van de school voor speciaal onderwijs "De *H*" voor de schoolvakantie is gedaan en toen door klagers is afgewezen. Tijdens het gesprek van 27 juni 2002 is tevens besproken dat *A* met ingang van het nieuwe schooljaar met een aangepast leerpakket in groep zes wordt geplaatst. Gedurende een periode van acht weken zou *A* worden gevolgd in gedrag en vorderingen. Wanneer er na die periode geen sprake is van een positieve verandering zal deelname

aan de ***school beëindigd gaan worden. Bij brief van 6 februari 2003 heeft het bevoegd gezag medegedeeld dat de procedure om *A* van school te verwijderen in gang wordt gezet.

De Commissie is van oordeel dat het aanbod van "De *H*", welke in augustus 2002 is gedaan niet kan worden aangemerkt als voldaan hebben aan de verplichting om een andere school te vinden. Op het moment dat er een plaats op "De *H*" aanwezig was, was de verwijderingsprocedure nog niet in gang gezet. De Commissie wijst er op dat -blijkens de brief van 22 augustus 2002- tijdens de bespreking van 27 juni 2002 is aangegeven dat na een periode van acht weken, ingaande op 26 augustus 2002, bezien wordt of er positieve veranderingen zijn en wanneer deze er niet zijn *A* van school zal worden verwijderd.

Van andere aantoonbare inspanning om een andere school te vinden voor *A* na de periode van acht weken vanaf augustus 2002 is de Commissie niet gebleken. De omstandigheid dat contact is gelegd met het leerlingbureau acht de Commissie niet voldoende.

De Commissie is acht dit onderdeel van de klacht dan ook gegrond.

Verzoeken V

Ten aanzien van het verzoek te oordelen over de opgelopen onderwijsachterstand van *A* overweegt de Commissie dat niet is aangetoond dat die onderwijsachterstand is opgelopen door drie maanden geen onderwijs te volgen. In dit kader wijst de Commissie er tevens op dat klager ervoor had kunnen kiezen de plaats voor *A* op "De *H*" te accepteren.

Tot slot is de Commissie niet bevoegd zich uit te spreken over een veroordeling tot vergoeding van de gemaakte kosten.

De Commissie wijst de verzoeken V af.

V Oordeel omtrent de gegrondheid van de klachten.

De Commissie verklaart de deelklachten II, III, IV gegrond.

De Commissie verklaart de deelklacht I ongegrond.

De Commissie wijst de verzoeken V af.

VI Advies.

De Commissie ziet geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Klachtnummer 03029

AFHANDELING KLACHT INZAKE FUNCTIONERINGSGESPREK

Klaagster beklagt zich over de wijze waarop het bevoegd gezag met haar per email ingediende klacht is omgegaan. Zij beklagt zich hierin over de wijze van functioneren van de directie, alsmede over de wijze waarop de interim directeur een functioneringsgesprek met haar heeft gehouden. Klacht gegrond

Advies aan:

het bestuur van de Stichting voor Protestants-Christelijk Basis- en *** Onderwijs te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van mevrouw J. , wonende te *** (verder te noemen: klaagster).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij schrijven van 7 juli 2003 heeft klaagster een klachtbrief ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen het bevoegd gezag.

De Commissie heeft klaagster bij brief d.d. 5 september 2003 een nadere toelichting op haar klachtbrief gevraagd.

Bij brief van 22 september 2003 heeft het bevoegd gezag gereageerd op het gestelde in de klachtbrief. In deze brief wordt aangegeven dat niet inhoudelijk wordt ingegaan op het gestelde in de klachtbrief, nu klaagster volgens artikel 1c van het reglement niet als klager kan worden erkend vanwege het feit dat klaagster een voormalig personeelslid is. Eveneens is het om die reden niet meer mogelijk om de klacht op enigerlei wijze in onderling overleg af te handelen.

Bij brief van 1 oktober 2003 heeft de Commissie meegedeeld dat klaagster wel degelijk in haar klacht kan worden ontvangen, nu zij op het moment van het indienen van de klacht formeel nog bij het bevoegd gezag in dienst was. De Commissie heeft om die reden nogmaals verzocht om een inhoudelijke reactie op het gestelde in de klachtbrief.

Eveneens bij brief d.d. 1 oktober 2003 heeft de Commissie klaagster herinnerd aan haar brief d.d. 5 september 2003 waarin de Commissie om een nadere toelichting op haar klachtbrief heeft gevraagd. Klaagster heeft deze nadere toelichting bij brief van 2 oktober 2003 aan de Commissie doen toekomen.

Bij brief d.d. 9 oktober 2003 heeft het bevoegd gezag desgevraagd gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

De Commissie heeft vervolgens op 7 januari 2004 een hoorzitting gehouden te Rotterdam. Klaagster is aldaar in persoon verschenen, tezamen met haar echtgenoot. Verder is namens het bevoegd gezag verschenen de heer *T*, adjunct-directeur. Namens de ***school is verschenen de heer *P*, interim-directeur. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klaagster.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht - kort samengevat en zakelijk weergegeven - het navolgende.

Klaagster beklagt zich over de wijze waarop het bevoegd gezag met haar klacht zoals zij deze per e-mail op 15 april 2003 heeft ingediend, is omgegaan. Zij heeft zich in voornoemd e-mailbericht beklagd over het functioneren van de directie van de ***school gedurende de laatste vier jaren alsmede over de wijze waarop de huidige interim-directeur, de heer *P*, een functioneringsgesprek met haar heeft gehouden. Het bevoegd gezag heeft op dit e-mailbericht gereageerd bij brief d.d. 12 mei 2003 waarin aan klaagster is meegedeeld dat het niet nodig is om inhoudelijk te reageren, nu klaagster heeft aangegeven niet met de betrokken directieleden in gesprek te willen gaan en zij serieuze plannen heeft om haar dienstverband te beëindigen. Klaagster was en is erg verbaasd en verontrust over deze reactie en heeft hierin reden gezien de kwestie aan de Commissie voor te leggen. Het bevoegd gezag had naar de mening van klaagster op zijn minst met haar een gesprek kunnen aangaan.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkluidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klaagster binnen genoemde termijn is ingediend en dat zij derhalve ontvankelijk is in haar klacht.

Ten aanzien van de vraag of klaagster ontvankelijk is in haar klacht vanwege het feit dat zij een ex-personeelslid is, overweegt de Commissie het volgende. Klaagster heeft de klacht ingediend op het moment dat zij formeel nog in dienst was van het bevoegd gezag. De klachtbrief dateert van 7 juli 2003, terwijl uit informatie van aangeklaagde blijkt dat zij met ingang van 1 augustus 2003 uit dienst is getreden. Dit maakt dat zij volgens artikel 1, onder h, van het Reglement van Instelling van de Commissie, ook op dit punt kan worden in ontvangst genomen in haar klacht. Dat voor het indienen van de klachtbrief de ontslagaanvraag reeds was gehonoreerd, doet hieraan niets af.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Het bevoegd gezag heeft zich primair op het standpunt gesteld dat een enkele klacht van een personeelslid nog niet betekent dat er direct door het bevoegd gezag actie dient te worden ondernomen. Er is in de regel pas sprake van een signaalfunctie indien er meerdere klachten binnen een zeker tijdsbestek binnenkomen. Nu de stellige indruk bestond dat klaagster toch het besluit zou gaan nemen haar dienstverband te beëindigen, werd een nader onderzoek naar de klacht niet opportuun geacht.

Het bevoegd gezag heeft voorts subsidiair in haar brief van 9 oktober 2003 aangegeven dat er in de gesprekken op school met de vorige directieleden en met de huidige interim-directeur altijd veel aandacht is besteed aan de wensen en klachten van klaagster. Volgens het bevoegd gezag zou het mogelijk zijn geweest in een gesprek de klacht op schoolniveau af te handelen, ware het niet dat klaagster dit zelf had geblokkeerd door in haar e-mailbericht van 15 april 2003 aan te geven dat zij zou hebben gepast voor het voorstel met de directie in gesprek te gaan. Ter zitting is hieraan nog toegevoegd dat het uitgangspunt van het bevoegd gezag is dat er met de direct betrokkenen over een klacht wordt gesproken, zodat betrokkenen zelf verder aan een oplossing kunnen werken. Dit is naar de mening van het bevoegd gezag ook de reden dat het inschakelen van de vertrouwenspersoon geen soulaas had geboden, nu daarbij hetzelfde uitgangspunt wordt gehanteerd.

De Commissie merkt allereerst op dat ter zitting is komen vast te staan dat de klacht van klaagster in eerste instantie is gericht tegen de wijze waarop het bevoegd gezag is omgegaan met haar e-

mailbericht van 15 april 2003 waarin zij twee klachten heeft neergelegd. Ter zitting heeft de Commissie evenwel om een juist beeld van de zaak te krijgen betrekkelijk uitgebreid stilgestaan bij de klachten zoals geuit in het e-mailbericht, te weten het functioneren van de directie van de ***school gedurende de laatste vier jaren alsmede de wijze waarop de huidige interim-directeur, de heer *P*, het functioneringsgesprek met klaagster heeft gehouden.

Hieruit is naar het oordeel van de Commissie genoegzaam gebleken dat een persoonlijke gesprek in deze kwestie inderdaad heel veel van de problemen tot klaarheid had kunnen brengen. De Commissie kan klaagster dan ook wel volgen in haar stelling dat zij de weigering om met haar een persoonlijk onderhoud te hebben van de zijde van het bevoegd gezag heeft ervaren als een miskennen van haar inzet en betrokkenheid bij het goed functioneren van de ***school.

De Commissie zal thans evenwel in het kader van de onderhavige klacht uitsluitend stilstaan bij de wijze waarop het bevoegd gezag deze klachten heeft afgehandeld.

De Commissie is van oordeel dat de klacht van klaagster gegrond dient te worden verklaard. De Commissie is van oordeel dat de brief van 12 mei 2003 in reactie op het e-mailbericht van klaagster veel te kort door de bocht is. Een algemeen beleid waarbij op een individuele klacht van een personeelslid niet hoeft te worden gereageerd als er niet ook andere klachten zijn binnengekomen, staat naar het oordeel van de Commissie op gespannen voet met een zorgvuldig personeelsbeleid. Hoewel het zeker voor de hand ligt bij een grote organisatie zoals in het onderhavige geval, om de uitvoering van het personeelsbeleid op een zo laag mogelijk niveau te positioneren, mag dit er niet toe leiden dat het bevoegd gezag voor individuele personeelsleden geheel ontoegankelijk is. Dat er binnen de organisatie een speciale mobiliteitsfunctionaris is, maakt dat niet anders. Dat klaagster op enig moment van de diensten van deze functionaris nog geen gebruik wenste te maken, is niet onlogisch omdat zij van een bemiddeling van de zijde van het bevoegd gezag op dat moment nog wel enige verwachting had. Dit geldt temeer daar, zoals ter zitting is komen vast te staan, haar voornemen haar dienstverband te beëindigen op dat moment nog niet definitief vaststond. Het bevoegd gezag had klaagster naar het oordeel van de Commissie op zijn minst in de gelegenheid moeten stellen haar e-mailbericht en de daarin verwoorde klachten mondeling toe te lichten. Nadien had bekeken kunnen worden of een gesprek met de direct betrokkenen alsnog tot de mogelijkheden had gehoord. De Commissie betreurt in dat verband dat de vertrouwenspersoon niet is ingeschakeld. In een situatie als de onderhavige waren de diensten van een dergelijke intermediair uitstekend op de plaats geweest. Zij had immers een bemiddelende rol kunnen spelen hetgeen eveneens er toe had kunnen leiden dat er wellicht alsnog een gesprek met alle direct betrokkenen had kunnen plaatsvinden.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht gegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Aangezien klaagster niet langer werkzaam is in dienst van het bevoegd gezag ziet de Commissie ten aanzien van haar geen aanleiding nader advies uit te brengen. Ter zitting is de kwestie inhoudelijk voldoende aan de orde geweest. De Commissie hecht er wel aan in dit verband op te merken dat zij daarvoor niet het geëigende forum biedt.

In zijn algemeenheid adviseert de Commissie het bevoegd gezag om in het vervolg binnen de kaders van het algemene beleid de menselijke maat niet uit het oog te verliezen. Het feit dat de uitvoering van het personeelsbeleid zo laag mogelijk in de organisatie wordt geplaatst mag er immers niet toe leiden dat er geen enkele mogelijkheid bestaat voor een personeelslid om zich tot de formeel verantwoordelijke werkgever te wenden.

Klachtnummer 03031

GROEPSINDELING

Klagers zijn het niet eens met de nieuwe groepsindeling van hun zoontje. Tevens zijn zij zeer onttstemd over de wijze waarop de directie met hun klacht omgegaan is. Klacht gegrond.

Advies aan

Stichting ***, voorheen SPCO *** te *** (bevoegd gezag)

inzake

de klacht van de heer en mevrouw de *K* te ***

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 17 juli 2003 hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de groepsindeling van hun zoontje door CBS het *** te *** te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directeur van de school CBS het *** gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrieven.

Bij schrijven van resp. 23 september 2003 hebben mevrouw *S*, directeur en de heer *B*, algemeen directeur, gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 22 november 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers waren aanwezig. Namens het bevoegd gezag is verschenen de heer *B*, voornoemd en namens de directie mevrouw *S*, voornoemd.

II Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk en ter zitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - de navolgende (deel-)klachten af.

I Ten eerste zijn klagers het niet eens met de nieuwe groepsindeling van hun zoontje *A* in groep drie. Zij vinden dat de procedure bij het indelen van de groepen zeer onzorgvuldig uitgevoerd is.

II Ten tweede vinden klagers de motivering die de school gegeven heeft voor de hernieuwde groepsindeling onvoldoende. De school heeft hen geen bevredigend antwoord gegeven op de vraag waarom het niet mogelijk was om *A* alsnog in de andere groep te plaatsen.

III Tevens zijn klagers van mening dat zij onvoldoende serieus genomen worden, doordat er door de

school en het bestuur niet wordt ingegaan op hun argumentatie en de communicatie van deschool zeer te wensen overlaat.

Klagers hebben ter onderbouwing van deze klacht op het navolgende gewezen.

Klagers zijn het niet eens met de wijziging op de groepsindeling die al aan de ouders en kinderen bekend was gemaakt. De eerste groepsindeling voldeed precies aan de omstandigheden waarin *A* het best zou gedijen. Dit werd door zijn juf *N* onderstreept. Juist omdat *A* groep 1 / 2 versneld heeft doorlopen, mag er van de school verwacht worden dat er extra aandacht aan *A* wordt besteed.

Daarnaast zijn klagers bovenal zeer ontstemd over de manier waarop de school naar hen gereageerd heeft op de bezwaren tegen de tweede groepsindeling. Zij hebben niet het idee dat er naar hun wensen geluisterd is en begrijpen tot nu toe nog steeds niet waarom *A* niet in de andere groep geplaatst kon worden.

III Standpunt bevoegd gezag en directeur.

Deelklachten I en III Procedure en Motivatie.

De school hanteert vaste criteria voor het indelen van de groepen. Deze criteria zijn: sociaal pedagogisch welzijn, veiligheid, vertrouwen en vriendschap. Nadat de eerste groepsindeling bekend was gemaakt, hebben een aantal ouders aan de schoolleiding gevraagd of er in deze groepsindeling ook rekening was gehouden met de vriendschappen. Aangezien dit criterium inderdaad over het hoofd was gezien is besloten een tweede, gewijzigde, groepsindeling aan te houden.

De school heeft de afweging gemaakt om *A* alsnog in de andere groep in te delen, maar dit zou een domino effect met zich meebrengen. Als er met één kind geschoven wordt, moet er ook weer met andere kinderen geschoven worden. Tevens was de schoolleiding van mening dat *A* niet in dermate een zorgleerling was dat hij deze groepsindeling niet aan zou kunnen.

De school vindt dat zij procedureel correct heeft gehandeld. Ouders hebben de gelegenheid gehad om argumenten naar voren te brengen. Er is opnieuw naar de groepsindeling gekeken waarbij alle argumenten zorgvuldig zijn gewogen. Deze heroverweging heeft geen nieuwe inzichten opgeleverd waardoor er voor de school geen aanleiding was om de groepsindeling alsnog te wijzigen.

Deelklacht II Communicatie

Het bevoegd gezag en de directeur delen de mening dat de communicatie slecht is verlopen. Zij wijzen er echter op dat het slecht verlopen van de communicatie niet slechts aan hen te wijten is.

IV Overwegingen Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- de (on)gegrondheid van de klacht
- het nemen van maatregelen
- overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de (deel)klachten overweegt de Commissie als volgt.

De commissie stelt voorop dat het nemen van het besluit tot groepsindeling allereerst een eigen bevoegdheid van de school is, die dient te worden uitgeoefend met inachtneming van grenzen van redelijkheid. Voorts dienen de betreffende beslissingen voldoende zorgvuldig te worden gemotiveerd en gecommuniceerd. De commissie neemt derhalve bij toetsing van een onderhavig besluit de nodige terughoudendheid in acht.

Deelklacht I Procedure

De commissie heeft uit het verhandelde op zitting opgemaakt dat er op school zowel intern, in het contact met de docenten, als extern in het contact naar de ouders geen procedure met betrekking tot de groepsindeling is opgesteld.

Er is volgens de commissie sprake van een ad hoc beleid. Als er ouders klagen over de groepsindeling worden ze gehoord en wordt er op dat moment gekeken of er procedurefouten zijn gemaakt. Alhoewel daar nog niet eerder problemen uit zijn voortgekomen en de school er geen reden toe had om aan de juistheid van haar procedure te twifelen is het in dit bijzondere geval verkeerd gegaan.

Wat betreft de gang van zaken heeft de commissie begrepen dat de eerste groepsindeling, die gemaakt was door de leerkrachten, aan de ouders kenbaar was gemaakt zonder dat de directeur daarvan op de hoogte was. Toen vervolgens de directeur deze indeling onder ogen kreeg en er enkele ouders geklaagd hadden, werd de groepsindeling gewijzigd zonder dat de betreffende leerkracht aanwezig was en zonder dat daar met alle betrokken ouders over gecommuniceerd was. Er werden slechts enkele ouders geraadpleegd, waaronder niet de familie *K*, terwijl juist hun zoon een leerling was die, naar de mening van de klagers, extra aandacht behoeft. De commissie acht deze gang van zaken onzorgvuldig.

Deelklacht II Communicatie

Uit het ter zitting verhandelde is voldoende duidelijk geworden dat het aan goede en tijdige communicatie met de ouders over de wijze van groepsindeling heeft ontbroken. De ouders raakten pas op de hoogte van de werkwijze toen ze over de nieuwe groepssamenstelling hun beklag deden. De Commissie heeft er met instemming kennis van genomen dat ook verweerder dit als een ommissie beschouwt.

De commissie is van mening dat de discussie tussen de familie *K* en de schoolleiding door toedoen van beide partijen is geëscaleerd.

Deelklacht III Motivatie

De schoolleiding heeft ondanks herhaald navragen van de commissie niet duidelijk kunnen maken, waarom *A* uiteindelijk niet in de andere groep geplaatst kon worden. De commissie is dan ook niet overtuigd van enige reden voor de houding van de schoolleiding. Noch wat betreft de redenen voor het welzijn van *A* zelf, noch wat betreft de reden dat vriendschappen voorgaan en dat er door overplaatsing van *A* een domino-effect zou kunnen ontstaan.

Alles samenvattend is de commissie dan ook van mening dat de school zowel procedureel, als in de communicatie en motivatie tekort is geschoten.

V Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verklaart alle drie de deelklachten gegrond.

VI Advies.

De commissie adviseert de school een protocol te maken met procedures over de groepsindeling. Dit protocol zou volgens de commissie de interne en externe gang van zaken met betrekking tot de procedures en communicatie van groepsindelingen moeten bevatten.

Wat betreft de terugplaatsing van *A*:

De commissie ziet in het gegrond verklaren van de klacht echter geen aanleiding om het verzoek tot terugplaatsing van *A* te honoreren. De commissie acht dit een zaak voor ouders en de school zelf, en verwacht dat zij zullen oordelen op grond van de situatie van *A*, in ogenschouw nemende dat het schooljaar al halverwege is.

Klachtnummer 03034

VERWIJDERING, PESTEN EN DOORGEVEN VAN INFORMATIE

Klagers zijn van mening dat de school ten onrechte is overgaan tot de verwijdering van hun zoontje. Tevens verwijten zij de school hun zoon onvoldoende beschermd te hebben tegen pesten. Tenslotte heeft de school zonder toestemming onderzoeken verricht en heeft zij andere scholen zodanig over hun zoontje ingelicht met als resultaat dat geen enkele school hem wil plaatsen. Klacht m.b.t. art 40 WPO gegrond. Voor het overige ongegrond.

Advies aan

Stichting Onderwijsgroep *** te *** (hierna ook te noemen: bevoegd gezag c.q. bestuur)

Inzake

De klacht van de heer en mevrouw Van der *K* (hierna ook te noemen: klagers)

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief 8 augustus 2003 hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de handelwijze van de ***school te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directeur van de ***school gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 3 september 2003 heeft J.W. Kotterer, algemeen directeur van de Stichting Onderwijsgroep *** gereageerd.

Bij schrijven van 1 september 2003 heeft W.O.R. Oosterhof, directeur van de ***school gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 6 oktober 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. De heer en mevrouw Van der *K* zijn in persoon verschenen, bijgestaan door de heer H. van Tienen, vertrouwenspersoon van klagers. Namens het bevoegd gezag zijn verschenen de heer J., algemeen directeur van het bevoegd gezag, de heer A, bestuursadviseur, de heer W. , directeur van de ***school, mevrouw L, adjunct-directeur van de ***school en mr. A. , adviseur Besturenraad.

Na de hoorzitting hebben klagers op verzoek van de Commissie op 22 oktober 2003 het onderzoeksrapport van de *** toegezonden. Dit onderzoeksrapport is toegekomen aan het arts-lid van de Commissie. Het arts-lid heeft het onderzoek bestudeerd en de overige leden van de Commissie hieromtrent als volgt verslag van gedaan: " *A* werd verwezen naar de *** (kinder- en jeugd psychiatrie AMC) door de schoolarts in verband met gedragsproblemen op school, welke hebben geleid tot de schorsing van 11 februari 2003. Uit de rapportage van de kinderpsychiater komt als advies een behandeltraject met ouderbegeleiding, schoolbegeleiding en op termijn voor *A* een sociale vaardigheidstraining en dan zou het goed mogelijk zijn dat *A* hiermee in een omgeving, die

rekening houdt met zijn handicap goed zal kunnen functioneren op regulier basisonderwijs. De ouders zijn het niet eens met de diagnose en willen een second opinion".

Uit de naderhand toegezonden rapportage van de orthopedagoog is gebleken dat door deze een vergelijkbaar advies werd gegeven.

II Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - de navolgende (deel)klachten af.

- De ***school is ten onrechte overgegaan tot verwijdering van *A*.
- De ***school heeft *A* voorts onvoldoende beschermd tegen pesterijen.
- De ***school heeft ten onrechte geen onderzoek gedaan naar het probleem.
- De ***school heeft zonder daartoe bevoegd te zijn en zonder daartoe enig onderzoek te hebben verricht geadviseerd voor een spoedopname psychiatrie.
- De ***school heeft zonder toestemming van klagers andere scholen ingelicht met als resultaat dat geen enkele school *A* wil plaatsen.
- De ***school heeft klagers tot slot niet bijgestaan bij het zoeken naar een oplossing.

III Standpunt bevoegd gezag.

Namens het bevoegd gezag is - kort en zakelijk weergegeven - het navolgende standpunt ingenomen. *A* was vanaf groep 1 een leerling van de ***school. Omdat geconstateerd werd dat zijn gedrag afweek van het gedrag van leeftijdsgenoten heeft *A* extra begeleiding ontvangen. In groep vier vertoonde het gedrag van *A* ernstige stoornissen. Het was niet langer mogelijk en verantwoord hem in een groep op school te handhaven. Klagers wilden niet meewerken aan het aanvragen van een advies van een externe instantie of een onderzoek door de Permanente Commissie Leerlingenzorg. De school kon echter niet zonder externe hulp *A* de begeleiding geven die hij nodig had. Klagers hebben verzocht *A* van school te verwijderen zodat zij dan meer tijd hadden om een school voor *A* te vinden.

IV Overwegingen Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over de (on)gegrondheid van de klacht het nemen van maatregelen

overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ingevolge artikel 40, eerste lid, van de Wet op het Primair Onderwijs berust de beslissing over toelating en verwijdering van leerlingen bij het bevoegd gezag.

Naar op de hoorzitting is gesteld heeft het bevoegd gezag deze bevoegdheid gemandateerd c.q. overgedragen aan de schooldirecteur van de ***school.

Blijkens artikel 4.2. van het Directiestatuut Onderwijsgroep *** mandateert het bestuur de navolgende taken en bevoegdheden aan de schooldirecteuren zoals beschreven in de artikelen 5 tot en met 11.

In deze artikelen is echter niet opgenomen de verwijdering van leerlingen. In artikel 13 van het directiestatuut *K* weliswaar vermeld dat de schooldirecteur belast is met de in- en uitschrijving van leerlingen en dat verwijdering van een leerling alleen plaats vindt in overleg met de algemeen directeur en nadat aan de wettelijke en zorgvuldigheidseisen is voldaan.

Naar het oordeel van de Commissie blijkt, nu artikel 13 buiten de artikelen 5 tot en met 11 valt, hier niet ondubbelzinnig uit dat het bestuur de bevoegdheid om over te gaan tot verwijdering van een leerling heeft gemandateerd aan de schooldirecteur. Bovendien is de Commissie van oordeel dat de aard van de bevoegdheid tot verwijdering zich tegen een dergelijk mandaat aan de schooldirecteur verzet. Er kleeft derhalve een bevoegdheidsgebrek aan de beslissing tot verwijdering.

Klagers hebben zich op het standpunt gesteld dat de school onvoldoende heeft gedaan om *A* tegen het pestgedrag van medeleerlingen te beschermen.

Op de hoorzitting is in dit kader van de zijde van de school het volgende gesteld. In de middenbouw, groep 4, 5 en 6 hanteert de school een pestprotocol. De gedragsregels worden in de klas besproken en elke leerling moet zijn handtekening zetten. In de groep van *A* is dit ook gebeurd. Elke week wordt er methodisch uitvoering en aandacht aan gegeven en wordt er in de klas over de gedragsregels gesproken. De school heeft het pesten van *A* ook onderkend en daarop gereageerd door in de klas van *A* ook afspraken te maken met de medeleerlingen over de omgang met *A* alsook om hem met rust te laten. *A* is een kwetsbare jongen. Hij beheerste in het begin de taal niet goed en bovendien heeft hij een fors postuur. *A* moest in groep 4 zoeken naar de rol/positie die hij in de klas innam. Hij kon niet goed omgaan met zijn medeleerlingen en het maken van vrienden lukte niet. Hij gaf steeds aan dat de medeleerlingen hem plaagden. Hij kon of wilde echter niet inzien dat het plagen ook een gevolg was en mede werd opgeroepen door zijn eigen gedrag en houding naar medeleerlingen. Na een ruzie met een medeleerling bleef *A* daar bijvoorbeeld telkens op terugkomen en lokte daarmee nieuwe reacties uit. Hij wilde ook niet meer buiten op het schoolplein spelen. Binnen zette hij de boel op stelten. De school heeft enkele voorvallen genoemd: *A* zegt vaak tegen medeleerlingen: ik haat je. *A* zegt dat zijn vader heeft gezegd dat hij S. kussen, hij rent achter haar aan om haar een kusje te geven. Hij zegt telkens dat hij hoogbegaafd is en dat mensen met een bril niet goed zijn. Tegen de ouders van medeleerlingen zegt hij dat ze hun kinderen niet goed opvoeden.

Naar het oordeel van de Commissie kan - gelet op de omstandigheden en de hantering van het pestprotocol - niet worden gezegd dat de ***school onvoldoende actie heeft ondernomen om *A* zijn plek te laten vinden in de klas. Dit onderdeel van de klacht acht de Commissie dan ook ongegrond.

Bij de beoordeling van de vraag of de school in redelijkheid tot verwijdering van *A* heeft kunnen overgaan worden de navolgende omstandigheden van belang geacht.

In september 2001 heeft de school in een gesprek met de ouders van *A* aangegeven dat *A* aandacht vraagt door rare woorden te zeggen en dat hij hierover niet aanspreekbaar is. In maart 2002 zijn de ouders van *A* er wederom op gewezen dat de sociale contacten moeizaam verlopen. Aan het begin van het schooljaar 2002-2003 is er regelmatig contact geweest tussen leerkracht en moeder van *A* omtrent zijn moeilijke gedrag. De school had de intentie om samen met de ouders het probleem van *A* aan te pakken. De school heeft zich in dat kader op het standpunt gesteld dat *A* het beste kan worden aangemeld bij de Permanente Commissie Leerlingenzorg om te oordelen welke school het meest geschikt voor hem is. Klagers konden zich niet in dit standpunt vinden en gaven op dat moment geen toestemming om *A* aan te melden voor de Permanente Commissie Leerlingenzorg. Hierdoor ontstond er voor de school een probleem, omdat het gedrag van *A* niet meer te tolereren was en hij bovendien onhoudbaar was in de groep. Op dat moment was er sprake van een dilemma voor de school. De school is van mening dat *A* niet thuis hoorde op de school en had het advies van de Permanente Commissie Leerlingenzorg nodig om te bezien of regulier onderwijs inderdaad voor *A* het juiste onderwijs is en om eventueel extra middelen te verkrijgen.

Gezien de ontstane patstelling tussen enerzijds klagers en anderzijds de school en gezien de omstandigheid dat *A* gedrag onhoudbaar was in de groep, kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gezegd dat -hoewel dit niet in het belang van *A* is - de school ten onrechte is overgegaan tot verwijdering van *A*. De klacht is in zoverre ongegrond.

Voor wat betreft de formele kant van het besluit is artikel 40, vijfde lid, van de Wet op het Primair Onderwijs van belang. Dit artikel luidt als volgt:

"Voordat wordt besloten tot verwijdering hoort het bevoegd gezag de betrokken groepleerleraar. Definitieve verwijdering van een leerling vindt niet plaats dan nadat het bevoegd gezag ervoor heeft zorggedragen dat een andere school, een school voor speciaal onderwijs, een school voor speciaal en voortgezet speciaal onderwijs of een instelling voor speciaal en voortgezet speciaal onderwijs bereid is de leerling toe te laten. Indien aantoonbaar gedurende 8 weken zonder succes is gezocht naar een zodanige school of instelling waarnaar kan worden verwezen, kan in afwijking van de vorige volzin tot definitieve verwijdering worden overgegaan."

De situatie is als volgt. Op 11 februari 2003 is *A* feitelijk weggestuurd van de ***school. Hier lag geen formele beslissing tot schorsing van *A* aan ten grondslag. Ook anderszins is er geen schriftelijk stuk waaruit blijkt dat *A* niet meer welkom was op de ***school. Nadat de ouders hebben verzocht om een officiële beslissing is op klagers op 12 maart 2003 schriftelijk medegedeeld dat het voornemen be *K* om *A* op 8 mei 2003 te verwijderen van school. Op 8 mei 2003 is aan klagers bekend gemaakt dat *A* niet meer is ingeschreven op de ***school. Naar het oordeel van de directeur is plaatsing op een school voor speciaal (basis)onderwijs gewenst. Via een e-mail zijn de scholen binnen het samenwerkingsverband gevraagd of zij bereid zijn *A* in te schrijven.

Met betrekking tot de in artikel 40, vijfde lid, van de Wet op het Primair Onderwijs neergelegde verplichting om te zoeken naar een andere school die bereid is de leerling toe te laten overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie is van oordeel dat niet kan worden gezegd dat in voldoende mate is voldaan in de verplichting, zoals neergelegd in artikel 40, vijfde lid, van de Wet op het Primair Onderwijs. De

commissie acht de verzonden e-mail van de directeur van de ***school d.d. 24 april 2003 onvoldoende. Van andere aantoonbare inspanning gedurende 8 weken om een andere school te vinden voor *A* is de Commissie niet gebleken. Naar het oordeel van de Commissie had de directeur - ondanks het gegeven dat de Permanente Commissie Leerlingenzorg niet kon worden benaderd en ondanks zijn mening dat een reguliere basisschool voor *A* niet de juiste weg was - met het oog op het belang van het kind een actievere rol moeten spelen bij het zoeken naar een andere school voor *A*. De commissie concludeert dan ook dat de verwijdering vooralsnog beschouwd dient te worden als een schorsing met als doel te komen tot een verwijderingsbesluit, maar welke schorsing nog immer niet is gevolgd door handelingen van het bevoegd gezag die een formeel verwijderingsbesluit kunnen dragen

Het standpunt van klagers dat de omstandigheid dat geen enkele school *A* wil plaatsen het gevolg is van de e-mail van 24 april 2003, kan de Commissie niet delen. Bij het accepteren door een andere school van *A* zou de directie van die school immers ook informatie hebben ingewonnen bij de directie van de ***school en voorts zou bij het overdragen van het onderwijskundig rapport het gedrag van *A* ook aan de orde komen. Tenminste dezelfde informatie als genoemd in de e-mail zou dan zijn gedeeld met de ontvangende school.

De Commissie acht het onderdeel van de klacht, dat de ***school klagers niet heeft bijgestaan bij het zoeken van een oplossing, dan ook gegrond.

De Commissie acht het onderdeel van de klacht, dat de ***school ten onrechte de e-mail van 24 april 2003, heeft verzonden, ongegrond.

De Commissie heeft niet de bevoegdheid om schadevergoeding toe te kennen.

V Oordeel omtrent de gegrondheid van de klachten.

De Commissie verklaart de deelklacht, gericht op het onvoldoende beschermen van *A* tegen de pesterijen, ongegrond.

De Commissie verklaart de deelklacht, gericht op de feitelijke verwijdering van *A*, ongegrond.

De Commissie verklaart de deelklacht, gericht op de omstandigheid dat de ***school niet heeft voldaan aan de wettelijke plicht van artikel 40, vijfde lid, van de Wet op het Primair Onderwijs en klagers niet heeft bijgestaan bij het zoeken van een oplossing, gegrond.

De Commissie verklaart de deelklacht, gericht op de inhoud en de verzending van de e-mail van 24 april 2003 ongegrond.

VI Advies.

Gegeven aard en effect van een besluit tot schoolverwijdering is de Commissie van oordeel dat deze bevoegdheid niet behoort te worden gemandateerd aan de directie van de school. Een dergelijk besluit dient te alleen tijde te worden genomen door het bevoegd gezag.

Nu er feitelijk wel een grond was voor een verwijdering van *A* van de school, maar dit besluit niet is gevolgd door een besluit dat voldoet aan de eisen van artikel 40 lid 1 en lid 5, wordt de school - in het kader van haar zorgplicht jegens met name de leerling - dringend geadviseerd om plaatsing van *A* binnen een bij de stichting aangesloten school aan te bieden. Indien zulks niet mogelijk is, er actief voor zorg te dragen dat voor *A* - gezien de stukken voorgelegd aan het arts-lid van de Commissie

en gegeven de informatie die er inmiddels is van het Permanente Commissie Leerlingenzorg - een schoolomgeving binnen of buiten de stichting wordt gezocht.

Het uitvoering geven aan het advies in voorgaande alinea kan alleen dan van de school worden verlangd indien de ouders van *A* zich uitdrukkelijk bereid verklaren de adviezen van bevoegd gezag en school op te volgen, ook wanneer het bevoegd gezag kiest voor plaatsing van *A* op een niet bij de stichting aangesloten school. Een nadrukkelijk aanbod van het bevoegd gezag - in welke vorm dan ook welke het belang van *A* tot het krijgen van passend onderwijs dient - dient door de ouders te worden opgevolgd, zulks juist ook in het belang van *A*.

Klachtnummer 03035

PESTEN, BEGELEIDING EN KLACHTAFHANDELING

Aangeklaagde heeft signalen dat de kinderen van klagers door pesterijen van medeleerlingen niet met plezier naar school gingen niet serieus genomen; hij heeft gemaakte afspraken ongedaan gemaakt; klagers onheus bejegend en tegengewerkt. Klacht gegrond m.b.t. tot het niet serieus nemen van de pesterijen.

Advies aan

Het bestuur van de vereniging voor PCBO *** te *** (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw *Z* te *** (verder te noemen: klagers) jegens de directeur van de basisschool ***, de heer *R* (verder te noemen aangeklaagde).

Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 2 augustus 2003 hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek om hun klacht te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de aangeklaagde gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag in een brief van 28 augustus 2003 laten weten dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie, en de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO hanteert.

Bij brief van 1 september 2003 heeft aangeklaagde laten weten, alvorens een schriftelijke reactie op de klacht te geven, eerst te zullen trachten de klacht op schoolniveau op te lossen. Vervolgens heeft de algemeen directeur, de heer *O*, namens het bestuur bij brief van 7 oktober 2003 de Commissie geïnformeerd over het verloop van de besprekingen.

Op 2 december 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Leeuwarden, alwaar klagers in persoon zijn verschenen bij gestaan door de heer *D*, kennis van de familie. Namens het bevoegd gezag is verschenen de heer. *J*, bestuurslid. Voorts zijn verschenen de heer *R*, directeur van basisschool ***, aangeklaagde, en de heer *O*, algemeen directeur van de vereniging PCBO ***.

Standpunt klagers

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht leidt de commissie de navolgende klachten af.

aangeklaagde heeft signalen dat de kinderen van klagers door pesterijen van medeleerlingen niet met plezier naar school gingen niet serieus genomen;
afspraken door klagers met groepsleerkrachten gemaakt, werden door aangeklaagde ongedaan gemaakt;

het onheus handelen van aangeklaagde ten opzichte van klagers, als ook het tegenwerken van de overgang van de kinderen van klagers naar een andere school;
onjuist handelen van de school inzake het leerproces van de zoon van klagers;
niet bekend maken door de school van het klachtenreglement.

Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachten regeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over
(on)gegrondheid van de klacht;
het nemen van maatregelen;
overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

1. Met betrekking tot de klacht dat signalen dat de kinderen van klagers door pesterijen van medeleerlingen niet met plezier naar school gingen door aangeklaagde niet serieus werden genomen stelt de Commissie allereerst vast dat de school op de hoogte is geweest van de pesterijen jegens de kinderen van klagers. De moeder sprak hierover immers met de leerkrachten. De stelling van aangeklaagde dat hij persoonlijk hiervan niet op de hoogte was doet hieraan niet af. Ouders mogen er vanuit gaan dat de school door middel van een gesprek met de leerkracht voldoende geïnformeerd is. Uit de op 7 oktober 2003 toegezonden reactie van de school en hetgeen op de hoorzitting naar voren is gekomen is gebleken dat op de basisschool de *** anderhalf jaar geleden een aantal school- en leerkrachtcompetenties zijn opgesteld in een geactualiseerde versie van ook reeds voor die tijd geldend beleid, onder andere ten aanzien van het omgaan met pestgedrag. Volgens dit beleid wordt "pestgedrag op onze school niet getolereerd" en geldt de afspraak dat "het kind dat plagen als pesten ervaart, altijd gelijk heeft" en "neemt de leerkracht signalen van pestgedrag serieus en onderneemt actie" en "werkt de christelijke basisschool structureel aan een veilige leef- en leeromgeving." De Commissie constateert dat de interne communicatie op de basisschool de ***, zoals uit vorengaande blijkt, niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen en dat in strijd met hetgeen hierover in het schoolbeleidsplan is opgenomen niet adequaat is gereageerd op signalen dat de kinderen last hadden van pestgedrag. Dit heeft tot gevolg gehad dat, in strijd met hetgeen klagers op grond van het op deze school geldend beleid mochten verwachten, de school niet als veilige leef- en leeromgeving werd ervaren.

De Commissie acht de klacht op dit onderdeel gegrond.

2. De klacht dat de met groepsleerkrachten gemaakte afspraken door aangeklaagde ter zijde werden gesteld is tijdens de mondelinge behandeling door klagers nader geconcretiseerd in het feit dat de zoon van klagers ondanks een afspraak met de groepsleerkracht om de Cito-toets niet te doen, toch heeft deelgenomen aan deze toets. Met betrekking tot dit onderdeel van de klacht is de Commissie van oordeel dat noch uit de stukken, noch tijdens de zitting gebleken is dat aangeklaagde in deze laakbaar gehandeld heeft.

De Commissie acht de klacht op dit onderdeel ongegrond.

3. Ten aanzien van het derde onderdeel van de klacht is door de beschrijving die partijen tijdens de mondelinge behandeling hebben gegeven van de gang van zaken daaromtrent niet aangetoond dat de kinderen door negatieve uitlatingen van de zijde van aangeklaagde tegenover de directeur van de nieuwe school niet op de andere school zijn toegelaten. Wel is de Commissie van oordeel dat aangeklaagde in het gesprek met klagers waar het ging over het vertrouwen in de school een niet professionele opmerking heeft gemaakt door op voorhand te verklaren "dat het misschien tijd werd naar een andere school om te zien."

De Commissie acht de klacht op dit onderdeel ongegrond.

4. De Commissie stelt met betrekking tot het vierde onderdeel van de klacht vast dat klagers niet wisten dat hun zoon in groep 6 ieder ochtend een uur uit de groep werd gehaald om in groep 5 nogmaals te werken in het rekenboek voor groep 5; de zoon dit zelfde boek in groep 7 wederom, dus voor de derde maal, voorgelegd kreeg om uit te werken; daarmee kennelijk in strijd werd gehandeld met de als volgt omschreven leerkrachtcompetentie: "de methode zal aantrekkelijk voor het kind moeten zijn, een goede differentiatie aanbieden, zowel naar de leerling met mindere, als wel naar de leerling met meer mogelijkheden"; in strijd met de omschreven competenties in de communicatie over het handelingsplan klagers door het zorgteam niet of onvoldoende in de zorg voor hun kind zijn betrokken.

Op grond van bovenstaande feiten en omstandigheden is de Commissie van oordeel dat niet adequaat is gehandeld met betrekking tot de zoon van klagers, die als zorgleerling was geïndiceerd.

De commissie acht de klacht op dit onderdeel gegrond.

5. De door de heer *D*, namens klagers, verwoorde klacht dat de voor de school geldende klachtenregeling onvoldoende bekend was, acht de Commissie ongegrond. In de schoolgids wordt op pagina 22 en 23 duidelijk omschreven hoe te handelen bij klachten. De schoolgids en de modelklachtenregeling liggen op de school ter inzage. Klagers hebben, naar de Commissie heeft kunnen vaststellen, zelfstandig de weg naar de Commissie weten te vinden.

De commissie acht de klacht op dit onderdeel ongegrond.

Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

De Commissie verklaart de klacht gegrond voor wat betreft het niet serieus nemen door aangeklaagde van signalen dat de kinderen van klagers door pesterijen van medeleerlingen niet met plezier naar school gingen en het niet adequaat handelen van de school inzake het leerproces van de zoon van klagers;
de klachten voor het overige ongegrond;

Advies aan het bevoegd gezag

In het licht van de mededeling van het bevoegd gezag dat mede op basis van een onlangs gehouden breed opgezet tevredenheidsonderzoek onder de ouders, waarvan de uitkomst in de loop van december wordt verwacht, gewerkt zal worden aan de toekomstvisie met betrekking tot de kwaliteit van het onderwijs ziet de Commissie er van af om advies uit te brengen.

Klachtnummer 03036

ONVOLDOENDE BEGELEIDING

Klager stelt zich op het standpunt dat door het uitblijven van adequate maatregelen er voor zijn dochter een didactisch onverantwoord leerklimaat is ontstaan. Hierdoor heeft zij zich niet kunnen concentreren op haar schoolwerk en zijn haar prestaties achtergebleven met als gevolg dat zij van school moet. Bovendien is klager van oordeel dat de school te weinig heeft gedaan aan het feit dat zijn dochter door medeleerlingen bedreigd is, waardoor zij zich onveilig voelde. Klacht ongegrond.

Advies aan

Stichting *** te *** (bevoegd gezag)

inzake

de klacht van de heer en mevrouw de *** te ***

I. Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 18 augustus 2003 en heeft klager zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende het nalaten van handelen van de Christelijke Scholengemeenschap *B.* te *** te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directeur van de school CSG *B.* gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrieven.

Bij schrijven van 28 augustus 2003 heeft de heer *H*, rector, gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 22 oktober 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers waren aanwezig. Namens het bevoegd gezag is verschenen de heer *H*, bovengenoemd en de heer *M.*, conrector van de CSG *B.* en tevens mentor van de klas van *A* .

II. Standpunt klager.

Uit hetgeen schriftelijk door klager naar voren is gebracht, leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - de navolgende (deel-)klachten af.

I Klager stelt zich op het standpunt dat door het uitblijven van adequate maatregelen er voor zijn dochter een didactisch onverantwoord leerklimaat is ontstaan. Hierdoor heeft zij zich niet kunnen concentreren op haar schoolwerk en zijn haar prestaties achtergebleven.

II Bovendien is klager van oordeel dat de school te weinig heeft gedaan aan het feit dat *A* door medeleerlingen bedreigd is, waardoor zij zich onveilig voelde.

Klager heeft ter onderbouwing van deze deelklachten op het navolgende gewezen. Met ingang van september 2002 is klagers dochter ingedeeld in groep 2h een klas van zij-instromers. Bij het intakegesprek hebben klagers aangegeven dat *A* last had van faalangst, daarop gaf de school aan dat zij speciaal iemand binnen het team met faalangst-reductietrainingen had belast. Deze training heeft *A* echter nooit gekregen. Volgens klagers is de school is schromelijk tekortgeschoten in de begeleiding van *A*, zij is aan haar lot overgelaten. Juist dit heeft ertoe geleid dat zij uiteindelijk is blijven zitten.

Door het strikt hanteren van de overgangsnormen, daarbij geen rekening houdend met de tekortkomingen van de school zelf, is *A* uiteindelijk niet bevorderd. Een verzoek tot heroverweging heeft volgens klagers ten onrechte niet geleid tot een ander standpunt. Klager voelt zich niet serieus genomen, omdat de school op geen enkele wijze is ingegaan op zijn tegenargumenten.

Wat betreft de bedreiging van *A* door medeleerlingen, vindt klager dat de school dit probleem bagatelliseerde en ten onrechte slechts behandelde als een uiting van ruw taalgebruik. Klager is van mening dat verruwing van het taalgebruik niet hetzelfde is als fysiek geweld en begrijpt dan ook niet dat de verantwoordelijke leerlingen hiervoor niet zijn gestraft. Hiermee schept de school het beeld dit soort problemen te bagatelliseren. Klager heeft uiteindelijk zelf voor *A*'s veiligheid moeten zorgen, omdat de school daartoe geen adequate maatregelen trof.

III Standpunt bevoegd gezag en directeur.

Deelklacht I Leerprestaties *A*

A had last van faalangst. Er was aan de ouders toegezegd dat *A* faalangst-reductietraining zou krijgen, maar door omstandigheden op school is dat niet gelukt. Desalniettemin was *A*'s faalangst bij iedere leerkracht bekend en werd dat in iedere vergadering weer aan de orde gesteld. Er was voldoende individuele aandacht voor *A*'s problemen. *A* heeft meerdere kansen gehad om zich te verbeteren, maar zij bleef op verschillende begripsmatige niveaus te laag scoren. Omdat *A*'s citoscore indertijd een HAVO/VWO niveau uitwees, heeft de school meerdere malen geprobeerd of *A* op andere manieren toch beter zou scoren, maar *A* bleef onder VMBO-T niveau scoren. Het team was dan ook van mening dat *A*'s niveau niet voldoende was om bevorderd te worden. Omdat het team *A*'s niveau ook niet voldoende achtte om uiteindelijk het VMBO-T diploma te behalen, is besloten haar ook geen jaar te laten doubleren, maar om haar het VMBO-K advies te geven. Dit had helaas tot gevolg dat *A* de school moest verlaten, omdat de CSG *B.* niet over de richting VMBO-K beschikte.

Deelklacht II Onveilig schoolklimaat

De klas van *A* was een zij-instroom klas met veel zorgleerlingen. Juist daarom is de conrector de heer *M.* speciaal als mentor van deze klas aangewezen. Door het grote aantal zorgleerlingen, heeft

de school haar handen vol aan het creëren van een hoogwaardig pedagogisch klimaat. Er zijn heel veel middelen voor de begeleiding van leerlingen beschikbaar.

De school hecht grote waarde aan het creëren van een veilige omgeving. Nadat de heer *M.* kennis heeft gekregen van de bedreigingen aan het adres van *A* zijn er direct gesprekken geweest met de leerlingen die deze bedreigingen hebben geuit. Hij heeft veel gesprekken over het woordgebruik van leerlingen. Wat de ene leerling normaal vindt, ervaart de andere leerling als zeer bedreigend.

De school accepteert dit woordgebruik niet, maar heeft ook als uitgangspunt dat leerlingen niet snel geschorst of verwijderd worden, aangezien de school dan helemaal geen grip meer heeft deze leerlingen. De heer *M.* is van mening er op school meer mogelijkheden zijn om de leerlingen te corrigeren, te begeleiden en te sturen. In *A*'s geval is er uiteindelijk ook niets gebeurd en was er volgens de school sprake van ruw woordgebruik maar niet van daadwerkelijke dreiging.

IV Overwegingen Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over de (on)gegrondheid van de klacht het nemen van maatregelen overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de (deel)klachten overweegt de Commissie als volgt.

Deelklacht I

Nu klagers dochter niet tot de bespreekgevallen behoorde heeft de directie zich naar het oordeel van de Commissie in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er geen bijzondere omstandigheden zijn op grond waarvan had moeten worden geoordeeld dat *A* naar het derde leerjaar kon worden bevorderd. Toch heeft de school *A*'s geval nog besproken in de vergadering, maar is het team wederom tot de conclusie gekomen dat *A*'s niveau niet voldoende was om het derde leerjaar met succes te kunnen doorlopen.

Gelet op de aanwezige stukken en het verhandelde ter zitting kan naar het oordeel van de Commissie eveneens niet staande worden gehouden dat de school onvoldoende aandacht heeft besteed aan *A* en haar problematiek.

Deelklacht II

De commissie ziet dat de school een balans zoekt tussen leefbaarheid en repressie. De school heeft daarbij de keuze gemaakt om niet snel tot verwijdering over te gaan, daar de school in de klas meer

grip op de leerlingen heeft. De commissie respecteert deze keuze als een beleidskeuze van de school. De school heeft aangetoond juist veel te doen aan het creëren van een veilig schoolklimaat. De commissie ziet dat er hier een verschil van mening bestaat tussen klagers en de school over hoe er met probleemleerlingen moet worden omgegaan.

Naar het oordeel van de Commissie kan hieruitvolgend niet worden gezegd dat de school is tekortgeschoten in het creëren van een veilig schoolklimaat

V Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verklaart de klachten ongegrond

VI Advies.

De commissie ziet geen aanleiding om de school een advies mee te geven.

Klachtnummer: 03037

ONVOLDOENDE BEGELEIDING LEERLING

Gemaakte afspraken zijn door de school niet nagekomen en klagers verwijten de school een onvoldoende professionele houding ten opzichte van hun dochter en haar ADHD problematiek. Klacht deel gegrond/deels ongegrond

Advies aan:

Het bestuur van de Vereniging Christelijk Voortgezet Onderwijs *** (verder te noemen: het bevoegd gezag)

Inzake de klacht van de heer en mevrouw ***, wonende te ***, ouders van *G*.

Verloop van de klachtenprocedure

Op 19 augustus 2003 hebben de heer en mevrouw ***, verder: "klagers", een klacht ingediend bij de Klachtencommissie. De klacht is gericht tegen het *** College te ***.

Bij brief van 10 oktober 2003 heeft de heer drs. F. , algemeen directeur van CSG ***, gereageerd op de klacht.

De klacht is behandeld tijdens een hoorzitting ten overstaan van de Klachtencommissie op 6 november 2003. Klagers waren persoonlijk aanwezig. Namens CSG *** waren aanwezig de heer drs. F. (algemeen directeur) en de heer W. (coördinator).

Partijen hebben een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag een klachtenregeling heeft vastgesteld. Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (wet van 18 juni 1998 Stb.1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 4 lid 2 van de klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

De klacht is bovendien ontvankelijk, nu er geen beletselen zijn om de klacht in behandeling te nemen.

3. De klachten

De klacht kan als volgt worden samengevat:

De afspraken die de school en klagers hebben gemaakt over hun dochter *G* zijn niet nagekomen.

Klagers verwijten de school een onvoldoende professionele houding ten opzichte van *G* en haar ADHD-problematiek.

Overwegingen van de Commissie

De Commissie stelt vast dat tijdens het schooljaar 2002/2003 op twee verschillende momenten afspraken zijn gemaakt tussen de school en de ouders. Die afspraken zijn verwoord in een brief van 26 november 2002 van de heer *W.* aan de ouders en in een gespreksverslag van 4 maart 2003. Die afspraken zijn gemaakt nadat bij *G* de diagnose ADHD was gesteld, aangevuld met de kwalificatie “sociale zwakte”. In oktober/november 2002 is de school hiervan in kennis gesteld.

Tijdens de hoorzitting op 6 november 2003 is de Commissie gebleken dat het merendeel van de gemaakte afspraken is nagekomen. Zo is er gewerkt met een observatieschrift, hebben er tweewekelijks, althans regelmatig, contacten plaatsgevonden tussen de ouders en de coördinator (aanvankelijk de heer *W.*, daarna de heer *H*), en is *G* vrijgesteld van gymlessen, en vanaf maart 2003 ook van de lessen Frans.

De afspraak dat *G* Ritalin zou gaan gebruiken, kon per november 2002 niet worden nageleefd vanwege hoge bloeddruk. Daarvan kan de school geen verwijt worden gemaakt.

Weliswaar is niet onmiddellijk in november 2002 een concrete invulling gegeven aan de uren waarin *G* was vrijgesteld van gym, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat de school helemaal niets heeft gedaan of alle afspraken heeft genegeerd. *G* is gedurende die uren in de gelegenheid geweest om gebruik te maken van faciliteiten van de school. Bovendien heeft zij nadien in die uren remedial teaching gehad en kon zij in een studiehoeft in de buurt van de heer *H* en onder zijn begeleiding huiswerk maken.

Alles overziend oordeelt de Commissie dat de school in voldoende mate de gemaakte afspraken is nagekomen. De Commissie verklaart dit klachtonderdeel daarom ongegrond.

Bij de beoordeling van het tweede klachtonderdeel – de opstelling van de school jegens *G* en haar ADHD-problematiek – stelt de Commissie voorop dat de school de professionele partij is en in de relatie met de ouders als deskundige moet worden aangemerkt. Wat betreft de begeleiding van ADHD-problematiek mogen de ouders van de school dan ook veel verwachten.

De Commissie stelt voorop dat de school bepaald niet heeft stilgezeten. Er zijn afspraken gemaakt met *G* en haar ouders en die afspraken zijn door de school ook grotendeels nagekomen (zie hiervoor).

Het is de Commissie echter opgevallen dat de maatregelen met name organisatorisch van aard waren; zo werden de cijfers van de eerste periode van het schooljaar 2002/2003 geschrapt, *G* werd vrijgesteld van bepaalde lessen en er vonden veel gesprekken plaats. Er is echter geen persoonlijke begeleiding geweest door bijvoorbeeld de zorgcoördinator die, zo bleek tijdens de hoorzitting, kennelijk wel aan de school verbonden is of door een intern of extern gedragsdeskundige. Evenmin heeft de school *G* vakinhoudelijk begeleid, bijvoorbeeld door bijlessen of individuele huiswerkbegeleiding. Naar het oordeel van de Commissie bestond daarvoor wel aanleiding omdat de cijfers van de eerste periode van het schooljaar 2002/2003 zeer slecht waren. Nu de school zich ten

doel had gesteld om *G* aan het eind van dat schooljaar te laten overgaan naar de vierde klas, en *G* dus cijfermatig in beginsel moest voldoen aan de overgangsnorm, had naar het oordeel van de Commissie een vakinhoudelijke begeleiding niet mogen ontbreken.

Tot slot komt het de Commissie voor dat de school te lang aan *G* en haar ouders heeft voorgehouden dat het allemaal goed zou komen. Naar het oordeel van de Commissie had de school (veel) eerder dan daags na de laatste rapportenvergadering (in juni 2003) met *G* en haar ouders moeten bespreken dat de mogelijkheid reëel aanwezig was dat *G* opnieuw zou doubleren. Het lag op de weg van de school om *G* en haar ouders daarop voor te bereiden, zodat die mededeling – kennelijk op de laatste schooldag van het jaar – niet als een donderslag bij heldere hemel kwam. De cijfers van *G* en haar gedrag, zoals tijdens de hoorzitting door zowel de school als de ouders beschreven, gaven voldoende aanleiding om eerder dan in juni 2003 uitdrukkelijk te wijzen op de mogelijkheid dat *G* niet zou overgaan naar de vierde klas.

Gelet op het voorgaande acht de klachtencommissie het tweede klachtonderdeel gegrond.

4. Conclusie en advies

De klachtencommissie verklaart het eerste klachtonderdeel ongegrond en het tweede klachtonderdeel gegrond.

Klachtnummer 03039

LEERKRACHT GEEFT ONGEFUNDEERDE INFORMATIE OVER GESCEIDEN VADER AF.

Aangeklaagde heeft in een brief geïnsinueerd dat klager geen goede relatie met zijn dochter zou hebben, terwijl aangeklaagde op basis van haar functie geen oordeel kan geven over de relatie die klager met zijn dochter heeft. Aangeklaagde had moeten voorzien dat deze brief misbruikt zou worden in de procedure betreffende de omgangsregeling. Klacht gegrond.

Advies aan

Vereniging voor protestants christelijk onderwijs te *** (bevoegd gezag)

Inzake

De klacht van de heer R. *** (hierna ook te noemen: klager)

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brieven van 24 augustus 2004 heeft klager zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de handelwijze van mevrouw M. (hierna ook te noemen: aangeklaagde), directeur van de ***school, locatie *** te *** te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directeur van de school De ***school gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 8 september 2003 heeft de C., namens het bevoegd gezag, aangegeven dat omdat de klacht niet bekend was er nog geen stappen zijn ondernomen.

Op 29 september 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klager is in persoon verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen de heer G., algemeen directeur van de Vereniging voor protestants christelijk onderwijs *** en de heer C., adviseur bestuur en management.

II Standpunt klager.

Uit hetgeen schriftelijk door klager naar voren is gebracht, leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - de navolgende klacht af.

De door aangeklaagde geschreven brief d.d. 15 januari 2002 betreffende het contact ouders en school met betrekking tot *A* *** had niet mogen worden geschreven. Deze brief insinueert dat klager geen goede relatie met zijn dochter zou hebben. Dit terwijl mevrouw *M* op basis van haar functie geen oordeel kan geven over de relatie die klager met zijn dochter heeft.

Klager stelt voorts dat hij ten onrechte nimmer is gehoord over het verzoek van zijn ex-echtgenote om een brief te schrijven. Voorts is hij door mevrouw *M* ook niet op de hoogte gebracht van de door haar opgestelde brief d.d. 15 januari 2002. De brief is klager recentelijk bekend geworden uit de

procedure betreffende de omgangsregeling. Mevrouw *M* had moeten kunnen voorzien dat deze brief zou worden misbruikt in die procedure.

III Standpunt bevoegd gezag.

De heer *G* heeft aangegeven dat er inmiddels telefonisch contact met klager is geweest en dat hij zich heeft gerealiseerd dat de brief d.d. 15 januari 2002 ook anders is te lezen dan op het eerste gezicht beschreven lijkt. De heer *G* heeft aangeboden een brief te schrijven waarin hij de brief van 15 januari 2002 verduidelijkt in die zin dat het nimmer de bedoeling is geweest om een insinuerende beschrijving te geven inzake de relatie tussen klager en zijn dochter *A*. Uit het dossier is niet te achterhalen of mevrouw *M*, die thans met ziekteverlof is, naar aanleiding van het verzoek van de moeder van *A* onderzoek heeft gedaan naar de reden van dit verzoek en het doel van de brief.

IV Overwegingen Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over de (on)gegrondheid van de klacht het nemen van maatregelen overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Naar het oordeel van de Commissie heeft aangeklaagde, mevrouw *M*, onzorgvuldig gehandeld door de brief van 15 januari 2002 te schrijven. Naar het oordeel van de Commissie kan de ogenschijnlijk droge opsomming feiten in de brief van 15 januari 2002 niet los worden gezien van de context, waarin de brief kan worden gebruikt. Klager heeft, naar het oordeel van de Commissie, terecht gesteld dat er sprake is van een – in de context van de problematiek waarin de ouders verkeerden - beschrijving die de suggestie kan oproepen dat de vader van *A* zich niet tot nauwelijks bemoeide met *A*. De Commissie is tevens van mening dat het op de weg van aangeklaagde had gelegen om te onderzoeken wat de reden van het verzoek was en wat werd beoogd met de brief. Voorts had het ook op de weg gelegen van aangeklaagde gelegen om de andere ouder van het verzoek om een dergelijke brief op de hoogte te stellen en hem uiteindelijk ook de brief doen toekomen.

Gelet op het vorenstaande acht de Commissie de klacht dan ook gegrond.

V Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

VI Advies.

De Commissie ziet aanleiding het bevoegd gezag te adviseren een richtlijn terzake van het geven informatie op te stellen. Geadviseerd wordt om in de richtlijn aandacht te besteden aan de volgende aspecten:

- onderzoek verrichten naar de reden van het verzoek om informatie en het beoogde doel;
- indien besloten wordt tot het verstrekken van informatie dan dient nadrukkelijk aangegeven te worden voor welk doel de informatie wordt verstrekt c.q. voor welke derden de informatie bestemd is.
- de mate van terughoudendheid bij het verstrekken van informatie indien en voorzover informatie wordt gevraagd in een situatie waarin ouders met elkaar een geschil hebben.
- terughoudend zijn met het vrijgeven van informatie op verzoek van één van de ouders. Een dergelijk verzoek om informatie moet in principe afkomstig zijn van de Raad voor de Kinderbescherming;
- de verstrekte informatie dient objectief en verifieerbaar moet zijn. De andere ouder moet op de hoogte gesteld worden van de vrijgegeven informatie.

Wie bevoegd is tot het verstrekken van informatie c.q. wie daar op schoolniveau eind- of mede verantwoordelijk is.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag tevens de onderhavige kwestie met aangeklaagde en overige leerkrachten te bespreken met het oogmerk om herhaling van onbedoelde/ongewenste effecten van verstrekt informatie te voorkomen alsook om met elkaar te komen tot een eenduidige richtlijn voor het verstrekken van informatie aan ouders en/of derden.

De commissie gaat ervan uit dat de toezegging van de heer *G* ter zitting over een aanvullende brief zal worden nagekomen.

Klachtnummer: 03040

PESTEN EN ONBEVOEGDE STAGIERE

Ten eerste zijn klagers van mening dat de directie en de intern begeleider het pestgedrag tegenover hun zoon indirect hebben goedgekeurd en hebben bevorderd. Ten tweede zouden aangeklaagden agressief gedrag tegenover klaagster, hun dochter en hun zoon hebben gestimuleerd. Ten derde beklagen klagers zich over het feit dat in de loop van het schooljaar een onbevoegde stagiaire voor de klas is geplaatst. Klachten ongegrond.

Advies aan:

het bestuur van de Stichting Protestants-Christelijk Onderwijs *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw P. ***, wonende te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij schrijven van 15 augustus 2003, ontvangen op 9 september 2003, hebben klagers een klachtbrief ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen de directie van CBS "****" te ***, alsmede tegen mevrouw *T*, intern begeleider (verder te noemen: aangeklaagden).

Bij brief van 11 september 2003 heeft de heer drs. *G*, algemeen directeur van het bevoegd gezag, meegedeeld dat het bevoegd gezag de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO heeft overgenomen. Bij brief van 23 september 2003 heeft hij meegedeeld dat hij de door klagers ingediende klacht inmiddels met de heer *R.*, directeur van de school, heeft besproken en de uitgebreide reactie van laatstgenoemde heeft ingesloten.

Bij brief van 2 oktober 2003 hebben klagers desgevraagd een afschrift van de e-mailwisseling met aangeklaagde overgelegd.

De Commissie heeft vervolgens op 29 oktober 2003 een hoorzitting gehouden te Rotterdam. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen. Verder zijn verschenen, de heer *R.*, voornoemd, mevrouw *S.*, intern begeleider en mevrouw *T*, voornoemd. Partijen zijn op verzoek van klagers apart gehoord.

Bij brief van 2 oktober 2003, door de Commissie ontvangen op 5 november 2003, hebben klagers in aanvulling op voornoemde e-mailwisseling nog een e-mail nagezonden.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht - kort samengevat en zakelijk weergegeven - het navolgende.

Ten eerste zijn klagers van mening dat aangeklaagden het pestgedrag tegenover hun zoon *A.* in de schooljaren 2001-2002 en 2002-2003 indirect hebben goedgekeurd en hebben bevorderd. De richtlijnen/protocollen van het Ministerie van Onderwijs dienaangaande zijn niet opgevolgd. Dit onderdeel van de klacht is ingegeven door het feit dat één van de leerkrachten van groep 4, mevrouw *M.* naar de mening van klagers actief leiding is gaan geven aan het pestgedrag en dat met de signalering hiervan door aangeklaagden niets is gedaan. Nadat zij inzagen dat de houding van de betreffende leerkracht fout was, hebben aangeklaagden naar de mening van klagers geen effectieve maatregelen getroffen om het pestgedrag te stoppen. Dit onderdeel van de klacht is tevens ingegeven door het feit dat de dochter van klagers door één van de ouders van de pestende kinderen op het schoolplein is aangevallen. Naar de mening van klagers heeft dit kunnen gebeuren door de slappe houding van aangeklaagden ten opzichte van de pestende kinderen en het feit dat de ouders van deze kinderen nimmer daadkrachtig zijn aangesproken. Na de kerstvakantie 2002-2003 zou het pestgedrag jegens *A.* naar de mening van klagers steeds erger zijn geworden. Klagers hebben elk incident overeenkomstig het geldende protocol bij aangeklaagden gemeld met het dringende verzoek daadkrachtige maatregelen te treffen welke zouden zijn uitgebleven.

Ten tweede zouden aangeklaagden naar de mening van klagers agressief gedrag tegenover klaagster, hun dochter en hun zoon *A.* hebben gestimuleerd. Dit onderdeel van de klacht is ingegeven door het feit dat klaagster door leerlingen vaak werd uitgehouden, omdat door aangeklaagden desgevraagd geen adequate maatregelen zouden zijn getroffen. Hierdoor is de gezagspositie van klaagster in haar rol als moeder ondergraven en is door aangeklaagden een onveilige situatie voor *A.* gecreëerd. Klagers hebben aangeklaagden na ieder incident indringend verzocht krachtdadig op te treden en verzocht inzicht te krijgen in de genomen passende maatregelen. Dit laatste is naar de mening van klagers uitgebleven.

Ten derde beklagen klagers zich over het feit dat in de loop van het schooljaar een onbevoegde stagiaire voor de klas is geplaatst. Klagers hebben hiertegen bezwaar aangetekend welk bezwaar aanvankelijk werd erkend. Desalniettemin hebben aangeklaagden naar de mening van klagers deze stagiaire zonder toezicht voor de klas geplaatst hetgeen escalerend heeft gewerkt. Klagers hebben zich hierdoor alsmede vanwege het uitblijven van adequate maatregelen zoals hierboven genoemd, genoodzaakt gezien hun zoon *A.* met ingang van 1 mei 2003 op een andere school te plaatsen.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkluidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat zij derhalve ontvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

De Commissie merkt allereerst op dat pestproblematiek veelal een complex probleem oplevert waarvan de ernst moeilijk kan worden onderschat. Alle inspanningen dienen er in voorkomende gevallen op te worden gericht escalatie te voorkomen en de mogelijkheid tot terugkeer naar normale verhoudingen open te houden.

Van leerkrachten mag in dit verband een uiterste inspanning worden verwacht, doch daarmee staat tevens vast dat van hen slechts een inspanning kan worden gevergd en dat zij niet aansprakelijk kunnen worden gehouden indien het beoogde resultaat niet, dan wel niet onmiddellijk tot stand komt.

De Commissie ziet zich gesteld voor het antwoord op de vraag of aangeklaagden verwijtbaar te kort zijn geschoten in hun pogingen het pestprobleem van *A.* op te lossen. Daarbij wordt tevens meegewogen dat aangeklaagden niet alleen het belang van *A.* en klagers behoren te dienen, maar het welzijn van de hele schoolgemeenschap zoveel mogelijk dienen te bevorderen.

De heer *R.*, directeur van de school, heeft met betrekking tot het eerste onderdeel van de klacht aangevoerd dat hij naar aanleiding van de brief van klager over het actief leiding geven van de leerkrachten mevrouw *M.* en mevrouw De Korver aan het pestgedrag jegens *A.* in groep 4 een gesprek heeft gevoerd met voornoemde leerkrachten. Zij hebben in dit gesprek toegezegd dat zij

speciaal op de omgang van de kinderen met *A.* zouden letten. Vanaf het moment van de e-mail van klager waarin hij aangeeft dat *A.* nog steeds hinder ondervindt van andere leerlingen op school is naar de mening van de heer *R.* zo spoedig mogelijk de intern begeleider ingeschakeld. Vanaf dat moment is er intensief contact geweest van de intern begeleider, leerkracht en de directie met alle betrokkenen. Aan de ruzie op het schoolplein tussen de dochter van klagers en een ouder van een leerling is door de school terdege aandacht besteed, hetgeen heeft geleid tot diverse afspraken tussen de betrokken partijen en het aanbieden van excuses door de ouder in kwestie.

Ten aanzien van het tweede onderdeel van de klacht heeft de heer *R.* aangevoerd dat er naar aanleiding van het uitjouwen van klaagster gesprekken hebben plaatsgevonden met de betreffende kinderen en hun ouders. Dit heeft geresulteerd in een schorsing van één van de leerlingen.

Ten aanzien van het derde onderdeel van de klacht heeft de heer *R.* aangevoerd dat het bezwaar van klager over het inzetten van een LIO-er was gestoeld op een invaldag van voornoemde LIO-er. Aangeklaagde heeft hierover in een gesprek met klagers aangegeven dat de LIO-er wellicht beter had moeten worden voorgelicht over de klassensituatie. De LIO-er heeft de groep van *A.* nadien met de bijbehorende begeleiding en een goede voorbereiding onder haar hoede gehad. Hiermee is geheel conform de geldende regels gehandeld. De situatie van *A.* heeft met name in de begeleiding voldoende aandacht gehad.

Aangeklaagde *R.* is van mening dat aan het pestgedrag jegens *A.* veel aandacht is besteed. De intern begeleider, mevrouw *T*, heeft regelmatig contact gehad met klagers, de betreffende leerkrachten, leerlingen en ouders. Met name met de leerlingen is met grote regelmaat gesproken en er zijn duidelijke afspraken gemaakt. Ter zitting heeft mevrouw *T* aan de hand van het leerlingendossier van *A.* uitgebreid stilgestaan bij haar bemoeienissen met en rond *A.* Zo heeft zij met zowel één van de grootste pesters van *A.*, *D.*, als met *A.* zelf gesprekken gevoerd hetgeen heeft geresulteerd in een diploma van vriendschap tussen de beide jongens.

De Commissie is van oordeel, de klacht in zijn geheel overziende en aangeklaagden gehoord hebbende, dat zij in redelijkheid alles wat in hun vermogen lag hebben gedaan om het pestgedrag jegens *A.* op te lossen en een zo veilig mogelijk schoolklimaat voor hem te creëren. De belangen van *A.* hebben naar de mening van de Commissie hierbij immer voorop gestaan.

Met betrekking tot het eerste onderdeel van de klacht overweegt de Commissie dat zij niet heeft kunnen constateren dat aangeklaagden indirect het pestgedrag hebben goedgekeurd door de daartoe door het Ministerie van Onderwijs opgevolgde richtlijnen/protocollen niet op te volgen. Voor zover klagers met deze richtlijnen/protocollen doelen op de informatie van de Onderwijstelefoon zoals zij deze bij brief van 2 oktober 2003 hebben overgelegd, is het de Commissie niet gebleken dat aangeklaagden hiermee in strijd hebben gehandeld. Aangeklaagde in de persoon van de heer *R.* heeft de eerste signalen van klagers direct opgepakt en aangegrepen om in gesprek te gaan met de destijds betreffende leerkracht. Toen bleek dat het met *A.* niet beter ging, is nog voor de zomervakantie van het schooljaar 2001-2002 de intern begeleidster ingeschakeld. Zij heeft na de zomervakantie een intensief traject gestart waarin zij klagers heel veel ruimte voor inbreng heeft gelaten. Dat klagers niet ieder onderdeel van dit traject, zoals bijvoorbeeld de groepsgesprekken, als effectief hebben ervaren, doet hieraan niet af.

Verder is het de Commissie niet gebleken dat één van de leerkrachten van groep 4 actief leiding heeft gegeven aan het pestgedrag. De voorbeelden die klagers op dit punt hebben genoemd zijn naar de mening van de Commissie ontoereikend en kunnen dit onderdeel van de klacht niet adstrueren.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van de klacht is het de Commissie niet gebleken dat aangeklaagden agressief gedrag jegens klaagster, hun dochter en *A.* zouden hebben gestimuleerd. Ook ten aanzien van dit onderdeel van de klacht van klagers is de Commissie van oordeel dat de voorbeelden die hiertoe door klagers zijn aangedragen het gestelde niet nader onderbouwen. Het feit dat aangeklaagde in de persoon van de heer *R.* niet altijd inzicht heeft kunnen verschaffen in de door hem genomen passende maatregelen, heeft, zoals hij ter zitting heeft toegelicht, te maken met de privacy van diegenen jegens wie de passende maatregelen werden getroffen. Dit komt de Commissie niet onjuist voor.

Met betrekking tot het derde onderdeel van de klacht overweegt de Commissie dat het haar niet gebleken is dat de stagiaire zoals deze in de loop van het schooljaar voor de klas van *A.* heeft gestaan onbevoegd was en geen LIO-er zou zijn geweest, zoals klagers ter zitting hebben beweerd. Zulks blijkt ook geenszins uit de door klagers ter zitting overgelegde brief d.d. 6 december 2002. In het kader van de thans aan de lerarenopleiding verbonden voorwaarden heeft zij de groep zelfstandig, doch uiteraard onder begeleiding van de betreffende leerkracht, les kunnen geven. Dat klagers, naar verluidt, aanleiding hebben gezien deze LIO-er stelselmatig te negeren, is naar het oordeel van de Commissie, nog los van het persoonlijke aspect, ongepast en heeft zeker de onderlinge verhoudingen geen goed gedaan.

De Commissie constateert dat de verhouding tussen klagers en aangeklaagden in toenemende mate verstoord is geraakt sedert het gesprek dat in december 2002 heeft plaatsgevonden. Daarin hebben aangeklaagden gepoogd aan klagers voor te stellen om meer afstand te nemen teneinde de situatie rond Christaan te normaliseren en deze niet door hun eigen optreden negatief te beïnvloeden. Ook klagers zelf hebben ter zitting aangegeven dit moment als keerpunt te hebben ervaren. Tot aan de kerstvakantie was er naar de mening van klagers een redelijk niveau van reageren. Nadien hebben klagers op de herhaaldelijk gemelde incidenten nimmer reacties ontvangen. Aangeklaagden hebben ten aanzien van dit keerpunt aangegeven dat er inmiddels zoveel (overigens zinvolle) tijd aan de situatie met en rond *A.* was besteed dat dit niet langer in alle redelijkheid van hen kon worden verwacht. *A.* was uiteraard niet het enige kind dat begeleiding nodig had en aangeklaagden merkten dat de vele tijd die zij aan *A.* besteedden ten koste ging van andere kinderen. Overigens was de aanleiding van het gesprek in december 2002 ingegeven door het feit dat het met *A.* beter ging en dat hij en degenen rond hem derhalve ook minder begeleiding nodig hadden. *A.* heeft dit volgens aangeklaagden ook zelf aangegeven.

De Commissie constateert dat er gaandeweg een verschil van inzicht is ontstaan over de wijze waarop klagers zelf aan het oplossen van het pestprobleem van *A.* zouden kunnen bijdragen. Het komt de Commissie uitermate logisch voor dat ouders in een dergelijke situatie hun directe betrokkenheid bij alle problemen die zich op school voordoen van het grootste belang achten. Aan aangeklaagden kan echter evenmin het recht worden ontzegd om de problematiek van een individueel kind in een breder verband te plaatsen en het belang van de hele schoolgemeenschap daarbij te betrekken.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het vorenstaande ziet de Commissie geen aanleiding het bevoegd gezag van advies te dienen. De Commissie betreurt het wel dat, zoals ter zitting is gesteld, geen goede overdracht heeft plaatsgevonden aan de nieuwe school van *A.* en geeft het bevoegd gezag in overweging te bevorderen dat bedoelde overdracht alsnog plaatsvindt.

Klachtnummer 03042

DOUCHEN NA GYMLES

Klager verwijt de school dat er niet is ingegrepen na een incident met zijn zoon m.b.t. het douchen na de gymles, waardoor hij emotionele schade heeft opgelopen en zijn ontwikkeling bedreigd is. Klacht ongegrond.

Advies aan

Vereniging Protestants Christelijk Onderwijs *** (hierna te noemen: bevoegd gezag)

Inzake

De klacht van de heer *B* (hierna te noemen: klager)

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 1 oktober 2003 met bijlagen heeft klager zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de handelwijze van de ***school te *** te behandelen.

Desgevraagd heeft klager bij e-mail van 7 oktober 2003 de Commissie laten weten dat de omschrijving van de klacht staat vermeld in de brief van 2 april 2003, welke als bijlage bij de brief van 1 oktober 2003 is gevoegd.

De Commissie heeft het bevoegd gezag gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 18 november 2003 heeft *P*, namens het bevoegd gezag, gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij e-mailbericht van 7 december 2003 heeft klager gereageerd op het schrijven van 18 november 2003.

Op 15 december 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klager is met bericht van verhindering niet verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen *P*, jurist werkzaam bij de Besturenraad. Voorts zijn verschenen G., groepsleerkracht, *O*, directeur, K, leerkracht, V, intern begeleider, A. groepsleerkracht.

II Standpunt klager.

Uit hetgeen schriftelijk door klager in de brief van 2 april 2003 naar voren is gebracht, leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - de navolgende klacht af.

De school heeft geen aanleiding gezien voor het doen van een melding van *E*'s situatie bij de Raad voor de kindbescherming. De situatie rondom het douchen is uit de hand gelopen. De school heeft een uitzondering voor *E* gemaakt voor het douchen na de gymles. Voordat de gymles begint is *E*

door de jongens van groep 6a en 6b te verstaan gegeven dat hij onder de douche zou worden gegoooid. Na de gymles werden eerst de kleren van *E* onder de douche gegoooid en daarna werd hij onder de douche geduwd. Door dit incident is het vertrouwen van *E* geschaad. Het ligt niet op de weg van *E* om zijn klasgenoten te moeten uitleggen waarom hij niet doucht. Deze ervaring en de omstandigheid dat afspraken betreffende *E*'s hulpvraag niet zijn nagekomen heeft *E* ernstige schade berokkent.

III Standpunt bevoegd gezag, directie en leerkrachten.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting naar voren is gebracht leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - het navolgende standpunt af.

De ***school kent inzake de gymnastieklessen en het douchen de volgende regels. Tot en met groep 5 mogen leerlingen douchen. Vanaf groep 6 is douchen verplicht. In bepaalde situaties kunnen door de school uitzonderingen worden gemaakt. In 1994 is de nieuwe regeling betreffende het toezicht, begeleiden en controleren van leerlingen tijdens het douchen na de gymlessen ingevoerd. De regeling houdt in dat heren-docenten niet zomaar de meisjes-kleedkamer ingaan en dames-docenten niet zomaar de jongens-kleedkamer, tenzij zich een noodsituatie voordoet. Bij binnenkomst dienen docenten eerst te kloppen, zich aan te kondigen en dan pas de deur te openen. In de periode mei - augustus 2002 heeft *E* schoolzwemmen gehad. Het douchen en omkleden in de kleedkamer van het zwembad leverde in deze periode voor *E* geen problemen op. Door de vrijstelling van het verplichte douchen kreeg *E* enigszins een uitzonderingspositie binnen de groep. De omstandigheid dat *E* niet hoefde te douchen werd met de andere kinderen van de groep besproken c.q. aan hen medegedeeld. Op de vragen van de leerlingen waarom *E* niet mocht douchen, werd in verband met *E*'s rechten op privacy, door de docenten geen antwoord gegeven.

Op 18 maart 2003 na de gymles, terwijl mevrouw *K* op de gang bleef wachten en geen specifieke geluiden zoals gestommel of geschreeuw hoorde, heeft *E* aangegeven dat een paar jongens hebben geprobeerd zijn kleding onder de douche te gooien. *E* wist dit te voorkomen. De jongens spraken het niet tegen en zijn door mevrouw *K* op hun gedrag aangesproken. Mevrouw de *H* heeft die middag in klassikaal verband de groep jongens in het bijzijn van *E* wederom aangesproken op hun gedrag en zij hebben een waarschuwing gekregen. Mevrouw de *H* heeft het idee dat hiermee het douche-incident correct, volledig en naar tevredenheid van *E* is afgehandeld. *E* gaat op 19 maart en de week erna zonder problemen naar school. In de periode van 26 maart tot 1 april 2003 is de heeft mevrouw de *H* met *E* de Schoolvragenlijst doorgenomen. Ook hier gaf *E* aan dat hij zich goed voelde op school. In de week na 18 maart 2003 heeft *E* nog gymlessen gehad. Deze verliepen normaal.

Op 2 april 2003 is in verband met ongerustheid vanwege de afwezigheid van *E* een melding gedaan bij de jeugdpolitie in ***er. Op 3 april 2003 werden om 18.00 uur de ongefrankeerde brief van *E*'s vader gevonden dat hij met onmiddellijke ingang van school is gegaan.

Voor de school is onduidelijk waar klager op doelt wanneer hij spreekt over de hulpvraag van *E*. Klager heeft wel verzocht om signalen, welke konden duiden op een bedreiging van de ontwikkeling van *E* te melden bij de Raad van de Kinderbescherming. Er was op school echter geen symptoom of signaal waargenomen die duidde dat *E*'s ontwikkeling werd bedreigd. Overigens heeft de Raad van de Kinderbescherming telefonisch medegedeeld dat het dossier van *E* was gesloten.

De school is van mening dat het douche-incident niet de (heftige) impact op *E* heeft gehad zoals klager dat stelt. Op geen enkele wijze is aannemelijk gemaakt bijvoorbeeld door een oordeel van de schooarts of verpleegkundige dat er bij *E* schade is ontstaan (in welke vorm dan ook) en dat er een causaal verband is met de gestelde tekortkoming in de zorgplicht van de school.

IV Overwegingen Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over de (on)gegrondheid van de klacht het nemen van maatregelen overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

De Commissie overweegt dat mede gezien de e-mail van 7 oktober 2003 het advies zich beperkt tot de klacht zoals omschreven in de brief van 2 april 2003. De overige brieven worden niet als klachtbrieven aangemerkt.

Naar het oordeel van de De Commissie kan niet worden gezegd dat de school dan wel de groepsleerkrachten op een onzorgvuldige wijze hebben gehandeld naar aanleiding van het hierboven beschreven douche-incident, dat *E* is overkomen. Vastgesteld moet worden dat er sprake is van een bijzondere situatie, die wellicht moeilijk aan de overige leerlingen van de klas is uit te leggen. Naar de Commissie begrijpt zijn de jongens, die *E*'s kleren onder de douche hebben gegooid, zowel door mevrouw *K* als door mevrouw de *H* in klasverband aangesproken op hun gedrag en zij hebben een waarschuwing gekregen.

Aangezien het een eenmalig incident betrof en de school dit incident adequaat heeft aangepakt door de daarbij betrokken leerlingen op hun gedrag en houding aan te spreken, kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gezegd dat hiermee het douche-incident niet zorgvuldig is afgehandeld. In dit kader acht de Commissie mede van belang dat *E* in de week erna zonder problemen nog gymlessen heeft gevolgd en er verder bij de school en of leerkrachten geen signalen van *E* dan wel zijn vader zijn ontvangen dat hij zich niet goed voelde. *E* gaat op 19 maart en de week erna zonder problemen naar school. Op 26 maart 2003 schrijft klager weliswaar een brief waarin wordt medegedeeld dat *E* naar een andere school wil overstappen, maar hierin wordt niet over de later gestelde schadelijke gevolgen van het douche-incident voor *E* gerept. De school heeft terecht gesteld dat er geen aanwijzingen aanwezig waren waaruit blijkt dat het douche-incident die heftige impact op *E* had. Naar het oordeel van de Commissie kan niet worden gezegd dat de school tekort is geschoten in zijn zorgplicht.

Gelet op het bovenstaande is de Commissie dan ook van oordeel dat de klacht ongegrond is.

V Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

VI Advies.

De Commissie ziet geen aanleiding een advies aan het bevoegd gezag uit te brengen.

Klachtnummer 03043

LICHAMELIJKE MISHANDELING EN NIET NAKOMEN AFSPRAKEN SCHOOL

Klagers stellen zich op het standpunt dat aangeklaagde hun zoon ten onrechte heeft geslagen c.q. tegen een tafel heeft geduwd. Voorts stellen klagers dat aangeklaagde niet (correct) heeft gereageerd op het moment dat klagers aangeklaagde aanspraken. Ter zitting is gebleken dat voornoemde klacht is gewijzigd in het niet nakomen van de afspraken die zijn gemaakt tijdens het gesprek tussen klagers, aangeklaagde en de vertrouwenspersoon. Klacht ongegrond

Advies aan

het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Basis- en Speciaal Onderwijs te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw ***, ouders van zoon ***, te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Klagers hebben bij brief gedateerd 30 september 2003, ontvangen op 6 oktober 2003, een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) jegens de heer K.M. ***, directeur van de Protestants Christelijke Basisschool *** te *** (hierna te noemen: aangeklaagde), in verband met zijn gedragingen jegens hun zoon *** in de klas.

Desgevraagd heeft de heer E. ***, directeur verenigingsbureau, bij brief van 30 oktober 2003 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief. In deze brief wordt vermeld dat er een gesprek zal plaatsvinden tussen ouders, zoon en de vertrouwenspersoon en dat de school ervan uitgaat dat hiermee de klacht verder op schoolniveau kan worden afgehandeld.

Naar aanleiding van voornoemde brief heeft de Commissie partijen bericht dat zij de zaak tot nader order zal aanhouden in afwachting van het resultaat van het geplande gesprek tussen klagers en de vertrouwenspersoon.

Bij schrijven van 16 december 2003 heeft de heer E. ***, voornoemd, bericht omtrent het resultaat van het gesprek.

Uit de brief van klagers d.d. 16 januari 2004 blijkt dat de problemen niet zijn opgelost en zij hun klacht jegens aangeklaagde handhaven.

Op 22 maart 2004 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klagers in persoon zijn verschenen. De school heeft zich doen vertegenwoordigen door de heer K.M.***, voornoemd. Namens het bevoegd gezag is de heer ***, voornoemd, verschenen. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klagers

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie – kort en zakelijk weergegeven - de navolgende klacht af.

De klacht houdt verband met de gedragingen van aangeklaagde jegens klagers zoon ***, die gedurende het schooljaar 2003/2004 als leerling in groep 6 zit.

Klagers stellen zich op het standpunt dat aangeklaagde *** op 3 september 2003 ten onrechte heeft geslagen c.q. tegen een tafel heeft geduwd. Voorts stellen klagers dat aangeklaagde niet (correct) heeft gereageerd op het moment dat klagers aangeklaagde aanspraken naar aanleiding van het incident op 3 september 2003 door weg te lopen en klagers niet te woord te staan. Nadien hebben klagers een week op een reactie gewacht, alvorens zij aangifte bij de politie deden.

Thans is ter zitting gebleken dat voornoemde klacht is gewijzigd in het niet nakomen van de afspraken die zijn gemaakt tijdens het gesprek tussen klagers, aangeklaagde en de vertrouwenspersoon mevrouw *E* naar aanleiding van het incident van 3 september 2003. Deze afspraken zijn vastgelegd in de brief van de vertrouwenspersoon d.d. 5 november 2003.

Deze afspraken luiden als volgt:

wat er ook gebeurt de ouders willen niet dat de heer *** slaat of aan de armen van hun zoon/kinderen trekt;

er wordt direct, of na schooltijd telefonisch contact met de ouders opgenomen als *** dingen doet die niet acceptabel zijn;

de heer *** zal er op letten minder hard tegen de kinderen te schreeuwen;

de communicatie tussen leerkrachten en schoolraad beter te laten verlopen;

*** gaat weer naar zijn eigen klas.

III. Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over
(on)gegrondheid van de klacht;
het nemen van maatregelen;
overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Met betrekking tot de – aanvankelijke - klacht omtrent het gedrag van aangeklaagde jegens *** op 3 september 2003 stelt de Commissie vast dat aangeklaagde ter zitting heeft erkend dat dit feit zich heeft voorgedaan.

Ten aanzien van de klacht zoals deze ter zitting is vast komen te staan (het niet nakomen van de afspraken naar aanleiding van het gesprek met de vertrouwenspersoon) overweegt de Commissie het volgende.

Ter zitting heeft de Commissie de vijf afspraken puntsgewijs nagelopen.

De Commissie heeft feitelijk vastgesteld dat aangeklaagde niet meer heeft geslagen of gedragingen van gelijke strekking heeft verricht.

Vastgesteld wordt dat sprake is geweest van één voorval waarbij niet direct telefonisch contact is opgenomen met klagers. Echter, gebleken is dat na schooltijd conform de afspraak het onacceptabele gedrag van *** aan klagers is gemeld.

Van andere feiten strijdig met de afspraken zoals omschreven onder de punten 3, 4 en 5 is de Commissie niet gebleken.

De Commissie merkt nog op dat ter zitting is gepoogd tot nadere afspraken tussen de school en klagers te komen. Klagers gaven daarbij aan behoefte te hebben aan nadere afspraken, maar hierin geen vertrouwen te hebben. Gelet hierop zijn dan ook geen nadere afspraken gemaakt.

Gelet op het vorenoverwogene is de Commissie van oordeel dat de klacht ongegrond dient te worden verklaard.

Ten overvloede merkt de Commissie op dat zij zich niet aan de indruk kan onttrekken dat de klacht het gevolg is van het niet direct na het voorval op 3 september 2003 in contact c.q. gesprek treden van de school met klagers. Het initiatief tot het in gesprek treden met de ouders in een vroeg stadium had eventuele verdere escalatie en mogelijke aangifte kunnen voorkomen.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

- Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

Gelet op het voorgaande ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Klachtnummer 03047

SEKSUELE INTIMIDATIE

Aangeklaagde heeft de grenzen van het toelaatbare ruim overschreden. Hij heeft misbruik gemaakt van zijn macht in de relatie leerkracht-leerling. Volgens klagers is er sprake geweest van seksuele intimidatie. Aangeklaagde heeft klagers dochter diverse malen onzedelijk betast. Klachts deels niet-ontvankelijk, deels gegrond.

Advies aan

Stichting voor Christelijk Voortgezet onderwijs in het *** (hierna ook te noemen: bevoegd gezag)
Inzake

De klacht van de heer en mevrouw *O*, D. *O* en *B* (hierna ook te noemen: klagers)

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 22 oktober 2003 hebben klagers zich, door tussenkomst van het bevoegd gezag, tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de handelwijze van leerkracht *V* (hierna ook te noemen: aangeklaagde) te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directeur van de Savornin Lohmanschool te Hilversum gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 25 november 2003 heeft de heer *H*, namens het bevoegd gezag, gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 16 februari 2004 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers zijn in persoon verschenen. *B* verscheen (met haar vriend de heer ***) als getuige. Aangeklaagde is in persoon verschenen, bijgestaan door mr. J. Namens het bevoegd gezag is verschenen *H*, algemeen directeur. Van de hoorzitting is een verslag gemaakt, welk verslag aan dit advies is gehecht.

II Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - de navolgende klacht af.

Aangeklaagde, leerkracht *V*, heeft de grenzen van het toelaatbare ruim overschreden. Hij heeft misbruik gemaakt van zijn macht in de relatie leerkracht-leerling. Volgens klagers is er sprake geweest van seksuele intimidatie. *V* heeft zowel *D* - in de periode juni 2000 tot en met juni 2002 - als *B* - in de periode augustus 1990 tot en met juni 1994 - diverse malen onzedelijk betast.

III Standpunt aangeklaagde.

Aangeklaagde heeft op de hoorzitting d.d. 16 februari 2004 erkend, dat hij - voor een deel - de gestelde gedragingen heeft gepleegd en dat hij in die zin geen verweer voert op mogelijke ongegrondheid van de klacht. Hij heeft verklaard dat hij zijn handen niet heeft thuisgehouden, dat geldt zowel voor *D* als voor *B*

Desgevraagd heeft aangeklaagde op de hoorzitting van 16 februari 2004 verklaard dat hij *D* heeft geknuffeld, betast en gezoend. Desgevraagd heeft aangeklaagde erkend dat hij een vergelijkbare

relatie heeft gehad met *B* Hij heeft voorts ontkend dat hij de hand tussen *D*'s benen heeft gelegd, dat hij haar heeft getongzoend en dat hij haar is binnengedrongen.

Desgevraagd heeft aangeklaagde op de hoorzitting van 16 februari 2004 verklaard dat hij *B* heeft omhelsd en gestreeld op haar rug en billen, maar niet onder haar kleding; aangeklaagde heeft voorts verklaard dat hij een poging heeft ondernomen om haar borsten te betasten.

Voorts heeft hij medegedeeld dat zijn contacten beperkt zijn gebleven tot *B* en *D* en dat hij in therapie gaat, omdat hij beseft dat hij moet veranderen.

IV Standpunt bevoegd gezag.

Namens het bevoegd gezag heeft de heer *H* op de hoorzitting aangegeven dat de heer *Z*, oud-directeur van de school, jegens hem heeft verklaard dat hij nimmer signalen van de handtastelijkheden van *V* heeft ontvangen, wel van door *V* verzonden kaartjes en briefjes. Hierachter heeft de heer *Z* echter nooit iets gezocht. Ook heeft hij niet het vermoeden gehad dat er meer aan de hand was, toen de heer *O* eind 2002 vertelde van de door leerkracht *V* verzonden sms-berichten. De heer *Z* heeft wel verteld dat hij amicaal contact had met leerlingen doordat hij decaan was.

Het bevoegd gezag is overgegaan tot schorsing van aangeklaagde *V*, nu de Officier van Justitie heeft besloten over te gaan tot strafrechtelijke vervolging van *V*.

V Overwegingen Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige (oud)leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair, Voortgezet Onderwijs en Bve, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 4, derde lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over de (on)gegrondheid van de klacht het nemen van maatregelen overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient de klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de deelklacht van *D* overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie stelt vast dat de klacht van *D* niet binnen een jaar na de verweten (laatste) gedraging(en) van aangeklaagde is ingediend. De klacht is op 22 oktober 2003 bij de klachtencommissie ingediend, terwijl *D* in juni 2002 de school heeft verlaten. Echter de Commissie acht deze geringe termijnoverschrijding - gelet op de bijzonder gevoelige aard van de klacht te weten seksuele intimidatie - verschoonbaar. In dit kader acht de Commissie van belang dat direct nadat *D* openheid van zaken heeft gegeven, de klacht is ingediend. De klacht van *D* acht de Commissie dan ook ontvankelijk.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de deelklacht van *B* overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie stelt vast dat de deelklacht van *B* niet binnen het jaar na de verweten (laatste) gedraging(en) van aangeklaagde is ingediend. De deelklacht is op 22 oktober 2003 bij de Commissie ingediend, terwijl *B* in juni 1994 de school heeft verlaten en de laatste contacten met aangeklaagde in september 1994 hebben plaatsgehad. Nu de deelklacht geruime tijd na ommekomst van de termijn, genoemd in artikel 7, tweede lid, van de klachtenregeling is ingediend kan de Commissie de termijnoverschrijding niet verschoonbaar achten.

De bijzondere gevoeligheid van de aard van de klacht kan niet tot een ander oordeel leiden. In dit kader speelt mede een rol dat *B* in 1994 haar relaas kenbaar heeft gemaakt en dat haar ouders destijds een gesprek met de schooldirecteur omtrent de handelwijze van aangeklaagde heeft gehad. De deelklacht van *B* moet de Commissie dan ook niet-ontvankelijk verklaren.

Uit formeel juridisch oogpunt kan de Commissie - gezien het vorenstaande - dan ook niet inhoudelijk ingaan op de klacht van *B*. Echter de Commissie stelt vast dat het relaas van *B*, dat van langere tijd terug dateert, vergelijkbaar is met het relaas van *D*. Voorts heeft aangeklaagde erkend dat er op vergelijkbare wijze contacten zijn geweest tussen hem en *D* en hem en *B*. In die zin zal de Commissie een (inhoudelijk) oordeel uitspreken over beide deelklachten.

Hetgeen *D* in relatie tot aangeklaagde is overkomen is in de voorhanden stukken uiteengezet. Voorts heeft *D* hieromtrent verklaringen afgelegd op de hoorzitting. Aangeklaagde op zijn beurt heeft datgene waarvan hij wordt beschuldigd op een aantal punten, zoals beschreven in het verslag van de hoorzitting en onder punt II van dit advies weergegeven, erkend.

Naar het oordeel van de Commissie heeft aangeklaagde door het plegen van seksuele getinte handelingen en het, zowel tijdens als buiten schooltijd, onderhouden van intieme contacten met *D*, de grenzen van voor docenten toelaatbaar (professioneel) gedrag ruimschoots overschreden. In dit kader merkt de Commissie op dat (minderjarige) leerlingen aan de zorg van docenten, in het onderhavige geval aan de zorg van een decaan zijn toevertrouwd. De relatie docent/decaan – (minderjarige) leerling is een bijzondere beroeps- en gezagsrelatie. De Commissie is van oordeel dat er sprake is geweest van misbruik door aangeklaagde van die beroeps-en gezagsrelatie.

De Commissie is van oordeel dat de deelklacht van *D* gegrond is.

VI Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verkaart de deelklacht van *B* niet-ontvankelijk.

De Commissie verklaart de deelklacht van *D* gegrond.

VII Advies.

De Commissie ziet aanleiding het bevoegd gezag in overweging te geven om de arbeidsverhouding met leerkracht *V* op korte termijn te beëindigen.

Klachtnummer 03048

UITKERING STEUNFONDS

Klaagster was verteld dat zij voor een uitkering van het steunfonds geen inzage behoefte te geven in haar financiële situatie. Hetgeen uiteindelijk toch het geval bleek. Klaagster voelt zich misleid en niet serieus genomen. Klacht ongegrond.

Advies aan

Het bestuur van de Stichting ***Voortgezet Onderwijs te *** (hierna: het bevoegd gezag), voor deze de directie van "de ***", school voor VMBO-TL, HAVO en VWO te *** (hierna: de directie van de school).

inzake de klacht van mevrouw A. *** te *** (verder te noemen: klaagster).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Op 4 september 2003 is ontvangen door de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) een schriftelijk verzoek van klaagster om hernieuwde behandeling van een op 18 september 2002 ingediende en nadien ingetrokken klacht, geregistreerd onder nummer 02042. De hernieuwde klacht betreft de informatie die door de school "de ***" te Utrecht aan klaagster is verstrekt over financiële steun door de Stichting *** (hierna: het steunfonds).

De in 2002 ingetrokken klacht betrof een gebrek aan medewerking door 'de ***' en door boekenleverancier Stam, om informatie te verstrekken over de mogelijkheid tot financiële steun van het steunfonds.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directie gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij ongedateerd schrijven heeft de heer drs. *A*, directeur, namens het bevoegd gezag en de school gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 25 november 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klaagster in persoon is verschenen, vergezeld van mevrouw ***. De school heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer *A*, algemeen directeur.

Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

De Commissie gaat uit van het navolgende.

Klaagster heeft het steunfonds verzocht om financiële steun.

Bij brief van 18 augustus 2003 heeft het steunfonds aan klaagster medegedeeld dat het doel van het steunfonds in de eerste plaats is gericht op het steunen van nieuwe initiatieven op het gebied van schoolstichting en niet het steunen van individuele ouders of leerkrachten. Bij wijze van uitzondering is in het verleden steun verleend aan individuele ouders tot een maximum van een paar honderd euro. Het steunfonds is thans bereid een uitzondering te maken en heeft klaagster verzocht om een

gespecificeerd kostenoverzicht in te zenden, alsmede een opgave van tegemoetkomingen van andere instanties teneinde een afgewogen besluit te kunnen nemen op haar aanvraag.

II. Standpunt klaagster.

De klacht geregistreerd onder nummer 02042 betrof het steunfonds. Klaagster heeft deze klacht ingetrokken naar aanleiding van uitleg van de zijde van "de ***" aan klaagster over de werking van het steunfonds. Onderhavige klacht houdt in dat klaagster van mening is dat de informatie op basis waarvan ze haar eerdere klacht had ingetrokken, niet correct was, zodat ze niet het door haar gewenste beroep op het steunfonds heeft kunnen doen. Klaagster voelt zich op het verkeerde been gezet en niet serieus genomen. Klaagster voelt zich met name op het verkeerde been gezet door de opmerking dat zij het steunfonds kon vragen om hulp bij gespreide betaling, op vertrouwelijke basis en op christelijke grondslag. Haar was verteld dat zij geen inzage behoefde te geven in haar financiële positie. Overigens wist de school in welke financiële omstandigheden klaagster verkeerde vanwege ernstige ziekte van haar echtgenoot. Weliswaar is zij door de heer *A* gebeld en heeft hij haar informatie verstrekt over het steunfonds, maar daarbij heeft hij geen mededeling gedaan van de mogelijkheid van gespreide betaling bij Stam. Achteraf bleek steun door het steunfonds niet mogelijk te zijn.

Het enige wat klaagster al jaren wil is betaling van schoolgeld/ boekengeld in 3 termijnen. Zij heeft nergens antwoord op gekregen. Inmiddels heeft zij de verschuldigde bedragen betaald. Nadien heeft klaagster vernomen dat ze geen gebruik had hoeven te maken van het steunfonds en dat zij via Stam gespreid had kunnen betalen. Ook dat was haar niet eerder medegedeeld. Op 30 september 2002 had klaagster al betaald en nadien heeft ze geen brief of folder ontvangen. Andere ouders hebben ook geen brief of folder ontvangen en de mogelijkheid van een studiebudgetplan stond niet vermeld op het bestelformulier en ook niet in de Schoolgids.

III Standpunt van het bevoegd gezag en de directie.

Het bevoegd gezag heeft zich op het standpunt gesteld dat het noch verantwoordelijk kan worden gesteld voor de wijze waarop klaagster de door de school verstrekte informatie heeft geïnterpreteerd, noch voor de wijze waarop het steunfonds heeft gereageerd op klagers aanvraag. Het is beleid van de school dat zij niet zelf de mogelijkheid van gespreide betaling aanbiedt.

Aan klaagster is in juni 2003 telefonisch medegedeeld dat zij zich voor de zomervakantie diende te wenden tot het steunfonds. Tot en met het vorig cursusjaar heeft de steunstichting op verzoek van individuele ouders steun gegeven bij financiële krapte. De secretaris van de steunstichting heeft op 3 juni 2003 per e-mail aan een ouder medegedeeld dat individuele ouders niet de dupe hoeven te worden indien zij financiële steun hoeven om hun kinderen dit soort onderwijs te laten volgen. Zij kunnen hun steunaanvraag rechtstreeks richten tot het administratiekantoor van de stichting.

De heer *A* heeft geen enkele reden gehad om te veronderstellen dat de steunstichting zich nadien anders zou gaan opstellen. Intern zal worden gezien of en in hoeverre de school kan helpen bij het financiële probleem van klaagster. Daarnaast zal de school gezien op welke wijze het bestuur van de steunstichting zal worden benaderd om hun reactie ter discussie te stellen, aldus de heer *A*.

Ter hoorzitting heeft de heer *A* nader uiteengezet dat na herhaalde verzoeken van onder anderen klaagster om gespreid te mogen betalen contact is opgenomen met boekenleverancier Stam, die de ouderbijdrage int. In 2002 heeft 'de ***' toestemming gekregen van Stam om een individuele oplossing te zoeken voor bepaalde gezinnen. Dat ouders op verzoek kunnen deelnemen aan een studiebudgetplan is hen bij brief van 30 september 2002 medegedeeld. Nadien is hieraan bekendheid gegeven door middel van een brief en een folder.

IV Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel van een school.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

De Commissie stelt vast dat de klacht binnen de termijn als genoemd in artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling en de artikelen 2 en 3 van het huishoudelijk reglement van de Commissie, is ingediend, en acht klaagster in haar klacht ontvankelijk.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Voorop wordt gesteld dat het steunfonds en boekenleverancier Stam buiten de reikwijdte van de klachtregeling vallen. Slechts het functioneren van (personen binnen) een schoolgemeenschap kan onderwerp van een klacht zijn en ter toetsing aan de Commissie worden voorgelegd.

De Commissie is, gehoord partijen, tot de conclusie gekomen dat in dit geval niet is komen vast te staan dat de school in de persoon van de heer *A* niet alle (hem) bekende informatie over het steunfonds aan klaagster heeft verstrekt. Mogelijkerwijs had de school (meer) informatie kunnen verstrekken over de optie van gespreide betaling via Stam, doch de Commissie ziet geen aanleiding hieraan consequenties te verbinden. Klaagster had bedoelde informatie namelijk ook rechtstreeks van Stam kunnen verkrijgen.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

VI. Advies.

De Commissie adviseert de school zorg te dragen voor open en volledige communicatie tussen niet alleen de school en Stam, de school en ouders doch tevens tussen Stam en ouders. Nu immers Stam fungeert als een verlengstuk van de school door het verstrekken van boekenlijsten, boeken en het innen van de ouderbijdrage, is de communicatie tussen Stam en ouders niet geheel vrijblijvend en deels medeverantwoordelijkheid van de school.

Klachtnummer: 03051

LICHAMELIJKE MISHANDELING

Klagers klagen over het feit dat aangeklaagde, de zoon van klagers, nadat hun zoon een klasgenootje met een potlood in haar nek had geprikt, heeft teruggeprikt. Verder zijn zijn het niet eens over het feit dat dit prikincident niet direct uit eigen beweging door aangeklaagde aan hen is meegedeeld. Tot slot beklagen klagers zich over de wijze waarop de directie van de school alsmede het bevoegd gezag met dit prikincident zijn omgegaan. Klacht gegrond m.b.t. de afhandeling van de klacht.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Primair Onderwijs te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw P. ***, wonende te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij schrijven van 25 november 2003 hebben klagers een klachtbrief ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen mevrouw G.***, leerkracht van groep 3 aan CBS *** te *** (verder te noemen: aangeklaagde).

Bij brief van 3 december 2003 heeft de heer M. ***, algemeen directeur van het bevoegd gezag, meegedeeld welke stappen zijn ondernomen om de klacht zorgvuldig en op schoolniveau af te handelen.

Bij brief van 10 december 2003 heeft aangeklaagde gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief, door de Commissie ontvangen op 17 december 2003, hebben klagers gereageerd op voornoemde brief van het bevoegd gezag. Als bijlage bij deze brief hebben klagers een afschrift van het zogenaamde heen-en-weerschriftje meegestuurd.

De Commissie heeft vervolgens op 7 januari 2004 een hoorzitting gehouden te Rotterdam. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door de heer mr. M, werkzaam bij SRK Rechtsbijstand. Verder zijn verschenen aangeklaagde, mevrouw *H*, directeur van CBS ***, de heer *O*, adjunct-directeur van CBS *** en de heer ***, voornoemd. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht - kort samengevat en zakelijk weergegeven - het navolgende.

Klagers klagen over het feit dat aangeklaagde *C*, de zoon van klagers, op vrijdag 14 november 2003, nadat *C* een klasgenootje met een potlood in haar nek had geprikt, heeft teruggeprikt. Klagers zijn van mening dat aangeklaagde hiermee een grens heeft overschreden die zij als leerkracht nimmer had dienen te overschrijden. Dat zij hiervoor wellicht een reden had, doet hieraan naar de mening van klagers niet af. Verder beklagen klagers zich over het feit dat dit prikincident niet direct uit eigen beweging door aangeklaagde aan hen is meegedeeld. Tot slot beklagen klagers zich over de wijze waarop de directie van de school alsmede het bevoegd gezag met dit prikincident zijn omgegaan. In het gesprek met aangeklaagde en haar collega groepsleerkracht is er volstrekt niet over het incident zelf gesproken, maar stond het gedrag van *C* centraal. Het enige dat aangeklaagde in dit gesprek ten aanzien van het incident heeft losgelaten, is dat ook zij een rotweekend had gehad. Klagers hebben nimmer excuses aangeboden gekregen en aangeklaagde is zonder verdere reprimandes vrijuit gegaan. Klagers hebben *C* met ingang van 8 december 2003 van school gehaald. Zij hadden het idee dat zij niet serieus werden genomen en dat de kwestie in de doofpot werd gestopt.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die

klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijklopend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:
'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat zij derhalve onvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Aangeklaagde heeft in reactie op de klachtbrief aangegeven dat dit de tweede keer in korte tijd was dat *C* een klasgenootje met een potlood prikte en dat zij in eerste instantie *C* heeft herinnerd aan zijn belofte na het vorige incident en vervolgens *C* zacht heeft laten voelen hoe het is om geprikt te worden met een potlood. Zij heeft aangegeven absoluut niet de bedoeling te hebben gehad hem pijn te doen. Zij wilde een derde keer voorkomen en beschouwt het incident als een pedagogisch voorval. Zij heeft ook geenszins de bedoeling gehad het voorval te verzwijgen. Aangeklaagde heeft klaagster diezelfde middag na afloop binnengevraagd en afgesproken meer contact te hebben over het gedrag van *C*. Klaagster is hierop weggegaan, doch later teruggekomen. Aangeklaagde heeft aangegeven dat zij, op het moment dat klaagster haar confronteerde met het incident, direct heeft toegegeven *C* te hebben geprikt. Zij kon op dat moment niet uitleggen waarom zij dat had gedaan. Aangeklaagde heeft aangevoerd dat klaagster verbaal erg agressief werd en dat mevrouw *H* klaagster heeft moeten tegenhouden om te voorkomen dat zij aangeklaagde aanvloog. Achteraf gezien, zo heeft aangeklaagde aangevoerd, heeft zij er niet goed aan gedaan om het voorval op te lossen door *C* 'terug' te prikken, maar zij zag niet in op welke andere wijze zij *C* duidelijk moest maken dat het prikken met een scherp potlood pijn doet en dat hij dit niet meer moet doen.

Namens de school is aangevoerd dat klaagster vrijdagmiddag niet voor rede vatbaar was en dat de kwestie dreigde te escaleren, zodat is besloten maandag verder te praten. Dit is ook gebeurd. Naar de mening van de school is dit een goed gesprek geweest waarin klagers zijn geadviseerd met de beide groepsleerkrachten van *C* te gaan praten. Klaagster was naar de mening van de school tevreden met deze oplossing, doch klager niet. Hij was van mening dat aangeklaagde geschorst diende te worden. Ook met de beide leerkrachten heeft een gesprek plaatsgevonden.

Namens het bevoegd gezag is aangevoerd dat zij klagers in eerste instantie telefonisch hebben gesproken en dat zij direct hebben aangegeven dat zij weliswaar geen vraagtekens zetten bij de intentie waarmee de prik is uitgedeeld, doch dat zij de prik an sich niet verstandig achtten. Schorsing van aangeklaagde is nooit aan de orde geweest. Het bevoegd gezag heeft aan het einde van de week gecontroleerd of klagers de gesprekken met zowel de directie als met de beide leerkrachten hadden gehad. Na ontvangst van de klachtbrief is er vanuit het bevoegd gezag telefonisch contact opgenomen met klagers om te pogen intern tot een oplossing te komen. Klager verwachtte van het

bevoegd gezag nog steeds dat zij tot schorsing van aangeklaagde zouden overgaan en heeft de klachtprocedure doorgezet toen bleek dat schorsing niet aan de orde was.

De Commissie stelt vast dat tussen partijen niet in geding is dat aangeklaagde *C* met een potlood heeft geprikt. Klagers zijn van oordeel dat dergelijk fysiek gedrag te allen tijde uit den boze is. Aangeklaagde betreurt het incident, maar is van mening dat zij op dat moment gegronde redenen had om hiertoe over te gaan.

De Commissie is van oordeel dat in het algemeen kan worden gesteld dat een aanraking in de pedagogische relatie niet per definitie verkeerd is, maar dat men als leerkracht te ver gaat in lichamelijk contact op het moment dat een leerling dit als onprettig ervaart. Een leerkracht dient altijd zeer nauwkeurig de door een leerling aangegeven grenzen te respecteren en deze niet te overschrijden. De Commissie is het op dit punt dan ook niet geheel met klagers eens dat fysiek contact te allen tijde uit den boze is. Er zijn pedagogische situaties denkbaar waarin aanrakingen toelaatbaar zijn.

De Commissie stelt voorop dat zij in onderhavige kwestie geen enkele twijfel heeft bij de intentie waarmee aangeklaagde de pedagogische prik heeft uitgedeeld. De Commissie is echter wel van oordeel dat, gezien de reactie die het incident bij *C* teweeg heeft gebracht, welke reactie overigens door aangeklaagde niet is opgemerkt, aangeklaagde in onderhavige kwestie heeft moeten begrijpen dat zij een stap te ver is gegaan en hiervoor haar verontschuldiging had moeten aanbieden. Dit is echter nooit gebeurd.

De Commissie verklaart dan ook het onderdeel van de klacht voor zover gericht tegen het prikincident gegrond.

Met betrekking tot de klacht voor zover gericht tegen de wijze waarop zowel de directie als het bevoegd gezag het incident hebben afgehandeld merkt de Commissie het volgende op.

De directie heeft klagers uitgenodigd voor een gesprek op maandag 17 november 2003. De dag daarna vond op instigatie van de directie een gesprek plaats tussen klagers en de beide leerkrachten van *C*. De Commissie constateert dat met name voor dit laatste gesprek geldt dat klagers en de leerkrachten ieder met een ander doel aan dit gesprek deelnamen. Klagers was het hoofdzakelijk te doen om excuses van aangeklaagde voor het gebeurde. De leerkrachten daarentegen hadden voornamelijk oog voor het problematische gedrag van *C* dat naar hun inzicht de oorzaak van het incident was geweest.

Hierdoor liep de communicatie van klagers en de leerkrachten behoorlijk langs elkaar heen en is dit gesprek voor klagers in elk geval het begin van de verdere escalatie van het conflict geweest.

De Commissie is van oordeel dat daar waar (zoals hierboven is overwogen) moet worden geconstateerd dat het uitdelen van de prik, zeker achteraf gezien, onjuist was, een duidelijk excuus van aangeklaagde tegenover klagers op zijn plaats was. De directie kan in dit verband worden verweten dat zij het gesprek tussen klagers en aangeklaagde teveel in de pedagogische setting heeft willen plaatsen. Blijkbaar is niet met aangeklaagde besproken dat een duidelijk excuus daaraan wel vooraf moest gaan. De enkele mededeling van de zijde van de directie aan klagers dat zij het handelen van aangeklaagde niet verstandig achtte, is naar het oordeel van de Commissie volstrekt ontoereikend geweest.

Het bevoegd gezag is weliswaar vrijwel vanaf het begin bij de afhandeling van het prikincident betrokken geweest, maar heeft naar het oordeel van de Commissie een inschattingsfout gemaakt met betrekking tot de vraag of er op schoolniveau een adequate reactie van de zijde van directie en aangeklaagde is geweest.

In zoverre dient dit onderdeel van de klacht eveneens gegrond te worden verklaard.

De Commissie merkt overigens nog het volgende op.

Uit het relaas van partijen komt duidelijk naar voren dat de verhoudingen meteen al behoorlijk verstoord werden door het feit dat klaagster direct na de ontdekking van het prikincident buitengewoon agressief gedrag vertoonde. De Commissie wil dit gedrag zeker niet goedpraten, want zij is van mening dat klaagster hiermee ook een grens heeft overschreden. Wel is de Commissie van oordeel dat van leerkrachten en directie verwacht mag worden dat zij hiermee op professionele wijze kunnen omgaan.

Met betrekking tot de door klagers voorgestelde rechtspositionele maatregelen ten aanzien van aangeklaagde, te weten een schorsingsmaatregel, is de Commissie van oordeel dat het bevoegd gezag in redelijkheid heeft kunnen besluiten gezien de omstandigheden en het incidentele karakter van het gebeuren, daartoe niet over te gaan.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht gegrond voor zover de klacht gericht is tegen het prikincident door aangeklaagde en de wijze waarop de directie en het bevoegd gezag deze kwestie hebben afgehandeld.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Aangezien *C* niet langer onderwijs volgt aan de CBS *** en aangeklaagde heeft aangegeven dat zij in de gegeven omstandigheden niet tot het toebrengen van de prik had dienen over te gaan, ziet de Commissie geen aanleiding nader advies uit te brengen.

Klachtnummer 03053

SCHORSING

De school is ten onrechte overgegaan tot schorsing voor onbepaalde tijd van. Daarbij heeft de school heeft onvoldoende zorg geboden, terwijl deze schoolblijkens de schoolgids wel staat voor het bieden van extra zorg. Klacht deels gegrond, deels ongegrond.

Advies aan

Stichting *** (Stichting ISA) (hierna ook te noemen: bevoegd gezag c.q. bestuur)

Inzake

de klacht van de heer *** en mevrouw ***, ouders van *B* (hierna ook te noemen: klagers)

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief 4 december 2003 hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de handelwijze van de ***school en betreffende de schorsing van *B* te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directeur van de ***school gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 17 december 2003 heeft mevrouw *H*, locatiedirecteur van de ***school gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 18 december 2003 heeft de heer V., regio-directeur ***, namens het bestuur bevestigd dat de Stichting *** aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie.

Op 12 februari 2004 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam. Klagers zijn in persoon verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen de heer *S*. Voorts is verschenen mevrouw *H*, locatiedirecteur van de ***school.

II Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk en mondeling op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie - kort en zakelijk weergegeven - de navolgende (deel)klachten af.

-De ***school is ten onrechte overgegaan tot schorsing voor onbepaalde tijd van *B*. De incidenten waarbij *B* betrokken is geweest zijn niet van zodanig ernstige aard dat deze een schorsing rechtvaardigen.

- De ***school heeft onvoldoende zorg geboden, terwijl de ***school blijkens de schoolgids wel staat voor het bieden van extra zorg. De ***school betreft een school voor speciaal onderwijs. Klagers hebben in dit kader aangegeven dat ze er twee jaar over gedaan hebben om *B* op deze school geplaatst te krijgen. Er is sprake van een slechte organisatie binnen de school. Er is geen dossierkennis en er zijn vele leerkrachten die niet afkomstig zijn uit het speciaal onderwijs en ook niet

op de hoogte zijn van de aandoeningen van leerlingen. *B* staat thans ingeschreven op de wachtlijst voor plaatsing in een internaat. Naar verwachting zal er over niet al te lange tijd plaats zijn. Voor de tussentijd moet *B* weer onderwijs op de ***school krijgen. De door de ***school aangeboden structuurklas op het ***college, waarin leerlingen die wangedrag vertonen worden geplaatst, is geen optie. Er wordt geen onderwijs gegeven, maar alleen onderdak aangeboden. *B* zou daar werk met behulp van stencils van de ***school moeten maken. Bovendien kan hij elk moment worden weggestuurd als er teveel leerlingen, van de eigen school, in de structuurklas stromen. Het voorgestelde ROC is ook geen oplossing, omdat de leerlingen daar te oud zijn en *B* nog zestien jaar moet worden.

III Standpunt bevoegd gezag en directie.

Namens het bevoegd gezag en de directie is - kort en zakelijk weergegeven - het navolgende standpunt ingenomen. Er hebben tal van incidenten rondom *B* plaatsgevonden. Kort gezegd kon *B* zich niet houden aan de geldende schoolregels en de met hem gemaakte afspraken. *B* is in 2002-2003 begeleid door de heer Kameveer, bijna afgestudeerd pedagoog. De ***school is thans geen school voor speciaal onderwijs meer. Tot 1 augustus 2002 was de ***school een VSO-lom, met een open eind bekostiging onder de Wet op het Primair Onderwijs. Vanaf 2002 valt de ***school onder de bekostiging van de Wet op het Voortgezet Onderwijs. De ***school is een school in een reguliere setting met extra zorg. Vanwege veranderde wetgeving is noodgedwongen een deel van de zorg en begeleiding weggesneden. Bovendien had de school te kampen met een fusie en kreeg de school te maken met overlijden van collega's, langdurig zieke collega's en vertrekkende collega's. Met veel moeite lukte het in september 2002 nieuwe docenten te vinden. De school is een intensief begeleidingstraject van de docenten gestart. De problematiek van *B* is te zwaar voor de ***school. *B* zou naar het speciaal onderwijs moeten, waar zeven leerlingen in een klas zitten en niet vijftien. Desgevraagd heeft de directeur aangegeven dat *B* na de wetswijziging en de gewijzigde situatie naar grote waarschijnlijkheid niet meer op de ***school zou zijn aangenomen.

IV Overwegingen Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet. Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over de (on)gegrondheid van de klacht het nemen van maatregelen overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ingevolge artikel 13 van het Inrichtingenbesluit W.V.O. kan het bevoegd gezag met opgave van redenen een leerling voor een periode van ten hoogste een week schorsen. Ingevolge artikel 14 van het Inrichtingenbesluit W.V.O. kan het bevoegd gezag besluiten tot definitieve verwijdering van een leerling, nadat deze en diens ouders in de gelegenheid zijn gesteld hierover te worden gehoord. Definitieve verwijdering van een leerplichtige leerling geschiedt slechts na overleg met de inspectie. Hangende dit overleg kan de leerling worden geschorst.

De Commissie stelt vast dat de brieven, waarbij *B* (voor onbepaalde tijd) is geschorst, door de locatiedirecteur zijn geschreven en ondertekend. Op de hoorzitting is gebleken dat door het bevoegd gezag de bevoegdheid om te schorsen niet is gemandateerd aan de locatiedirecteur, maar aan de regio-directeur. Dit betekent dat de door de locatie-directeur genomen beslissing tot schorsing van *B* voor onbepaalde tijd niet bevoegdlijk is genomen. Er kleefte derhalve een bevoegdheidsgebrek aan de beslissing tot schorsing. De klacht is in zoverre gegrond.

De Commissie ziet gelet de aard van de klacht en de theoretische mogelijkheid tot herstel van het vorenstaande formele gebrek evenwel aanleiding om inhoudelijk op de klacht in te gaan. Bij de beoordeling van de vraag of de school in redelijkheid tot schorsing voor onbepaalde tijd van *B* heeft kunnen overgaan worden de navolgende omstandigheden door de Commissie van belang geacht.

Half december 2002 is *B* betrokken geweest bij een incident op school. Bij een vechtpartij op het schoolplein heeft *B* een van de leerlingen een schop gegeven. Op 12 februari 2003 heeft de directeur klagers bericht dat *B* uit de les is verwijderd omdat hij had gebloed. *B* is voor drie dagen geschorst. Hij zal zich in het vervolg moeten houden aan de geldende regels en de met hem gemaakte afspraken. Op 14 maart 2003 heeft de locatiedirecteur klagers bericht dat *B* zich wederom niet aan de regels heeft gehouden. Hij heeft een les ernstig verstoord. Toen hij werd weggestuurd is hij weggegaan van school, zodat hij die dag heeft gespijbeld. Als gevolg van het voorgaande heeft de directeur de procedure tot definitieve verwijdering van *B* gestart. Naar aanleiding van een bezwaarschrift van klagers heeft de school naar een oplossing gezocht. *B* is in juni 2003 voorwaardelijk bevorderd naar de derde klas. Bij brief (fout) gedateerd 11 november 2003 heeft de locatiedirecteur reeds medegedeeld dat *B* op 31 oktober 2003 naar huis is gestuurd en dat hij op dinsdag 4 november 2003 niet op school is geweest, maar daar wel telefonierend rond hing. De locatiedirecteur gaat daarop over tot schorsing van *B* in ieder geval tot een gesprek met klagers heeft plaatsgevonden. Dit gesprek vindt plaats op donderdag 6 november 2003. De locatiedirecteur stelt zich in deze brief voorts op het standpunt dat indien *B* zich na deze schorsing niet houdt aan de afspraak dat hij de voor iedereen geldende schoolregels naleeft en geen duidelijke verbetering laat zien ten opzichte van de voorafgaande periode, de school tot definitieve verwijdering zal overgaan. Bij schrijven van 12 november 2003, heeft de locatiedirecteur laten weten dat *B* voor onbepaalde tijd is geschorst omdat hij een gevaar vormde voor medeleerlingen. *B* heeft een medeleerling aangewezen aan twee jongens en die jongens eisten zijn telefoon op. *B* heeft een rol gespeeld in een poging tot beroving. Verder heeft hij dinsdag 11 november 2003 in de middag wederom gespijbeld.

De Commissie constateert dat de door de school gestelde feiten niet op wezenlijke punten door klagers zijn weerlegd of weersproken.

Gezien de omstandigheid dat de school telkens heeft getracht met *B* afspraken te maken en getracht heeft ervoor te zorgen dat hij de geldende regels en de gemaakte afspraken zou naleven en hem diverse keren opnieuw de kans heeft geboden zich te houden aan de geldende regels en de gemaakte afspraken, kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gezegd dat de ***school ten onrechte is overgegaan tot schorsing van *B* naar aanleiding van het incident op 12 november 2003. In dit kader hecht de Commissie waarde aan het belang dat de ***school heeft gesteld dat de school het zich niet kan permitteren om niet op te treden jegens een leerling die de geldende schoolregels niet nakomt in verband met de precedentwerking naar de andere leerlingen. Een school moet uiteindelijk de grenzen stellen. De conflicten die telkens met *B* ontstonden moeten worden opgelost. Dit lukte gezien de opstapeling van conflicten echter niet meer. De klacht, gericht tegen de schorsing van *B* voor onbepaalde tijd, acht de Commissie in zoverre ongegrond. Hieruit vloeit tevens voort dat de klacht, voorzover gericht op het ten onrechte niet terugnemen van *B* op de ***school, ongegrond is.

Klagers hebben zich voorts op het standpunt gesteld dat de ***school onvoldoende heeft gedaan om *B* de door hem benodigde zorg en adequate begeleiding te bieden. Gezien de problematiek van *B* en de problemen waarmee de ***school is geconfronteerd sedert de wetswijziging, waardoor de ***school niet langer onder de Wet op het Primair Onderwijs wordt bekostigd, maar onder de Wet op het Voortgezet Onderwijs en de daaruit voortvloeiende noodzakelijke inkrimping op het gebied van zorg en begeleiding kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gezegd dat de ***school onvoldoende heeft ondernomen om *B* te begeleiden. In dit kader wijst de Commissie erop dat *B* een mentor heeft toegewezen gekregen, regelmatig onderwerp is geweest in de zorgbreedte bespreking, een tweede kans is geboden en een aangepast lesrooster heeft gekregen. Telkens is getracht met *B* afspraken te maken en is getracht hem structuur te bieden. De Commissie hecht er aan in dit kader op te merken dat het lijkt alsof de ***school bij de aanname van leerlingen in 2002 niet heeft geanticipeerd op de wetswijziging en de daaruit voortvloeiende beperkingen voor de begeleiding van leerlingen. Voorts moet worden vastgesteld dat het in de daarop volgende periode in dit kader heeft geschort aan een goede en duidelijke communicatie tussen school en ouders.

V Oordeel omtrent de gegrondheid van de klachten.

De Commissie verklaart de deelklacht, gericht op de formele schorsingsbeslissing (bevoegdheidskwestie) gegrond.

De Commissie verklaart de deelklacht, gericht tegen de schorsing van *B* voor onbepaalde tijd, ongegrond. Hieruit vloeit tevens voort dat de klacht, voorzover gericht op het ten onrechte niet terugnemen van *B* op de ***school, eveneens ongegrond is.

De Commissie verklaart de deelklacht, gericht op het bieden van onvoldoende zorg en begeleiding, ongegrond.

VI Advies.

De Commissie ziet geen aanleiding advies aan het bevoegd gezag uit te brengen.

Klachtnummer 03054

INFORMATIEVERSCHAFFING AAN GESCEIDEN VADER

Klager stelt ten eerste dat hij onvoldoende wordt geïnformeerd over de leerprestaties van zijn kinderen. Ten tweede stelt klager dat de school hem ten onrechte niet langer is toestaat zijn kinderen op school te bezoeken tijdens (buiten)schoolse activiteiten. Voorts voert klager aan dat Mw. *P* onzorgvuldig heeft gehandeld door uitsluitend op de informatie van klagers ex-echtgenote af te gaan. Klachten niet-ontvankelijk en ongegrond.

Advies aan

het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Basisonderwijs in *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer B. ***, vader van *D* *** en *R* *M* *** (verder te noemen: klager).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief, gedateerd 15 december 2003, ontvangen op 16 december 2003, heeft klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen de directie van basisschool De *** te Hoek van Holland (verder te noemen: de school) alsmede tegen de schoolmaatschappelijk werkster voor die school, mevrouw *P*.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directie gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief van 12 januari 2004 heeft mevrouw H. namens het bestuur gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

De klacht is behandeld tijdens een hoorzitting ten overstaan van de Commissie op 16 maart 2004 te Rotterdam. Namens het bevoegd gezag is verschenen de heer F. , voorzitter. De school is vertegenwoordigd door de heer *G*, directeur. Klager is in persoon verschenen, vergezeld door mevrouw *J*.

II. Standpunt van klager

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klager naar voren is gebracht, leidt de Commissie – kort en zakelijk weergegeven - de navolgende klacht af.

Gedurende het schooljaar 2003/2004 zitten *D* en *R* op basisschool De *** in ***

Klager stelt ten eerste dat hij onvoldoende wordt geïnformeerd over de leerprestaties van zijn kinderen.

Ten tweede stelt klager zich op het standpunt dat de school hem ten onrechte bij brief van 10 oktober 2003 heeft meegedeeld dat hem niet langer is toegestaan zijn kinderen op school te bezoeken tijdens (buiten)schoolse activiteiten. Klager voert in dit verband aan dat het onredelijk is dat hij slechts op

school welkom is op de momenten dat, volgens de omgangsregeling, de kinderen bij hem aanwezig zijn. Volgens klager zou dat betekenen dat hij geen activiteiten op school zal kunnen bijwonen omdat de kinderen alleen in het weekend en in de helft van de vakanties bij hem verblijven en de school dan gesloten is.

Voorts voert klager aan dat Mw. *P* onzorgvuldig heeft gehandeld door uitsluitend op de informatie van klagers ex-echtgenote af te gaan en ten onrechte weigert aan te geven op welke onderzoeken haar standpunt inzake de psychische en emotionele toestand van klagers kinderen gebaseerd is.

II. Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad PCO.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over
(on)gegrondheid van de klacht;
het nemen van maatregelen;
overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Ter zitting is gebleken dat het onderdeel van de klacht met betrekking tot het onvoldoende verstrekken van informatie is komen te vervallen, nu tussen de school en klager de afspraak is gemaakt dat de school klager desgewenst zal informeren over de leerprestaties van zijn kinderen. Ter zitting heeft de school daaraan nog toegevoegd dat deze informatieverstrekking zich niet zal beperken tot telefoongesprekken. Desgevraagd zal klager ook de mogelijkheid worden geboden om onder meer de schriften van zijn kinderen op school te komen inzien.

Ten aanzien van de klacht jegens mevrouw *P* overweegt de Commissie het volgende.

Gebleken is dat mevrouw *P* niet verbonden is aan de school en niet werkzaam is onder het bevoegd gezag. Dit betekent dat de klacht, gericht tegen mevrouw *P*, door de Commissie niet in behandeling kan worden genomen en niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

Met betrekking tot de aan klager opgelegde beperking inzake het bijwonen van (buiten) schoolse activiteiten van zijn kinderen overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie stelt vast dat beide ouders het ouderlijk gezag over de kinderen hebben. Gelet hierop hebben beide ouders in beginsel het recht om op school te komen.

Tevens stelt de Commissie vast dat klager en zijn ex-echtgenote niet op zodanige wijze met elkaar kunnen communiceren dat er in onderling overleg een oplossing kan worden gevonden inzake het bijwonen van (buiten)schoolse activiteiten waar alle betrokkenen mee kunnen leven. De Commissie overweegt in dit verband dat klagers stelling dat hij geen problemen ervaart rond zijn aanwezigheid op school niet betekent dat dit voor alle andere betrokkenen ook het geval is.

Tijdens de hoorzitting is immers genoegzaam gebleken dat aannemelijk is dat bij de kinderen spanning ontstaat, indien klager de school (onaangekondigd) bezoekt buiten de afspraken c.q. tijdstippen die zijn gemaakt in het kader van de omgangsregeling. In dit verband acht de Commissie van belang hetgeen zowel door de directeur van de school als door van de schoolmaatschappelijk werker mevrouw *P*, die het gezin langdurig heeft begeleid, naar voren is gebracht.

Gelet op het bovenstaande is er naar het oordeel van de Commissie in het onderhavige geval voor de school een probleem ontstaan, waarbij het belang van de kinderen vordert dat er een duidelijke situatie wordt gecreëerd ter voorkoming van de gelijktijdige aanwezigheid van beide ouders op school.

Gelet op het feit dat van de school niet verwacht mag worden dat er voor de ene of de andere ouder partij wordt gekozen is de Commissie van oordeel dat de school in redelijkheid heeft kunnen aansluiten bij de afspraken c.q. tijdstippen die in het kader van de omgangsregeling zijn vastgelegd. Dat dit er volgens klager in de praktijk toe zal leiden dat klager geen activiteiten op school zal kunnen bijwonen, omdat de kinderen alleen wanneer de school gesloten is bij hem verblijven, doet daaraan niets af. Daaruit kan niet worden afgeleid dat de school een onjuiste maatstaf heeft gehanteerd.

Gelet op het vorenstaande dient de klacht naar het oordeel van de Commissie dan ook ongegrond te worden verklaard.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de Commissie uit de stukken en met name tijdens de hoorzitting de indruk heeft gekregen dat namens de school op onvoldoende wijze is gecommuniceerd met klager. Het had in de rede gelegen dat de school met klager in gesprek was getreden in plaats van het enkel sturen van de brief van 10 oktober 2003. Bij klager heeft hierdoor terecht het gevoel kunnen ontstaan dat er geen gezamenlijk probleem was.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

Verklaart de klacht jegens mevrouw *P* niet-ontvankelijk;

Verklaart de klacht met betrekking tot de beperking inzake het bijwonen van schoolactiviteiten ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

Gelet op het voorgaande ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

LIJST VAN GEBRUIKTE AFKORTINGEN

AvB	Akte van benoeming
ABP	Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds
ADV	Arbeidsduurverkorting
BAPO	Bevordering Arbeidsparticipatie Onderwijspersoneel
BBA	Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945
BBRA	Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren
BPCO	Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs
BO	Basisonderwijs
BVE	Beroepsonderwijs volwasseneneducatie
BW	Burgerlijk Wetboek
BWOO	Besluit Werkloosheid Onderwijs- en Onderzoekspersoneel
BZA	Besluit Ziekte en Arbeidsongeschiktheid overheids en onderwijspersoneel
CA	Centrale Administratie
CAO	Collectieve Arbeidsovereenkomst
Cie	Commissie
Conf.	Confessioneel
CvB BAO/VSO	Commissie van Beroep voor het Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs
CvB VO/HBO	Commissie van Beroep voor het Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs
CvB CMBO	Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs
CvG/A DGO	Commissie voor Geschillen en Arbitrage Decentraal Georganiseerd Overleg
CvG NPCS	Commissie voor Geschillen van de NPCS
CvG WMO	Commissie voor Geschillen Wet Medezeggenschap Onderwijs
CPS	Christelijk Pedagogisch Studiecentrum
DCO	Dienstverlening Christelijk Onderwijs
DGO	Decentraal Georganiseerd Overleg
FAO	Fonds Arbeidsongeschiktheidsverzekering Overheidspersoneel
FBS	Formatiebudgetsysteem
FPU	Regeling voor flexibel pensioen en uittreden
FRE	Formatierekeneenheid
FTE	Full-time equivalent
HBO	Hoger Beroepsonderwijs
HEAO	Hoger Economisch en Administratief Onderwijs
HOS	Herziening onderwijssalarisstructuur
HR	Huishoudelijk Reglement
IGO	Instellings Georganiseerd Overleg
JWG	Jeugdwerkgarantieplan
KB	Koninklijk Besluit
LOM	Leer- en opvoedingsmoeilijkheden
MAVO	Middelbaar Algemeen Voortgezet Onderwijs
MLK	Moeilijk lerende kinderen
MR	Medezeggenschapsraad
MZ	Medezeggenschap
MZRegl.	Medezeggenschapsreglement
NPCS	Nederlandse Protestants Christelijke Schoolraad

OC&W	Onderwijs Cultuur en Wetenschappen (Departement)
OP	Onderwijzend personeel
OOP	Onderwijsondersteunend personeel
PABO	Pedagogische Academie Basisonderwijs
p.c.	protestants-christelijk
RBA	Regionaal Bureau Arbeidsvoorziening
RDDF	Risicodragend deel der formatie
r.k.	rooms-katholiek
ROC	Regionaal Onderwijscentrum
RpbO	Rechtspositiebesluit Onderwijspersoneel
SO	Speciaal Onderwijs
Stb.	Staatsblad
TOA	Technisch Onderwijsassistent
TWAO	Tijdelijke Wet Arbeidsbemiddeling Onderwijs
USZO	Uitvoering Sociale Zekerheid voor de Overheid
VAVO	Voortgezet Algemeen volwassenen Onderwijs
VO	Voortgezet Onderwijs
VSO	Voortgezet Speciaal Onderwijs
WBO	Wet op het Basisonderwijs
WEB	Wet Educatie en Beroepsonderwijs
WHW	Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek
WMO	Wet Medezeggenschap Onderwijs
WVO	Wet op het Voortgezet Onderwijs
WW	Werkloosheidswet
ZMLK	Zeer moeilijk lerende kinderen